Modern Dervişlerin Avustralya Hikayeleri:

Kuruluş

Modern Dervişlerin Avustralya Hikayeleri:

Kuruluş

Salih Yücel

LOTUS
Publications

Modern Dervişlerin Avustralya Hikâyeleri: Kuruluş

Salih Yücel

Copyright © Lotus Publications, 2025. Bu eserin tüm yayın hakları Lotus Publications'e aittir. Eserde yer alan metin Lotus Publications'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

ISBN Number: 978-1-7635147-1-3

Lotus Publications
9 Dargie Court, Dallas,
Victoria, Australia 3047

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM
MÜSLÜMANLARIN AVUSTRALYA'YA İLK GELİŞLERİ *13*

2. BÖLÜM
MELBOURNE'DE İLK HİZMET GÖNÜLLÜLERİ *45*

3. BÖLÜM:
HOCA EFENDİNİN AVUSTRALYA ZIYARETİ *113*

4. BÖLÜM:
SİDNEY'İN İLKLERİ *143*

5. BÖLÜM
SİDNEY'DE İLK YURT VE OKUL VE MELBOURNE'Kİ IŞIK KOLEJİ *201*

6. BÖLÜM:
ADELAIDE, PERTH VE BRİSBANE' DE YEŞEREN TOHUMLAR *241*

7. BÖLÜM
UNUTULMAYAN HATIRALAR *271*

ÖNSÖZ

Bismillahirrahmanirrahim

Her şeyi hikmetle yaratan ve yapan Cenâbı Allah'a kainattaki atomların sayısınca hamd olsun. O'nun yarattıklarının adedince, iki cihan güneşi Peygamber Efendimize salât ve selam olsun.

Kur'ân-ı Kerim bir tarih kitabı değildir, ama sık sık geçmiş milletlerden ve peygamberlerden ders alınması için bahseder. Aynı şeyi Peygamber Efendimizin hadisi şeriflerinde de görmek mümkündür. Geçmişi bilmek ve ondan ders almak, insanlığın dünya ve ahiret saadeti için çok önemlidir. Bu, aynı zamanda evrensel bir değerdir.

Herodot (M.Ö. 484-425), «Tarihi araştırmalarımın amacı, insanlık tarihinin unutulmamasını sağlamaktır,» demiştir. Bu söz, tarihin insanlık için ne kadar önemli olduğunu vurgular.1

İbn Haldun (ö.1406), «Geçmiş, geleceğe suyun suya benzediği kadar benzer,» diyerek tarihin geleceği anlamadaki kritik önemini ifade etmiştir.2

Ünlü İngiliz tarihçisi Arnold Toynbee (ö.1975), «Tarih, medeniyetlerin yükseliş ve çöküşlerinin hikâyesidir,» diyerek tarihin medeniyetlerin gelişimini ve çöküşünü anlamadaki önemini vurgular. Onun eseri A Study of History bu konuyu derinlemesine ele alır.3

Fethullah Gülen, «Tarih, milletlerin hafızasıdır,» der. Bu söz, tarihin bir milletin kimliğini ve kültürünü anlamadaki kritik rolünü öne çıkarır. «Geçmişini bilmeyen, geleceğini inşa edemez» diyerek de tarihin geleceği şekillendirmedeki önemini belirtir.

Tarihin öğretilmesi, bilgili ve katılımcı bireyler yetiştirmek için temel bir rol oynar. Hizmet hareketinin tarihinin bilinmesi ve öğretilmesiyle bireylerde, özellikle gelecekteki nesillerde, bir kimlik ve aidiyet oluşurur. Bu, onları daha

1 https://tarihnotum.com/turk-devletleri/turk-tarihindeki-onemli-kisiler-unvanlari-ve-eserleri/).

2 https://tarihselbak.com/kategori/kisiler/).

3 https://onedio.com/haber/onlar-tarihin-en-etkili-insanlari-dunya-tarihinde-insanlar-uzerinde-buyuk-onemi-olan-15-kisi-923744

iyi hizmet yapabilmeleri için sosyal, kültürel, dini ve psikolojik açıdan hazırlar. Ayrıca, tarihsel olayları derinlemesine analiz etmelerine ve eleştirel düşünme kabiliyetini kazanmalarına yardımcı olur. Tarih, geçmişteki olayların bugünü nasıl şekillendirdiğine dair içgörüler sunar. Bu da toplumsal yapıları anlamak ve bilinçli kararlar almak için kritik bir öneme sahiptir.

Tarih çalışmaları, bireylerin toplumu şekillendirmedeki potansiyel rollerini fark etmelerini sağlar ve onlara bir güç ve sorumluluk duygusu aşılar. Sonuç olarak bilim insanları, tarih eğitiminin eleştirel düşünceyi geliştirme, toplumsal dinamikleri anlama ve bireyleri güçlendirme gibi amaçlarla savunulması gerektiğini ifade etmektedir. Bu, bireylerin toplumda aktif ve bilinçli katılım göstermesi için hayati bir unsurdur.

Bu kitabı güzelleştiren içindeki ayet ve tefsirleri, hadisi şerif ve yorumları, Peygamber Efendimiz, sahabeler, İmam Gazali, İmam Rabbani, Bediüzzaman, asrın dertlisi Hoca Efendi, Hizmete kendisini adamış güzel insanlardır. Bu eserde, Merhum Hoca Efendi ve Mehmet Ali Şengül ile alakalı hiç bir yerde okuyamayacağınız bazı bilgileri de bulacaksınız.

Bu eseri yazmamın gayesi, öncelikle kendi nefsimin ders almasıdır. Bediüzaman Said Nursî Hazretleri (ö.1960) eserlerini yazarken "Ey nefsim" diyerek çoğu kez kendi nefsine hitap etmiştir. Hakikaten, bu eseri yazarken Bediüzaman'ın belirttiği o prensip ışığında yaklaştığımda manevi, sosyal ve kültürel olarak hayatıma çok faydası olduğunu hissettim. Bu kitabı sadece yazmadım; aynı zamanda yaşadım.

Avustralya'daki Hizmet hareketinin geçmişini yazmak için 50 den fazla kişi ile görüştüm, onları dinledim. Hatıralarını anlatırken bazıları gözyaşlarını tutamadı. Aynı şekilde ben de gözyaşlarımı tutamadım. Çünkü o kadar büyük fedakarlıklar yapılmış ki, onlara çağımızdaki yürüyen sahabelerin gölgeleri diyebilirim. Bu hatıralarını okurken, dünyaya dünyaperest bir gözle bakanlar, eğer sahabe hayatını bilmiyorlarsa, "Bunlar deli mi?" diyebilir. Oysa Tâbiîn büyüklerinden Hasan-ı Basrî, bir sohbetinde şu ifadeleri kullanmıştı: "Eğer siz sahabeleri görseydiniz, onlara deli derdiniz. Onlar da sizi görseydi, size deli derlerdi."[4]

Bu eserde, Hizmet hareketinin Avusturalya'da temellerinin atılmasında büyük fedakarlıklar yapıldığını ve her işin ızdırabının çekildiğini, bu ızdırabın gözyaşıyla yoğrulduğunu okuyacaksınız. Örneğin, bir öğrencinin cebindeki

4 https://sorularlaislamiyet.com/eger-siz-sahabeleri-gorseydiniz-deli-sanirdiniz-sozunun-kaynagi-nedir

ve bankasındaki tüm parasını getirip eğitim faaliyetlerine hibe ettiğine şahit olacaksınız. Bazıları kazandıklarının %40 veya %50'sini, gençlerin kötü yollara düşmemesi ve çocukların iyi bir eğitim alması için hibe ediyor. Yaşlı bir kadın, bir himmet toplantısında evindeki altınları, bileziklerini ve küpelerini rahatça çıkarıp bir yurdun yapılması için hibe edebiliyor. Peygamber Efendimiz'in bir sefer için sahabelerden maddi yardım talep ettiğinde bazı bayan sahabelerin bileziklerini ve küpelerini hibe etmeleri, bu eserin fedakarlıklarına ışık tutar niteliktedir.

Bu eserde Hizmet'in kuruluş yıllarına dair pek çok örnek bulacaksınız. Ehli dünya bu fedakarlıkları anlamakta zorlanabilir, çünkü verenin aldığı manevi zevki hissedemez. Üç-dört çocuğu olmasına rağmen evlerine pek çok öğrenciyi davet eden ve onlara eğitim veren bir bayanın halini, ancak onlar gibi olursanız anlayabilirsiniz.

Kitaba "Modern Dervişlerin Avustralya'daki Hikayeleri: Kuruluş" ismini uygun gördüm. Allah ömür verirse ikinci cilt "müesseseleşme," üçüncü cilt ise "entegrasyon" konularını içerecek. Ümit ederim ki gelecekte araştırmacılar bu konuları daha derinlemesine ele alıp daha güzel eserler ortaya koyar.

Bu kitabı yazarken ve bilgileri toplarken İslam tarihindeki ilk âlimlerin metodunu kendime örnek aldım. Nasıl ki İbn Sa'd, Tabakât adlı eserinde ve İbnü'l-Esîr (ö. 1233), Üsdü'l-Ğabe'yi yazarken polemik olacak şeylerden genelde sakınmışlar ve sahabe hakkında sonradan yanlış anlaşılabilecek şeylerden kaçınmışlardır. O sahabenin yaptığı fedakârlıklar ve güzellikler yanında elbette bazı ictihad hataları da vardı. Onlardan o hatalar sudur oldu ki bizim gibi günahkârlar onlara bakıp yol yordam öğrensinler, hatalardan dönmenin metodunu bilsinler. Fakat onların bu hataları, bizim Türkçedeki tabirle devede kulak gibi, yani iyilikleri yanında çok küçük kalır. Büyük İslam âlimleri, "Onların hataları bizim sevabımız gibidir" düşüncesi ile yaklaşmışlar. Onun için hataları üzerinde hemen hemen hiç durmamışlar ve daha ziyade onları insanlığa bir model olarak sunmuşlardır. Sahabenin her biri yürüyen sünnet idi.

Aynı metodu bu kitapta da takip ettim. Hizmet gönüllüleri arasında olan bazı sıkıntılar, ufak tefek bölünmeler, birbirlerine kırılma ve darılmalara çok girmedim. Onların arasındaki farklılıklar daha ziyade Hizmet'in daha iyi nasıl olacağı düşüncesinden ve içtihat farklılığından kaynaklanmaktaydı. Elbette ki bazen nefis veya yanlış duygular da karışmıştır. Bu güzide insanları güzel yönleriyle anlatmaya çalıştım ki gelecek nesil onların bu yönünü örnek alsın.

Bilgileri toplarken kişilere mahlas isim verdim. Bu, hem üniversiteden aldığım araştırma izninin kuralları gereğiydi. Zaten onlar da bilinmek istemediler. Hatta önde görülen birisi, "Mezar taşıma ismim dahi yazılmasın ki unutulup gideyim" diye vasiyet etmiş. Bu araştırmayı yaparken üzülerek belirteyim ki son 10 yıldır Türkiye'de hizmet gönüllülerine karşı zalimane baskılar, hapishaneye atmalar, işkenceler devam ediyordu. Gözaltına alınınca emniyette günlerce işkence görmüş birisi bana, "Bizi Emniyetteki terör şubesinden hapishaneye gönderirken cennete gidecek kadar seviniyorduk. Çünkü işkenceden kurtulacağımızı umuyorduk." dedi. Bu kişi ve belki onun gibi binlercesi aynı zulmü ve işkenceyi gördü. Onlar, polis ve jandarmanın yaptığı işkencelerden hapishaneye doğru giderken cennete gidiyor gibi seviniyorlardı. Halbuki hapishaneyi cennet gibi görmek mümkün müdür? Asla değildir fakat o kadar işkence yapıldı ki hapishaneyi işkenceye kıyasla cennete benzettiler.

Bu eser yazıldığı güne kadar 730 bine yakın insan gözaltına alınmış, belki 180 binine yakını hapse atılmış ve bunların büyük bir kısmı da ceza almıştı. Bu gözaltına alınan ve hapse atılan insanların yaklaşık üçte birinden fazlası da bayanlardı. Bu bayanlar yaşları 15 ile 88 arasında değişiyordu. Hapishaneye anneleri ile beraber giren binlerce çocuk ve bebek vardı. Hatta binlerce bebek hapishanede büyüdü. Iraklı bir Kürt âlimi, "Ebu Cehil dahi kadınlara dokunmadı. Türkiye'de hem de İslam adına nasıl bu yapılır?" şeklinde sorguluyor. Doğrusu cevabını da hiçbirimiz bilmiyoruz. Bütün bunlara rağmen Hizmet gönüllüleri bu konuda da insanlığa model olabilecek bir tavır sergilediler.

Avustralya'da pek çok hizmet gönüllüsü Türkiye'ye gidemedi. Annesi, babası, kardeşi, akrabaları vefat etti ama onların cenazelerine katılamadı. Hasta olan bir Hizmet gönüllüsünün annesi hastanede telefonda oğluna şunları söylüyor: "Evet oğlum, çok hastayım belki de ölebilirim. Fakat sakın ha sakın Türkiye'ye gelme, annem hastadır diye gelmezlik yapma. Çünkü sen gelirsen seni tutuklayacaklar, ben o zaman kalbim dayanamaz ve ölürüm." Bu hizmet gönüllüsü belki 25 yıla yakındır yurt dışındaydı ama buna rağmen onu dahi terörist listesine almışlar. İşte bu sevdalılar bütün bunlara rağmen vazifelerini, işlerini aksatmadılar ve hizmetlerine devam ettiler. Geleceğin tarihçileri bunları yazarken onların sabrı, affediciliği, merhameti konusunda ne yazacakları konusunda çok zorlanacaklar. Çünkü tarihte, bu kadar geniş çapta müslüman bir cemaate zulüm yapılmamıştır. Eline hiç silah almamış

milyonlarca masum insanları terörist ilan etmek, insanlık onurunu yitirmiş kişilerin karakteridir.

Fakat geçmişe kader, geleceğe hür iradeyle bakmak lazım. Bu zulüm gören insanlar, Avustralya'dakiler dahil, gelecekte gönüllerin sultanları ve birer mürşidi kâmil veya mürşidi kâmile olacaklar.

Topladığım bilgileri kaydettim. Sonra transkriptini görüştüğüm kişilere tashih etmeleri için gönderdim. Bazıları ufak tefek hataları bulup düzelttiler. Bazıları ise dönmeyince, metni doğru olarak telakki ettim. Topladığım bilgileri mümkün mertebe aynısını nakletmeye gayret ettim. Fakat konunun anlaşılması için ve yayınlanır hale gelmesi için bazen manayı değiştirmeyecek şekilde ara cümleler koymak zorunda kaldım. Bazı cümleleri okunabilir ve yayınlanabilir seviyeye getirmek için Yapay Zeka ve Grammarly'den istifade ettim.

Kitabın birinci bölümünde, Müslümanların Avrupalılardan 700-800 yıl önce Avustralya'ya geldiğine dair farklı tarihçilerin kanaatlerini belirttim. Ayrıca Osmanlı Sultanı II. Abdülhamit döneminde Avustralya'ya atanan konsolosların faaliyetlerine değindim. Daha sonra 1968 yılında gelen ilk göçmen Türklerden kısaca bahsettim.

İkinci bölümde, 1982-1994 yılları arasında Avustralya'ya gelen ilk Hizmet gönüllülerinden ve bu tarihlerde Avustralya'da olup da Hizmete sahip çıkan Melbourne'deki ilk gönüllülerden ve yaptıkları fedakârlıklardan kısaca bahsettim. Onların hayat hikayelerini, Hizmete nasıl sahip çıktıklarını merakla ve bazen de gözyaşları ile okuyacaksınız. Ayrıca merhum Mehmet Ali Şengül'ün gözyaşları ile nurlandırdığı kamp ve şefkat ile gönüllere nasıl girdiğini duygusal anlar yaşayarak okuyacaksınız.

Üçüncü bölümde ise, merhum Fethullah Gülen Hoca Efendi'nin Avustralya'ya gelişi, burada kalırken konuştukları, yaptıkları ve hâl diliyle neler ifade ettiğini okurken hayalen geçmişe gideceksiniz. Ayrıca Hoca Efendi ile ilgili unutulmayan bazı hatıraları okurken "hey gidi günler" diyeceksiniz. Her bir hatıra bir kitap kadar ders vereceğini ümit ediyorum.

Dördüncü bölümde, ikinci bölümün Sidney versiyonunu okuyacaksınız. Hem ikinci hem de üçüncü bölümde görülen güzel rüyalar ve bu rüyaların nasıl tahakkuk ettiğini merakla ve de bazen gözyaşları ile okuyacaksınız.

Beşinci bölümde, Sidney ve Melbourne'deki dersane ve iki yurdun faaliyetlerini, esnafın ve bayanların fedakârlıklarını kendinizi onların içinde hissederek okuyacaksınız.

Altıncı bölümde ise, Adelaide, Perth ve Brisbane şehirlerinde yapılan ilk hizmetleri, bu konuda çekilen çileleri ve Cenab-ı Allah'ın inayetlerini okuyacaksınız.

Yedinci bölüm ise çok ibret alınacak unutulmayan hatıralardan müteşekkildir. Her hatıra bir ders gibidir ve hayatınıza etki edecek.

Bu eseri yazarken değerli vakitlerini ayıran bütün Hizmet gönüllülerine çok teşekkür ederim. Onların akıttığı göz yaşları cennetteki pırlantalar kadar değerlidir. Bu kitaptaki eksik ve kusurlar şahsımındır. Bütün güzellikler Allah'tandır. Bu kitap, Hizmet'in Avustralya'daki ilk yılları ile alakalı mütevazı bir çalışmadır. Öyle inanıyorum ki gelecekte daha kapsamlı çalışmalar olacaktır inşallah. Cenabı Allah'tan umarımki bu eser Avustralya'daki Hizmet tarihi ile alakalı daha pek çok eserlerin yazılmasına vesile olur.

Salih Yücel
Melbourne
Mart 2025

1. BÖLÜM

MÜSLÜMANLARIN AVUSTRALYA'YA İLK GELİŞLERİ

Bu bölümde ilk önce Müslümanların Batılılardan asırlar önce Avusturalya'ya gelişi ile alakalı bazı ilmi çalışmalara değinilecek. Daha sonra Osmanlı'ların gelişi ve Avusturalya'da kurulan Osmanlı cemiyetlerin faliyetlerine değinilecek ve 2. Abdulhamit döneminde Sidney'e atanan konsolosların faliyetlerinden bahsedilecek. Son olarak da Sidney'e 1968 de gelen ilk Türk göçmen kafilesi nasıl karşılandiğı kısaca izah edilecek.

1.1. İslam'ın İlk Avustralya'ya Gelişi

İslam, Avustralya'da sömürgecilikten asırlar öncesine dayanan bir geçmişe sahiptir. İslam tarihi, Avustralya'nın kültürel ve tarihi gelişimini anlamada önemli bir yer tutar. Müslüman etkisi de, Avustralya'da Avrupa sömürgeciliğinden çok önceye dayanır. Müslümanların Avustralya'ya gelişi ve burada bıraktıkları izler, 800'lü yıllardan itibaren başlar ve 1900'lü yıllara kadar devam eder. Avustralya'nın yerli halkı, kıtada 65.000 yıldan fazla bir süredir yaşamaktadır ve bu süre zarfında kuzeydeki gruplar ile Güneydoğu Asya ve ötesinden gelen Müslüman denizciler arasında temaslar olduğunu ilmi kaynaklar ifade etmektedir.[5] 16. yüzyıldan itibaren Endonezya'dan Makassan balıkçıları, Kuzey Avustralya'daki yerli halk ile ticaret ve kültürel etkileşimlerde bulunmuşlardır. Bu etkileşimler, yeni dilsel terimlerin, sanat eserlerinin ve iki grup arasında evliliklerin olması ile benzersiz bir kültürel uyum oluşturmuştur. 19. yüzyılda Afgan deve kervancılarının gelişi, önemli bir dönüm noktası olmuştur. Bu Müslüman deveciler, Avustralya'nın iç bölgelerinin keşfinde ve altyapı projelerinde, özellikle Overland Telgraf Hattı ve Ghan demiryolu gibi projelerde önemli roller üstlenmiştir. Katkıları, modern Avustralya'nın şekillenmesinde büyük etkiler bırakmış, kırsal topluluklarda erken dönem camiler ve kültürel izler gibi kalıcı miraslar bırakmıştır.

1.2. Müslümanların Güney Asya'ya Gelişi

Müslümanların 7. asırda Endonezya'nın Sumatra adasına geldiğini tarihi kaynaklar kaydediyor.Endonezyalı ünlü araştırmacılar Yusny Sabi ve Arzumerdi Azra'ya göre, İslam Hz. Osman zamanında Endonezya adalarına ulaştı.[6] Snouck Hurgronje'ye göre, Çin kaynakları 674 yılında bir Arap şeyhinin

5 David Sneddon, A history of faith-based micro, meso and macro dialogue between Muslims and non-Muslims in Australia prior to 9/11 Doctor of Philosophy, Australian Catholic University, (2021). p 102.

6 Yusny Saby, Islam and Social Change: The Role of Ulama in Ache Society, PhD thesis, Temple University, 1995, Azyumardi Azra, The transmission of Islamic reformism to

Sumatra adasının batı kıyısındaki bir kasabayı idare ettiğini yazar.[7] Bu kaynak, İslam'ın sahabîler hayatta iken Endonezya'ya ulaştığına bir delildir. Ishak Al-Sheikh Makarani'nin 'Pasy İzharul Haqq' adlı eserinde Kureyş kabilesinden 100 civarında Arab'ın, İslam'ı anlatmak için 800 yılında Sumatra adasının kuzeyine geldiklerini yazmaktadır.[8] Bunun anlamı, daha önce yerli Müslüman olan halkın bu insanları davet etmiş olmasıdır.

Rivayete göre, Sumatra adasının kuzeyindeki Pasai Kralı Merah Silau, 832 yılında Peygamberimizi rüyasında görür. Peygamberimiz ona rüyasında İslamî ilimleri öğretir. Kral uyandığında sünnetli olduğunu görür. Ayrıca Arapçayı ve Kur'an okumayı öğrendiğini fark eder. Kral, kendisini aynı zamanda Müslüman hisseder. Fakat İslam nedir, Muhammed kimdir, bu dinin gerekleri nelerdir, rüyasının yorumu nasıldır? Kafasında cevapsız bir sürü soruyla bu işin içinden çıkamaz. Bu hâl üzere sarayında derin derin düşünürken, aynı gün kendi adamlarından biri gelerek Müslüman tüccarların şehrin limanına geldiğini söyler. Kral, "Bu bir tesadüf değildir." deyip Müslüman tüccarları sarayına davet eder. Onlardan İslam'ı ve namaz kılmayı öğrenir. Buna benzer o bölgede yani civar adalarda da rivayet edilen pek çok hikâyeler vardır.[9]

Buralara kadar gelen Müslümanların Endonezya'ya çok uzak olmayan Avustralya'yı ihmal ettikleri söylenemez. Çok büyük bir ihtimalle 8. veya 9. asırda Müslümanlar Avustralya'ya da geldiler.

İkinci Dünya Savaşı sırasında, günümüz Tanzanya'sındaki önemli bir Swahili limanı olan Kilwa'dan gelen beş bakır sikkenin Kuzey Avusturalya'nın Arnhem Land'de keşfi, 700 ila 900 yıllık bir tarihe sahip olarak tarihlendirilmiştir. Şimdiye kadar Avustralya'da bulunan en eski yabancı

Indonesia: Networks of Middle Eastern and Malay-Indonesian 'Ulama' in the seventeenth and eighteenth centuries, PhD thesis, Colombia University, 1992 p 16-47.

7 W. P. Groeneveldt, "Notes on the Malay Archipelago and Malacca, Compiled from Chinese Sources", Verhandelingen van het Bataviaasch Genootschap van Kunsten en Wetenschappen, XXXIX, Den Haag 1880, p 14-15 cited in Ismail Hakkı Gürsoy, Türkiye Diyanet Vakfı Ansiklopedisi, İstanbul 1995, 11/194.

8 Dhuhri, S, Dayah Dalam Tiga Phase Perkembangan Menelaal Berbasis Perubahan yang Telah Punah cited in Dr Zulfikar Ali Bhutto& Zamzami Zanuiddin Modernisation of Dayah in Aceh, The Islamic Quarterly, V 60, 3 (2016):308.

9 Taylor, Jean Gelman. Indonesia: Peoples and Histories, Yale University Press, 2003. P 112, ProQuest Ebook Central, http://ebookcentral.proquest.com/lib/acu/detail.action?docID=3420328.

eserler olan Kilwa sultanlığı sikkeleri, şu anda Sydney'deki Powerhouse Müzesi'nde tutulmaktadır. Kilwa sikkeleri daha önce Tanzanya dışında sadece iki kez bulunmuştur; bir kez Zimbabve'de ve bir kez Umman'dandır,

Kaynak: Australian Geographic[10]

Avustralya'nın yerli halkları ile İslam arasındaki önemli tarihsel bağlantıların yüzyıllar öncesine dayandığı belgelenmiştir. Ganter, "Bugün yerli kültürel kaleleri düşündüğümüzde aklımıza Kırmızı Merkez, Arnhem Land, Kimberley ve Torres Boğazı geliyor," ki bu "yerli halkların Müslümanlarla temasının en yoğun olduğu bölgelerdir."[11]

Yukarıda resmi gösterilen sikkelerin benzerleri Umman'da da bulunduğundan, bu durum Ummanlı Müslüman denizcilerin 8. yüzyıl kadar erken bir tarihte Avustralya'nın kuzey kıyılarını keşfetmiş olabileceği önerilerini destekleyebilir. Dzavid Haveric, haritası al-Khwarizmi (ö. 850) tarafından 820 yılında derlenen bu temasların 10. yüzyılda gerçekleştiğini iddia eder.[12] Bu nedenle, El-Harezmi, "Dünya'nın Şekli" başlıklı önemli bir inceleme yazmıştır ve coğrafi çalışmasında, Kuzey Avustralya da dahil olmak üzere birçok güneydoğu topraklarını tasvir etmiştir13. Daha da önemlisi, El-Harezmi'nin Kuzey Avustralya haritası, Müslümanların Avustralya'yı keşfetmesinin en seçkin eserlerinden biridir. Haveric'e göre, Avustralya tarihini zenginleştiren çok önemli bir tarihsel gerçektir, İslam tarih yazımında değerli bir başarıdır ve Avustralya'nın kültürel-dinsel çeşitliliğinin erken ruhunun sürdürülmesinde çok önemli bir katkıdır. El-Harezmi'nin 820 yılında çizdiği harita (Strasburg Üniversitesi, Fransa), Kuzey Avustralya'yı Afrika Boynuzu ve Kızıldeniz'in

10 Mike Owen , Unravelling the mystery of Arnhem Land's ancient African coins, Australian Geographic 7 August 2014, https://www.australiangeographic.com.au/topics/history-culture/2014/08/mystery-of-ancient-african-coins-found-in-australia/ accessed 13.08.2024.

11 Abu Bakr S Cook & Salih Yucel, Australia's Indigenous Peoples and Islam: Philosophical and Spiritual Convergences between Belief Structures,Comparative Islamic Studies, 2019.

12 Haveric, History of Islam and Muslims in Australia: Early Encounters, Settlements and Communities Prior to the 1940's, 10.

13 Haveric , p 69.

güneydoğusunda mavi Hint Okyanusu'nda gösteriyor ve Batı Avustralya'daki 80 Mil Plajı'ndan Roebuck Koyu'na kadar uzanıyor. Kimberley yok ama Kuzey Bölgesi ve ardından V şeklinde Carpentaria Körfezi geliyor.[14]

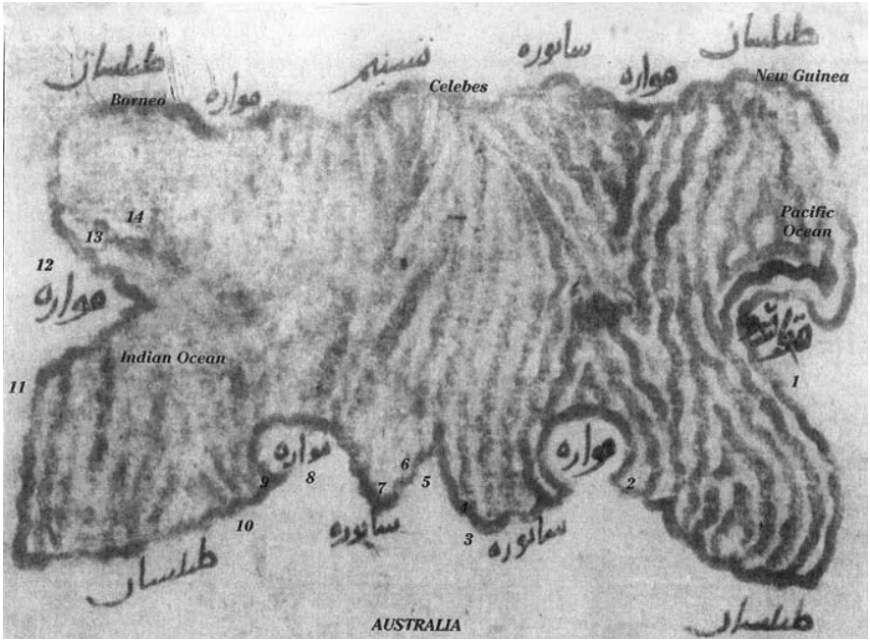

Muhammed İbn Musa el-Harezmi tarafından 820 yılında çizilen ilk Avustralya haritası şu özellikleri göstermektedir:

1. Rabaul
2. Milne Körfezi
3. Cape Melville
4. Prenses Charlotte Körfezi
5. Cape York
6. Albatross Körfezi (Weipa)
7. Carpentaria Körfezi
8. Kuzey Bölgesi
9. Joseph Bonaparte Körfezi
10. Eighty Mile Beach W. A.

14 Haveric, 70.

11. Afrika
12. Afrika Boynuzu
13. Kızıldeniz
14. Arabistan

Bu eşsiz harita, Müslüman keşiflerin Avustralya'ya geldiğini ve yaklaşık 8. yüzyılda kıyıları boyunca yelken açtığını açıkça kanıtlamaktadır. 1491 yılında Çin Amirali Zheng He'nin filosu ile 15. yüzyılda erken temas raporları mevcuttur; ancak keşiflerinin kayıtları yok edildiği için bu iddianın kanıtlanması zordur.[15]

İslam'la ilgili erken dönem etkileşimler hakkındaki bilgilerimizin çoğu Macassan'larla olan temaslar etrafında şekillense de, başka bir "Allah'ın Yolunda" grubuyla temas olduğuna dair bazı kanıtlar vardır. Bu temas, Macassan'ların daha sonraki ziyaretlerinden önce gerçekleşmiş olabilir ya da muhtemelen aynı dönemde meydana gelmiştir. Worsley, "Yerliler, Macassan'lardan önce Baijini adını verdikleri başka bir halkın varlığını kesin bir dille ifade etmektedir,"[16] demektedir. Eğer durum böyleyse, İslam'ın Avustralya'da önceki ortaya atılan bilgilerden çok daha uzun bir süre boyunca varlık gösterdiğine dair bir argüman ortaya çıkabilir. Bu iddiaların geçerliliğini ve doğruluğunu nihai olarak belirlemek için daha fazla araştırma ve delil gerekecektir. Yine de, İslam'ı Avustralya'ya getirmiş gibi görünen Baijini olarak bilinen bir grubun varlığına dair kanıtlar bulunmaktadır.

Burrumarra, yerlilerin Baijini'nin daha sonraki Macassan'lardan farklı olduğunu düşündüğünü vurgulamaktadır. Onların "açık renkli ten" ve demir dövme, el tezgahları, tarım ve inşaat teknikleri gibi çeşitli "ileri teknoloji"ye sahip olduklarına dair referanslar bulunmaktadır. Kuzey Doğu Arnhem Land'deki Dholtji (Cape Wilberforce) bölgesindeki sözlü tarihler, demircilik ve tarımla uğraşan büyük topluluklar, zırhlı adamların ziyaretleri ve bu araştırma açısından önemli olan "Allah, Cape Wilberforce üzerinde ve günbatımının kırmızı bulutlarında yaşayan, gökyüzünde yaşayan bir varlık" hakkında tartışmalar içerir.

Avustralya'nın erken İslam tarihi, sadece Macassan'larla sınırlı olmayan daha geniş bir bağlama sahiptir ve gelecekteki araştırmalar bu tarihi daha ayrıntılı bir şekilde aydınlatabilir. Bu dönemde, Endonezya'nın kuzeyinde yer

15 M McCarthy, "Zheng He and the Great Southland," (The Zheng He down West Ocean, Chinese Overseas Discussion Forum: Western Australian Museum, 2005), 388-401.

16 Worsley, "Early Asian Contacts with Australia," 1-2.

alan Makassar bölgesinden gelen balıkçılar, Avustralya'nın kuzey kıyılarına seferler düzenlemekteydi. Bu balıkçılar, Avustralya'nın kuzeyinde yer alan Arnhem Land bölgesine, deniz hıyarı (trepang) avlamak için geliyorlardı. Trepang, Asya'da özellikle Çin'de oldukça değerli bir üründü ve ticaret amacıyla bu seferler düzenleniyordu.

1600'lü ve 1700'lü yıllarda, Makassan'lı balıkçılar Avustralya kıyılarına düzenli olarak gelmeye devam ettiler. Bu süreçte, Avustralya'nın kuzey bölgelerinde Makassan'lıların varlığı daha belirgin hale geldi. Makassan'lılar, yerli halk Aborijin topluluklarıyla ticaret yapmanın yanı sıra, bu bölgelerde geçici yerleşim yerleri kurdular ve burada belirli bir süre yaşadılar. Bu etkileşim, Aborijin toplumunun yaşam tarzını ve ekonomik faaliyetlerini etkiledi. Makassan'lı balıkçıların Avustralya'ya düzenli olarak yaptıkları bu seferler, yaklaşık 300 yıl boyunca devam etti ve 1900'lü yılların sonlarına kadar sürdü. Avuturalya hükümetinin yasaklamasından sonra 1900 yılların başında bu ilişkiler durdu. Makassanlılar, Avustralya'nın yerli halkı olan Aborijinler ile ticari ve kültürel ilişkiler geliştirdiler. Bu ilişkiler, karşılıklı mal alışverişini, dil ve kültür alışverişini içeriyordu. Makassan'lıların Aborijin kültürüne olan etkisi, bazı kelimeler ve ritüeller aracılığıyla günümüzde de gözlenebilir. Yerli halktan bir akademisyen bana, "Beyazlar gelmeden önce Müslümanlarla olan ilişkilerimiz bizim altın çağımızdı. Çünkü onlar bizim kültürümüze ve inancımıza saygı gösterdikleri gibi aynı zamanda o günün şartlarında mevcut olan teknolojiyi de getirdiler ve halkımıza tanıttılar," demişti.[17]

Bu dönemde, Makassan'lıların Avustralya'da kalıcı yerleşim yapmadıkları, ancak Aborijinlerle karşılıklı saygıya dayalı bir ilişki geliştirdikleri anlaşılmaktadır. Makassan'lıların Müslüman olmaları, bu etkileşimdeki dini ve kültürel unsurların da değiş tokuş edilmesine yol açtı. Örneğin, bazı Aborijin topluluklarının Makassan'lılardan dini ritüelleri öğrendikleri ve bu ritüellerin bazı unsurlarını kendi kültürlerine entegre ettikleri bilinmektedir.

Onnudottir, Possamai ve Turner, bu tarihsel kanıtların "İslam ile Aborijin topluluklar arasında iyi kurulmuş bir bağlantıyı gösterdiğini" belirtir. En belirgin tarihsel temaslar dalgalar halinde gerçekleşmiş ve bunlar esas olarak Makassan'lar, Afgan deveciler ve Malay inci avcılarıydı. Ancak, bu önemli tarihsel bağlantılara rağmen, Onnudottir, Possamai ve Turner, "Bugün Avustralya'daki Aborijin Müslümanların, İslami yaşam, pratikler ve kimliklerle

17 Azmi Wood, Personal communication, March 2012.

uzun bir tarihsel temas deneyiminden faydalanmadıklarını" belirtir. Bu temasların tam kapsamı mevcut kanıtlarla sınırlı olsa da, mevcut kanıtlar "İslami yaşam, pratikler ve kimliklerle" yerli halkların tarihsel temasının, homojen ve kapsayıcı olmasa da, bazı yerli inanç yapıları içine dahil edilebilecek kadar tekrarlanan ve sık olduğunu düşündürmektedir. Ayrıca, yerli halkların İslami inanç yapılarıyla tarihsel temaslarının, İslam'ı benimseyen Avustralya'daki birçok yerli olmayan topluluktan daha fazla olduğu kayda değerdir.[18] Ancak, Ganter'ın vurguladığı gibi, Kuzey Avustralya'daki Yolngu halkı İslam ile bir diyalog sürecinde olan bir toplumdu.

Ünlü tarihçi Warner, Arnhem bölgesinde Müslümanların yerli halk üzerindeki dini ve manevi izlerinden bahseder. Onların yaptıkları bazı ritüellerde İslami terimlerin tekrar edildiğini müşahede eder. Kendi yanında bulundurduğu yerli halktan ve rehberi Mahkarolla (ö. 1957) ile birlikte ritüelleri izleyip rehberinden İslami izlenimler hakkında bilgi alır.

Araştırmacı David Sneddon, kuzey bölgesinde değişik zamanlarda ve vesilelerle gelen Müslümanların, özellikle Makassar'ların, yerli halk üzerinde önemli manevi bir etki bıraktığını ifade eder. Arnhem bölgesinde yerli halk "direk yere bırakırken bir koro 'Oh-a-ha-la!!' diye şarkı söylüyor. Direk tekrar kaldırıldığında, şunu söylüyorlar; O-o-o-o-a-ha-la! A-ha-la!! A-ha-la!!" Bu ifadenin bölümleri ile Tanrı için kullanılan Arapça kelime Allah arasındaki fonetik benzerlik açıktır; aynı zamanda bunun İslam'ın başlangıçtaki inanç ifadesi olan şehadet, 'La ilahe illallah, (Allah'tan başka tanrı yoktur) ifadesinin bir versiyonunu temsil etme olasılığı da vardır ve Sufi Makassan'ları tarafından bir zikir biçimi olarak öğretilmiş veya gösterilmiştir. Macassan duası olduğuna inandıkları şeyi söylüyorlar (Djel-la-war, Malayca terim); "Sil-li-la-mo-ha-mo ha-mo-sil-li-li", "[Arapça] 'salli ala Muhammed nil murselin'e çok benziyor olabilir ki bu da "Gönderilen Muhammed'e salat olsun" anlamına gelebilir.[19] Warner'ın rehberi ayrıca bu ifadeyi "amin" ile aynı şekilde tanımlar.

Bunu, "bulutlarda veya belki ayda bir şey istemek" anlamına gelen "si-li-nai-yu ma-u-lai" mantrası takip eder, ancak Arapçadan "Efendimiz (Tanrı) üzerimize bereket versin" anlamına geldiği şeklinde de çevrilebilir. Ardından, McIntosh'un İslami ritüellerle ve "ölen kişinin ruhunun yukarıdaki cennetteki bir yere, Allah'ın evine geçişi" ile ilişkilendirdiği "Ra-bin-a-la la-ha-ma-ha-

18 Cook and Yucel, age.

19 Sneddon, p 122.

ma" ifadesi gelir. Bir cenaze töreninin bu aşamasında söylendiğinde, hasta veya ölü üzerine Kuran okunmasının bir tekrarı olabilir ve "Rabbimiz [burada bir kelime eksik veya konuşma sırasında kısaltılmış olabilir. "Salli" olabilir] ... Muhammed'in üzerine. Büyük olasılıkla "Rabbimiz Muhammed'e merhamet et" anlamına gelebilir. Ceset mezara yerleştirildikten sonra "erkekler, kadınlar ve çocuklar dahil herkes açık mezara belli bir miktar toprak atar." Bu uygulama İslam'da ve insanlığın topraktan yaratıldığı, toprağa geri döndürülmesi gerektiği ve başka bir zamanda ortaya çıkacağı kavramı doğrultusunda dünyadaki diğer İbrahimî dinlerde yaygındır (Kur'an 20:55).Dünyada bütün Müslümanlar bu geleneği hala uygulamaktadırlar. İslami uygulamanın benimsenmesiyle ilgili diğer iddialar arasında "gömülmeden üçüncü, yedinci, kırkıncı ve yüzüncü günlerde geri dönme" şeklindeki yaygın Müslüman uygulaması da yer alabilir.[20]

1860'lı yıllarda, Avustralya'da büyük bir değişim süreci başladı. Bu dönemde Avrupalıların kıtaya olan ilgisi arttı ve İngilizler tarafından Avustralya'da koloniler kuruldu. Bu süreç, Müslümanların Avustralya'ya olan göçünü de etkiledi. 1860'lı yıllarda, Müslüman Afgan deveciler, Avustralya'nın iç bölgelerine getirildi. Afgan deveciler, Avustralya'nın çorak iç bölgelerinde mal taşımacılığı yapmak için getirildiler ve bu süreçte yük taşımacılığında büyük bir rol oynadılar.

Afgan deveciler, Avustralya'da o dönemin en önemli ulaşım yöntemlerinden biri olan deve kervanlarını yönetiyorlardı. Bu kervanlar, özellikle kıtanın iç kesimlerindeki maden bölgelerine mal taşımada kritik bir öneme sahipti. Develer, Avustralya'nın zorlu çöl şartlarına dayanıklı oldukları için tercih edilmişlerdi ve Afgan devecilerin bu hayvanları idare ve bakım konusundaki uzmanlığı, Avustralya'daki ulaşım sisteminin gelişiminde önemli bir rol oynadı.

Hatta bazı Avustralyalı araştırmacılara göre, Avustralya'nın keşfinde bu devecilerin çok önemli rolü vardır. Çünkü develer günlerce su içmeden yük taşıyabiliyorlar veya Avustralya'nın susuz iç kesimlerine doğru keşifte kullanılabiliyorlardı. Eğer bu deveciler olmasaydı, belki Avustralya'nın iç kesimi ancak 50 yıl sonra keşfedilebilecekti.

Avustralya'daki Müslüman sayısı, Afgan devecilerle beraber 1890 yılında yaklaşık 3500 kişiye ulaşır. 1880'lerde ve 1890'larda, Müslümanlar Avustralya'nın çeşitli bölgelerinde küçük büyük 24 camii camiinşa ettiler.

20 Sneddon, p 122.

Bunlardan ilki, 1882 yılında Güney Avustralya'nın Adelaide kentinde inşa edilen camidir. Bu cami, Avustralya'da inşa edilen ilk cami olarak tarihe geçti. Bunun ardından, Broken Hill (1891) ve Perth (1905) gibi şehirlerde de camiler inşa edildi. Bu camiler, Müslümanların dini ve kültürel yaşamlarını sürdürmelerine olanak tanıyan önemli merkezler haline geldi. Diğer camilerde cemaatı olmayınca yıkıldı. Zaten bazıları tenekeden yapılmıştı.

1900'lü yıllara gelindiğinde, Avustralya'da yaşayan Müslüman topluluklar küçük fakat etkili bir grup haline gelmişti. Ancak, bu dönemde Avustralya'da artan göçmen karşıtı politikalar, Müslüman topluluğun büyümesini ve gelişmesini zorlaştırdı. 1901 yılında Avustralya'da yürürlüğe giren "Beyaz Avustralya Politikası", Avrupa dışından gelen göçmenlerin ülkeye girişini kısıtlamaya yönelik bir yasaydı ve bu yasa Müslümanların Avustralya'ya göçünü de büyük ölçüde engelledi.

Bu politika, özellikle Afgan devecilerin ve ailelerinin ülkeye girişini sınırladı. Buna rağmen, Avustralya'da halihazırda yerleşik olan Müslüman topluluklar, dinlerini ve kültürlerini korumaya devam ettiler. Küçük topluluklar halinde yaşamalarına rağmen, Müslümanlar Avustralya'nın sosyal ve ekonomik yaşamına önemli katkılarda bulundular.

Ancak motorlu taşıtların icadı, Afganlı devecilere olan ihtiyacı ortadan kaldırdı ve Afgan devecilerin bir kısmının sonradan ülkeyi terk etmesiyle Müslüman nüfusu 2000'e kadar düştü. Birinci Dünya Savaşından sonra bir grup Müslüman Avustralya'ya hicret etti. II. Dünya Savaşı'ndan sonra da Balkanlardan, özellikle Arnavutlar, Avustralya'ya göç etti. II. Dünya Savaşı'ndan sonra Kıbrıs'tan bazı Türkler de Avustralya'ya göç etti.

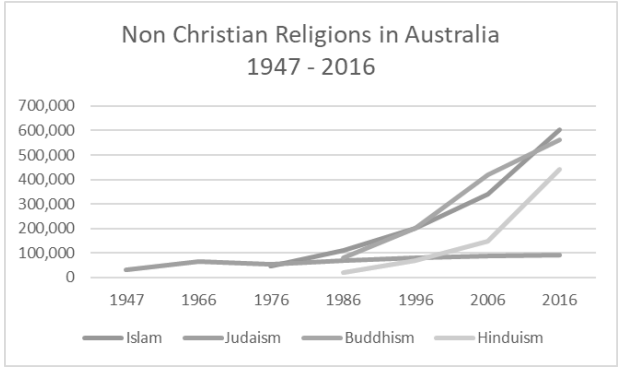

Kaynak: David Sneddon[21]

21 Sneddon, p 132.

1947 yılında dört beş bin civarında olan Müslüman nüfusu, 2024 yılında yaklaşık 850 bin kişiye ulaşmıştır.

1.3. Osmanlıların Avustralya'ya Gelişi

Osmanlı İmparatorluğu, büyük tarihi birikime ve kültürel çeşitliliğe sahip çok uluslu, çok dinli ve çok etnikli bir develetti - sadece Türkleri değil, Suriyelileri, Arapları, Ermenileri, Yahudileri, Mısırlıları ve diğer birçok ırkı da içerir. Tarihsel olarak, Osmanlı İmparatorluğu ile Avustralya arasındaki ilişkiler İngiliz Milletler Topluluğu'nun kurulmasından bile önce başladı. 19. yüzyılın son on yılında, o zamanki Türk Dışişleri Bakanı Tevfik Paşa, Sultan Abdülhamid'e Sidney'de bir konsolosluk kurulmasına ihtiyaç olduğunu önerdi. Halil Nassur Bey'in (Arapça, Fransızca, İngilizce ve İtalyanca biliyordu) Avustralya'ya ilk Türk konsolosu olarak atanmasını önerdi. Osmanlı İmparatorluğu konsolosluğu 1897'de Sidney'de resmen kuruldu. 1897'de, Konsolos Halil Nassur Bey Sidney'e geldiğinde, NSW'de yaklaşık 1.000 Osmanlı tebaası vardı. Osmanlı tebaasının yeterince çok olduğu her ülkeye konsolos göndermek Osmanlı politikasının bir parçasıydı. O zamanlar, Avustralya'daki Osmanlı diasporası ağırlıklı olarak bir Roma Katolik cemaatinden oluşuyordu. Ancak, geri kalanlar Yunan Kilisesi'ne aitti - ve çok az sayıda Osmanlı Müslümanı vardı. Halil Nassur Bey'in kaydettiğine göre, 20 Türk Müslüman vardı.[22]

İlk Osmanlı Konsolosu Halil Nassur Bey

22 Haveric, p 193.

New South Wales eyaletinde Osmanlı Gelişim Derneği kuruldu ve bu dernek Avustralya ile Osmanlı arasındaki hızla büyüyen ticarete odaklandı.1908-9'da Adelaide'deki Türk Osmanlılar, yaklaşık 150 üyesi olan Güney Avustralya Osmanlı Cemiyeti'ni kurdu. İlk yüzeysel izlenimlerin aksine, Güney Avustralya Osmanlı Cemiyeti'nin çoğunlukla Hristiyan üyeleri vardı ve bunların arasında Başkan S. J. Attiah da vardı. Benzer dernekler diğer eyaletlerde de kuruldu ve Avustralya Federasyonlu Osmanlı Cemiyeti adı altında bir araya gelip işbirliği yaptılar.[23]

Birkaç yıl boyunca Adelaide, Sidney ve Melbourne'deki Osmanlı cemiyetlerinin yeni Osmanlı Anayasası'nın yıldönümünü kutlaması geleneksel hale geldi. Bu tür kültürel etkinliklerden biri Adelaide Belediye Binası'nda düzenlendi. Konsolos Esper Nassoor Bey, programa katılmak ve Adelaide'deki vatandaşlarıyla buluşmak için Sidney'den geldi. Konuklar arasında ayrıca Güney Avustralya Valisi ve Eyalet Hükümeti üyeleri, çoğu sosyal ve belediye kuruluşunun temsilcileri ve şehrin birçok önde gelen iş adamı ve Güney Avustralya'daki Osmanlı Cemiyeti'nin önde gelen üyeleri vardı.

1.4. Osmanlı Konsolosu Esper Nassoor Bey

Osmanlı özgürlüğünün tarihi kutlamalarında yeni döneme olan takdirlerini belirtmek için 1908'de bir kutlama yapıldı. Esper Nassoor Bey, "İslam ve Hristiyanlık ortak bir davada kardeşleşti." dedi. Daha da önemlisi, Osmanlılar

23 Haveric, p 105.

ve Avustralyalılar arasında var olan "dostça duyguyu" kabul etti ve bu duyguyu geliştirmeye çalışacaklarını umduğunu söyledi. Güney Avustralya'daki ilk Osmanlı programı gerçekten de tam bir başarıydı. Salona üç bayrak asılmıştı: Birleşik Krallık bayrağı, ortada gümüş hilal ve Osmanlı yıldızı, yanında Avustralya Milletler Topluluğu'nun renkleri... Adelaide'in yüz kırk temsilci kamu görevlisi, bayrakların gölgesi altında palmiye ve çiçeklerden oluşan bir bahçede kurulmuş masalarda oturuyordu. Muhteşem bir figür—kırmızı, siyah püsküllü fes ve altın dantel parıltısı—parlak toplantıda ana konuşmayı yapıyordu. Bu, yeni Osmanlı Anayasası onuruna aynı zamanda bir ziyafetti...

1908 de Osmanlı Anayasasını kutlamak için birayaya gelen Osmanlı tebaası ve misafirler (Kaynak, Dzavid Haveric)[24]

1909'da Avustralasya'da (yani Avustralya, Yeni Zelanda ve Güney Pasifik'te) 3.000'den fazla Osmanlı tebaası vardı ve bunların çoğu Avustralya'ya yerleşmişti. 1910'da Esper Nassoor Bey, Avustralya'daki Osmanlı toplumunun (Müslümanlar ve gayrimüslimler) birkaç bin kişi olduğunu ve bunların yaklaşık 500'ünün Güney Avustralya'da yaşadığını tahmin etti. Daha sonra Avustralya'nın uygulamaya 1905'te koyduğu "Beyazları Kabul Etmeme Kanunu" nedeniyle Osmanlı tebaası azaldı.

24 Haveric, 204.

I. Dünya Savaşı sırasında, tüm Osmanlı tebaası olanlara da seyahat ve göç etme kısıtlamaları getirildi. Türk kökenli Osmanlılar ve Suriyeliler gözetim altına alındı. Suriyeli veya Lübnanlılar da dahil olmak üzere tüm Osmanlı tebaasının polis karakollarına haftalık olarak gelip imza atmaları gerekiyordu. Bu ayırımcılık Osmanlı tebaası üzerinde negativ etki yaptı. Dolayısıyla Osmanlı tebaasının sayısı gitgide azaldı.

Araştırmalara göre, 1912 yılında Avustralya'daki Türk sayısı 312 olarak gösteriliyor.[25] Büyük bir ihtimalle bu sayı Osmanlı ülkesinden gelen Müslim, gayrimüslim, Türk ve Türk olmayan herkesi kapsıyordu. Çünkü o zaman henüz Türkiye devleti kurulmamıştı. Ayrıca İngiltere'nin kontrolündeki bazı bölgelerden, Kıbrıs gibi yerlerden de insanların Avustralya'ya gelmiş olmaları kuvvetli bir ihtimaldir. Kıbrıs Birleşik Krallık'ın kontrolü altındayken, tüm vatandaşlar İngiliz pasaportu için başvuruda bulunabiliyordu.

Coffee Shop Kıralı Türk Kabel Mockbell

25 Ahmet İçduygu, Migrant as Transitional Category, Turkish Migrants in Melbourne, Australia, PhD Thesis, Australian National University, 1990.

1.5. Kahve ve Coffee Shopları Avustralyalılara Tanıtan Osmanlı: Kabel Mockbell

Avustralya'nın İslam tarihi konusunda uzman olan Dzavid Haveric, bu konuda özetle şunları belirtir: Ünlü Sidney kafe sahibi ve kahve tüccarı, İstanbul doğumlu Kabel Mockbell idi. Lakabı "Coffee Shop Kralı" idi. Sidney'deki ilk Türk Müslüman vatandaşlarından biriydi ve Sidney'deki çok sayıda kahvehanesi vardı ve onları idare ediyordu. Annesi Mısırlıydı ve Mısır'daki İngiliz askeri güçlerinde bir öğrenci olarak görev yaptı. "Altınla işlenmiş mavi Arap kostümü" olarak tanımlanan geleneksel kostümünü giymekten hoşlanıyordu. Koyu tenli bir Müslüman olduğu ve beyaz olmadığı için çok zorluklarla karşılaştı. 1907'de Adelaide Florence ile evlendi ve üç çocuğu oldu: Lallah, Kabel Junior ve Fuad. İlk olarak 1904'te vatandaşlığa kabul için başvuruda bulundu ve reddedildi. 1914'te tekrar başvuruda bulundu. Bu başvuru da reddedildi çünkü o zamanlar Türkler düşman vatandaşı olarak kabul ediliyordu ve beyaz olmayan göçü sınırlayan 1901 Göç Kısıtlama Yasası'na dahil edilmişlerdi. 1926'daki başvurusu sonunda vatandaşlığa kabul edildi ve bu zamana kadar çok başarılı bir iş adamıydı. Mockbell, 1890'ların sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında Sidney'de önemli bir figür haline geldi. Mockbell'in kahve dükkanları, 1894'te Imperial Arcade'deki ve 1898'de King Street'teki Mocha Coffee Company'nin müdürü olarak atanmasıyla tanındı. Mockbell ve kardeşleri Fez markalı kahve satıyorlardı. Kahve ürünlerinde ticari marka olarak "Fez ve Arapça yazıyı" kullandı ve kahve salonlarını Arap dekorasyonlarıyla süsledi. King ve Elizabeth caddelerinin köşesine yakın bir yerde ilk Mockbell Kahvehanesini açtı ve ardından şehirde bir kahvehane zinciri geliştirdi. 1914'te Hoskin Place'de (Pitt Street'ten çıkış), Pitt Street'te (Circular Quay'in yakınında), King Street'te, Angel Place'de, Elizabeth Street'te ve Sussex Street'te şubelerini açtı.

Mockbell'in kahve salonları, Sidney'deki popüler buluşma yerleri olarak biliniyordu. 1930'a gelindiğinde, şehrin dört bir yanına dağılmış sekiz Mockbell kahve salonu vardı. Mockbell, en başından itibaren çok sayıda insana hitap edecek ayrıntılı olanaklar sunuyordu. Imperial Arcade'deki orijinal Oriental Cafe Salon, bir bayan salonu, bir sigara odası, bayan ve bay tuvaletleri (o günlerde nadir bulunan) ile övünüyordu ve açılışa katılan 250 misafiri ağırlayacak kadar büyüktü. Bazı kafelerinin büyüklüğü dikkat çekiciydi. 1913'te Market Street'teki Commerce Cafe'si 200 kişiyi ağırlıyordu. Central tren istasyonunun yakınındaki Daking House'un bodrum katındaki kahve

salonu aynı anda 600 kişiye bile hizmet verebiliyordu. Mockbell, Circular Quay'in yakınındaki Pitt Street'in dibinde kafeyi açtığında, bayanlar için ayrı bir odası (ayrı bir girişi olan) ve her türlü tütünün satın alınabileceği, domino oynanabilen bir beyefendi sigara salonu olduğunu duyurdu - "mekan geniş, iyi aydınlatılmış ve havadardı."

Mockbell'in ilk kahve dükkanı 1880'lerin sonlarında açıldı ve benzersiz teklifleri nedeniyle hızla popüler oldu. Çayın önemli bir içecek olduğu bir zamanda, Mockbell'in güçlü, aromatik kahveyi tanıtması hem yenilikçi hem de dikkat çekici idi. Uygun fiyatlı ve enerji verici içeceği takdir eden işçi sınıfı arasında kahveye olan artan talebi değerlendirdi. 20. yüzyılın başlarında, Mockbell işini Sidney'deki birden fazla kahve dükkanını içerecek şekilde genişletti. İşletmeleri sadece bir şeyler içmek için yerlerden daha fazlasıydı; her kesimden insanın bir araya gelebileceği, siyaset ve iş hakkında tartışabileceği ve sosyalleşebileceği buluşma noktalarıydı. Mockbell'in kahve dükkanları, Sidney'in sosyal yapısını şekillendirmede önemli bir rol oynadı. Yazarlar, politikacılar ve sıradan vatandaşlar da dahil olmak üzere çeşitli bir müşteri kitlesi tarafından sık sık buluşulan yer oldu. Bu kahve dükkanları, şehrin kültürel hayatına katkıda bulunarak entellektüel ve sosyal alışverişin gayriresmi merkezleri haline geldi.

Bu kahve dükkanları ağı ona "Kahve Dükkanlarının Kralı" lakabını kazandırdı. Ekonomik kriz Mockbell'in işini kötü etkiledi, ancak ruhunu etkilemedi ve 70 yaşında bile her şeye yeniden başlamaya hazırdı. Kahvehaneler zincirinde yüzlerce personel çalıştırıyordu. O binlerce kişi tarafından Sidney'in ilk kahvehanelerini kurmasıyla ve büyük cömert bir adam olarak tanınıyordu. Yaşamı boyunca değerli hayır kurumlarına binlerce pound bağışladı ve çok az kişi bunun hakkında bir şey biliyordu. 1915'te Sunday Times'da, İngiliz Milletler Topluluğu'nun evlat edindiği ülkeye olan sevgisini şöyle dile getirdi: "Ben Arap kökenli bir Mısır Türküyüm. Her yerde İngiliz bayrağını yüksekte görmek istiyorum." Mockbell sadakat ruhunu şöyle dile getirdi: "Son kuruşumu ve gerekirse kendimin ve oğlumun hayatını memnuniyetle İngiliz Krallığını savunmak için veririm. Dostluğun ve iyi niyetin devam etmesini umuyorum." Mockbell 1936'da öldü.[26]

Batı kültüründe "asli günah" denilen bir inanç vardır. Bu inanca göre Adem Aleyhisselam günah işlediği için Adem'den doğan çocuklar ve her çocuk günahkar olarak dünyaya gelir. Belki bu yüzden bir toplumun içinde

26 Haveric 204-210.

birisi yanlış bir iş yaparsa veya günah işlerse bütün toplum ve kavim sorumlu tutulur ve yok edilmeye çalışılır. Ne yazık ki batı dünyasından etkilenen İslam dünyasında da bugün hemen hemen aynı şey söz konusudur. Birinin hatası yüzünden çok kişiler suçlanır ve acı çektirilir. Halbuki Kur'an-ı Kerim'in beyanıyla kimse kimsenin günahından sorumlu değildir (Necm:38).

Birinci Dünya Savaşı'nda İngilizler Avustralya ile beraber Osmanlı'ya saldırınca o dönemin Avustralya toplumu Türkleri, Müslümanları hatta Almanları potansiyel bir tehlike olarak görmüştür. Bu sebepten dolayı o yıllarda Müslümanlar, hatta camilerde hutbelerde bile "Bizler İngiliz toplumuna sadık insanlarız" diye hutbeler vermişlerdir ve böylece sadakatlarını camilerde dahi göstermişlerdir.

1.6. Osmanlı'nın Kıbrıs Müftüsü Torunu İbrahim Dellal

İbrahim Dellal'ın ağabeyleri Hasan ve Ahmet, Türkler ve Yunanlılar arasındaki artan siyasi ve etnik gerginlikler nedeniyle Kıbrıs'ı 1946 da terk ettiler ve Avustralya'nın Victoria eyaletine yerleştiler. İbrahim onlara sık sık mektup yazıyordu. Karşılığında aldığı mektuplar İbrahim'i Avustralya'ya taşınmayı düşünmeye yöneltti. Heyecanı arttıkça İbrahim sonunda 1948'de Avustralya'ya göç etmeye karar verdi. Ancak ailesi bu fikre karşıydı. Dahası, ailesi İbrahim'in Kıbrıs'ta kalmasını ve aile işini yönetmesini istiyordu.

On sekiz yaşındaki İbrahim planlarını ailesine açıkladığında, onu Kıbrıs'ta kalmaya ikna etmeye çalıştılar. İbrahim göç etme planlarını erteledi. Ailesini üzmek istemiyordu; ancak Avustralya'ya göç etme isteği devam etti. Avusturalya'ya gitme hep kafasını meşgul etti ve sonunda ailesine sadece birkaç yıl Avustralya'da kalacağını ve ardından Kıbrıs'a döneceğini söyledi. Bunu duyan ailesi hiçbir şey söylemedi ve onun ayrılmasına müsade ettiler.

Ailesi onu Limasol Limanı'na götürdü, ancak İbrahim'in ve ailesinden ayrılması çok zor oldu. İbrahim gemiye bindiğinde onu yolcu etmeğe gelen annesi, babası ve de kendisi ağlıyordu. Gemi ayrılırken İbrahim, gözden kaybolana kadar ailesine el sallamaya devam etti. İbrahim 18 yaşına geldiğinde dünyanın öbür ucuna hicret etmişti.

Bir defasında İbrahim, Melbourne Üniversitesi'nden Osmanlıca bir yazının İngilizceye çevrilmesiyle ilgili birisi telefon etti. İletişim bilgilerini nasıl bulduklarından emin değildi. İbrahim Osmanlıca yazıyı bilmiyordu; ancak bilen birini aramayı teklif etti.

Bir süre sonra İbrahim, bir tanıdığı tarafından 19. yüzyılın sonunda İstanbul'dan Melbourne'ün 75 km güneybatısındaki Geelong'a göç eden Hüseyin Ara Efendi adında bir Osmanlı Türkün olduğunu öğrendi. Hüseyin Ara Efendi, İbrahim'in 1950'lerde karşılaştığı ilk Müslümanlardan biriydi. Bu adamın Osmanlıca yazıyı okuyabildiğine inanan İbrahim, onunla tanışmak için Geelong'a gitti. Geelong'a vardığında İbrahim, Hüseyin'in yaşlı ve gözlerinin görmediğini anladı ve bu nedenle hiçbir metni İngilizceye çeviremediğini gördü.

İbrahim, bu Osmanlı Türkü hakkında bilgi edinmek istedi. Hüseyin'in kör olmasına rağmen ailesinden biri onu balık tutacağı sahile götürürdü. Günün ilerleyen saatlerinde, yakaladığı balıkları pazarda satardı. Bu şekilde ailesini geçindirmek için biraz para kazanırdı. Devletin sosyal kurumları dahil olmak üzere kimseden para kabul etmiyordu. Çünkü Osmanlı kültüründe başkasına yük olmak ayıp sayılırdı. Hüseyin Ara Efendi kendi onurunu korumak istiyordu. Daha sonra İbrahim, Hüseyin'den haber alamadı ama çocuklarının hala orada olduğunu duydu. Hüseyin'in istiğna prensibi İbrahim'e anne ve babasını hatırlattı, bir vatan hasreti duygusu uyandırdı ve hafızasında kalıcı bir iz bıraktı.

İbrahim ayrıca eski bir deve sürücüsü olan ve daha sonra iş adamı ve tanınmış bir doktor olan Osmanlı Ali Acem Efendi ve eski bir deve sürücüsü olan Ali Baba ile kardeşi Ahmet'in evinde buluştu. Ali Acem Efendi Adelaide'de yaşıyordu ve Melbourne'de işi olduğunda Dellal'ı ziyaret ederdi. Ali Acem, deve sürücüsü olarak geçirdiği günlere dair anılarını paylaştı. Ancak İbrahim bu hatıraların çoğunu unuttu.

Ali Acem aynı zamanda bir bitki ile tedavi uzmanıydı. İbrahim'in baldızı İclal'ın elleriyle ilgili bir sorunu vardı. Bulaşıkları yıkadıktan sonra elleri kanıyordu. Tıp doktorları çare bulamadı; ancak Ali Acem, otlar kullanarak bir ilaç üretti. Bitkisel ilacı bir süre kullandıktan sonra İclal'ın elleri iyileşti. Ali Acem, Avustralya hükümetinden bu tür otları bitkisel tedavide kullanma izni almıştı. Bazı ünlü kişiler de onun ürünlerini çeşitli rahatsızlıklar için kullanırdı.

Ali Acem'in maddi durumu iyiydi. Bir kamyonu vardı ve büyük şehirlerde otomotiv parçaları taşıyordu. Öldüğünde, eşi yıllar önce öldüğü ve iki kızı yıllar önce evden ayrılıp onunla ilişkilerini kestiği için onu defnedecek kimse yoktu. Ali Acem'in cesedini bulan polis onun cebinden bir kağıt parçası çıkardı. İbrahim Dellal'ın abisi Ahmet Dellal'ın kartvizitiydi. Ahmet'le iletişime geçtiler,

ancak Ahmet, Ali Acem'in akrabalarından hiçbirini tanımadığı için polis Ali Acem'in cenazesini kendisi defnetti. Bu İbrahim'i rahatsız etti. "Bizden birinin tek başına ölmesi ve kızlarının onunla hiçbir ilgisi olmaması çok acıydı."

İbrahim, Good Neighborhood Council şehir şubesinde bir konuşma yapmak üzere davet edildi. O zamanlar İbrahim, Avustralya İslam Toplulukları Federasyonu'nun (AFIS) başkanıydı. İbrahim, o unutulmaz gün hakkında ayrıntılar veriyor:

"Dinleyiciler çoğu kadındı. Konuşmamın ardından soru sormaya başladılar. Soru sorma biçimleri çok samimi görünüyordu. Sorulardan biri, 'Bütün Türkler sizin gibi mi?' idi. Ben de, 'Görünüşlerimiz farklı ama çalışkan, dürüst, erdemli ve yüksek ahlaki değerlere sahip olma açısından birbirimize benziyoruz. Yaşam tarzımız benzer.' diye cevap verdim. Dinleyiciler bu cevaptan memnun görünüyordu. Başka biri, "Siz Türkler arasında komünist var mı?" diye sordu. Avustralya'ya geldiğimden beri Türkiye ile çok az iletişimim olduğu ve o zamanlar Türkiye'deki siyaset hakkında çok az bilgim olduğu için kısa bir cevap verdim. "Bildiğim kadarıyla yok çünkü Türkler Allah'a inanır. İnanan biri komünist olamaz." Bu cevap onları da memnun etti.

Aynı gurup İbrahim'i tekrar konuşma yapmak üzere çağırırlar. Daha sonra Göçmenlik Hizmetleri'nde danışman olarak görev yapmamı istediler. İbrahim Göçmenlik Bakanı Bill Snaden ile görüşerek ülkenin Türkiye'den göçmenleri Avustralya'ya yerleşmeleri için getirmesini önerdi. Bu pozisyon aracılığıyla Türk göçmenleri getirmek için gönüllü işler yaptı. ANZAC askerlerinin Türkler hakkında olumlu hatıralarından dolayı Türklerin Avustralya'da iyi bir itibarı vardı. İbrahim, Türklerin Avustralya'ya gelmesi için dua ettiğini ve duasının kabul olduğunu gördü.

Türkiye adına bakan Vefa Karatay (solda), Göçmenlik Bakanı Billy Snedden (sağda). Arka: Dündar İdiz (solda), Zübeyir Bensan (ortada), kimliği bilinmeyen Avustralyalı memur (sağda) Kaynak: Avustralya'daki Türkler[27]

1967'de Türkiye ve Avustralya, destekli göç konusunda ikili bir anlaşma imzaladı. Anlaşma uyarınca Avustralya, kalıcı göçmenler olarak Türk ailelere göç teklif etti. Program, Avustralya'daki çoğunluğu aslen Kıbrıs'lı olanTürkiye doğumlu nüfusun 1961 Nüfus Sayımında 1544'ten 1971'de 11.589'a yükselmesiyle sonuçlandı. 1986 nüfus sayımına göre Türkiye'den gelenlerin %76'sı Müslümandı.[28] Halbuki o yıllarda nüfus sayımına göre, Türkiye'nin %99'si Müslümandı. Bu demektir ki Avustralyalı yetkililer daha çok gayrimüslimleri tercih etmişlerdi. 2011 Nüfus Sayımı, 66.924 Avustralyalı vatandaşın Türk kökeninden geldiğini ve 32.843'ünün Türkiye'de doğduğunu gösterdi. Bu göç projesi, Avustralya'daki Müslümanların tarihinde bir dönüm noktası oldu.

1.7. Avustralya Yamyamlar Ülkesi mi?

Başta Avusturayla'ya göç etmeyi kabul eden Türklerin bir kısmı son dakikada fikirlerini değiştirecekti. Avustralya hükümeti, İbrahim'i konuyu araştırmak üzere Türkiye'ye gönderdi. İbrahim bu Türklerin birçoğuyla görüştü ve

27 https://www.sbs.com.au/language/turkish/en/article/celebration-of-50th-anniversary-of-the-turkish-migration/a8v2r58z3

28 Ahmet İçduygu, Migrant as Transitional Category, Turkish Migrants in Melbourne, Australia, PhD Thesis, Australian National University, 1990, p 82.

Avustralya'ya gelmemelerinin nedenlerini belirlemeye çalıştı. Aldığı bazı cevaplara şaşırdı. Bir Türk, Avustralya'daki yamyamlarla ilgili hikayelerden dolayı göç etmekten çekiniyordu. Diğer bir ise Türkiye ile Avustralya arasındaki mesafenin onu sonsuza dek Türkiye'den uzak tutacağından korkuyordu. Bazıları ise Gelibolu Savaşı'ndan sonra Türkiye'nin Avustralya'daki kötü imajından endişe duyuyordu. Göç etmek isteyen Türkler İbrahim'e Avustralya'nın iklimi, konutları, yemekleri ve kültürü hakkında sorular sordular.

İbrahim, tereddütlü Türkleri ikna etmek için Avustralya'da onları bekleyen verimli toprakları ve iş fırsatlarıyla daha iyi bir hayat standartını anlattı ve isterlerse Türkiye'ye geri dönme şanslarının olduğunu söyledi. Hepsinin sorularını sabırla cevapladı ve uzak diyarlara dair korkularını azaltmayı başardı.

Avustralya ekonomisinin Melbourne ve Sidney'deki genişleyen üretim endüstrileri için işçilere ihtiyacı vardı ve İngiliz göçmenlerin sayısında bir düşüş yaşandı. Avrupa'daki mevcut misafir işçi planlarının aksine, Avustralya programı Türkleri ailelerini getirip kalıcı olarak yerleşmeye teşvik etti. Eşlerin de fabrikalarda çalışmaları umuluyordu.

İlk Türk grubu 14 Eylül 1968'de Sidney'e ulaştı. İbrahim onları karşılamak için arabayla 15 saat yolculuk yaparak Sidney'e gitti. Yeni gelenlerin dikkatini çekmek, desteğini ifade etmek ve yeni gelenlere Avustralya'da arkadaşları olduğunu iletmek için "Hoş Geldiniz" yazan küçük bir karşılama pankartı hazırlamıştı. Havaalanı terminalinde Türkler pankarları görünce gözlerine inanamadılar. Sidney'den gelen Kıbrıslı Türkler de yeni gelenleri karşılamaya geldi. Karşılama salonu bir renk cünbüşüne benziyordu; orası Kıbrıslı Türkler ve Türk bayrakları ve pankartlarla dolmuştu.

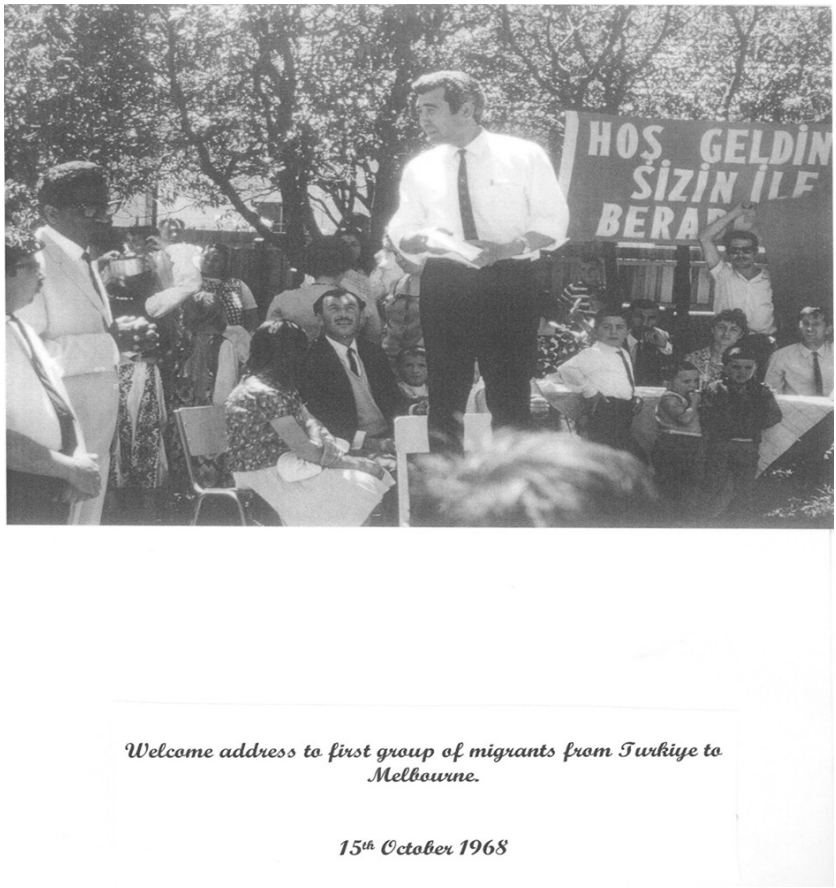

1.8. İbrahim Dellal Melbourne ilk gelen Türk kafilesini 15 Ekim 1968 de karşılarken

Kaynak SBS[29]

1.9. Osmanlı Mustafa Amca'nın Gözyaşları

29 https://www.sbs.com.au/language/turkish/en/article/turkey-australia-bilateral-agreement-50-years-on/qzgqrztpn

Havaalanında İbrahim, Türk göçmenleri karşılamak için bekleyen tekerlekli sandalyede oturan kör bir adamla karşılaştı. Onunla alakalı İbrahim şunları hatırladı:

Adı Mustafa idi. Ona Mustafa Amca dedim. Bu adamla yapacağım ilk ve son görüşmeydi. Mustafa Amca, Afgan devecilerle gelen Osmanlı Türklerinden biriydi. Avustralya'ya daha fazla Türk gelmesinden memnundu. Göçmenler sonunda geldiklerinde, Türklerin güvenilir itibarı nedeniyle bagajları gümrük görevlileri tarafından kontrol edilmedi. Mustafa Amca bana «Geldiler mi?» diye sordu. Evet dedim. Başını öne eğdi ve ağlamaya başladı. «Yıllarca dua ettim. Ben ölmeden önce Türkler bu ülkeye geldiği için Allah'a şükürler olsun."

Ona ne için dua ettiğini sordum. Bana birkaç tavsiyede bulundu ve sonra "Eskiden Adelaide'de diğer Türk olmayan Müslümanlarla yaşıyordum. Yaklaşık 3-4 kişiydik. Bir gün hep birlikte Allah'a dua ettik. Ağlayarak, 'Rabbimiz lütfen ölmeden önce Müslümanları buraya gönder.' dedik. 1946'da diğer arkadaşlarımızla bir camideydik. Birkaç ayak sesi duyduk. Kapı açıldı ve dört genç içeri girdi. Diğer adamlar, 'Mustafa, onlar sonunda geldiler mi?' diye sordular. 'Evet.' dedim. Dört Müslüman genci görünce gözyaşlarımızı tutamadık. Duamızı kabul ettiği için Allah'a şükrettik.

Biraz çay hazırladım ve o gençlerle kahvaltı yaptım. İsimlerini sorduğumda, gençler bana isimlerinin Hasan, Hüseyin, Ali ve Mehmet olduğunu söylediler. Uzun zamandır böyle isimler duymamıştık. Bize hikayelerini anlattılar. Adamlardan ikisi Boşnak'tı, diğer ikisi ise Kafkas'tan. Ailelerini II. Dünya Savaşı'nda kaybetmişler ve esir düşmüşlerdi. Savaştan sonra Avustralya'ya göç etmişler.

Bu genç adamlar Adelaide'e yerleştiler. Camide tadilat yaptılar, duvarlarını boyadılar ve bahçeyi temizlediler. Diğer ihtiyarlar ve ben caminin bakımını bu genç adamlara devrettik. Camiyi ve içindeki tüm eşyaları onlara devretmek istedik. İlk başta alçakgönüllülüklerinden kabul etmek istemediler ama sonradan kabul ettiler.

Onlara, 'Yıllardır sizin gibi genç adamların gelip bu camiye bakması için dua ediyoruz. Bazılarımız hiç evlenmedi, çocuğu olmadı ve öldü. Bazılarımızın çocukları vardı ama onlar camiye bakmadı. Genç Müslümanlar buraya gelene kadar Allah'a canımızı almaması için dua ettik. İçimizden biri rüyasında sizin bu camiye geldiğinizi gördü. Uzun zamandır gelişinizi bekliyorduk. Ve şimdi, bak İbrahim, Türkler geliyor. Allah'ın bir lutfu."[30]

30 Daha fazla geniş bilgi için bakınız: Salih Yucel, The Struggle of İbrahim: The Biography of an Australian Müslim, Tugrah books, New Jersey, 2010.

İbrahim Dellal, Mustafa Amca'yı bir daha göremedi.1968'de başlayan Türklerin gruplar halinde Avustralya göçü ve 1974 yılına kadar devam etti. İlk gelen Türkler çok büyük sıkıntılar yaşadılar. Bunların en başında İngilizceyi bilmediklerinden karşılaştıkları sıkıntılar ve problemlerdi.

Birisi anlatıyor: "Havaalanından bizi Villawood'daki hostele götürdüler. Orada 3 gün kaldıktan sonra kendimize Redfern semtinde küçük kiralık bir ev bulduk. Ve hemen beni cam ve şişe fabrikasına yerleştirdiler ve orada çalışmaya başladım. Evden fabrikaya yürüyerek gidiyordum. İlk bir ay sabah 7 ile öğleden sonra saat üçe kadar çalıştım. Daha sonra kural gereği vardiye saatlerim değişti. Saat 3 ile gece 11 arası çalışmaya başladım. İlk gece saat 11'de fabrikadan ayrıldım. Etraf karanlıktı. Eve doğru gittiğimi zannediyordum. Fakat bu cadde farklı bir caddeydi. Kimsecikler sokakta yoktu. Hep yürüdüm belki bizim eve giden caddeyi bulurum diye ama bir türlü bulamadım. Gece saat ikiyi buldu. Caddede bir küçük taşın üzerinde oturdum ve ağlamaya başladım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yol bilmiyordum, dil bilmiyordum. Daha sonra aklıma geldi. Geldiğim yerden tekrar fabrikaya döndüm. Orada gece 11 ile sabah 7 arası çalışan Türkler beni görünce niye eve gitmediğimi sordular. Ben de bozuntuya vermedim. Sonra baktım ki fabrikadan ayrılırken arka kapıdan çıkmışım. Bu defa ön kapıdan çıktım. Evimizin caddesini buldum ve eve geldim. Ev ile fabrikanın arası yaklaşık 20-25 dakika yürüme mesafesindeydi. Eve geldiğimde baktım ki hanımın ağlamaktan gözleri kızarmış. O zaman evde telefon yoktu, hanım benim gelmediğimi görünce ne yapacağını bilememiş ve oturup hep ağlamış."

1.10. Bir başkası anlatıyor:

Sidney'de Auburn semtinde oturuyordum. Bir defasında şehir merkezine işim düştü ve trene binip gittim. Dönerken İngilizce bilmediğim için yanlış trene binmişim. Tren gidiyor son istasyona kadar fakat benim semtimden geçmiyordu. Son istasyonda tekrar trene biniyorum, tekrar şehir merkezine geliyorum. Bir başka trene biniyorum, onunla da son istasyona kadar gidiyorum ama o tren de bizim semte uğramıyor. Böylece birkaç defa gittim geldim. Artık gece saat 10 olmuştu. Çok bunalmıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tekrar bir trene bindim. Tren istasyonlarda durduğunda her istasyonda inip "Türkçe bilen yok mu?" diye bağırıyordum. Tekrar trene biniyordum. İki üç defa öyle yapınca tren istasyonunda gece saatlerinde nöbetçi olan bir polis bunu fark etti ve bana yaklaştı. Dil bilmiyordum ama Türk olduğumu söyledim. O da telsiz

ile bir Türk tercüman buldu. Tercüman kanalıyla polise derdimi anlattım ve yanlış trene bindiğimi ve yolumu kaybettiğimi söyledim. Polis daha sonra beni doğru trene bindirdi ve nihayet gece yarısına doğru eve gelebildim.

1.11. Bir hanımefendi anlatıyor:

"Biz Redfern semtinde oturuyorduk. Kocam cam ve şişe fabrikasında çalışıyordu. Bir işten dolayı o fabrikada çalışırken onu görmeye gittim. Fakat dönerken nasıl olduysa yolu şaşırmıştım, çünkü yürüyerek gitmiştim ve yürüyerek eve dönecektim. Gidiyorum gidiyorum fakat bir türlü kendi semtimi bulamıyorum. Nihayet yoruldum ve ağlamaya başladım. Sonra orada olan bir araba tamircisi dükkanına gittim. Tamirciye el kol işaretiyle derdimi anlatmaya çalıştım. Kocamın cam şişe fabrikasında çalıştığını zar zor anlattım. O da fabrikanın telefonunu buldu. Fabrikaya telefon etti ve beni kocamla görüştürdü. Çünkü evin adresini de bilmiyorum. Evin adresini ondan aldım. Sonra o kişi iyi bir insandı. Arabasıyla beni eve bırakmak istedi. Ben arabanın arka koltuğuna bindim. Adam beni eve kadar getirdi. Hatta arabayı biraz uzak yere park etti. Yürüyerek beni kapıma kadar bırakmak istedi. Ben ise komşular veya Türkler benim yabancı biriyle yürüdüğümü görseler ne anlarlar ne düşünürler diye adam önde gidiyor, ben arkasında yürüyorum. Adam da şaşırıyordu, 'Bu bayan niye benimle beraber yürümüyor?' diye. Nihayet kapıya kadar geldim ve kendisine teşekkür ettim."

1.12. Mustafa isminde bir Türk başından geçeni şöyle anlatmış:

Avustralya'ya geldikten belli bir süre sonra Türkiye'de babası vefat ediyor. O da uçağa binip babasının cenazesine yetişmek istiyor. Tabii henüz İngilizce öğrenmemiş. Dönerken havaalanından eve gelmek için bir taksi tutuyor. Evinin adresini de kaybetmiş ya da yanında değil. Taksici adresi soruyor. Mustafa'nın da bildiği tek kelime Sidney'deki Auburn semti. Taksici gece vakti o semte kadar getiriyor fakat adam caddenin ismini hatırlamıyor. Tek bildiği şey evinin dışının yeşil ile kaplı olduğu, yeşil boyalı ev. Taksiciye "green house" yani yeşil ev diyor, başka bir şey bilmiyor. Taksici dolaşa dolaşa netice itibariyle evi bulabiliyorlar. Mustafa taksiciye para vermek istiyor. O teşekkür ediyor ve para almıyor. Taksici daha sonra bunu bir hikaye şeklinde yazıp komedi filmi yapanlara satıyor ve bir kısa komedi filmi olarak televizyonda gösteriliyor. Komedi filminin adı da "Green House" imiş. Tabii Türkler de bunu seyredince artık Mustafa'nın adı unutuluyor, herkes onu "Green House" diye çağırıyor.

1.13. SBS Radyosu ile yaptığı röportajda Gülizar Çetin:

"Tuz diye aldık şeker, deterjan diye aldık un çıktı. Bir başkası 'No Smoking' yazan trenin Villawood'a gittiğini zannederdik"[31] dedi. Türklerin bilmediklerinden dolayı karşılaştığı sıkıntılar ve onlarla alakalı hikayeler toplansa belki bir kitap olur. Ümit ederim gelecekte bir araştırmacı bunları toplar ve kitap haline getirir.

1.14. Din Okyanusun Öbür Tarafında Kaldı

Türkiye ile Avustralya arasında göç anlaşması imzalanırken dini ihtiyaçların nasıl karşılanacağı konusunda herhangi bir madde yoktu. İlk gelen Türklerin bir kısmı kendi aralarında "Din okyanusun öbür tarafında, yani Türkiye'de kaldı" diye konuşurlardı. Ancak zamanla dine ihtiyaç duydular. Mesela cenazeleri oldu, cenaze nasıl kaldırılacak, nereye gömülecek, kim gömecek bu sorulara cevaplar aradılar. Gelen göçmenler arasında Kur'an kursunda eğitim görmüş veya dini biraz bilen ama pedagojik formasyonu olmayan kimseler vardı. Bu kimseler özellikle Sidney ve Melbourne'da çocuklara önce evlerde, daha sonra kiraladıkları bazı mekanlarda namaz sureleri öğretmeye başladılar, Kur'an öğrettiler ve basit dini bilgileri de öğretmek için gayret ettiler. Hatta ilk yıllarda bayram namazlarını nerede kılacakları konusunda bir fikirleri yoktu; bazen bir salon kiraladılar, bazen bir fabrikanın boş bir salonunda bayram namazlarını eda ettiler. Türkler göç ederken genellikle 3-5 yıl kalıp döneceğiz niyetiyle gelmişlerdi. Onun için karı koca çalışıp bir an önce bir miktar para yapıp Türkiye'ye dönmeyi düşünüyorlardı. Ancak zamanla bunun böyle olmadığını göreceklerdi. Gelenlerin büyük bir kısmı Türkiye'ye dönmediler veya dönemeyip Avustralya'ya yerleştiler. Bazen anne baba ikisi de sabah erken kalkar işe giderdi. Çocuklar kendi kendilerine kalkar, kahvaltılarını yapar ve devlet okullarına giderlerdi. Her şeyden habersiz bir nesil yetişti.

1.15. Cenazeyi Kim Kaldıracak?

Avustralya'ya göç eden Türklerin dini ihtiyaçları nasıl karşılanacak, cenazelerini kim kaldıracak, nikahlarını kim kıyacak? Çocuklarına basit de olsa dini bilgileri kim verecek? Bu konuda Türkiye Cumhuriyeti'nin hiçbir politikası yoktu. Avustralya ile Türkiye arasında yapılan anlaşmaya göre,

31 https://www.sbs.com.au/language/turkish/en/article/turkey-australia-bilateral-agreement-50-years-on/qzgqrztpn accessed 21.08.2024.

göçmen olarak gelen Türkler göçmenlik merkezlerinde misafir edilecek ve kendilerine iş bulma konusunda yardımcı olunacaktı. Ayrıca her gelen göçmene 25 Avustralya doları verilecekti[32].

Bunun dışında anlaşmada başka bir şey yoktu. Türk göçmenlerin sosyal ve dini ihtiyaçları konusunda herhangi bir madde yoktu. O gün için başta Türk Büyükelçiliği, Dışişleri Bakanlığı ve diğer yetkililer Avustralya'ya diğer milletlerden ilk gelen göçmenlerin ne gibi sıkıntılar ile karşılaşmışlar, problemleri nasıl çözülmüş, başka devletler neler yapmışlar konusunu araştırıp araştırmadıklarını bilmiyoruz. Fakat yapılan anlaşma gösteriyor ki Türkiye'den gelen göçmenlerin sosyal, kültürel, dil ve dini problemleri ile ilgili hiçbir şey düşünülmemiş. Ancak yurtdışına giden vatandaşların isteği üzerine sadece Ramazan ayında 1971 yılından itibaren Avrupa'ya din adamı gönderilmiş[33]. Diyanet İşleri Başkanlığına göre, "Başkanlığımızın yurtdışına geçici statüde din görevlisi göndermesi, 1971 yılından itibaren Ramazan ve Kurban Bayramları vesilesiyle başlamıştır. Daha sonra Çalışma Bakanlığınca Sosyal Yardımcı (Din Görevlisi) olarak din görevlileri Diyanet İşleri Başkanlığınca seçimleri yapılarak yurtdışına gönderilmiş, bu uygulamaya 1984 yılına kadar devam edilmiştir"

Yani Diyanet dahi Avrupa'ya 1961 yılından itibaren giden vatandaşların dini ihtiyaçlarını on yıl sonra düşünebilmiş. Ne zamanki tarikatlar cemaatler dini faaliyetlere başlayıp biraz güçlenmişler, Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk zamanında Mason bir kontenjan senatörünün teklifi ile Diyanet İşleri Başkanlığı 1979 yılında daimi din görevlisi gönderilmesi çalışmalarını başlatmış. Gaye ise dini cemaatlerin faaliyet alanlarını daraltmak olmuştur. Ancak Diyanet'in websitesinde böyle bir bilgi yok.

Avustralya'ya gelen Türkler içerisinde ilk imam kimdir tespit edemedim. Ancak görüştüğüm kimseler hem Sidney'de hem Melbourne'da cenazelerinin morglarda kaldığını ve bu cenazeleri yıkayacak, kefenleyecek, cenaze namazını kıldıracak imamların olmadığını beyan ettiler. Türkiye'de Kur'an kurslarında okumuş veya belli dini bilgileri olan bazı kimseler bu cenazeleri kaldırırlar. Ayrıca ihtiyaç üzerine evlerde çocuklara basit dini bilgiler ve de kısa namaz sureleri öğretmek için bazı gönüllü kimseler seferber olur. Bu gönüllüler Türk

32 Ahmet İçduygu, Migrant As Transitional Category: Turkish İmmigrants, Melbourne Australia, PhD Thesis submitted to Australian National Unıversıty,1990, p 72.

33 Tanıtım, https://disiliskiler.diyanet.gov.tr/sayfa/53/tanitim

çocuklarına dini eğitim vermek için çaba harcadılar. Melbourne'de bazıları çocuklarını o zamanki tek cami olan Preston'daki camiye götürürler. Zamanla Türkler camilere ihtiyaç olduğunu hissettiler ve İslam cemiyetleri kurmaya başladılar. Ayrıca bazı öğretmenler hafta sonları çocuklara Türkçe dersleri vermeye başladı. Çünkü Türkler çocuklarının da Türkçeyi unutmasını istemiyorlardı.

1.16. Melbourne'de İlk Cami

Peygamberimiz, "Her kim Allah Teâlâ'nın rızâsını kasdederek (büyük, küçük) bir mescid binâ ederse, Allâh Teâlâ da ona Cennet'te onun gibi bir ev binâ eder"[34] Müslümanlar Mekke'den Medine'ye hicret ederken Medine'ye yakın Kuba köyünde hemen orada bir mescid kurmaları caminin Müslüman hayatındaki önemini gösterir.[35]

Ayrıca Peygamberimiz de Medine'ye varır varmaz kendi evinden önce Mescidi Nebevi'yi bina etmesi de caminin müslümanlar için hayati önemini açıkça beyan eder.

İbrahim Dellal'a (Ö.2018) göre, önceleri Türkler Preston'daki camiye gidiyorlardı. Fakat orada Türkler ile Araplar arasında bazı problemler yaşandı. Mesela Türklerin tesbih kullanmalarına bid'at deyip karşı çıkıyorlardı. Bazıları mezhep farklılığını problem yapıyordu. Türk'lerinde hepsinin aynı şekilde namaz kılması, Arapların farklı mezheplere göre namaz kılmaları ve kıldırmaları Türk'lerin bilmediği bir şeydi. Ayrıca Türkler Arapça okunan hutbeleri anlamıyorlardı. Bunun üzerine Türkler 1971 yılında Coburg İslam Cemiyetini kurdular.

Türklerin gelmesinden yaklaşık üç yıl sonra İslam cemiyeti kurulur. Daha sonra cami yapımına başlanır. 1976'da, Coburg'daki 31 Nicholson Caddesi'nde yeni Fatih Camii Kompleksi (Coburg İslam Merkezi) inşa edildi. Bu cami Türkler için bir ümit kaynağı oldu. Artık kendi camimiz var diye sevinirler. Camide Kur'an dersi ve gençler için bazı programlar yapılmaya başlandı. Cuma günleri hutbe ve vaaz Türkçe veriliyordu. Fakat camiyi kim idare edecek? Cemaatin kendi arasında problemler ortaya çıkmaya başladı. O gün için Milli Görüş ve siyasi bir partiye ya da olmayan fakat devlet yanlısı kişiler

34 Buhârî, Salât, 65.

35 Musataf Asım Köksal, Şslam Tarihi, https://archive.org/details/islam-tarihi-asim-koksal-tum/page/n835/mode/2up

arasında sıkıntı başladı. Daha sonra Milli Görüş'ün kendi içinde de bölünme oldu. Bir kısmı merhum Esad Coşan Hoca Efendi'ye tabi oldukları için Milli Görüş ile araları bozuldu. Hatta zamanla aralarında kavgalar dahi oldu.

Diğer taraftan Başkonsolosluk yetkilileri Milli Görüş ve Esad Efendi'nin müridlerinin camiyi idare etmeleri ve orada faaliyet yapmalarına hoş gözle bakmıyorlardı. Esat (hikayesini gelecek bölümde okuyacaksınız) o günler ile alakalı şunları anlattı: "O gün için camide Siyasi İslamcılık vardı. Onlar da genelde başkalarına düşmanlık yaparak dinlerini yaşamaya çalışırlardı. Yani tepki Müslümanı idiler. Tefekkür ve tahkik yerine ötekileştirme üzerine bir kimlik oluşturulmuş ve bazılarına düşmanlık yaparak dini yaşatma gayretleri vardı. Onunla oturup onunla kalkıyorlardı. Ben camiye gidiyordum ama onlara biraz mesafeli dururdum. Fakat nefret edilecek bir şeyleri kalmadığı zaman motive olamıyorlardı. Yani asıl olan dinde insanı celbedecek muhabbet eksikti. Yaratandan dolayı yaratılanı sevmek yoktu veya öyle bir bakışa sahip değillerdi. Başkalarına düşmanlık üzerine kurulan Müslüman kimliği çok devam etmiyordu. Nitekim bazıları önce Arapça öğrenmek istediler, fakat daha sonra işin sonunu getirmeden bıraktılar. Ben bir şeyler yapmaya çalışsam kulak ardı ediliyordu. Kısacası zahiri olarak namaz kılıyorlardı fakat işin içinde ruh yoktu. Göstermelik demeyeceğim ama işin içinde ruh olmayınca zamanla çok yapay bir hal alıyor. Maalesef çok arkadaşları öyle görünce üzülmüştüm. O zamanlarda Türkiye'den de dini ataşe olarak bir hoca gelmişti. Belli bir zaman sonra camide seçim yapılmıştı. Kendisi tarafsız olması gerekirken cemaatten bir kısmının tarafını tutuyor ve tarafgirlik yapıyordu. Cami yönetimi seçiminde taraflar birbirine girdi, küfürler, kavgalar, hatta birbirine bıçak çekmeler oldu. O zaman polisin de geldiğini hatırlıyorum. Kendi kendime soruyordum, bu Müslümanlar niçin böyle yapar? O zamanlarda tekvando çalışıp da camiye gelen gençler de vardı. Bu gençlerin bir kısmını da kandırmışlar, kendi taraflarına almışlardı. Bir taraftan onların bu hallerini sorgularken öbür taraftan da kendimi çok yalnız hissediyordum. Sanki bir arayış içinde idim. Ayrıca içimden bir şeyler yapmak geliyordu. Yani topluma bir faydam olsun diye düşünüyordum."

Her camide orayı idare temek için çok iyi niyetli insanlar bulunur; ancak, metot konusunda yaşanan farklılıklar sorunlara yol açabilir. Bediüzzaman Said Nursi'nin de dediği gibi: "Hakkı ehakka, haseni ahsene tercih etmek gerekir."[36]

36 Bediüzzaman Said Nursi, Hizmet Rehberi, Şerh eden, Abdullah Aymaz, Şahdamar Yayınları, İzmir, 2009, s.288

Bu, en iyi seçenek üzerinde anlaşma sağlanamıyorsa, iyi olanın tercih edilmesi gerektiğini ifade eder. Çünkü kavga ve gürültünün olduğu yerde dine hizmet etmek mümkün değildir; olsa bile yüzeysel kalır. İslam'ın anlamı barıştır ve barışın olduğu yerde gelişir. Barışın olmadığı bir ortamda hak ve hakikatin duyulması zordur.

Bu camilerdeki anlaşmazlıklar, özellikle ikinci nesil üzerinde olumsuz etkiler bırakmıştır. Gençler, kavga ve gürültünün olduğu yerlere gitmek istememiştir. Ancak, bu durumun olumlu bir sonucu da olmuştur: Ayrılan cemaatler yeni camiler kurarak çeşitliliği artırmıştır.

1.17. Yeni Bir Cemiyet

Coburg Camisi'ndeki siyasi durumlar nedeniyle bazı Türkler, 1978 yılında bir araya gelerek Broadmeadows Türk İslam Cemiyeti'ni kurmuştur. Bu cemiyetin kurulmasında Türkiye Cumhuriyeti'nin yurt dışına gönderdiği din adamlarının etkisi büyüktür. Bazı görgü tanıklarına göre, Türkiye devleti, dini cemaat ve tarikatların camilerde etkinlik yapmasını istememiş ve bu konuda Diyanet İşleri Başkanlığı din görevlilerine talimat vermiştir. Broadmeadows Camisi'nin inşaatı birkaç yıl sürmüş ve 1985 yılında hizmete girmiştir.

Diğer bölgelerde de Türkiye'den gelen ve Kur'an bilgisi olan bazı kimseler, gönüllü veya küçük bir ücret karşılığında Kur'an dersleri vermiştir. Bunlardan biri de Melbourne de yaşayan isimsiz kahraman Mustafa Efendi'dir. Mustafa Efendi, vefatından birkaç gün öncesine kadar gönüllü olarak çocuklara Kur'an öğretmiştir. Önceleri evinde ders veren Mustafa Efendi, camilerin açılmasıyla orada ders vermeye devam etmiştir. Hatta kendi aracıyla evlere giderek çocuklara Kur'an dersi vermiştir. Hastalığı nedeniyle evlere gitmeyi bıraksa da, evine gelen çocuklara ders vermeye devam etmiştir. Vefatından 24 saat önce felç geçirerek hastaneye kaldırılmıştır. Damadına, "Akrabalarımı ve dostlarımı çağırın, onlarla helalleşmek istiyorum. Emir Sultan, Mevlana Celaleddin Rumi ve Bediüzzaman Hazretleri yarın ikindi vakti beni yanına bekliyorlar" dediği aktarılmıştır. Nitekim, ertesi gün ikindi vakti Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur.

1.18. Sidney'de İlk Cami

Sidney'de ilk kurulan cami, Erskineville Camisi'dir. Ancak, bu camide iki grup arasında anlaşmazlık çıkmış ve olay mahkemeye taşınmıştır. Bu durum, Türk toplumuna binlerce dolara mal olmuştur. Anlaşmazlıkların temel sebebi, camiyi kimin yöneteceği sorunu olmuştur. İdare etme arzusu,

kontrol altına alınmadığında büyük sorunlara yol açabilir. İnsanlık tarihi, bu tür anlaşmazlıkların ciddi sonuçlarına sıkça tanıklık etmiştir. Erskineville Camisi'nden ayrılan bir grup, eski bir kiliseyi satın alarak Redfern Camisi'ni kurmuştur. Ne yazık ki, tarafsız kalması gereken din adamları bu süreçte tarafsızlıklarını koruyamamıştır.

Camiye herkes iyi niyyetle gider. Fakat kim idare edecek konusunda bazen problemler ortaya çıkar. Metot konusunda yaşanan farklılıklar ve de işin içine nefis de girince sorunlara yol açabilir. Bediüzzaman Said Nursi'nin de dediği gibi: "Hakkı ehakka, haseni ahsene tercih etmek gerekir." Bu, en iyi seçenek üzerinde anlaşma sağlanamıyorsa, iyi olanın tercih edilmesi gerektiğini ifade eder. Çünkü kavga ve gürültünün olduğu yerde dine hizmet etmek mümkün değildir; olsa bile yüzeysel kalır. Yukarıda da ifade edildiği gibi, İslam'ın anlamı barıştır ve barışın olduğu yerde gelişir. Barışın olmadığı bir ortamda hakikatin duyulması zordur.

Bu camilerdeki anlaşmazlıklar, özellikle ikinci nesil üzerinde olumsuz etkiler bırakmıştır. Gençler, kavga ve gürültünün olduğu yerlere gitmek istememiştir. Ancak, bu durumun olumlu bir sonucu da olmuştur: Ayrılan cemaatler yeni camiler kurarak çeşitliliği artırmıştır.

Gelecek bölümde, Melbourne gelen ilk Hizmet gönüllüleri, Hizmete sahip çıkan ilk gönüllüler neler yaptılar, ne gibi sıkıntılar ile karşılaştılar,fedekarlıkları, gözyaşları, Allah'ın onlar üzerindeki ihsanları, gördükleri rüyalar ve merhum Mehmet Ali Şengül ile yapılan kampın manevi havası ve dökülen gözyaşlarını okuyacaksınız. Ayrıca, Avustralya'da ilk hizmet eğitim müessesenin nasıl kurulduğunu merakla okuyacaksınız.

2. BÖLÜM

MELBOURNE'DE İLK HİZMET GÖNÜLLÜLERİ

Kitabın bu bölümünde Hizmet gönüllülerinin Avustralya'ya nasıl ve hangi vesilelerle hicret ettiği üzerinde duracağız. Onların ilk yıllarda yaptıkları toplumsal faaliyetler ve karşılaştıkları zorluklar ile ilgili bilgiler sunulacaktır. Ayrıca onların geçmişlerini de biraz irdeleyeceğiz. Bunun dışında Avustralya'ya daha önce gelip de burada Hizmetle tanışanların da ilk yıllarda yaptıkları faaliyetler üzerinde duracağız.

Bu bölümde ayrıca Avusturalya'ya ilk gelen Hizmet gönüllüleri ve Hizmete ilk sahip çıkanların kısa hayat hikeylerini okuyacaksınız. Nasıl geldiler? Neler oldu? Gayeleri ve haylleri ne idi? Onların fedekarlıklarını, ızdıraplarını okurken "hey gidi günler" diyeceksiniz. Acıları gitmiş ve tatlı hatıralar olmuş. Allah ne yaparsa bir hikmete binaen yapar. Bir Hadisi Şerifte dünyada en çok sıkıntı çeken kişi, cennete girdiğinde, dünyada hiç sıkıntı çekmemiş gibi olduğundan bahsedilir. Bu hadis de, dünya hayatında çekilen sıkıntıların cennette bunların tatlı hatıralar olarak anılacağını göstermektedir. Peygamberimiz, " Dünyada çok sıkıntı çeken bir kimse kıyamet günü cennete bir defa daldırılır, sonra ona: 'Hiç sıkıntı çektin mi? Hiç üzüntü gördün mü?' diye sorulur. O da: 'Hayır, hiçbir sıkıntı çekmedim, hiçbir üzüntü görmedim'[37] der. Kaldıki bu dünyada bile tatlı hatıra oluyor.

Ayrıca çok defa Cenabı Allah'ın inayetleri ile nasıl serfiraz olduklarını ve de çektikleri zorlukları, karşılaştıkları sıkıntıları okuyacaksınız. Buna ilaveten gördükleri rüyalar ve bu rüyaların nasıl gerçkleştiğini çok ilginç bulacaksınız. Onlar ilk günleri ve yılları anlatırken bazen ağladılar.Onları dinlerken bazen ben de göz yaşlarımı tutamadım. Onların yaptıkları, hayat hikayelerini çok ilginç bulacaksınız ve marakla okuyacaksınız.

2.1. Avusturalya'ya İlk Hicretler ve İlk Hizmet Erleri

Hicret, bütün peygamberlerin ve pek çok Allah dostu ve âlimin kaderi olmuştur. Malumdur ki Peygamber Efendimiz de Mekke'den Medine'ye hicret etmek zorunda kalmıştı. Peygamber Efendimizin vefatından sonra sahabe efendilerimizin yaklaşık yüzde doksanı da Mekke ve Medine'yi terk ederek dünyanın değişik yerlerine hicret etmişlerdir. Malumdur ki Mekke'de bir gün namaz kılmak başka yerlere göre yüz bin (bazı rivayetlerde on bin) kat daha fazla sevap kazandırır.[38] Medine'de bir gün namaz kılmak ise başka yerlere

37 Müslim, Hadis No: 2807.

38 Cabir'den (ra) aktarıldığına göre; Peygamber (sas) şöyle buyurmuştur: "Mescid-i Haram'da

göre, Mekke hariç, bin kat daha sevap kazandırır[39]. Ashab-ı Kiram, Mekke'nin ve Medine'nin bu faziletine rağmen o mübarek beldeleri terk etmiş ve dünyanın değişik yerlerine İslamiyeti anlatmak için hicret etmişlerdir. Sahabe efendilerimizin gittikleri ve kaldıkları her yer İslam nuru ile nurlanmıştır. Sahabe efendilerimizin mezarları Afrika'da, Asya'da ve Anadolu'da mevcuttur. Kur'an'da şöyle buyrulur:

"Her kim Allah yolunda hicret ederse, yeryüzünde gidecek çok yer de bulur, genişlik de bulur." (Nisa Suresi, 100)

Büyük müfessir Fahreddin Razi (Ö.1210) bu ayeti şöyle tefsir eder: "Sonuç olarak ayette adeta şöyle deniliyor: 'Ey insan! Vatanını terk etmekten çekiniyorsun, çünkü yolculukta sıkıntı ve zorluk yaşayacağından korkuyorsun. Korkma! Allah, hicret ettiğinde sana öyle büyük nimetler ve makamlar bahşedecek ki bu durum düşmanlarının yüzünü kara çıkaracak ve aynı zamanda geçimini rahatlatacaktır.'[40] Sonuç olarak, ayet Allah yolunda yapılan her türlü samimi çabanın karşılıksız kalmayacağını vurgular. Peygamberimiz'in (s.a.v.) bu konuda söylediği sözler de bunu desteklemektedir." Allah yolunda hicret edenler o nurlu kervana dahil olurlar. Peygamberimiz Medine'ye hicret ettiğinde şu duayı yapmıştır:

"Allâh'ım! Bizlere Mekke'yi sevdirdiğin gibi, ondan daha da fazla Medîne'yi sevdir."[41]

2.2. Hicret: Farz-ı Ayn veya Farz-ı Kifaye

Fethullah Gülen Hoca Efendi bir eserinde, "Allah Resûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) ağır bir hastalığa yakalanan Sa'd İbn-i Ebî Vakkas'ı ziyarete gider. Hazreti Sa'd, Mekke'de vefat edeceğini düşündüğü için üzgündür. Zira orayı Allah için terk etmiş ve Medine'ye hicret etmiştir. Bu yüzden Allah Resûlü'ne şöyle der: '(Siz Medine'ye döneceksiniz de) ben dostlarımdan geriye mi

kılınan bir namaz, diğerlerinde kılınan yüz bin namazdan daha faziletlidir." (İbn Mace, İkametu's-Salat, 5/195, 1406.hadis)

39 Ebû Hureyre'den (ra) aktarıldığına göre; Peygamber (sas) şöyle dedi: "Benim şu (Medîne) Mescidimde kılınan bir namaz, (Mekke'deki) Harem Mescidi müstesna olmak üzere, başka mescidlerde kılınan bin namazdan hayırlıdır." (Buharî, Fadlu's-Salâti fi Mescidi Mekke ve'l-Medine 1, 1190)

40 Fahreddin Raziü Mefatihül Ğayb,https://www.altafsir.com/Tafasir.asp?tMadhNo=1&tTafsirNo=4&tSoraNo=4&tAyahNo=100&tDisplay=yes&UserProfile=0&LanguageId=1

41 Buhârî, Deavât, 43

kalacağım?' Efendimiz ise ilk olarak, Mekke'de kalsa bile, salih ameller işlediği takdirde, bununla derecesinin artacağını, mertebesinin yükseleceğini belirtir. Ardından da onun uzun zaman yaşayacağını, çok yararlılıklar göstereceğini müjdeler." Gülen'e göre, "yukarıdaki hadisten hareketle öncelikle şunu söyleyebiliriz: İ'lâ-i kelimetullah için, nâm-ı celîl-i Nebevî'nin şehbal açması için yapılan hicret çok önemlidir. Devr-i risalet penahide Müslümanlara hicret etmek farzdı. Hicret, âdeta imanın bir gereği gibi telakki ediliyordu. Daha sonraki dönemlerde hicret farz-ı ayn olmaktan çıksa da, farz-ı kifaye olarak farziyetini korumuştur denebilir. Evet, asıl mesele niyettir. Buhari'nin ilk hadis olarak Sahih'ine aldığı nebevî kelamda ifade edildiği üzere, ameller niyetlere göredir. Bu sebeple, hicret ederken Allah'ı hoşnut etme niyetiyle yola çıkma, arkasından da i'lâ-i kelimetullah, mücahede ve temsille onu taçlandırma çok önemlidir. İnsan, gittiği yere, orada kalma ve oranın insanlarına hizmet etme niyetiyle gitse bile, daha sonra ortaya çıkan yeni durumlara göre hareket etmesi gerekebilir."[42]

Fethullah Gülen Hoca Efendi, yurtdışına hicret eden arkadaşlara Peygamber Efendimizin Medine'ye hicret ettiği zamanda yaptığı duanın ışığında "Allah, size gittiğiniz yeri sevdirsin" diye dua ederdi. Aynı zamanda gidenlerin şu duayı yapmasını da tavsiye ederdi: "Allah'ım, gittiğimiz yerin halkını bize sevdir ve bizi de onlara sevdir." Çünkü sevmezsen onlara hizmet edemezsin.

İmam Gazzali (ö.1111), hicret konusunu doğrudan ele alan özel bir bölüm kaleme almamıştır; ancak eserlerinde hicretin farklı boyutlarına değinmiş ve bu kavramı İslami hayatın temel unsurlarından biri olarak yorumlamıştır. İmam Gazzali, hicreti saadete giden yolda önemli bir basamak olarak değerlendirir. Kişi, dünya ve nefsin çekici tuzaklarından hicret ederek, Allah'ın rızasına ulaşmalıdır. O, hicreti bir Müslümanın ruhsal ve ahlaki gelişimi için gerekli bir adım olarak sunar. Hicret, onun düşüncesinde sadece bir mekânsal değişiklik değil, aynı zamanda manevi bir arınma ve Allah'a doğru bir yolculuktur.

İmam Rabbani (ö.1624), müminin hayatının sürekli bir hicret olduğunu; her an Allah'a yönelme ve O'nun rızasını kazanma çabası içinde olması gerektiğini belirtir. İmam Rabbani, zahiri hicretin, yani fiziksel yer değiştirmenin, batını hicretle, yani kalbin ve ruhun Allah'a yönelmesiyle tamamlanması gerektiğini ifade eder. Fiziksel bir göç, ancak Allah rızası

42 Fethullah Gülen,Hicret, https://fgulen.com/tr/eserleri/kirik-testi/hicret-kt

için yapıldığında ve kalben de O'na yönelindiğinde gerçek anlamda hicret olarak kabul edilir.[43] Hicret eden kişi, Allah'a sığınır ve O'nun himayesine girer; böylece takva mertebesine ulaşır. Onun nazarında hicret, kalbin ve ruhun Allah'a yönelmesi ve dünyevi arzuların terk edilmesiyle anlam kazanır. O, hicretin önemini anlatırken Ashab-ı Kehf'in köpeğinin hicret edenlerle beraber hicret ettiği için Kur'an'a girdiğini ifade eder.

2.3. Fethullah Gülen Hoca Efendi'nin Hicret Üzerine Görüşleri

Fethullah Gülen Hoca Efendi, hicreti sadece fiziksel bir yer değişikliği olarak değil, aynı zamanda manevi bir yükseliş ve kendini yeniden inşa etme süreci olarak ele alır. Hicret, Gülen için sadece bir coğrafi göç değil, bir insanın kendi iç dünyasında yaptığı manevi bir yolculuğu, Allah'a daha yakın olma çabasını da ifade eder. Ona göre, hicret, sadece coğrafi bir değişiklik değil, aynı zamanda bir değerler sistemi değişikliğidir. İnsan, hicretle ruh dünyasında bir inkılap yapar ve bu inkılapla Allah'a daha yakın olma gayreti içine girer. Fethullah Gülen Hoca Efendi'nin bu gibi sözleri, hicretin sadece geçmişte kalmış bir olgu olmadığını, günümüzde de manevi bir yolculuk olarak her müminin hayatında yer alması gerektiğini vurgular. Hicret, onun nazarında, insanın Allah'a daha yakın olma çabasının ve bu uğurda katlanılan fedakarlıkların sembolüdür.[44]

Ünlü İngiliz tarihçi Arnold Toynbee, "A Study of History" adlı eserinde göçlerin veya insanların bölgeler arasında hareket etmesinin medeniyetlerin yükselişinde ve gelişiminde önemli bir katalizör olduğunu savunur. Genellikle göçler tarafından ortaya çıkarılan farklı kültürler arasındaki etkileşimin, medeniyetlerin büyümesine ve gelişmesine katkıda bulunan fikir, teknoloji ve uygulama alışverişine yol açabileceğine inanır.

Hoca Efendi, hicreti bir İslamî davanın yayılması ve Allah'ın adının duyurulması için önemli bir araç olarak değerlendirir. Peygamber'in "Benim adım güneşin doğup battığı her yere ulaşacaktır"[45] hadisine atıf yaparak, Müslümanların farklı coğrafyalara hicret etmelerinin gerekliliğine işaret eder ve bunun günümüzde de devam etmesi gerektiğini savunur. Bu görüş, İslam'ın evrenselliğini temsil eden bir misyon anlayışı ile bağlantılıdır.[46]

43 İmam Rabbani, Mektubat, Çeviren Abdullah Yücel Yeniden Basım, 1. Cilt, 47 Mektup, İstanbul, 1999.

44 Fethullah Gülen, Hicret, https://fgulen.com/tr/eserleri/kirik-testi/hicret-kt

45 Müslim, Fiten, Hadis No 19

46 Fethullah Gülen, Hicret, https://fgulen.com/tr/eserleri/kirik-testi/hicret-kt

Tarihte Müslümanlar hicreti canlı tuttukları müddetçe İslam medeniyeti büyümüş. Hicretler durduğu zamanda gerileme başlamıştır. Bu Hizmet hareketi içinde geçerlidir.

2.4. Hizmetin Avustralya'da İlk Muhaciri

Mus'ab'ın amcalarından ve dayılarından duyduğuna göre, baba tarafının üç veya dört nesil önce dedesi Konya'da müderris olup aslen Ahlat'tan gelen Türk boylarından birisi veya ikisi Anadolu'ya geçmiş. Orta Asya'dan Batı Anadolu'daki göçerlere "Yörük" denirken, Sinop, Ankara, Konya, Alanya hattının doğusunda kalanlara ise "Türkmen" denmiştir. Mus'ab'a göre, Kayı boyu ile beraber Anadolu'ya geçen obalardan birisinin Muhlis Obası olduğu ve Anadolu'ya geçince Muhlis Obası köyünü kurduğu söylenir. Mus'ab'dan aldığım bu bilgiler ışığında araştırma yaptım. Yaptığım araştırmaya göre, Muhlis Obası Köyü, Yozgat'ın Akdağmadeni ilçesine bağlıdır. Aynı adlı bir köy de Şereflikoçhisar'a bağlıdır. Tarihte bu bölge de Konya'ya bağlı idi.[47] Onun anne tarafı dini hassasiyetleri olan ve cömertliği ile bilinmektedir. Dedeleri göçmen olan Mus'ab'ın kaderinde de dünyanın dibine bir göç olacaktır. Mus'ab'a göre, onun Avustralya'ya hicreti ecdadının duasının kabulüdür. Ve aynı zamanda bunu Cenabı Allah'ın bir lütfu olarak da görüyor. O ailesinden aldığı terbiye gereği daha genç yaşta iken dini ve milli konulara ilgi duyardı.

Mus'ab o yıllarda teröre bulaşmayan Milli Türk Talebe Birliği'ne kaydolur ve bu organizasyon kanalı ile o zaman pek çok entelektüel kişilerle tanışma imkanı bulur. Meşhur İslam tarihçisi merhum Mustafa Asım Köksal hoca da onlardan biriydi. Erdem Beyazıt'ın da sohbetlerine de katılıyordu. Daha başka ismini hatırlayamadığı akademisyenlerin de sohbetine katılırdı. Mus'ab "Onların konuşmalarına veya sohbetlerine katıldım. Sohbetlerde çok kişi sigara içerdi. Hatta Asım Köksal hocaya "Bu ne biçim sohbet ki insanlar sigara içiyor?" deyince o da şaşırmıştı."

Ama içinde bir huzursuzluk vardı. Onların yol ve yöntemi ve konuştukları şeyler onu tatmin etmiyordu. Mus'ab'ın amcası oğlu Ankara İmam Hatip Lisesi'nde okuyordu ve hizmetle bir şekilde tanışmıştı. O, Mus'ab'ı Hizmet'teki insanlarla tanıştırır. Onlarla tanışınca çok sevinir ve o gece şu duayı yapar: "Allah'ım ben ölünceye kadar beni bu insanlardan ayırma." (Mus'ab bu duayı

47 Dr Selman Uslu, İçanadolu Steplerinin Antropojen Karakteri Üzerine Araştırmalar, İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi Dergisi, Yıl 1958, s.152,

söylerken gözleri yaşardı) Onlarla tanışmak onun hayatı için bir dönüm noktası oldu ve adeta onun için bir can simidi oldu. Mus'ab, "Hatta o gün bugün ne zaman zor durumda kalsam veya sıkışsam o duaya sığınırım" der.

Mus'ab, "O yıllarda heyecan dolu ve hareketli bir genç idim. Tekvando kurslarına katılıyordum. Allah muhafaza yanlış yönlendirilebilirdim. Çünkü ülke için, insanlık için çok şeyler yapma hevesi içimde vardı. Cenabı Allah'ın bir ihsanı olarak Hizmetle tanıştım, elhamdülillah yanlış tarafa yönlendirilmedim. Yoksa o günkü yanlış akımlardan birine çok rahat kapılabilirdim. O zamanlar Teknik Sanatlar Lisesi'nde okumama rağmen üniversite imtihanlarında Ankara İlahiyat Fakültesi'ni tercih ettim. Hatta orada hazırlık okumaya da başladım. Aynı yıl Hava Harp Okulu'nu da kazanmıştım. Ve gidip Hoca Efendi ile de baş başa görüştüm ve tavsiyelerini aldım. Harp okulunda okumam için Hava Kuvvetleri hastanesinden heyet raporu almam gerekiyordu. Benim de çocukluktan beri ara sıra burnum kanardı. Bir ameliyat olmuştum ama iyi geçmemişti. Burun kemiğinde bir delik vardı. Bu ise pilot olmaya mani idi. Dolayısıyla doktorlar heyetinden geçemediğim için Hava Harp Okulu'nda okuyamadım. Daha önce de Askeri Deniz Lisesi imtihanlarına girmiştim. 10.000 kişi arasında 420. olmuştum. O zaman Deniz Kuvvetleri'nde şöyle bir tahammül vardı: Aile itibariyle Deniz Kuvvetleri'nde bir yakınının olması, yani o aileye deniz ailesine mensup olmanız gerekirdi. Bizim ailede de öyle bir şey yoktu. Dolayısıyla Deniz Lisesi'ne de girememiştim. Bütün bunlar benim Avustralya'ya gelmeme bir neden olabilirdi. Demek ki kaderde Avustralya'ya gelmek varmış."

2.5. Mus'ab'ın Avustralya'ya Hicreti

Mus'ab'ın abisi 1972 yılında Avustralya'ya gelmişti. Burada evlenmiş ve çoluk çocuk sahibi olmuştu. Kendisi daha sonra bir trafik kazasında vefat etti. Vefatından önce Mus'ab'ı defalarca Avustralya'ya davet eder ve onun Melbourne'de üniversite okumasını çok arzu ederdi. Abisi, Mus'ab'a Avustralya'nın çok güzel bir ülke olduğunu ve imkanlarının bol olduğunu ifade etmişti. Mus'ab ilk başta bunu çok önemsemez. Fakat kaderi başka şekilde tecelli edecektir. Mus'ab anlatıyor:

"1980 ihtilalinden sonra bugünkü eşim ailesiyle Türkiye'ye gelmişti. Abim ailemin eşiyle tanışıyormuş. Onlara bizi ziyaret etmelerini söylemiş. Cenabı Allah da takdir buyurmuş ki o ziyaretten sonra evlilik söz konusu oldu. Hem abimin ısrarlı tavsiyeleri hem de evlilik söz konusu olunca ve bu

iki etken birleşince bir çekim gücü oluşturdu ve ben Avustralya'ya gelmeye karar verdim. O yıllarda Ankara'da Naci Tosun abi ile beraber bir dershanede kalıyordum. Hatırladığım kadarıyla o yıllarda Ankara'da toplam sekiz tane hizmete ait dershane vardı. Dershaneye gelen lise talebeleri ve gençlere rehberlik yapıyordum. Avustralya'ya gitme meselesini onlara arz ettiğim zaman ilk başta çok uygun görmediler. Çünkü zaten Ankara'da sayımız çok azdı ve bazı hizmetlerin yapılması gerekiyordu. Ama daha sonra bende gitme kararlılığını görünce Avustralya'ya gitmemi uygun gördüler. Bana 'Kardeşim, senin burada kalman çok iyi olurdu. Madem gitmeye kararlısın, bu vesileyle inşallah hizmetimiz dünyaya açılır ve daha sonra gelecek arkadaşlara bir zemin hazırlarsın' dediler. Benim Avustralya'ya gitmeme sebep olan bir şey de o yıllarda Türkiye'de olan ideolojik kamplaşmaydı. Sağ-sol kavgalarında pek çok gencin öldürülmesi ürkütücüydü. Papa'ya suikast teşebbüsünde bulunan Mehmet Ali Ağca ve yine pek çok gencin ölümüne sebep olan ülkücü İbrahim Çiftçi ile beraber okumuştuk."

Kader adım adım Mus'ab'ı Avustralya'ya gelmeye hazırlar. Onun gelmesine asıl vesile ise tanıştığı eşiyle daha sonra evlenmek olacaktır. Tarihte İslam'ın yayılmasına bir sebep de yerli halk ile olan evliliklerdir. Mus'ab Bey'in eşi bir Türk ama bir manada yerlidir çünkü Avustralya'da büyümüştür.

Mus'ab, Melbourne'e ilk geldiğinde mevcut Risale-i Nur grubuna dahil olmuştur. Ancak, grup 1985 yılında kendi içinde bölünmüş ve Sızıntı dergisinin okunması ya da Hoca Efendi'nin kasetlerinin dinlenmesi hoş karşılanmamıştır. Bunun üzerine Mus'ab, birkaç arkadaşıyla istişare ederek gruptan izin istemiş ve kendi evlerinde sohbet yapmaya başlamışlardır. Bu sohbetler, ileride hizmet edecek gençlerin yetişmesine vesile olmuştur.

Mus'ab, sohbetlerinde gençlere sahip çıkmanın öneminden bahseder. Türk toplumunun özel okullar kurması gerektiğini vurgular. Yıllar sonra, Melbourne'de Işık Koleji kurulduğunda, bu vizyonun bir gerçeğe dönüşmesinden mutluluk duyduğunu ifade eder.

2.6. Habib'in Gözyaşları

Habib, 1960 yılında Ankara'da doğdu. Babası Trabzon'dan, annesi ise Çorum'un Sungurlu kazasındandır ama onlar da uzun zamandır Ankara'da yaşamışlar. Habib'in babası memurdu. 1973 yılında, Habib 13 yaşındayken ailesi ile birlikte Avustralya'ya gelir. Babası dinle pek alakası olmayan, sol fikirli bir insandı. Genelde Akşam ve Cumhuriyet gazetelerini okurdu. Habib

böyle bir ailede büyüdü. Kendisi de bazı sol düşünceli kimselerin kitaplarını veya yazılarını okuyarak yetişti. Habib'in şair Nazım Hikmet'e karşı da bir hürmeti ve saygısı vardı. Onun şiirlerini okurdu. Zaten 1968'li yıllardan sonra gelen okumuş kesimin büyük bir kısmı sol fikirliydi. O sol düşünceli kimseler Richmond'da Türk Kültür Derneğini kurmuşlardı. Habib'in babası onu oraya götürürdü. Daha sonra Habib'i kültür derneğinin disiplin kuruluna üye olarak seçtiler. O yıllarda genelde çevresinde ehli dünya olan insanlar vardı. Okumuş kimselerden dindar insan sayısı neredeyse yok gibiydi. Ancak Anadolu'nun değişik köy ve ilçelerinden gelenlerde bir kültür Müslümanlığı vardı.

Habib anlatıyor: "1980 yılında annem kız kardeşimle beraber Türkiye'ye gitti. Kız kardeşlerimden birisi Mus'ab ile nişanlandı. Mus'ab 1982 yılında Avustralya'ya ilk geldiğinde düğün yapıp ev buluncaya kadar bizim evde kaldı. Tabii olarak eniştem Mus'ab ile her gün görüşüyorduk, konuşuyorduk. Baktım ki hem farklı bir yaşayışı var hem de namaz kılıyordu. Onun konuştuğu şeyler bana çok ilginç geliyordu, sanki aradığım şeylerdi. Tabii ilk zamanlarda ben kendimi bilgili ve üstün olarak görüyordum. Onu da cahil biri gibi görüyordum. Çünkü genelde sol görüşlü kimselerin dindarlara bakışı o zamanlarda öyleydi. Mus'ab ile konuşmaya devam ederken anladım ki kendisi cahil filan değil, çok kültürlü bir insandı. Daha önce hiç duymadığım fakat merak ettiğim konuları konuşuyor ve benim de ilgimi çekiyordu. Zamanla onunla yaptığım konuşmalar, onun hali ve sözleri bana tesir etti. Kendisi bazen sohbetlere giderdi. Bir defasında beni de davet etti. Ben de onu kırmayayım diye sohbete katıldım."

Habib devamında şunları söyledi: "İlk sohbeti hatırlıyorum. Yaklaşık 10-15 kişi vardı. Masada Üstat Bediüzzaman Said Nursi'nin kitapları duruyordu. Onlar bu kitapları okuyup fikirlerini beyan ediyorlardı. Kendimi çok bilgili gördüğümden onlara sık sık soru sormaya başladım. Onlar da hiç bıkmadan güzel bir şekilde benim sorularıma ikna edici cevaplar veriyorlardı. Hatırladığım kadarıyla kader konusu ve dinin temsil edilmesi veya yanlış temsil edildiği yönünde sorularım vardı. Dinimi öğrendikten sonra anladım ki o zaman onlara sorduğum sorular esasında çok basit sorularmış fakat ben bilememişim. O gece sabaha kadar sohbet devam etti. Onlar sabah namazını kıldılar. Hatırladığım kadarıyla ben namaz kılmadım. Fakat onlar namaz kılarken ben ağladım. O ağlayıştan sonra sanki farklı bir insan oldum. Namaz kılmaya niyet ettim ve namazın nasıl kılındığını öğrenmeye başladım. Namaz surelerini büyük harflerle yazıp kıble tarafında duvara astım. Ve namaza o

duvara astığım sureleri okuyarak başladım. Amma her namaz kıldığımda hüngür hüngür ağlıyordum. Gözyaşlarımı tutamıyordum. Artık sohbetlere de mümkün olduğunca gitmeye çalışıyordum." Habib'in gözyaşları hem onun kalbini çok yumuşatacak hem de gelecekte iyi bir neslin yetişmesi için adeta azot olacaktı. Hadis-i şerifte Allah korkusundan akıtılan bir damla gözyaşı, bir damla şehit kanı ile eşit tutulmaktadır.

Resûlullah şöyle buyurmuştur:

Ebû Ümâme Suday İbni Aclân el-Bâhilî'den (r.a) rivayet edildiğine göre Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

"Allah katında hiçbir şey, iki damla ve iki izden daha sevimli değildir: Allah korkusuyla akıtılan gözyaşı damlası ve Allah yolunda dökülen kan damlası. İki iz ise, Allah yolunda çarpışırken alınan yara izi ve Allah'ın emrettiği farzlardan birini yerine getirmekten kalan kulluk izidir."[48]

Allahü teâlânın, himayesinden başka hiçbir himayenin bulunmadığı kıyamette, himayesine aldığı yedi kimseden biri de, yalnız iken Allah'ı anıp gözünden yaş akan kimsedir.[49]

İmam Gazzali, "Gözyaşları, kulun Allah'a olan derin korkusu ve sevgisinin bir dışa vurumudur. Bu gözyaşları, Allah katında en makbul olan dualardan biridir."[50]

İmam Rabbani, gözyaşlarını, bir kişinin kalbindeki manevi ateşin, yani Allah sevgisinin bir dışa vurumu olarak tanımlar. Bu, içsel bir yanmanın, ilahi aşkla dolu bir kalbin bir işareti olarak değerlendirilir.[51]

Said Nursi, "Gözyaşları, kalbin rikkatini ve inceliğini gösterir. Kalbin inceliği ise, iman hakikatlerinin daha derin ve etkili olmasını sağlar." Bu ifadede, gözyaşlarının kalbin inceliğinin bir göstergesi olduğunu ve bu inceliğin, iman hakikatlerini daha derinden idrak etmeye vesile olduğunu belirtir.[52]

48 Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 26

49 Buhari

50 İhyâ-u Ulûmi'd-Dîn, Cilt 4, Kitâbu'l-Havf ve'r-Reca (Korku ve Ümit Kitabı)

51 İmam Rabbani, Mektûbât, Cilt 1, Mektup 34.

52 Said Nursi, 14. Mektup.

"Gözyaşları, insanın iç dünyasının dışa vurumudur ve bu, Allah'a olan derin bağlılığın bir işaretidir."[53]

"Gözyaşları, insanın ruhunun derinliklerinden gelen bir çağrıdır ve bu çağrı, Allah'a olan sevginin ve bağlılığın bir ifadesidir."[54]

Habib'in gözyaşları bir arayışın ve ızdırabın eseri idi. O gözyaşları hakikate giden kapıları ona açacak ve umduğuna kavuşturacaktı. Avustralya'ya gelen ilkler çok defa gözyaşı dökeceklerdir. Onlardan birisi, "elimden gelse Avusturalya'nın her karış toprağını göz yaşlarım ile ıslatmak isterim. Belki ağlamalarım rahmeti celbedecek ve insanların hak ve hakikatı bulmalarına vesile olacaktır" der. Onların gayretleri ile kurulan her müessesenin temelinde harcı kadar gözyaşları da olacaktır. Bunu gelecek sayfalarda okuyacaksınız.

2.7. Esat'ın Kaderi

Esat, lise birinci sınıftayken 1976 yılında ailesiyle beraber Avustralya'ya göç eder. O yıllarda Türklerin hemen hemen hepsi şöyle düşünüyordu: "Avustralya'da 3-5 yıl kalıp biraz para kazanıp memleketimize döneceğiz." Dolayısıyla karı koca gece gündüz çalışırlar, hatta bir kısmı hafta sonu dahi çalışırdı. Tabii hal böyle olunca insanlar çocuklarına ve onların eğitimlerine vakit ayıramıyorlardı. Bu sebepten ciddi bir şekilde çocuklarının istikbalini düşünme veya onların eğitimiyle ilgilenme gibi bir dertleri yoktu. O gün için yetişen çocuklar böyle bir düşüncenin kurbanı oldular.

Herkes böyle çok çalışınca çocuklar anne ve babalarının yüzlerini görmüyorlardı. Hatta çocuklar da çalışma çağına gelince, yani 15-16 yaşından sonra, onlar da çalışıyorlardı. İşte Esat da böyle şartlarda olan bir toplumun içinde büyüyordu. Fakat Esat'ın farklı bir yanı vardı. Okula devam ederken aynı zamanda Türkiye'de cazip olan futbolu da oynuyordu. Kısa zamanda başarılı olup Star Lig'de oynamaya başlar. Yani kısacası 1-2 yılda futbolda önü açılmıştı. Tabii ki onun bu başarıları Türk toplumu nezdinde de takdir ediliyordu ve hemen hemen herkes onu duymuştu. O zaman Esat futbol oynarken aileler pikniğe gider gibi onun maçını seyretmeye gelirlerdi. Esat önce yabancı takımlarda oynar. Sonra Türk toplumundan bazıları onun babasını ikna eder ve Esat Moon Star takımında oynamaya başlar. Maalesef o yıl onun takımı ligden düşer. Bunun üzerine Anadolu Spor'da oynamaya başlar.

53 M. Fethullah Gülen, Pearls of Wisdom, Tughra Books, 2007, s. 88

54 M. Fethullah Gülen, Toward Global Civilization Love Tolerance, Tughra Books, 2010, s. 16.

2.8. Esat'ı Dinini Yaşamaya Yönlendiren Feci Kaza

"...Olabilir ki siz, bir şeyden hoşlanmazsınız; oysa ki o sizin için bir hayırdır. Yine olabilir ki, siz bir şeyi seversiniz, oysaki o sizin için bir kötülüktür. Allah bilir, siz bilmezsiniz" (Bakara: 216).

İnsan, ziyadar yani nurlu bir bakış ile olaylara ve yaşananlara bakabilirse pek çok sıkıntının, derdin ve hastalığın netice itibarıyla güzel olduğuna şahit olacaktır. Kazalar ve belalar da öyledir. Fahreddin Razi'ye göre nefsin hoşuna gitmeyen çok şey böyledir.[55] Bediüzzaman, "Hatta en çirkin görünen şeylerde bile hakiki bir güzellik ciheti vardır. Evet, kâinattaki her şey; her hadise ya bizzat güzeldir veya neticeleri itibarıyla güzeldir. Bir kısım hadiseler vardır ki zahiri çirkin, müşevveştir. Fakat o zahiri perde altında gayet parlak bir güzellik vardır" der.[56] Bu durumu Esat'ın yaşadığı kazanın sonucunda da görüyoruz.

Esat anlatıyor: "Yaşantı olarak klasik bir Müslümandım. Ailemiz de öyleydi. Cuma namazlarına gider ve Ramazan ayında da oruçlarımızı tutardık. Maalesef, o zaman için şuurlu bir Müslümanlığımız yoktu. O günkü Türk toplumu genelde böyleydi. O zaman acı bir şey ile karşılaştım.

Yıl 1980. Oynadığım takımdaki antrenörün çocuklarının sünnet düğünleri vardı. Ben de ona yardım etmek için düğün salonunu hazırlıyordum. Balonları salonun ışık yerlerine asmaya çalışırken düştüm. Sanki yüksek bir yerden düşmüşüm gibi boynum neredeyse kırıldı. Öyle hallerde beyin kanaması da olabiliyor veya insan felç olabiliyordu. Ben hastanede tam üç gün yoğun bakımda kalmışım. Altı hafta boyunca yatağa bağlı kaldım. Tabii fazla kıpırdayamıyordum. Dışarıda sporcu olarak aktif bir hayatım varken bu düşme sonucu tamamen yatağa bağlı kaldım. Tabii o zaman kendi kendimi de sorguluyorum. Doktorlar geldiğinde bana 'yapılacak bir şey yok, tedavin böyle olacak' diyorlardı. Yani yatman lazım diyorlardı. Zamanla ben de bunu kabul ettim. Zaten başka çarem de yoktu. Tabii vakit geçmiyor. Boynumu sağa sola dahi çeviremiyordum. Hatta şunu hatırlıyorum. Eski kamyonların bir aynasını karşımda bir yere koymuşlardı. Ben de o aynadan pencerenin dışını görüyor ve gelen geçenleri seyrediyordum. Ayrıca sıkılmamam için bana kitap da getiriyorlardı. Benim bu hastalığımı anlatmamın bir sebebi var. Orada Cenabı Allah sanki beni bir şeylere hazırlıyordu. Bu hastalığı atlatmam uzun ve zor bir süreci gerektirdi."

55 Fahreddin Razi, Tefsiri Kebir, https://www.altafsir.com/Tafasir.asp?tMadhNo=1&tTafsirNo=4&tSoraNo=2&tAyahNo=216&tDisplay=yes&Page=2&Size=1&LanguageId=1

56 Bediüzzaman Said Nursi, Sözler, s. 210.

Türklerin Melbourne şehrinin Coburg semtinde bir camisi vardı. Orada Esat'ı tanıyan birisi hastaneye başka birini ziyarete gider ve Esat'ın hastanede olduğunu duyunca onu da ziyaret eder. Esat, kendisini ziyarete gelen arkadaşın elinde iki kitap görür. Sonra arkadaşı kitapları okumak için ona bırakır. Onlardan biri Necip Fazıl'ın "Çöle İnen Nur", diğeri de Hekimoğlu İsmail'in "Minyeli Abdullah" kitabıydı. O kitaplar Esat'a bir ilaç gibi gelir ve iki günde okur. Daha sonra da Şule Yüksel Şenler'in "Huzur Sokağı" kitabı eline geçer ve onu da okur.

Esat anlatıyor: "Bu kitapları okuduktan sonra kendi kendime karar verdim. Bundan sonra cuma namazlarını asla kaçırmayacağım. Beş vakit namazımı daima kılacağım. Dinimi yaşamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Demek ki o hastalık da benim için Allah'ın bir lütfu olmuştu. Tabii hastaneden çıkınca boynumdaki ağrılar devam ediyordu. Boynunun iyileşmesi için hastaneden çıktıktan sonra da boynuma bir şeyler takmak zorundaydım. Geçirdiğim kaza hayatımda bir dönüm noktası olmuştu. Artık şuurlu bir şekilde dinimi yaşamak istiyordum. Ama nasıl? Fakat çevremde o günkü şartlarda şuurlu bir Müslüman yoktu. Hatta namaz kılmak için sureleri bilmediğim için onları bir kağıda yazıyor, önüme koyuyor ve onları okuyarak namaz kılıyordum. Hastane süreci benim için bir gayenin olmasına vesile oldu. Daha önce sporcu olmak dışında bir gayem yoktu." Altı hafta sonra hastaneden çıkınca sanki Esat yeni bir insan olmuştu. Hastalık Esat için bir mürşid olmuştur. Bediüzzaman'ın dediği gibi, "Hastalık ise, birden gözünü açtırır. Vücuduna ve cesedine der ki: 'Lâyemut değilsin, başıboş değilsin, bir vazifen var. Gururu bırak, seni Yaratanı düşün, kabre gideceğini bil, öyle hazırlan.' İşte hastalık bu noktadan hiç aldatmaz bir nâsih ve ikaz edici bir mürşiddir.[57]"

Esat, kazadan dolayı sabredip şükrettiği için başlarına gelen bela ve hastalıktan sabreden peygamberler, evliyalar ve kâmil mü'minlerin nurani kafilesine manen dahil olmaya sebep olmuş.

2.9. Müslüman Veren El Olmalı

Esat, o zamanlarda bile Müslüman'ın veren el olmasını arzu edermiş.[58] Onun bu duygusu Hizmeti ona sevdirecektir. Çünkü Hizmet gönüllüsü olduktan

57 Bediüzzaman Said Nursi, Lemalar, Şahdamar Yayınları, İstanbul, 2007, s 254.

58 Hadisi Şerifte ""'Veren el alan elden hayırlıdır"buyurlur. (Buhari).

sonra hep verecektir. O üniversitede okumaya başlar ama ona yardım eden kimse yoktu. Daha sonra tercümanlık kursuna gider ve oradan bir sertifika alır. Daha sonraki yıllarda da üniversiteyi bitirip bilgisayar mühendisi olur. O yıllarda Türk toplumu içinde üniversiteye giden hemen hemen kimse yoktu. Onun tanıdığı 1-2 kişi vardı. Esat üniversitede okurken aynı zamanda dini bilgilerini artırmak için ne bulursa okur. Dindarlığın simgesi olarak da sakal bırakır. Hatta bazıları sakal bıraktığından dolayı ona "Hoca oldun" diye dalga geçerlerdi. O dinini yaşamaya çalışırken üzerinde mahalle baskısı da vardı. Yani çevresi onun bu kadar dine sarılmasını uygun görmüyordu.

Esat camiye daha sık gitmeye başlar. Hatta sabah ve yatsı namazlarına bile gider.[59] O zaman ona rehber olabilecek bir arkadaşı da yoktu. O kendisini tabiri caizse okyanusa düşmüş biri olarak görür. Esat, "O gün için camide siyasi İslamcılık vardı. Onlar da genelde başkalarına düşmanlık yaparak dinlerini yaşamaya çalışırlardı. Yani tepki Müslümanı idiler. Tefekkür ve tahkik yerine nefrete yönelik bir düşman oluşturulmuş ve o düşmana düşmanlık yaparak dini yaşatma gayretleri vardı. Onlar sohbetlerinde onunla oturup onunla kalkıyorlardı." Esat camiye gider fakat onlara biraz mesafeli durur. Onlar arasında muhabbet göremez. Yani Yaratandan dolayı yaratılanı sevmek yoktu veya öyle bir bakışa sahip değillerdi. Tepki üzerine kurulan bir Müslüman kimliği çok devam etmiyordu. Nitekim onlardan bazıları önce Arapça öğrenmek istediler fakat daha sonra işin sonunu getirmeden bıraktılar. Ben bir şeyler yapmaya çalışsam kulak ardı ediliyordu. Kısacası zahiri olarak namaz kılıyorlardı fakat işin içinde ruh yoktu. Namazın o manevi ufkunu bulamadıklarını hissediyordu.

Bir defasında akşam namazını Coburg Camii'nde kılınca, camide bazıları onu kiliseden camiye çevrilmiş Maidstone'daki bir camiye götürürler. Caminin arkasındaki bir sınıfta Risale dersi yapılmaktadır. Esat daha önce Nurculuk duymuş ve onlara karşı içinde bir antipati vardı. Fakat onu yeni bir manevi yolculuk bekliyordu.

Esat, "Habib Bey ve diğerleri sohbete sık sık geliyordu. Herkesin katıldığı sohbetler düzenliyorduk. Burada büyüyen bazı gençler de geliyordu. Ayrıca, yeni Müslüman olmuş olan Muhammed de katılıyordu. Daha sonra,

59 Osman İbni Affân radıyallahu anh şöyle dedi:
– Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'i:"Yatsı namazını cemaatle kılan kimse, gece yarısına kadar namaz kılmış gibidir. Sabah namazını cemaatle kılan kimse ise bütün gece namaz kılmış gibidir." (Müslim, Mesâcid 260).

Muhammed ile birlikte Malezyalı bir Çinli olan hanımı da Müslüman olmuştu. Muhammed, himmet olarak çok değerli bir altın yüzüğünü vermişti ve bu yüzük Türkiye'ye gönderildi. Hoca Efendi, o yüzüğün Avustralya'dan geldiğini himmet toplantılarında anlatmıştı. O zamanlar Risaleler henüz İngilizceye çevrilmemişti, ancak birkaç küçük parça ve Sözler İngilizceye tercüme edilmişti. Muhammed bu çevirileri okurken, ben Türkçe ders yaparken o İngilizce metni takip ediyordu."

Esat, "Mesela, '93 sendromu' dediğimiz bir dönemde kendi aramızda bazı sıkıntılar yaşadık. Samimi bir şekilde ihlasla bir şeyler yapmak istiyorsunuz, ancak önünüze bazı engeller çıkıyor. O yıllarda Mus'ab Bey'in Türkiye'ye gitme durumu vardı, tatil için gidecekti, ama dönmeyeceğini düşünüyorduk. O zaman iş tamamen bana kalmıştı. Richmond'da bir dükkan vardı ve onun arkasını bize vermişti. Arkayı güzel bir sohbet mekanına dönüştürdük. Orada gençlere yönelik çeşitli faaliyetlerde bulunuyorduk."

2.10. Kahvehane Sohbetleri

Mus'ab, o yıllarda gençlerle ilgilenmenin ne kadar zor olduğunu şöyle anlatır: "O dönemde gençlere sahip çıkan neredeyse kimse yoktu. Pek çok gencimiz uyuşturucu nedeniyle hayatını kaybetti. Hocamızı örnek alarak kahvehanelere gidip sohbet etmeye başladım. Bir defasında kahvehane sahibi, 'Sen ne yapıyorsun? İnsanlar kağıt oynayıp çay içecek, sen onları meşgul ediyorsun!' diyerek beni engellemeye çalıştı. Tam o sırada birisi ayağa kalkarak, 'Bırakın bu genç konuşsun!' dedi.

O bunu söyleyince kahvehane sahibi "Olur abi" dedi. Ona bir şey diyemedi. Baktım, o kişi kabadayıya benziyor. Yüksek sesle "Herkese benden bir çay" dedi. Sonra onunla tanıştık. Fahri isminde biriydi. Kendisi aynı zamanda profesyonel bir kumarcıymış. Geldi yanıma oturdu. Yazın sıcağı olduğu için terliyordu. Meğer kahvedekiler hatta bütün kahvelerde herkes onu tanırmış. Yani namı meşhur birisiymiş. Fahri Bey bana "Siz bu insanları gençler konusunda aydınlatmaya devam edin" dedi. Ben sonradan öğrendim. Meğer onun çocuklarından birisi de uyuşturucudan ölmüş. Ben o gün sohbetinde gençlere nasıl sahip çıkmamız gerektiği konusunu konuştum. "Çocuklarınız bugün küçük ama yarın büyüyecekler. Ayrıca Türklerden önce Avustralya'ya gelen Yunanlıların, Arnavutların, İtalyanların gençlerinin kötü yollara düştüklerini, eğer biz gençlerimize sahip çıkmazsak aynı akıbet onları da bekliyor" dedim. Esat, bazen narkotik şubeden polisleri çağırır, gençlere

uyuşturucunun zararları ve korunmak için çareleri konusunda seminer verdirirdik. Çünkü o yıllarda aşırı dozdan çok Türk gencini kaybettik.

Mus'ab kahvehane sohbetlerine devam eder. Bir defasında Fitzroy'da bir kahvehanede sohbet yaparken kendi toplumumuzun özel okullar açması gerektiğinden bahseder. Meğer aynı binanın üst katında da Türk Öğretmenler Derneği varmış. O derneğin başkanı olan bir öğretmen o zaman kahvehanedeymiş. Metin adındaki o öğretmen Mus'ab'a, "Hop delikanlı, biraz ağırdan git. İlk geldiğimizde biz de senin gibi uçuyorduk. Ancak şu an Avustralya devletinin verdiği para ile hafta sonunda çocuklarımıza Türkçe öğretebiliyoruz. Başka da bir şey yapamıyoruz çünkü imkanlar yok. Senin bu konuştukların boş rüyalar ve hayal. Bizi boşu boşuna meşgul etme. Onlar hep kuru laf ve olmayacak şeyler" der. Mus'ab ona, "Allah'ın inayetiyle gün gelecek buralarda kendi okullarımızı kuracağız" der.

Mus'ab, sohbetlerinde gençlere sahip çıkmanın öneminden bahseder. Türk toplumunun özel okullar kurması gerektiğini vurgular. Yıllar sonra, Melbourne'de Işık Koleji kurulduğunda, bu vizyonun bir gerçeğe dönüşmesinden mutluluk duyduğunu ifade eder.

Mus'ab anlatıyor: "Yıllar sonra Işık Koleji kuruldu. Yıl sonu töreninde beni konuşma yapmak için davet ettiler. Ben de konuşmamda kahvehanede o öğretmenin bana dediklerini anlattım. O öğretmen bana 'Senin bu konuştukların hayaldir' demişti ama bugün Allah'ın inayet ve keremiyle gerçek oldu, dedim. O sırada dinleyiciler içerisinde birisi el kaldırdı. Ben de buyur dedim. Kendisinin o öğretmen olduğunu ve yıllarca önce benim kahvehanede yaptığım sohbeti bana hatırlattı. Okul kuracağından bahsettiğimi söyledi. Sonra şunları söyledi: 'Ben bu defa yaşa basmayacağım. Bu okulu gördükten sonra inanıyorum ki sizler üniversite de kurarsınız' dedi."

2.11. Gazete Yolu İle Hizmet

Mus'ab o yıllarda kendi semtlerindeki bir sağlık ocağının baş hekimi olan Yahudi bir doktorun mahalli bir gazete çıkardığını anlatıyor. Mus'ab bir vesileyle onunla tanışır. Ona, "Ben de gazetenizde Türkçe makale yazabilir miyim?" diye sorar. O da kabul eder. O gazete bazı semtlerde bedava dağıtılırdı. Hem kahvehane sohbetlerinde hem de bu mahalli gazetede yazdığı Türkçe makalelerde gençlerimize sahip çıkmanın öneminden bahseder. Eğer çocuklarımıza sahip çıkmazsak, kimisi uyuşturucu satanların tuzağına düşecek, kimisi alkolik olacak. Dolayısıyla hem topluma hem de Avustralya'ya

zararlı bir insan olacaklar. Onun için özellikle anne ve babaların çocuklarına sahip çıkması, onları eğitmesi ve bu işin önemi üzerinde çok durmalarını anlatır ve yazar. Mus'ab sohbetlerinde, "Onlara eğer iyi bir eğitim vermezsek, çocuklarımıza güzel bir şekilde terbiye etmezsek, kendi kültürümüz ve inancımızla yoğurmazsak bunlar yarın başkalarıyla da evlenecek ve kendi kültürünü, dinini, ailevi değerlerini unutacaklardır. Ta o yıllarda çocuklarımız için yurtların ve özel okulların kurulması gerektiği hususunda toplumun dikkatini çekerdim. Kimisi dinler, kimisi de hiç dinlemezdi."

Esat, "Mus'ab Bey ile ikimiz bölgede yayınlanan lokal bu gazetenin bir sayfasını Türkçe hazırlıyorduk. Tabii gazetecilik bilmediğimiz için Mus'ab Bey de ben de ne yapacağımız konusunda zorlanıyorduk. Bu gazete bedava olarak Türklerin de bulunduğu mahallede dağıtılıyordu. Tabii biz o zaman haberleri veya Türkçe yazıları bir sayfaya yapıştırıyorduk. O şekliyle baskıya gidiyordu."

Mus'ab anlatıyor: "O yıllarda yine unutamadığım bir şey daha var. Bazen farklı bölgelere sohbete giderdik. Orada ya bir ağaç altında veya bir parkta 3-5 insan oturur sohbet ederdik. Hatta öyle zamanlar olurdu ki aniden yağmur yağar, biz de sohbet yapmak için minibüse koşardık, yani minibüste oturur sohbetimizi orada devam ettirirdik. Çünkü aramıza yeni birkaç kişi bile o bölgeden katılmışsa onların da istifade etmelerini çok arzu ederdik. Yine o yıllarda gençleri toplar, onlarla piknik yapar, top oynar veya kamplara götürdük.

Dandenong sohbeti 3-5 kişiyle önce evlerde başladı. Daha sonra Boşnakların Noble Park'taki camisinin bir sınıfında derslere devam ettik. O caminin boş olan pek çok sınıfı vardı. Biz sadece sınıflardan birini kullanıyorduk. Zamanla bu sohbete katılanların sayısı çoğaldı. Derken zamanla resmi bir müessese kurulması ihtiyacını hissettik." O günkü sohbetlere katılan Esat, "Önce birkaç kişiyle başladık, sonra Dandenong'daki sohbet büyüdü. O gün için o sohbetlere katılan insanlar daha sonra orada yapılan hizmetlere sahip çıktılar ve zamanla Işık Koleji'nin Keysborough kampüsünün orada açılmasına yardımcı oldular."

2.12. Aydın Hoca: İstişare Eden Pişman Olmaz

Hayırlı işlerin çok muzır manileri olur derler. Şeytanlar ve şeytanlaşmış insanlarla hayır yapanlar çok uğraşırlar.[60] Mus'ab, Habip ve Esat aktif olarak

60 Bediüzzaman Said Nursi, Lemalar, s.200.

toplumda faaliyetler yapınca bazı kimseler onları başkonsolosluğa şikayet etmişler. Başkonsolos Fahir Armaoğlu onları tanımak ve kim olduklarını öğrenmek için Mus'ab ve arkadaşlarını başkonsolosluğa davet eder. Mus'ab o gün ile alakalı şunları hatırladı: "Biz üç kişi başkonsolosu ziyarete gittik. Yanına vardığımızda tekrar tekrar sordu 'Siz şu kimseler misiniz?' Biz de evet dedik. Meğer o, sakallı, cübbeli, sarıklı kimseler bekliyormuş. Çünkü o zaman öyle bir kıyafet onların zihninde gericiliğin alameti idi. Biz böyle genç, takım elbiseli ve kravatlı gitmiştik. Sonra ben Başkonsolosa yaptığımız faaliyetlerden bahsettim. Ayrıca yeni bir dernek kurmak istediğimizi de söyledim. Hatta Nesli Cedit isminde bir dernek kurmak istediğimizi söyledim. Gayemizin ahlaklı ve Türkiye'ye bağlı, Türkiye'ye saygı duyan bir gençlik yetiştirmek olduğunu kendisine ifade ettim. Biz bu Nesli Cedit derneği vasıtasıyla Türkiye'ye gençlerimizi göndereceğiz, orada eğiteceğiz dedim. Ayrıca Başkonsolosa kuracağımız derneğin tüzüğünü de sundum. O bize, 'Bu ismi çok kimse anlamaz. Bu Nesli Cedit ismini ancak benim neslim olan kimseler anlar, burada büyüyen gençler bunu anlamaz. Bu ülkenin yetkilileri nezdinde de şüpheli bir hale düşersiniz. Bu ad altında ortaya çıkarsanız bu ülkedeki yetkililer sizi Filistin Kurtuluş Teşkilatıyla ilişkilendirilebilir. Ayrıca bunlar ileride terörist yetiştirecek zanlısı altında bulunursunuz. Bu ülkede yaşayacaksın. Fakat burada Türkiye'ye saygılı, Türkiye'ye bağlı gençler yetiştireceksin. Bu düşünce bu ülke yetkililerinin hoşuna gitmez' dedi.

Sonra bana dönerek, 'Aydın Hoca, siz bu yaptığınız faaliyetleri bir kulüp adı altında yapabilirsiniz. Bu hem yumuşak bir isim olur. Bu ülkenin her yerinde de kulüpler vardır. Dolayısıyla hoşgörülür ve sui zan altında kalmazsınız. Gençleri burada kötü alışkanlıklardan korumak için yaptığınız faaliyetlere de bu ülke yetkilileri takdir eder ve size destek olur. Bu hem popüler olur hem de bu ülkeden maddi destek alırsınız. Onun için bu tüzük bu ülkenin şartlarına uygun değil. Yeni bir tüzük hazırlayın. Kulüp faaliyetleri yapacağınızı tüzükte belirtin' der."

Mus'ab ve arkadaşları başkonsolosun teklifi üzerinde düşünüp istişare ederler. Hadisi Şerifte "...İstişare eden pişman olmaz..."[61] buyurlur. Neticede onun söylediklerinin bu ülke şartlarına göre daha uygun olacağı konusunda karar verirler. Mus'ab, "Fahir Armaoğlu ehli dünya bir insandı ancak onun tavsiyeleri gayet makuldü. Çünkü ehli dünya bir insan size hakikaten bu

61 Ahmed b. Hanbel,1/447; Taberanî, el-kebir, 8/439

ülkenin şartlarına uygun prensipler söylüyor. Kanaatimce bu bizim için Allah'ın bir inayeti olmuştu." Daha sonra başkonsolos ile iyi ilişkilerimiz devam etti. Kendisi beni severdi. Cumhuriyet Bayramı kutlamalarına beni de her yıl davet ederdi. Hatta davet ettiğinde konsoloslukta çalışanlara da 'Aydın Hoca içki kullanmaz, ona portakal suyu verin' derdi. Onun yanında lakabımız Aydın Hoca olarak kaldı."

Mus'ab ve arkadaşları "New Generation Youth Club" adı altında resmi bir dernek kurarlar. Onlar yeni programa devlet yetkililerini, semtteki polis yetkililerini, başkonsolosu ve halkı davet ederler. Yeni kurulan derneklerini tanıtmak için bir açılış programı yaparlar. Orada yapılan konuşmalarda gayelerini ve derneğin ne tür faaliyetler yapmak istediklerini beyan ederler. Bu program ve konuşmalar oraya gelen hem Türk hem de Türk olmayan Avustralya'lı yetkililerin hoşuna gitmişti. Çünkü o ana kadar kurulan diğer Türk derneklerinden farklı bir şeydi. Politikadan ziyade sosyal ve kültürel amaçlıydı.

Mus'ab ve arkadaşları daha ziyade Richmond bölgesinde gençlerle ilgilenmeye ağırlık verirler. Daha sonra öğrenirler ki meğer o bölge uyuşturucu tacirlerinin de gençleri kullandığı bir bölgeymiş. Yani bir eroin merkeziymiş. Dünyanın değişik yerlerinden getirdikleri uyuşturucuyu oradaki gençleri kullanarak satıyorlar veya o gençler bu uyuşturucuyu kullanırlarmış. Bu sebepten gençler baş belası olmuş. Haylazlık, hırsızlık, yolsuzluk ve daha nice kötü şeylere bulaşmışlar. Tabii ki bunlar devlet için de bir problemdi. Bir taraftan polis, diğer taraftan bir takım resmi ve gayri resmi kuruluşlar bu problemleri halletmek için gayret gösteriyorlardı.

Mus'ab o günler ile alakalı şunları hatırladı: "O zamanlar Youth Club yani gençlik kulüpleri Avustralya'da yaygındı. Richmond bölgesinde de kurulan bir gençlik kulübünde Ross Wilson diye birisi vardı. O, bizim gençlerle ilgili yaptığımız faaliyetleri duyunca bize çok yardım etti. Hatta hatırladığım kadarıyla onu yönetim kurulumuza da aldık. Zaten o da devletten maddi yardım alarak Türk gençlerini yanlış alışkanlıklardan korumak için bir şeyler yapma gayreti içindeymiş. Kısacası onun yapmak istediği fakat yapamadığı şeyleri biz yapıyorduk. Onun için Bay Wilson bizi çok severdi. Kendisi bir defasında 'Çok uğraştım ama Türk gençlere faydalı olamadım. Sizler ise bunu çok güzel bir şekilde yapıyorsunuz. Benim tam yapmak istediklerim de buydu' der. Biz de ona 'Türk gençlerinin kültürü farklı, dini farklı, sosyal yapısı farklı; bundan dolayı siz onlara arzu ettiğiniz gibi yardımcı olamadınız,' derdik. Aylarca sonra

aileleri bilgilendirmek için bir seminer tertip edilmişti. Bu semineri devlet yetkilileri de destekliyordu. Bana da oraya gelip bir konuşma yapar mısınız diye teklif ettiler. Gayeleri ise aileleri gençlerin karşılaştığı tehlikelere karşı bilgilendirmek idi. Ben de oraya gidip bu konuda bir konuşma yaptım."

Yeni Nesil Gençlik Teşkilatının Açılışı

2.13. Gençler İçin Yapılan İlk Kamplar

Faruk lisedeyken ve daha sonraları hızlı bir genç idi. Bir taraftan boks yapıyor, öbür taraftan da Mus'ab ve arkadaşlarının o zamanki faaliyetlerine katılıyordu. Faruk o günler ile ilgili şunları hatırlıyor: "Mus'ab ve arkadaşları Yeni Nesil adı altında bir gençlik derneği kurmuştu. O zaman o gençleri kamplara götürürlerdi. O kamplarda dersler yapılır ve çeşitli sportif faaliyetler de olurdu. Evet, hizmet ilk yıllarda öyle başladı. Daha sonra Richmond'da apartmanların biri dershane olarak kullanıldı. O ilk sohbetlere Mus'ab, Habib, Ensar, Esat, Mahmut ve Levent katılırdı. Daha başkaları da vardı ama şu an hatırlayamıyorum."

Mus'ab ve arkadaşlarının gençlerle yakından ilgilenmesi ve zamanla ilgilendikleri gençlerin sayısının çoğalması hem devlet yetkilileri hem de mahalli kuruluşlar üzerinde müspet bir etki bırakmıştı. Onların bu faaliyetleri üzerine belediye ve bazı sivil kuruluşlar onlara destek sağlamıştı. Örneğin spor yapmaları ve futbol oynamaları için bir saha tesis etmişlerdi. Ayrıca gençlerle toplantı yapmaları için onlara belli yerlerde odalar veya küçük salonlar tahsis etmişlerdi. Böylece kötü alışkanlıklardan da koruyorlardı. Mus'ab ve arkadaşları, 1984 yılında 17 genç ile ilk defa bir kamp düzenlerler. Bu kampın nispeten etkisini görünce daha sonraki yıllarda da bu kamp programları devam eder. Mus'ab kendisi bizzat kampta Hoca Efendiden mülhem hem aşçılık hem de temizlik yapar, aynı zamanda gençlere dini, kültürel ve sosyal sohbetler de yapar. Onlara Kur'an öğretir ve din dersleri verir. Tabii ki kampta bambaşka manevi bir hava esiyor ve gençler hem kamp yaparken aynı zamanda maneviyatlarını da güçlendiriyorlardı. Beş vakit namazlarını cemaatle kılıyorlar, geceleri de teheccüde kalkıyorlardı. Tabii olarak onların bu halleri hem aileler nezdinde hem de devlet yetkilileri nazarında iyi karşılanıyordu.

Esat, ilk yapılan kamplarla alakalı şunları söyledi: "Biz bu gençlerle kamp yaparken aktiviteler esnasında bazen düşen oluyordu. Bütün bunlara rağmen Cenabı Allah'ın bizleri ve bu gençleri o günkü şartlarda koruduğuna inanıyorum. Tabii bu kamplar vasıtasıyla gençler de bizi sevmeye başladı, biz de onları daha çok sevmeye başladık. Onlarla tabiri caizse yeni köprüler kurduk. Şimdi düşünüyorum, bugünkü aklımızla o gün yaptıklarımız bir delilik idi. Çünkü işin resmi prosedürünü, kurallarını bilmeden yapıyorduk. O gençlerin başına herhangi bir şey gelse biz sorumlu olacaktık. Ancak Cenabı Allah muhafaza buyurdu, tehlikeli bir şey olmadı. Kampta gençleri ata bindiriyorduk. Atlar güya eğitilmişti. Tabii bazen bu atlara bindiğimizde kontrol edemediğimiz atlar da vardı. Hani bizde de filmlerde gördüğümüz Malkoçoğlu artisti gibi ata binmeyi seviyorduk. Bir defasında at çok hızlandı, ben de atın yelesini tutmuşum ve o kadar yapışmışım ki at da çok hızlanmıştı. Sonra bir çalının yanına gelip durdu. Halbuki bu tür programlar yaparken çok dikkatli olmamız gerekiyordu, kurallar vardı ama biz bunu bilmiyorduk. Gençlere sevdirmek için onlarla ortak noktalar bulmak için bu tür aktiviteleri düzenlemiştik. Seksenli yıllarda biz hemen her yıl bu kampları yaptık."

Esat'a göre kampa götürülen gençler daha önce ciddi olarak dini bir programdan geçmemişlerdi. Esat, görünürde yapılanları göle maya çalmak gibi idi, der. İmkanları olmadığı için belediyenin bazı imkanlarından istifade ediyorlardı. Faruk'a göre, o zaman yapılan faaliyetler zamanla etkisini gösterdi.

Mus'ab anlatıyor:

"Şimdi bakıyorum, o gün kamp programlarına katılan gençlerin çoğu iş güç sahibi, ailesi var, topluma katkıları var, faydalı işler yapıyorlar, kötü şeylerden uzak duruyorlar. O gün atılan tohumlar boşa gitmemiş. O gençler içinde bugün topluma çok iyi katkı sağlayan insanlar yetişti. O gençlik faaliyetleri çok bereketli geçti, aynı zamanda başka gençlerin de o gençlere bakarak kendilerine az da olsa çeki düzen verdiler. Cenabı Allah'a çok hamdü sena ediyorum."

O yıllarda Coburg camisinde de bazı faaliyetler vardı. Fakat kendi aralarında da büyük bir sıkıntı vardı. Farklı gruplar orada birbirleriyle uğraşırlardı. Mus'ab, "Ben de hem cuma namazı kılmak niyetiyle bazen de gençlere ulaşmak gayesiyle camiye giderdim. Benim orada varlığımı bazı kimseler, özellikle siyasi görüşlü kimseler sevmezdi. İsim vermeyeceğim, hatta bir defa dini lider pozisyonundaki birisi beni çağırdı ve tehdit etti. Bana dedi ki, 'Bundan sonra seni bu camide görmek istemiyorum.' Sonra bana, 'Sen bu gençlerin kafasını karıştırıyorsun. Camideki gençlerin huzurunu bozuyorsun. Masonlara karşı ilgi duyan bir kişisin. Münafıklık yapıyorsun. Aramızda münafıklara yer yok' dedi. Ben de ona, 'Bir hadisi şerifte eğer bir kişiyi küfürle itham ederseniz o kafir değilse siz kafir olursunuz'[62] dedim. Veya birine münafık derseniz eğer o münafık değilse siz münafık olursunuz. Eğer gençlere Müslümanlığı doğru öğretmek ise ben bu konuda canımı vermeye hazırım" dedim.

Mus'ab, Esat, Habip karşılarına çıkan bu engeller ve tehditlere rağmen koşup koşturmaya devam ederler. Çünkü onların bir gayesi, bir hayali vardı. Bu da Allah rızası için gençleri kötülükten alıkoymak, onları iyi bir Müslüman ve iyi bir vatandaş olmaları için gayret etmekti. Toplumda bazıları onun da dedikodusunu yapıyorlardı. Ama onlar bu tür şeylere aldırış etmedi ve yapılması gerekeni yapmaya çalıştılar.

Mus'ab anlatıyor: "Baktım ki benim camiye gitmem orada bazı gençlerle uğraşma, bazılarını rahatsız ediyor ve tansiyonu yükselmesine sebep oluyor. Ben de ondan sonra camiye çok az gittim, belki sadece cuma namazlarını kılmak için giderdim. O yıllarda bazı kimseler hem topluma hem de gençlere Avustralya vatandaşı olmamayı tavsiye ederlerdi. Beni ise tam tersi, gençlerin

62 Herhangi bir kimse, din kardeşine 'Ey kâfir!' derse, bu tekfir sebebiyle ikisinden biri muhakkak küfre döner. Eğer o kimse dediği gibi ise ne ala. Aksi takdirde sözü kendi aleyhine döner." (Müslim, 1/319).

ve toplumumuzun Avustralya vatandaşı olmalarını tavsiye eder ve teşvik ederdim. O kimseler bana, 'Sen toplumu George yapmaya çalışıyorsun, yani dinden ve Türklükten çıkarmaya çalışıyorsun' diye itham ederlerdi. Ama ben onların bu ithamlarını umursamadım. Çünkü onlar öyle zannediyorlardı ki belli bir müddet kalıp dönecekler. Zannediyorlardı ki biz birkaç sene çalışıp, geri döneceğiz, çocuklarımızı kaybetmeyeceğiz. Hatta çocuklarını liseden çekip alıyorlardı. Herkes kızı, erkeği işe sokuyor. Para kazanıp tasarruf edip dönecek, ev yapacak, apartman olacak. Para kazanması için çalıştırıyorlar fakat üniversiteye göndermiyorlardı. Ama dedikleri gibi hiç olmadı. Büyük çoğunluğu itibariyle de dönmediler veya dönemediler.

Ben o zaman daha önce gelen İtalyanların, Yunanlıların durumuna bakıyordum ve onların hemen hemen hiçbirinin kendi ülkelerine geri dönmediğini gördüm. Bu sosyolojik bir kanundur. Bu bizim toplum içinde geçerli olacaktı ve nitekim de öyle oldu. Benim gençleri okumaya teşvik etmem de bazılarını rahatsız ediyordu. Zannediyorlardı ki bizim gençler okusa kendi dinini ve milliyetini kaybedecekler. Evet, böyle bazı endişeler vardı fakat okutmamak çare değildi. Kimisinin de çocukları henüz ilkokul çağında olduğu için nasihatlarımızı çok önemsemiyorlardı. Nasıl olsa birkaç yıl içinde döneceğini zannediyorlardı.

O gün için o sohbetlere katılan gençlerin çok büyük bir kısmı sonra çok güzel yerlere geldiler. Kimisi bürokrat oldu. Kimisi siyasete girdi, yani o sohbetlere katılanlardan ikisi milletvekili oldu. Kimisi İslam okullarında müdür oldu. Kimisi Faruk gibi akademisyen oldu. O sohbetlere katılanlardan birisi şu an havaalanında müdürlük yapıyor. O gün belki onların yaşları 15 ile 20 arasıydı ama zamanla çok olgun kişiler oldular ve insanlara faydalı olmaya gayret ettiler. Kısacası o gün sohbetlere katılan pek çok kişi hakikaten topluma, ailesine ve İslam'a faydalı bir hale geldi ve güzel pozisyonlar elde ettiler. Yine onlardan birisi şu an pilot olarak çalışıyor. O günleri düşündüğümde bu gençler bizi can kulağıyla dinlemiyordu belki de. Fakat Allah için yapılan faaliyetler boşa gitmedi. Şimdi düşündüğümde kader taşları yerli yerine oturtmuş. Bizim arkadaşlar sadece vesile olmuşlar. Kısacası şunu anladım ki Allah için yapılan şeyler asla boşa gitmiyor. Vakti ve müddeti geldiğinde Cenabı Allah onu tecelli ettiriyor.

Bir Alevi çocuğu vardı. Galiba adı Hasan'dı. Biraz şişman biri idi. Bir gün onları ben yine bir piknikten bir deniz kenarına götürdüm, geç saatte geri getiriyorum. Aynı apartmanda oturuyoruz. Hatta bir gün bana,

'Benimle neden bu kadar ilgileniyorsun? Sizin iki tane küçük çocuğunuz var. Ama sürekli bizimle ilgileniyorsun. Beni alıp pikniklere, deniz kenarlarına götürüyorsun. Annem babam hayatta ama bir gün bana bunu yapmadılar fakat siz yapıyorsunuz' dedi ve ağladı. Biz de ona derdimizi, davamızı anlattık, çocuklara ve gençliğe sahip çıkma ideallerimizi anlattık. Evet, o gün için öyleydi. Belki bazen kendi çocuklarımızı ihmal eder, başka insanların çocuklarıyla ilgilenirdik. Sadece ben değil, diğer arkadaşlar da böyleydi.

Biz bu çocukları pikniklere veya kamplara götürdüğümüzde her işi kendim yapardım. Yemeklerini pişirirdim, namazlarını kıldırırdım, bulaşıkları yıkardım, temizlikleri ben yapardım. Kısacası onların her işlerini ben yapardım. Tabii ki bu hal dili onlar üzerinde çok güzel bir etki bırakıyordu. Demek ki o gün için kader gelecekde hayır yolunda kullanacağı o insanları o ocakta hiçbir şey olmamıza rağmen pişiriyor ve bu günlere hazırlıyor, yani kader taşlarını döşemiş."

2.14. Sakallı ve Cübbeli Hoca Nerede?

Mus'ab o yıllarda değişik yerlerde sohbetler yapıyordu. Bir defasında birisi geliyor ve "Hoca nerede?" diye soruyor. Çünkü gelmeden birisi ona "Hocanın birisi güzel sohbet yapıyor ve çok iyi dini bilgisi var" diye tavsiye etmiş. O gün için bir genç. O kişinin beklediği de sarıklı, cübbeli, mesela sakallı bir hoca arıyor. Gelir gelmez o kişinin ilk sorusu "Hani hoca, hoca nerede?" diye sormuş. Mus'ab ona "Buyurun, hoca benim" deyince o da 'Biz de seni hoca zannedip geldik, meğer değil misin?' demiş. Çünkü o gün için toplumda eğer hoca isen sakalın, sarığın, cübbenin olması lazım. O adam da bunu görmeyince hayrete düşmüştü."

2.15. Ağlayan Muhammed

Esat anlatıyor: "Risale-i NurlarınTürkçesi okunurken birisi de Müslüman olmuş Muhhamed'e tercüme ediyordu. Hatta bir defasında Muhammed'in çok etkilendiğini görerek ağladığını gördüm. O, bu kitapların neden İngilizce tercümesi yok diye üzülüyordu. Onun anne, babası ve eşi Müslüman değildi. Evin sağına soluna birkaç tane İslamiyet'le alakalı kitaplar koymuştu ki belki okurlar, Müslüman olurlar diye ümit ediyordu. Muhammed İslam'ı iyice öğrenmeye başlayıp, erkeklere altının haram olduğunu öğrenince çok değerli olan altın künyesini himmet olarak verdi. (Belki başka altın yüzük ve takılarda vardı ve onları da vermişti, fakat şimdi tam olarak hatırlayamıyorum).

Sanırsam Mehmet Ali Şengül ağabey aracılığı ile bu yüzük Türkiye'ye götürülmüştü. Hocaefendi bu yüzüğü himmet toplantılarında anlatmıştı. Ve sanırsam 5.ci kattaki müzeye koyulmuştu.

Ben Türkiye'ye gittikten sonra Muhammed ile arkadaşlar arasında nasıl olduysa bir kopukluk yaşanmış. Ondan sonra da onu göremedik. Eşi, İslamiyet'in kadınlar hakkındaki görüşleri konusunda yanlış bilgilere sahipti ve bu onun İslamiyet'e girmesine engel olmuştu. Muhammed aynı zamanda Kur'an da öğreniyordu. Ben Türkiye'den döndükten sonra Muhammed'i aradım ama bulamadım, sadece Rabia'nın nasıl Müslüman olduğunu anlatan bir kitapçık gördüm. Ayrıca sonraları Facebook'ta da aradım ama ulaşma imkanım olmadı."

2.16. İlk Darül Erkam

Esat o günler ile alakalı yapılan fedakarlıkları anlatırken: "Seksenli yılların sonlarına doğru bir arkadaş Türkiye'ye gitmiş ve uzun süre orada kalmıştı. Evini sohbetlerde ve toplantılarda kullanmamız için bize anahtarını verdi ve biz o evi bir süre boyunca dershane olarak kullandık. Sohbetler düzenliyorduk, bir araya gelip istişareler yapıyorduk. Oranın adını 'Darül Erkam' koymuştuk, çünkü Peygamber Efendimiz'in Mekke'de toplandıkları ilk evin adı Darül Erkam'dı."

Darü'l-Erkam, İslam'ın ilk yıllarında Mekke'de Müslümanların toplandığı ve eğitim gördüğü önemli bir merkezdir. Erkam bin Ebi'l-Erkam'a ait olan bu ev, Safa Tepesi eteğinde bulunuyordu. Darü'l-Erkam, İslam'ın yayılmasında stratejik bir rol oynadı. Müslümanlar burada hem dini bilgilerini artırıyor hem de aralarındaki dayanışmayı güçlendiriyorlardı. Bu ev, İslam'ın ilk eğitim merkezi olarak kabul edilir ve İslam tarihindeki önemi büyüktür.[63]

Esat, "Biz bu faaliyetleri yaparken, Türkiye'den daha önce gelen sol kesim örgütlenmişti ve faaliyetlerimizi engellemeye çalışıyorlardı. Onların ülkedeki resmi yetkililerle daha fazla bağları vardı. Biz de bazı resmi yetkililerle görüşüyorduk. Bu faaliyetlerimize yeni katılan insanlar da olmuştu." Bu evde hafta içi ve hafta sonu yapılan sohbetler zamanla meyvesini verdi. Bu evde yapılan faaliyetler şu fikri doğurdu: Hizmetlerin gelişmesi için evlere ve müesseselere ihtiyaç olduğu fikriydi. Nitekim daha sonraki yıllarda Melbourne ve Sidney şehirlerinde evler açılacak ve bu evler zamanla yurtların açılmasına

63 Sorularla İslamiyet,https://sorularlaislamiyet.com/kaynak/mekke-donemi

vesile olacaktı. Yurtlar da okulların açılması için bir temel teşkil edecekti. Hatta denilebilir ki bugün Avustralya hizmetinin müessese olarak ilk çıkış noktası geçici olarak bir dershane olarak kullanılan 'Darül Erkam' olmuştur.

2.17. Ensar Sorguluyor: Hayatın Gayesi Ne?

İmam Gazali, "Şüphe insanı sorgulamaya ve sorgulamak da gerçeğe götürür"[64] der. Ensar da sorgulama ile hak ve hakikate yönelecektir. Onun kısaca hikayesi şöyledir:

Ensar, Avustralya'ya 15 yaşında ailesi ile beraber göç eder. Gelir gelmez bir ortaokula kaydolur. Öğretmen sınıfta İngilizce konuşmaktadır. Ensar, verilen dersleri İngilizce bilmediğinden anlamaz. Daha sonra ona İngilizce öğretmesi için yaşlı bir öğretmen tayin ederler. Yaşlı bayan özel olarak İngilizce öğretmeye gayret eder. Ensar'e göre bu öğretmenden çok kötü koku geldiği için rahatsız olmuş. Okulu sevmediği için dersleri aksatmaya başlamış. Tabiri caizse iş olsun diye okula gidip geliyormuş. Derken 10. sınıftan sonra okulu bırakmış.

Ensar, kültürel olarak Müslüman olan bir Türk ailesinin çocuğudur. Babası cuma namazlarına giderdi. Aile olarak oruçlarını tutarlardı. Ona göre, ailede kültürel bir Müslümanlık vardı.

Ensar, "Tabiri caizse taklidi bir imanımız vardı. Dededen babadan ne gördüysek ancak o kadar dini biliyorduk. Gençken çok ilginç bir şey yaşadığımı hatırlıyorum. 5-6 arkadaş ile bir bara gitmiştik. Barın bir köşesinde oturuyorduk. Bunlar Avustralya'ya geldiğimden bu yana beraber oynadığım, büyüdüğüm arkadaşlarımdı. Birbirimizi seviyorduk. Onlardan birisi Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem aleyhine ağır bir ifade kullandı. Ona o kadar kızdım ki ne diyorsun. Neredeyse kalkıp onu dövecektim. İslamiyet'i yaşamasam da Peygamber sevgisi içimde vardı. Demek ki Peygamber sevgisi küçükken içime işlemiş. Belli bir süre daha hayatımız aynı şekilde devam etti. Çok sevdiğim 23 yaşında bir Türk komşumuz vardı. O 23 yaşında vefat etti. Onun vefatı kafamda pek çok sorunun oluşmasına sebep oldu. Kendi kendime gün gelecek biz de öleceğiz. Peki hayatımızın gayesi ne? Öldükten sonra ne olacağız? Bu sorular sürekli beynimi meşgul etti. Derken beni araştırmaya sevk etti." Hadisi Şerifta "İnsana vaaz edici olarak ölüm yeter"[65] buyurlur. Bediüzzaman "Nasihat istersen ölüm yeter"[66] diye buyurur.

64 İhyâ-u Ulûmi'd-Dîn, Cilt 4, Kitâbu'l-Havf ve'r-Reca (Korku ve Ümit Kitabı).

65 Taberânî

66 Bediüzzaman Said Nursi, Mektubat s.273.

Ensar, bu soruların cevaplarını bulmak için dini kitaplar okumaya başlar. İlk okuduğu kitap Ahmet Cevdet Paşa'nın Peygamber Efendimizin hayatı ile alakalı kitabı idi. Babasının Kara Davut isminde bir kitabı vardı, onu da okur. O hala sorularına cevap bulmuş değildi. Ensar, "Şunu diyebilirim ki o komşumun vefatı benim için bir dönüş noktası oldu. Kara Davut kitabını okuyunca cennet ve cehennem bahsi özellikle beni terletti. Hatta gece sabahlara kadar terlediğimi hatırlıyorum. Daha sonra Necip Fazıl'ın "Çile" isimli kitabını okudum. Derken yavaş yavaş namaz kılmaya başladım. Tabii önce namazın nasıl kılındığını öğrendim. Bazen camiye giderdim. İmamın benim yanımda çok büyük bir değeri vardı ve imamları öyle görüyordum. Evlendikten sonra da hayatım daha da çok değişmeye başladı. Yeni bir çevre edinmeye başladık. Daha doğrusu dinini yaşayan bir çevre, bir arkadaş grubu arıyordum. Özellikle evli olanlar benim tercihimdi."

Ensar, bir ara tanıdığı bir arkadaşın eşinin başını kapattığını duyar. Yani eşi daha önce başı açıkmış, sonra dininden dolayı kapatmış. Bunu duyunca Ensar, ailece o aileye yanaşmaya başlar. O arkadaşı da Ensar'ı Mus'ab ile tanıştırır. Mus'ab vesilesiyle Richmond'daki dershanede Risale-i Nur sohbetlerine katılmaya başlar. Bakar ki herkes Risale-i Nur'dan bir bölüm okuyor ve yorum yapıyor. O zamanla bu sohbetlerden çok etkilenir. Ensar aradığını bulmuş ve bir daha oradan kopmamıştır.

Büyük oğlu dünyaya gelince bir gün Ensar demiş ki "Ben artık namaza başlayacağım" ve kılmaya başlamış. Ancak Ensar Bey'in arkadaşları ehli dünya imiş. Eşi Emel Hanım, onların evlerine gelip içki içmelerinden rahatsız olurmuş. Kendisinin dini bir hayatı yokmuş ama yine de onların içki içmelerinden rahatsız olurmuş. Kendisi de dindar bir aile ararmış. Daha sonra Ceyhun Bey ve ailesiyle tanışırlar. Onların evine giderler. Emel Hanım ayakkabısını önce çıkarmak istemez. Fakat Ceyhun Bey'in eşi, "Biz bu halılarda namaz kılıyoruz ve ondan dolayı ayakkabılarınızı çıkarmanızı rica ederiz" der. Emel Hanım kendi içinden "Ne bağnaz insanlar" diye düşünür. Kendi kendine "Çıkarayım, fazla oturmayız, erken kalkarız" der. Ceyhun Bey'in eşi ile konuşurken o da daha önce başı açık olduğunu ve o başı açık resimlerini Emel'e gösterir. Daha sonra Ceyhun Bey ile Mus'ab Bey aileleriyle beraber Ensar Bey'i ve eşini ziyarete gelirler. Emel, onlar gelmeden önce kendisine uygun bir kıyafet arar ve nihayet uygun bir kıyafet bulur. Onlar eve gelince bay bayan ayrı oturmak isterler. Ceyhun Bey'in eşi de İslamiyet'i yaşamanın ne kadar güzel olduğundan bahseder.

Ensar Bey artık daima sohbetlere katılıyor ve bir gün eşine "Benim artık hayatım bu şekilde olacak. Sana asla dini konuda bir baskım olmayacak" der. Emel bakar ki Ensar Bey dinini yaşamada kararlı. Emel anlatıyor: "Bir gün kendi kendime her ne ise ben de bir namaz kılayım der ve başlar. Fakat başı açık namaz kılıyorum. Tırnaklarım uzun. Yani bunu yaparken de ortamı kurtarayım diye yapıyorum. Etrafımdakiler böyle olmaz diyorlar. Ben de kayınvalideme bu durumu arz ettim. Etrafımdakilerin namazın böyle kılınmayacağını ifade ettiklerini söyledim. O da bana 'Kızım, sen devam et, Allah kabul eder' dedi." Namaz kılarken kapanmak farz, fakat bazı İslam alimleri yeni başlayan insanlar biraz alışıncaya kadar böyle kılabilirler der. Ama en uygun ve makbulu başını da kapatmaktır."

2.18. Emel'in Rüyası

Ensar sohbetlere devam ediyor ve Risale-i Nurları okuyordu. Bir defasında Said Nursi'nin Tarihçe-i Hayat kitabını getirdi ve masaya koyar ve eşi Emel'e "Bu kitabı oku, ondan istifade edersin" der. O kitapta Bediüzzaman Said Nursi'nin bir tane fotoğrafı vardı. O fotoğrafta kendisi yaşlı ve üzerine bir battaniye örtmüştü. Emel önce okumak istemez. Emel kendi kendine "Bu kişinin yüzünde meymenet yok. Bunun hayatını mı okuyacağım, ona zamanımı mı harcayacağım" der. Emel bunu söylerken o su-i zannından dolayı sonradan çok tevbe ve istiğfar etti. O henüz kapanmamıştı ama namaz kılmaya başladı. O bir defasında namaz kılarken, secdede elleri ve uzun olan tırnakları ona çok çirkin göründü. O, moda olsun diye tırnaklarını uzatmıştı. Emel namazdan sonra hemen tırnaklarını keser.

Emel'in babaannesi ve dedeleri dinini yaşayan kimselermiş. Fakat annesi babası öyle değilmiş. Babası ve amcaları sol görüşlüymüş. Kendisinin de dini konularda hatta Allah inancı konusunda bile şüpheleri olan birisiymiş. Avustralya'ya ilk geldiğinde etrafında dinini yaşayan aile yokmuş. Fakat zamanla bazı başörtülü kadınlar görüyor ve bunu mektubunda da babasına yazıyor. Emel anlatıyor: "Mektubumda öyle bir yere geldim ki bayağı beyinleri örümcek ağları bağlamış olan kimseler var. Babam da bana yazdığı cevabi mektupta 'Aman kızım, kendine dikkat et. O örümcek beyinliler sana etki etmesin' demişti." Emel Hanım'ın babası PKK lideri Abdullah Öcalan ile aynı sınıfta okumuş. Ancak hem Emel hem de Ensar Bey, Emel Hanım'ın babasına çok dua etmişler.

Emel anlatıyor: "O gece bir rüya gördüm. Palmiye ağaçları içerisinde bir masa kurulmuş. O masanın başında da birisi var. Bayanlar uzun kuyruk oluşturmuşlar ve isimlerini yazdırıyorlar. Masa başındaki kişi de o isimleri tek tek kaydediyor. Rüyamda tüylerim diken diken oldu. Ben o isim yazan kişiye bakıyorum. O bana 'Siz niye gelmiyorsunuz?' diye sordu. Ben de ona cevaben 'Onlar kapalılar, ben onlardan değilim' dedim. O masada oturan ve Hintli bir alime benzeyen kişi bana 'Onların isimlerini yazıyorum ama sizin isminiz zaten burada yazılı' dedi. Masa başındaki kişi bana 'Bu kapalılar seni bekliyorlar' dedi. Ben de tekrar sordum 'Beni niye bekliyorlar?' dedim. Sonra o masa başındaki Hintli alimin yanına gittim. Hintli alim beyazlar giyinmişti. Giydikleri ihrama benziyordu. Bana 'Şunları şunları yapacaksın, şöyle yapacaksın, şöyle davranacaksın' diye nasihatte bulundu. Onların yanına gidince baktım ki bir tarafta başı kapalı bayanlar kitap okuyorlar. Öbür tarafta Kur'an dersleri yapılıyor. O bayanların bir kısmını daha önce sohbetlerde görmüştüm. Manzara sanki bir dergahı andırıyordu." Emel o zatın rüyada kendisine nasihatlarını hatırlayamadı.

Emel, bu rüyadan sonra başını kapatmaya karar verir. Onun etrafındakiler yarım yamalak kapanıyorlardı ama Emel tam tesettüre girer ve dinini öğrenmeye başlar. Onun Hizmet yolculuğu böylece başlar.

Emel, "İlk gördüğüm rüya bu oldu. Ben bu rüyadan sonra kapanmaya karar verdim. Etrafımda bazı kimseler yarım yamalak kapanıyordu. Ben ise tam kapanmaya karar verdim. Kendimi dinimi öğrenmeye daha çok verdim. Esat Bey'in eşi ile haftada 1-2 defa bir araya geliyorduk ve kitap okuyorduk. O bana da daha çok kitap okutturuyordu. Risaleleri okudukça daha çok rahatlamıştım. Çünkü artık kafamdaki sorularıma da cevap buluyordum."

Kanaatimce Emel'in rüyasında gördüğü İmam Rabbani idi. İmam Rabbani çok fakirane bir hayat yaşadı. Kendisi ikinci halife Hz. Ömer'in soyundandır. Bediüzzaman onu manevi üstad olarak kabul eder. Hatta bir ifadesinde "Eğer İmam-ı Rabbanî Ahmed-i Farukî bugün Hindistan'da hayattadır diye ziyaretine bir davet vuku bulsa, bütün zahmetlere ve tehlikelere katlanarak ziyaretine gideceğim"[67] demiştir.

67 Bediüzzaman Said Nursi, Mesenev-i Nuriye, Şahdamar Yayınları, İstanbul, 2007, s.117.

2.19. Ensar ile Alakalı Bir Hatıra

Ensar ile alakalı Hacı Efendi'nin biri şöyle bir hatırasını anlattı: "Bir defasında Ensar ile ben ehli dünya bir kişiyi ziyarete gittik. Adamın üstünde bir şey yok, yani belden yukarı çıplak. O kişi Ensar ve Hacı Efendi'ye bağırır ve onlara kızar. Ensar Bey de Allahu Ekber deyince o ehli dünya kişi yere düştü. Fakat o kalkar ve bize doğru ilerleyerek tekrar bağırıp çağırdı. Ensar Bey Allahu Ekber deyince o adam bir daha yere düştü. Üçüncü defa yine kalktı ve yine aynı şeyi yaptı. Ensar Bey de Allahu Ekber deyince o da yine düştü. Daha sonra adam sakinleşti ve oturup sohbet ettik."

2.20. Halis'in Gözyaşları

Halis de saf bir Anadolu çocuğu idi. O da hemen hemen diğer bütün Türkler gibi 1985 yılında Avustralya'ya geldiğinde gayesi beş altı yıl çalışıp, bir miktar para biriktirip Türkiye'ye dönmekti. Halis dinini yaşamaya çalışan biri idi. Kendisi aynı zamanda toplumsal faaliyetleri de seviyordu. 1985 senesinde Keysborough Cami Derneği yönetim kuruluna girmesini ısrar ederler. Halis onlara, "Ben bir tamirciyim. İslamiyet ile alakalı çok az bilgim var. Bunun için ben oraya layık değilim" dedi. Fakat onlar, "Senin kalbin temiz, biz seni tanıyoruz. Mühim olan bir işi Allah için yapmaktır". O da ısrarlara dayanmaz ve yönetim kuruluna girer. Cami yönetim kurulunda yaklaşık yedi yıl hizmet eder.

Halis ve arkadaşları önce küçük bir kilise satın alıp orada namazları kılmaya başlarlar. Fakat orası çok küçük olduğu için büyük bir yere ihtiyaç vardı. Daha sonra bir hoca arkadaşın yurt dışından cami yapmak üzere bir miktar para getirmesiyle daha büyük bir yer alma teşebbüsüne giriştiler. Keysborough camisinin halihazırdaki caminin arsasını satın alınmasında büyük rolü olmuştur. Daha sonra ise halihazırdaki caminin ve okulun bulunduğu yaklaşık 100 dönümlük arsayı almışlar. Fakat o zaman keysborough İslam Cemiyeti bunu Coburg'daki Fatih Camisi'nin bir şubesi olarak satın almışlar. Önceleri bazıları, "Biz bu kadar büyük bir tarlayı ne yapacağız?" demiş. Halis ve arkadaşları da "Onun üzerinde cami yaparız, okul yaparız, gençlerimiz için top sahası yaparız ve daha başka şeyler de yapabiliriz" diye o büyük yerin alınmasında ısrar etmişlerdi. Ve neticede de muvaffak olmuşlardı.

Üzerinde bir bina yapmaya kalktıklarında, Coburg Camisi'ndeki merkez siyasal İslamcı yönetim ile aralarında bir problem çıkmış. Cami yönetimi, Keysborough şubesi yönetim kurulunun bina projesine karşı çıkmış. Kendileri

de ikiye bölünmüş. Mahkemelik olmuşlar. Mahkeme beş yıldan fazla sürmüş ve on binlerce dolar avukat ve mahkeme parası vermişler. Halis bu konudaki hatıralarını anlatırken bazılarının kendisi ve kendisi gibi düşünenlerin Müslümanlığını dahi sorguladıklarını ifade etti. Ancak o ve arkadaşları yılmadı. O, "Geriye dönüp baktığımda elhamdülillah diyorum ve isabetli hareket ettiğime inanıyorum. Çünkü şu an o arsada büyük bir okul var ve güzel bir cami var. Ayrıca gençlerin spor yapabileceği sahalar da var. Çok şükür diyor ve Allah'a hamdediyorum çünkü benim de bunda küçük bir katkım var" diyorum. Halis kendisi tamirci idi, haftada altı gün çalışır, boş zamanlarını da toplumsal faaliyetler ve dine hizmet için ayırmaya gayret ederdi.

Halis bir taraftan cami yönetim kurulunda toplumsal faaliyetlere devam ederken diğer taraftan da o bölgede Kur'an kursu eğitimi yapan Süleyman Efendi Hazretleri'nin talebeleriyle görüşüyordu. Daha sonra da birisi Halis'i o günlerde Boşnak Camisi'nde sohbet yapan Mus'ab ve arkadaşları ile tanıştırır. Onlar da beni "Gel beraber çay ve kahve içelim, sohbet yapıyoruz" diye ısrarla sohbete davet ettiler. Halis onlara "Arkadaşlar, ben zaten cami yönetim kurulunda hizmet ediyorum, neden bu kadar ısrar ediyorsunuz?" diye sorar. Onlar da "Biz seni seviyoruz. Senin gibi güzel arkadaşlarla beraber olmak istiyoruz, aramıza katılırsan çok memnun oluruz" dediler. O vesileyle hizmetteki arkadaşlarla ilk tanışması başlar.

Halis, 1989'da Melbourne'da yapılan ve Mehmet Ali Şengül merhumun katıldığı kamp programına çalıştığından dolayı katılamaz. O arkadaşlardan o kamp hakkında çok güzel şeyler duyar. Merhum Mehmet Ali Şengül'ün kampa katılması için Halis de gereken maddi fedakarlığı gösterir. O bir taraftan cami yönetim kurulunda faaliyetlerine devam ederken diğer taraftan da yavaş yavaş Hizmet içerisinde aktif bir rol alır. Fakat bir taraftan haftada 6 gün çalışıyor, diğer taraftan hem cami yönetim kurulunda hem de Hizmetin faaliyetlerine katılıyordu.

Halis'in ifadesiyle bu kadar meşguliyet içerisinde kendisini Hizmete tam adayamıyordu. Daha sonra İbrahim Abi ve başka kimselerin gelmesiyle de onun hizmet şevki daha da arttı. Böylece onun da Hizmet yolculuğu başladı. Halis anlatıyor: "Daha sonra Haşim abi geldi. Cemaat olarak bir aile kampı yapmıştık. Ben de ailece o kampa katılmıştım. O kadar güzel bir manevi hava vardı ki izah edemem. Bir akşam namazdan sonra yaklaşık bir saat ağladığımı hatırlıyorum. Kendi kendime bugüne kadar niye geç kaldım? Neden bu arkadaşların arasına daha önce katılmadım? diye kendimi hesaba çektim."

Halis kampta iken bir arkadaş ile anlaşır ve arabasını ona satar. Kapora olarak 600 dolar para alır ve yattığı odada yastığın altına koyar. Bu para o gün için iyi bir paradır, yani bir kişinin yaklaşık bir aylık maaşıdır. Ertesi gün kamptan ayrılacağı zaman bakar ki para yerinde yok. Her tarafı araştırır fakat bulamaz. Durumu kampta sorumlu olan Mus'ab Bey'e arz eder. Mus'ab ona "Bu kampta böyle şeyler olmaz, sen tekrar iyi bir araştır" der. Halis tekrar araştırır fakat parayı bulamaz. Tabii bu hafif bir rahatsızlık meydana getirir. Gerisini Halis'ten dinleyelim: "11 yaşındaki çocuğumla kamptan ayrılırken bayağı üzgün ayrıldım. Hatta yolda gelirken neden bir fitneye sebep mi oldum acaba diye kendi kendimi eleştiriyordum. Çok üzülmüştüm, hatta ağlamaya başladım. Benim ağladığımı gören arabadaki çocuğum da ağlamaya başladı. Daha sonra anlaşıldı ki bir arkadaşın 13 yaşındaki yeğeni bu parayı almış." Halis o zaman fitneye sebep olmadığı için çok sevinir ve bunu bir hatıra olarak unutmaz. Gelecek bölümlerde Halis'in yaptığı maddi ve manevi fedakarlıkları okuyacaksınız.

2.21. Selimiye Vakfının Kuruluşu

Mus'ab'ın kardeşi Tahsin Bey Fitzroy'da Özlem Gıda'nın bir şubesinde çalışıyordu. Dükkanın arkasında boş bir oda vardı. İlk etapta henüz Selimiye Vakfı kurulmadan ve binası alınmadan önce orayı bir merkez gibi kullandılar. Orada bir araya geliyor, kitap okuyor ve aynı zamanda Hoca Efendi'nin kasetlerini dinliyorlardı.

Habib, "1992 yılında bir vakıf kurulması gündeme geldi. Tabii vakıf nedir, nasıl kurulacak biz bunu bilmiyorduk. Mus'ab vakıf tüzüğü örneklerini Türkiye'den getittirdi. Arkadaşlarla beraber sabahlara kadar tüzük üzerinde çalıştığımızı hatırlıyorum. Bazı yerleri Türkçeden İngilizceye tercüme ediyorduk. Hatırladığım kadarıyla tüzükte Türkiye ile öğrenci değişimi yapalım, Victoria eyaletinde okullar kuralım, yurtlar açalım, burslar verelim şeklinde maddeler koymuştuk." Vakfın adı olan Selimiye de Hoca Efendi'den gelmişti.

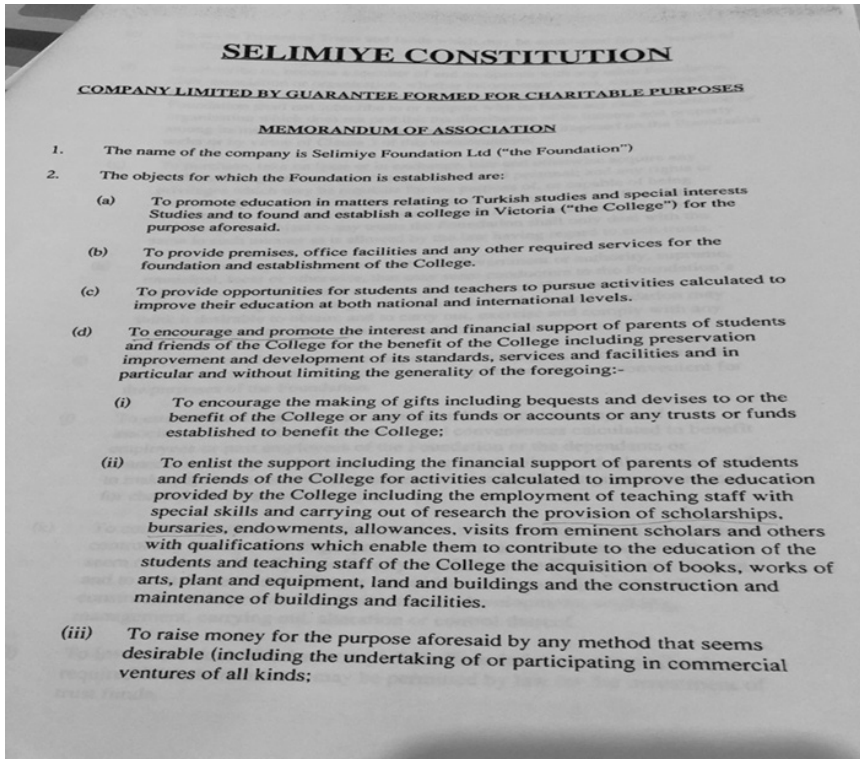

SELIMIYE CONSTITUTION

COMPANY LIMITED BY GUARANTEE FORMED FOR CHARITABLE PURPOSES

MEMORANDUM OF ASSOCIATION

1. The name of the company is Selimiye Foundation Ltd ("the Foundation")
2. The objects for which the Foundation is established are:

(a) To promote education in matters relating to Turkish studies and special interests Studies and to found and establish a college in Victoria ("the College") for the purpose aforesaid.

(b) To provide premises, office facilities and any other required services for the foundation and establishment of the College.

(c) To provide opportunities for students and teachers to pursue activities calculated to improve their education at both national and international levels.

(d) To encourage and promote the interest and financial support of parents of students and friends of the College for the benefit of the College including preservation improvement and development of its standards, services and facilities and in particular and without limiting the generality of the foregoing:-

(i) To encourage the making of gifts including bequests and devises to or the benefit of the College or any of its funds or accounts or any trusts or funds established to benefit the College;

(ii) To enlist the support including the financial support of parents of students and friends of the College for activities calculated to improve the education provided by the College including the employment of teaching staff with special skills and carrying out of research the provision of scholarships, bursaries, endowments, allowances, visits from eminent scholars and others with qualifications which enable them to contribute to the education of the students and teaching staff of the College the acquisition of books, works of arts, plant and equipment, land and buildings and the construction and maintenance of buildings and facilities.

(iii) To raise money for the purpose aforesaid by any method that seems desirable (including the undertaking of or participating in commercial ventures of all kinds;

Selimiye Vakfı Tüzüğünün ilk Sahifesi

2.22. DERNEK TÜZÜĞÜ

Vakfın kurulma amaçları şunlardır:

(a) Türk çalışmaları ve özel ilgi alanlarına yönelik eğitim konularını teşvik etmek ve Victoria'da ("Kolej") bir kolej kurmak ve oluşturmak; yukarıda belirtilen amaç için.

(b) Kolejin kurulması ve oluşturulması için gerekli olan yerleri, ofis imkanlarını ve diğer hizmetleri sağlamak.

(c) Öğrencilerin ve öğretmenlerin ulusal ve uluslararası düzeylerde eğitimlerini geliştirmelerine yönelik faaliyetlere katılmaları için fırsatlar sağlamak.

(d) Öğrencilerinin velilerinin ve Kolejin seven kimselerin ilgisini ve mali desteğini Kolej için teşvik etmek ve bu desteği toplamak. Özellikle Kolejin standartlarının, hizmetlerinin, tesislerinin korunması ve geliştirilmesi adına ve aşağıdakilerin genelliğini sınırlamadan:

(i) Koleje fayda sağlayacak şekilde bağışlar yapmayı, vasiyetler ile bağışlar yapmayı veya fonlardan yararlanmayı teşvik etmek.
(ii) Kolejin velilerinden Kolejin hizmet sunduğu eğitim kalitesini geliştirmek için araştırma destekleri, burslar, yardım maaşları ve ziyaretçi uzmanlar gibi metotlar yoluyla Koleje maddi destek sağlamalarını teşvik etmek.

2.23. Neden Selimiye ve Hudeybiye İsmi?

Bu her iki isim de mütevellinin isteği üzerine Hoca Efendi'den gelmişti. Bu isimler üzerinde çok düşündüm. Hoca Efendi neden Selimiye ve Hudeybiye ismini veriyor? Malumdur ki bir insanın ismi o insan üzerinde veya onun karakteri üzerinde etki yapar. Bu ehemmiyetinden dolayı Sevgili Peygamberimiz; çocuklara güzel isimler koyma hususunda çok hassas davranmış, hattâ Hazret-i Âişe Vâlidemiz'in bildirdiğine göre Hazret-i Peygamber -sallâllâhu aleyhi ve sellem-; karşılaştığı çirkin isimleri değiştirmiştir.[68] Meselâ bir kadının; isyankâr, itaatsiz kadın anlamına gelen Âsıye (عاصية) ismini değiştirip güzel mânâsına gelen Cemîle ismini vermiştir.[69]

Hani atalarımız demişler, 'bir insana 40 kişi deli deli dese o deli olduğunu zanneder'. Aynı şekilde müesseselere verilen güzel isimler de o müesseselerin faaliyetleri üzerinde bir etki yapar. Selimiye kelimesi kök itibariyle S-L-M Arapçadan gelir, İslam'da aynı kelimeden türetilmiştir, manası ise barıştır. Kanaatimce Hoca Efendi'nin bu ismi vermesinin en büyük hikmetlerinden biri hem insanlara hem Müslümanlara hem de yaşadığı topluma barış getirmesi için bir sembol olmasıdır veya bir model olmasıdır.

Hudeybiye anlaşmasında Peygamber Efendimiz, anlaşmada Peygamber ismine gelen itirazı kabul etmiş ve Abdullah oğlu Muhammed sıfatıyla imzalamıştır. Bu barış için çok büyük bir feragattir. Hatta bunun üzerine pek çok sahabi seslerini yükselterek itiraz etmişlerdi. Hudeybiye anlaşması kısaca şöyle oldu:

Hudeybiye Antlaşması, Hz. Muhammed (s.a.v.) ve Mekke müşrikleri arasında imzalanmış önemli bir barış anlaşmasıdır. Peygamber Efendimiz, bu anlaşmayla çatışmaların sona ermesini ve Müslümanların güven içinde

68 Tirmizî, Edeb, 66.

69 Müslim, Edeb, 14.https://www.islamveihsan.com/cocuklariniza-guzel-isimler-koyun.html

Kâbe'yi ziyaret etmelerini amaçlamıştı. Antlaşma sürecinde, anlaşma metni üzerinde bazı tartışmalar yaşandı. Peygamber Efendimiz metni yazması için Hz. Ali'yi kâtip olarak seçti ve "Bismillahirrahmanirrahim" ifadesiyle başlamasını istedi. Ancak, Kureyş heyetinin başındaki Süheyl bin Amr, "Bismillahirrahmanirrahim" yerine, kendi geleneklerine uygun olan "Bismike Allahümme" ifadesinin yazılmasını istedi. Peygamberimiz bu isteği kabul ederek sulh yolunda ilk adımı attı.

Metnin devamında, Hz. Muhammed'in "Resûlullah" sıfatının yazılmasına da Süheyl itiraz etti ve sadece "Muhammed bin Abdullah" yani Abdullah'ın oğlu Muhammed yazılmasını istedi. Müslümanlar bu isteğe tepki gösterdi; ancak Peygamber Efendimiz, barışı sağlamak amacıyla bu değişikliği de kabul etti. Hz. Ali, "Resûlullah" sıfatını silmekte tereddüt edince, Hz. Muhammed (sav) kendisi bu ifadeyi sildi[70] ve barış yolundaki engelleri kaldırmada kararlı bir tutum sergiledi.

Hudeybiye Antlaşması'nın sağladığı barış ortamı, Müslümanlarla Mekkeliler arasında sosyal ve ticari ilişkileri geliştirdi. Bu sayede İslam'ın mesajı daha geniş kitlelere ulaştı. Nitekim, antlaşmadan sonra birçok kişi Müslüman oldu, bunlar arasında Halid bin Velid ve Amr bin As gibi önemli isimler de bulunuyordu.

Hudeybiye Barışı, İslam'ın yayılmasına önemli katkı sağladı; Mekke'nin fethi öncesinde Müslüman sayısında büyük artış oldu ve bu antlaşma, barışçıl bir stratejinin gücünü ortaya koydu. Malum, İslam tarihinde Peygamber Efendimiz'in Mekke müşrikleriyle yaptığı ilk antlaşmanın adı Hudeybiye Anlaşmasıdır ve bu antlaşma daha sonra Müslümanlar için yapılacak anlaşmalara bir model teşkil etmiştir.[71] Hudeybiye Antlaşması, İslam tarihindeki önemli olaylardan biridir ve hicri 6. yılda (628 yılı), Hz. Muhammed (sav) ile Mekke'yi yöneten Kureyşliler arasında imzalanmıştır. Bu antlaşma, Müslümanlar ve Mekkeli putperestler arasında barış sağlamış, Mekke'ye yapılacak barışçıl hac ziyaretleri için yol açmıştır. Hudeybiye Antlaşması'nın amacı, taraflar arasında savaşsız bir dönem sağlamak ve

70 Mustafa Asım Köksal, İslam Tarihi, s.2012-2050, https://archive.org/details/islam-tarihi-a-sim-koksal-tum/page/n2149/mode/2up?q=Hudeybiye

71 Daha geniş bilgi için bakınız: Mursel Farman, (2022). Examining Ibn 'Umar's stance during Fitan times and its impact : Re-reading his approaches to peace and conflict [PhD Thesis]. s.55 Australian Catholic University https://doi.org/10.26199/acu.8y949

Müslümanların Kâbe'yi ziyaret hakkını tanımaktır. Tarihçi Mürsel Farman, Hudeybiye anlaşmasına "anlaşmaların annesi" der.[72]

2.24. Hudeybiye'nin Hizmet Hareketi ile İlişkisi

Bu başlık dikkatinizi çekmiştir. Hizmet hareketinin Hudeybiye ile ne ilişkisi olabilir? Hudeybiye anlaşmasından önce Peygamber Efendimiz, Osman bin Affan'ı Mekke'ye barış şartlarını görüşmek için gönderir. Sonra Osman bin Affan'ın şehit edildiği haberi gelir. Bu haberden sonra Peygamber Efendimiz sahabelerden kendisine biat etmesini ister. Tarihi kaynaklara göre ilk biat eden Abdullah bin Ömer'dir. Hatta bazı rivayetlerde o iki defa biat etmiştir. Tarihçi Mürsel Farman, Hudeybiye konusunu araştırırken ilginç tespitlerde bulunur. Bilindiği gibi Abdullah bin Ömer, 4 halife devrini görmüş ve daha sonra Emeviler zamanında da belli bir müddet yaşamıştır. Müslümanlar arasında Hz. Osman'ın şehit edilmesiyle başlayan fitnelere karşı Abdullah bin Ömer, silaha başvurulmasını tavsiye etmemiş ve kendisi de o konuda çok hassas davranmıştır. O, Müslümanlar arasında yapılan hiçbir savaşa katılmamıştır. Sadece o değil, tarih kitaplarında kayıtlı 14.000 sahabenin yaklaşık 100 tanesi Müslümanlar arasında yapılan savaşlara katılmışlardır.[73]

Abdullah bin Ömer, özellikle Emeviler döneminde silahlı çatışmalara karşı gelmiş ve ikna metodunu uygulamaya çalışmıştır. Onun bu davranışları kendisinden sonra gelecek büyük alimlere de etki edecektir. İmam Azam Ebu Hanife, Ahmed bin Hanbel, İmam Şafii ve İmam Malik, idareciler zulüm yapsa da silahlı isyanı uygun görmemişlerdir.[74] Şunu diyebiliriz ki Üstad Bediüzzaman Said Nursi de kitaplarında sıkça değindiği müspet hareket metodu Abdullah bin Ömer'in metoduna çok benzer. O zulüm olsa da dahili isyanlara şiddetle karşı çıkmış. Çünkü dahili isyanlarda çok masum ölür. Kendisi yıllarca zulüm görmesine rağmen sabretmiş ve vasiyetinde dahi intikam alınmamasını yazmıştır.

Malumdur ki Hudeybiye şartları Müslümanların aleyhine olmasına rağmen Peygamber Efendimiz imzalamış. Bu barışa vesile olmuş ve çok büyük etki bırakmıştır. Orada Peygamberimize iki defa biat eden Abdullah bin Ömer,

72 Farman, age.

73 Farman, age.

74 Farman, age.

Hudeybiye Antlaşması'nın hikmetini çok iyi kavramış, Müslümanlar arasında özellikle silahla yapılan isyanlara haklı da olsa karşı çıkmıştır. Çünkü o silahlı isyanlarda arada pek çok masum insanın kanına girilir. Bundan dolayıdır ki Bediüzzaman Hazretleri kendisine yıllarca zulüm yapan herkesi hem affetmiş hem de talebelerine intikam almamalarını vasiyet etmiştir.[75]

Hoca Efendi de bu işin hikmetini Kur'an, sünnet, Selefi Salihin ve Üstad'dan da etkilenerek çok iyi kavramış ve barışın İslam ve Müslümanlar için olmazsa olmaz prensibini kabul etmiştir. O bir ifadesinde "İslam'ın manası barıştır ve barışın olduğu yerlerde yayılır[76]" diye ifade etmiştir. O, bundan dolayıdır ki özellikle gayrimüslim ülkelerde yapılan müesseselere çok defa barışı, kardeşliği, huzuru, sevgi ve muhabbeti çağrıştıracak isimler koymuştur. Kanaatimce bundan dolayı merhum Hoca Efendi hem Selimiye hem de Hudeybiye ismini vakıf ve müesseseye vermiştir. Çünkü ikisi de barışı çağrıştırır.

2.25. Melbourne'de İlk Büyük Himmet

Fethullah Gülen Hoca Efendi, "himmet" kavramını sıkça vurgulayarak, hizmet ve fedakârlığın önemine dikkat çeker. Özellikle, Allah'a kulluk ve sadece O'nun karşısında eğilmenin güzelliğini ifade ederken, himmetin bu yoldaki rolünü belirtir. Ayrıca, himmet ve infakın (bağış yapmanın) önemini vurgulayarak, Ashab-ı Kiram'ın cömertliğini örnek gösterir. Bu bağlamda, günümüzde de gayret, himmet ve infakla şahlanan kişilerin varlığından bahseder.[77] Peki himmet Avustralya'da nasıl başladı?

Bir müessese kurmak için şüphe yok ki çok paraya ihtiyaç vardı. Kurulmuş olan Selimiye Vakfı'nın o günkü şartlarda bunu karşılayacak gücü yoktu. Mütevellide yapılan istişareler sonucu Türkiye'den etkili olabilecek bir abi çağıracaklar. Ve herkes ulaşabildiği kişileri himmete

75 Bediüzzaman zehirlenince vasiyetinde " Belki hayatta kalamayacağım. Bütün mevcudiyetim vatan, millet, gençlik ve âlem-i İslâm ve beşerin ebedî refah ve saadeti uğrunda feda olsun. Ölürsem dostlarım intikamımı almasınlar" (Tarihçe'yi Hayat)https://sorularlarisale.com/mus-bet-hareket-ne-demektir

76 Kişisel görüşme notu.

77 Bugün de gayret, himmet ve infakla şahlanan nice babayiğitler var, https://hizmetten.com/bugun-de-gayret-himmet-ve-infakla-sahlanan-nice-babayigitler-var-m-fethullah-gulen- Hoca Efendi/?utm_source=chatgpt.com

davet edecek. Melbourne'de de Türkiye'deki himmetlere benzeyen büyük bir organizasyon planlandı.

Halis, "Arkadaşlar arasında istişare ile karar verdik. Bizde Türkiye'de yapılan himmetlere benzer bir himmet yapalım. Bununla bir binamız olsun. Çünkü o güne kadar hep kiralık yerlerde, tabiri caizse sıkıntılı bir şekilde geçiyordu. Mütevellide himmet yapma kararı verildi. Rahmetli cennet mekan Mehmet Aydınoğlu abinin evinde toplandık. O zamanlarda cami yönetiminde olduğum için cami adına cemaatten para toplardık. Tabii ki bayram günü insanlar çok geldiği için daha çok toplanırdı. Fakat en fazla 3.000, 5.000 veya 10.000 doları asla geçmezdi.

Bir akşam merhum Mehmet Aydınoğlu abinin evinde toplandık. Haşim hocamız Allah razı olsun güzel bir sohbet yaptı. O gecede belki Avustralya'daki Türklerin tarihinde en fazla para toplandı. Hatırladığım kadarıyla 90.000 dolar civarında idi. Fakat bayanlar da altınlarını bağışlamışlardı, belki onunla beraber 100.000 dolara yaklaştığını tahmin ediyorum. Tabii bu himmet toplumda duyuldu, tabiri caizse yer yerinden oynadı çünkü hiçbir camide bunun dörtte biri kadar dahi para toplanamamıştı. Halk, 'Nurcular bir gecede şu kadar para toplamışlar, nasıl olur?' diye hayret içinde kalmıştı. O para da elhamdülillah burada hizmetin ilk binasının alınması için bir kaynak oldu."

Mus'ab, himmet yapılmadan önce Türkiye'de ilgili kişilerle görüşür ve o zaman önde olan abilerinden Haşim abiyi himmet toplantısında konuşma yapmak için Melbourne'a davet eder. Habib, ilk himmet ile ilgili şunları hatırladı: "1992 Ocak ayında Haşim abi gelmişti. Merhum Mehmet Aydınoğlu'nun evinde ilk himmet toplantımız oldu. Bayanlar da dahil toplam 60-70 kişi katılmıştı. Haşim abi konuşma yaptı. İnfak etmenin öneminden bahsetti. Sonra da herkes vereceği rakamları vaad etmeye başladı. Fakat hedef edilen rakamın çok altında idik. O esnada bayanlar tarafından bir çocuğun eline tutuşturulmuş bir not geldi. 'Vereceğimizi verdik, bileziklerimizi, altın küpelerimizi bağışladık. Siz daha ne duruyorsunuz? Neden daha çok vermiyorsunuz?' diye bir serzeniş vardı. O himmette bulunan bir bayanın ifadesine göre yaşlı bir abla kolundaki bilezikleri, altın yüzüğünü çıkarıp verdi. Kulağındaki küpeyi de çıkarmak istedi fakat çıkaramadı. O küpeyi çıkarmak için o kadar kadar çekti ki neredeyse kulağını yırtacaktı. Kulağı biraz kanadı. Daha sonra torununu

yardıma çağırdı ve bir aletle onu kesip kulağındaki küpeyi de himmet etti. Bayanların o notu üzerine erkekler daha coştu, daha fazla vaat etti. Rakamını tam net hatırlamıyorum ama zannedersem 90 bin dolar civarında bir vaat yapılmıştı. Mus'ab, "Hatırladığım kadarıyla o himmette bayanlar üç kilonun üzerinde altın himmet etmişlerdi. Biz bu parayla bugünkü Selimiye Vakfı'nın bulunduğu yerdeki ilk binayı satın almıştık."

O himmette öyle bir manevi hava esmiş ki insanlar taahhüt etmekte yarışıyorlardı. Bunlardan birisi de Metehan idi. O, kendisi himmet toplantısına katılmış ve hüngür hüngür ağlamıştı. Onun ifadesine göre o gün için cebinde hiç para yoktu. Dayanamayıp dışarı çıktı, ağlamaya devam etti. Hatta şunları ifade etti: "Vallahi o gün için öyle coştuk ki bir milyar dolarım olsaydı onun hepsini verecektim." Metehan daha sonraları iki defa arabasını eğitim falliyetleri için hibe etti.

Yaşlı bayanın kulağını kanatarak çıkardığı küpe hatıra olarak İstanbul'a gönderilir. Cemaatin içinde himmetleri yapmakla meşhur Ali Rıza Tanrısever, Alican'a "Belki yirmiden fazla himmet toplantısında o yaşlı bayanın bütün altınlarını ve de kulağındaki küpeyi nasıl çıkarıp verdiğini anlatarak insanların daha fazla himmet yapmalarına katkıda bulunduğunu" ifade etmiştir. Çünkü onun yaptığı Peygamberizin Tebük seferinden önce ashabı maddi seferberliğine davet ettiği zaman bir bayan sahabi de coşmuş ve küpesini kulağını kanatarak çıkarıp vermisine benziyordu.

Onların bu yaptığı himmet toplantısı ve vaat edilen ve toplanan para miktarı halkın arasında çabucak yayılır. Hatta bir cuma namazında Broadmeadows Türk İslam Cemiyeti'nin imamı camide devam eden ek binanın inşaatı için Cuma günü cemaate hitaben yaptığı vaazda sarığını çıkartıp önüne koymuş ve şunları ifade etmiş: 'Kadir gecesinde bu cami dopdolu idi. O gece 5.000 dolar bile toplayamadım, utanmıyor musunuz?' Sonra herkese, eve gidip en az 1.000 dolar getirmelerini istemiş. Ben de caminin kapısını kilitleyip siz 5.000 dolar vermeyince kadar o kapıyı açmayacağım." Der. Yani hizmetin himmet modeli aynı zamanda yavaş yavaş toplumun diğer kuruluşlarına da bir model oldu.

Hudeybiye Öğrenci Yurdu (1992)

2.26. İlk Resmi Müessese: Hudeybiye Erkek Öğrenci Yurdu

Hizmetler büyüdükçe mütevelli daha büyük ve kalıcı müesseselere ihtiyaç olduğunu fark etti. Zira artık evler yetmiyordu veya müsait olmuyordu. Habib, "Melbourne'de herhangi bir merkezimizin olmaması faaliyetlerimizi kısıtlıyordu. Özellikle bayanlar için daha çok zordu. Çünkü onlar kermesleri çoğu zaman araba garajlarında yapıyorlardı. Çoğumuzun da çocukları küçüktü. Hele kış ayı olunca daha da zor oluyordu. O soğuk havada küçük çocuklar hasta oluyorlardı. Sıcakta yine öyle. Çünkü garajlarda soğutma ve ısıtma imkanı da yoktu. Bütün bunlar bizi daima toplanabileceğimiz ve hizmet edebileceğimiz bir yer almaya zorladı. Şu anki Selimiye Vakfı'nın binasını bu maksatla satın aldık. Daha sonra da yanındaki yeri de satın alıp ona ilave ettik." Fakat müessese yapacak paraları da yoktu. Mütevelli üyeleri genelde işçi kesimindendi. Gelirleri çok kısıtlıydı. Mus'ab, "O zaman şartlar ne olursa olsun arkadaşlarla yurt inşaatına başlayacağımız zaman oturduk, konuştuk. Dedik ki, yani abileri çağıracağız artık bir hamle yapıp bir şey yapmamız lazım. Hem siz zorluyorsunuz hem şartlar zorluyor. Bak, bir süre etrafta arkadaşlarımız oldu. Gençlerimiz var, işte hafta sonları üniversiteye

hazırlık kursları yapıyoruz. Collinwood'da bir yer kiraladık. Bu insanlarla bir müesseseleşme şekline gitmemiz lazım ama altından kalkabilir miyiz? Yani o zaman Melbourne'de sadece bir dershanemiz var."

Ensar ise, "Hudeybiye yurdu açılmadan önce hepimizin acaba burada çocuklarımızı nasıl büyütürüz, nasıl eğitirsek onları kötü alışkanlıklardan koruruz diye endişelerimiz vardı. O zamanki gayemiz çocuklarımız hem iyi bir eğitim alsınlar, iyi bir terbiye ile yetişsinler ve Avustralya'da insanlığa da faydalı birer insan olsunlar idi. Bunun yolu da yurt ve okul kurmaktan geçiyordu. İşte ilk etapta yurt kurma fikri hatırladığım kadarıyla bu endişelerimizden dolayı ortaya çıktı."

Mus'ab anlatıyor: "İlk dershaneyi açtık, ancak kirasını karşılayamıyorduk ve zorlanıyorduk. Dolayısıyla, işte bu bahsettiğimiz zor zamanlar geldiğinde, yurt inşaatı durdu, parasızlık nedeniyle. Türk Solu gazetesine manşet olan[78] minibüsümüde de satıp yurt inşaatına bağışladım. Bundan etkilenen mütevellinin diğer üyeleri de çok büyük maddi fedakarlıklar yaptılar. Böylece iş yerde kalmamış oldu ve verdiğimiz sözü tutmuş olduk. Arkadaşlarımız gerçekten fedakarlık yaptılar, bu yüzden değişik kahramanlıklar gördük. Örneğin, Metehan iki kez altındaki arabayı hibe etti. Ensar Bey gibi gözü kara birisiydi ve hiçbir fedakarlıktan çekinmezdi. Aynı şekilde, Ehat Wollongong'da dönercilik yapıyordu ve kendisini ziyaret ettik. Ona hizmetimizi anlattık, bizi çok sevdi. Hayatı boyunca böyle güzel bir arkadaşlık görmediğini söyledi. Daha sonra Melbourne'a taşındı ve hizmet etmek için her yıl 10.000 dolar himmet verdi. O da büyük bir kahramanlık yaptı. Ensar Bey gibi cesurdu ve fedakarlıktan kaçınmadı." Halis onun cömertliği ile alakalı, "Ehat Bey Hizmetin Ebubekir'i idi."

Mus'ab, "Ehat kendi döner makinesini getirir ve biz piknikler yapardık. O herkese gönüllü olarak döner ikram ederdi. Bu yıllarca sürdü. O pikniklere çoluk çocuk 300 bazen de 400 kişi kadar katılırdı. Tabii piknik esnasında onlar bizi görürler, biz de onlara Hizmetimizi hem yaşayarak hem de sözlü olarak anlatırdık. Bu vesile ile de pek çok arkadaş kazandık. Pikniklerde, hem erkeklere hem bayanlara hem de çocuklara sohbet yapıyorduk. Tabii ki bu gönüllülük üzerine yapılan faaliyetler etkilerini gösteriyordu. Bir taraftan da diğer cemaatlerin hasetlerini üzerimize çekmemek için elimizden gelen gayreti gösterdik. Şimdi düşündüğümde o gün sayımız azdı ama yapılan fedakarlıklar ile pek çok kişinin beceremediği şeyleri Cenabı Allah bize lütfediyordu.

78 Bu nasıl oldu. Gelecek sahifelerde Bosna'ya gönderilen kurban bölümünde okuyacaksınız.

İlk dershaneyi açmıştık, fakat biz o gün kirasını karşılayamıyorduk, zorlanıyorduk. 3-5 arkadaş dolayısıyla orada yine Ensar'ın kahramanlığına şahit oldum. 'Hocam gerekiyorsa biz bu yurt için kendi arabamızı satarız' dedi. Hakikaten gün geldi, işte bu bahsettiğim maddi zorluklar ve çeşitli imtihanları yaşayınca yurt inşaatı durdu, parasızlıktan. O işte gazeteye manşet olan minübüsümü sattık, parasını yurda bağışladım. Ensar Bey de arabasını sattı ve bağışladı. Dolayısıyla iş yerde kalmaması adına verilen sözü tutmuş olduk. Yani arkadaşlarımızın o anlamda ciddi fedakarlıkları var, yani o yüzden daha çok değişik kahramanlıklar var." Çokları hafta sonları gezmeye, pikniğe giderken Hizmetin Bayanlar ise kermesler yapıyor, evde yiyecekler hazırlayıp festivallerde satıp parasını eğitim hizmetleri için bağılıyorlardı. Bayanın biri, "Kermeslerde sattığımız eşyalardan çok para kazanıp hepsini yurdun inşaatı için bağışladık.Allah bereket koyuyordu. Biz sattıkça bazı kimseler satmamız için yeni şeyler getiriyorlardı."

Halis, "Elhamdülillah toplanan o parayla Broadmeadows'daki ilk yurt binası satın alındı. İnşaatı tamamlandı ve hatırladığım kadarıyla 40 veya 50 civarında yatılı öğrenci kalmaya başladı. Tabii ki esnaf olarak da her gece iki esnaf gelir, o yurtta kalır, o çocukların yemeklerini pişirir, yurdu temizler ve o çocuklara bir nevi manevi babalık yapardı. Arkadaşlarımızın çoğu o zaman çalışıyordu. İşten gelip yurda gelip nöbet tutuyorlardı, tabii ki bu büyük bir fedakarlıktı. Bazen geceleri çocukların yattıkları odaya giriyor, eğer üstlerini açan varsa üstlerini örtüyorduk. Ertesi gün işe gideceğimiz için de geceleyin orada nöbetleşe yatıyorduk, yani birimiz ayakta işte yurdun içinde dolaşıyor veya çalışıyor, diğeri de uyurdu.

Bir defasında yurtta bir kenarda uyuyakalmışım. Rüyamda bakıyorum ki Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ve Hoca Efendi ve arkasında başka kimseler yurda geldiler ve buyurdular ki 'Biz sizi ziyarete geldik. İnşallah burada da çok güzel şeyler olacak' buyurdu. Tabii ben bu rüyadan titreyerek kalktım, çok heyecanlıydım. Bir başka rüyada da bir defa Hoca Efendi'yi evimizde misafir etmiştik. Annem de o sıralarda rahmetlik olmuştu, rüyamda bana 'Oğlum, senin ne kadar güzel arkadaşların var' şeklinde ifade buyurmuştu. Bu yurt vesilesiyle güzel bir açılım oldu. Hemen hemen Melbourne şehrinin her semtinde insanlara ulaşma imkanımız oldu."

Ensar, Hudeybiye yurdunun yapılışı ile ilgili şunları hatırladı: "Hudeybiye yurdu, kendi çocuklarımızı ve toplumun çocuklarını eğitmek için önce bir yurt düşüncemiz olmuştu. Hatırladığım kadarıyla rahmetlik Mehmet Aydınoğlu

Türkiye'ye gitti ve Türkiye'den yaklaşık 60.000 Alman Markı getirmişti. Tabii ki bu para bir yurt binası almaya yetmezdi. Daha sonra bir himmet yaptık. Böylece hem bir ev aldık hem de yanındaki evi alıp yurt binasını yapmaya başladık. O gün için projenin tamamı için yaklaşık 400.000 dolar gerekiyordu. Binaları aldıktan sonra elimizde 30.000 dolar civarında para kalmıştı. Allah'a hamdü senalar olsun. O 400.000 dolarlık projeyi tamamladık. Tabii bunun epey bir kısmını gönüllü çalışarak inşaatı ucuza mal ettik."

Emel, yurt yapılırken bayanların çok aktif çalıştıklarını ve pek çok kermes yaptıklarını ifade etti. O, "Biz insanlardan kullanmadıkları eşyalarını istedik. Onlar çeyiz sandıklarını bile boşaltıp kermes için bize verdiler. Defalarca kermes yaptık. Biz kermes yaptıkça evlerden daha çok eşya geliyordu."

Alınan yurt binasına yandaki binada sonra eklendi. Hoca Efendinin onun temel atışını gelecek bölümde okuyacaksınız.

2.27. Eksilmeyen Yemek

Ensar Bey'in eşi Emel anlattı: Hudeybiye yurdunun inşaatı devam ederken bir akşam Ensar Bey kendisini akşam saat 9 gibi arar. Ona, "Biz yurtta 15-20 kişiyiz. Burada çalışıyoruz. Karnımız aç, bize yemek yapar mısın?" der. Emel o gün için araba kullanmasını bilmiyor. Çocukları 3 ve 7 yaşlarındaydı. O saatlerde markete gitmesi de imkansızdı. Artık buzdolabını açıyor, ne varsa onu pişirmek istiyor. Pirinç pilavı ve patatesli bir yemek yapıyor. İki tencere yemek hazırlamış. Hatta küçük oğlu yemeğin kokusundan uyanıyor ve annesinden yemek istiyor. Fakat Emel, bu yemek inşaatta çalışanlara yetmez diye çocuğuna dahi o yemekten bir şey vermiyor. Sonra Ensar Bey gelip iki tencereyi de alıp yurdun inşaatına götürüyor. Kadıncağız hem yorgun olduğu için hem de zaten saat geç olduğu için uyuyor. Sabahleyin namaza kalktığında bakıyor ki akşam yurdun inşaatına gönderdiği iki tencere orada. Tencerelerin kapaklarını açınca bir de bakıyor ki yemekler hemen hemen olduğu gibi duruyor. Yani sanki o yemekten hiç yememişler. Bunun üzerine Emel Hanım'ın morali bozuluyor ve sinirleniyor. Kendi kendine, "Bu kadar zahmet çektim, yemeği pişirdim, onlara gönderdim fakat onlar yemeğimi beğenmemişler," diyor. Sonra Ensar Bey'e soruyor, "Neden yemeğimi yemediniz?" Ensar Bey de, "Biz hepimiz o yemekten yedik, karnımız doydu," diyor. Yani 20 kişi o iki tenceredeki yemekten yemiş fakat yemekten çok az bir şey azalmış. Emel Hanım ve Ensar Bey bunu Cenabı Allah'ın bir ikramı olarak görmüşler.

Ensar Bey anlatıyor: "Yurdun inşaatında en büyük fedakarlıkları gösterenlerden biri de Cemal idi. Kendisi inşaattan anladığı için ustalık yapıyor, diğer kimseler de onun yanında çırak gibi çalışıyorlardı. Tabii hepsi gönüllü çalışıyorlardı. Cemal Bey bizi yurt inşaatı için çağırdığında biz de mutlaka giderdik. Bir defasında beni çağırdı. Yurdun inşaatı devam ediyordu. Bana dedi ki, 'Şunları şunları yapmamız gerekiyor, yarın gel.' Ben sabah kalktığımda üşütmüşüm, zangır zangır titriyorum. Her tarafım ağrıyor. Amma gitmemezlik de yapamazdım. İnşaata gittim ve o halimle çalışmaya başladım. Biraz sonra baktım ki titreme gitmiş, hastalığım iyileşmiş. Bu da Cenabı Allah'ın ayrı bir lütfu idi."

Mus'ab yurt inşaatı ile alakalı şunları söyledi: "Şimdi düşündüğümde o gün sayımız azdı ama yapılan fedakarlıklar ile pek çok kişinin beceremediği şeyleri Cenabı Allah bize lütfediyordu. Mesela ilk kurulan Selimiye yurdunda bütün bu arkadaşların hem para veriyorlar hem de gönüllü çalışmaları ve alın teri vardır. Arkadaşlar saat beşte işten gelirlerdi ve gece geç saatlere kadar çalışırlardı. Bazen gece saat ikilere kadar çalıştığımız da olmuştu. Hatırladığım kadarıyla inşaattan dolayı biraz gürültü çıktığı için komşular bizi birkaç defa şikayet etmişti. Bundan dolayı da polis geldi ve bizi uyardı. Çünkü biz gündüzleri işlerde çalışıyorduk ancak akşam ve hafta sonlarını yurtta çalışmaya ayırıyorduk.

Yurdun karşısındaki sokakta Adanalı Gürcan diye bir arkadaş oturuyordu. Hep gelip geçerdi. Biz de merak edip onu davet etmemiştik. Kendisi sol görüşlü bir insandı. Dinle alakalı bazı şüpheleri vardı. Daha sonra bu arkadaş sohbetlerimize katılmaya başladı. Özellikle merhum Ahmet Veli Hoca onunla yakından ilgilendi ve onun üzerinde çok büyük bir etki bıraktı. Ahmet Veli Hoca çok sosyal bir insandı. Biri ile tanıştı mı çok yakın ilgilenirdi. Kendisi Gürcan Bey ile yakından ilgilendi ve Gürcan Bey tamamen değişti, hem iyi bir mümin hem de iyi bir vatandaş oldu. Bizim geç saatlere kadar çalıştığımızı görünce kendi evinde yemek pişirir, yurda getirirdi. Daha sonraki yıllarda evinde döner kebap yapar ve gelen gidene ikram ederdi. Daha sonra bu arkadaş Ahmet Veli Bey ile hicret ettiler. Gürcan Bey kendisi yurda gelir, yurdu temizler, bulaşıkları yıkar, yemek yapar, kısacası her türlü işlere koşturan bir insan olmuştu."

Mus'ab: "Şimdi düşünüyorum. Acaba bu insanları motive eden neydi? İki kelimeyle ifade edecek olursam sevgi ve muhabbet. Yani sevgi ve muhabbet, Gürcan gibi insanları değiştirmeye ve onları hizmetin içine girmesine vesile olmaya yetti."

2.28. Evinin Yolunu Unutan Ensar

Ensar'ın arkadaşlarından biri anlatıyor: Ensar daha önce Dandenong tarafında oturuyordu. Orası Broadmeadows'a yaklaşık bir saat mesafede idi. Yurt inşaatı başladıktan sonra Broadmeadows'a taşındı. O gündüzleri çalıştığı yerden doğru yurt inşaatına gelir ve gece geç saatlere kadar gönüllü çalışırdı. O bir gece geç saat 11'e kadar yurtta çalıştı. Sonra arabasına biniyor ve taşındığı yer olan Dandenong'a doğru yola koyuluyor. O şehir merkezini geçerek yaklaşık 45 dakika gidiyor. Sonra hatırlıyor ki yaklaşık iki hafta önce Broadmeadows'a taşınmış. Yani evinin yolunu unutmuş. Böylece onu takdir etmek adına arkadaşları ona hizmet için koşup koştururken "evinin yolunu unutan adam" lakabını takmışlar.Ensar bey ile konuştuğumda o bu hadiseyi teyid etti.

2.29. Sidney Ziyaretleri

İmam Gazali, Allah rızası için yapılan ziyaretlerin İslam kardeşliğini güçlendirdiğini ve bireyi takva yolunda ilerlettiğini vurgular. Bu ziyaretlerin, İslam'da sevilen davranışlar arasında yer aldığını ve kişinin hem dünyada hem ahirette fayda göreceğini belirtir. Ona göre, "Müminin mümini ziyaret etmesi, Allah'a olan sevgisinin bir nişanıdır. Bu sevgi, insanı ahirette Allah'ın gölgesine mazhar kılacak bir nimettir."[79]

Mus'ab ve arkadaşları zaman zaman Sidney'e de giderler ve orada da hizmet için bir altyapı kurmaya çalışırlardı. O günkü şartlarda imkanları çok kısıtlıydı. Kalabalık olarak gittikleri için Sidney'de geceleri camilerde yatarlardı. Onlar otele verecekleri parayı daha sonra hizmet için kullanırlardı.

Bir defa mütevellide yine Sidney'e gitmek için karar verirler. Bir minibüs dolusu kişi ile sabah namazından sonra yola çıkarlar. Ensar da mütevelliden idi ve o da geleceğini söylemişti.

Habib, Sidney ziyareti ile ilgili ilginç bir şey anlattı: "Hatırladığım kadarıyla 1988 yılı olacak. Arkadaşlarla bir minibüs tutup Sidney'e gitmeye karar verdik. Sabahleyin Ensar Bey'i almaya gittiğimizde o minibüs içinde sigara içen iki veya üç kişiyi gördü. Bunun üzerine biraz sinirlendi ve 'Ben sizinle gelmeyeceğim' dedi. Kendisi daha önce sigara içip terk ettiği için sigara kokusundan hiç hoşlanmıyordu. Biraz rica minnet ettik ise de yine o kararından dönmedi ve bizimle Sidney'e gelmedi. Sigara içen arkadaşlar dediler ki, 'Etme eyleme, biz yolda sigara içmeyeceğiz, biz sadece durduğumuz yerlerde içeriz'

79 İmam Gazzali, İhyâ-u Ulûmiddîn, Cilt 2, Sayfa 182

dediler. Ama Ensar Bey kararından vazgeçmedi. Biz tabii Sidney'e gittik. Ensar Bey'in eşi o gece bir rüya görüyor. Bakıyor ki Sidney'e giden arkadaşlar Kabe'de ve yanlarında sahabiler var. Daha sonra atlılar geliyormuş, onlar da sahabiymiş, onlar da gelip Sidney'e giden arkadaşların yanına oturmuş. Eşi sabah kalkıp bu rüyayı Ensar Bey'e anlatmış ve onu Sidney'e gitmediği için fırçalamış. Biz Sidney'den dönünce, Ensar Bey koşa koşa yanımıza geldi ve bize dedi ki, 'Bundan sonra ben sizin yanınızdan asla ayrılmayacağım.' Biz şaşırdık, hayırdır ne oldu diye sorduk. O da eşinin gördüğü rüyayı bize anlattı."

Esat anlatıyor: "Cuma akşamları gider, gece camide kalır ve acaba cumartesi günleri Sidney'de bir şeyler yapabilir miyiz diye gayret ederdik. Daha sonra şimdi bir şey anlatacağım. Bazen o günkü şartlarda eski arabalarımızı biner, Sidney'e giderdik. İki kişi önde oturur, sırayla araba kullanırken diğer iki kişi arkada istirahat ederdi. Bir defasında Redfern Camisi'ne Garip Hoca'nın yaptığı sohbete gitmiştik. Ayrıca Erskineville Camisi'ne de gitmiş, orada gençlerle tanışmıştık. Bu yolculuklarımız çok verimli hale gelmişti. Ben şahsen gece yolculuklarında fazla araba kullanamıyordum; gözlerim çabucak yoruluyordu. Çünkü daha önce geçirdiğim kazadan sonra ameliyat oldum ve bunun menfi etkisi hâlâ devam ediyordu.

Bir defasında arabayı ben kullanıyordum, merhum Ahmet Veli de yanımda oturuyordu. O esnada bazı manevi konuları anlatıyordu. Kendisi bazı kerametlerden bahsediyordu ve arabada Abdulkadir Geylani ilahisi çalıyordu. Dışarıda hafif bir yağmur yağıyordu. O zaman yollar tek şeritti. Derken bir defasında karşıdan bir araba geliyordu ve araba bize çarpacak gibi geliyordu. Ben direksiyonu öyle hafifçe kırdım ki, aynen filmlerde olduğu gibi araba bir dönüş yaptı. Tabii o zaman hızımız en az 100 km idi. Arabanın frenine hızlı bastım. Halis Abi çok tecrübeli biriydi ve bana panik yapmamamı söyledi. Araba gitti, tamponu yol kenarındaki bariyerlere çarptı ve durdu. Tabii ki, bu hızla giden bir araba normalde büyük bir hasar alırdı, ama arabada hemen hemen hiçbir hasar yoktu. Bu bize ilginç geldi ve bunu ilahi bir yardım olarak değerlendirdik, çünkü orada imkansız bir şey olmuştu."

Garip Hoca'nın anlattığına göre bir defasında Sidney'den gelen misafirler cumartesi akşamı onun Redfern Camisi'nde yaptığı sohbete gelmişlerdi. Merhum Ahmet Veli Hoca çok güzel bir sohbet yaptı. O, sahabe hayatından örnekler verip onların dine nasıl hizmet ettiklerini anlattı. Sohbeti yaparken gözleri yaşla doldu ve aynı zamanda sohbette olan bazı kimseler de ağladılar. Bu araştırmayı yaparken Ahmet Veli'nin o sohbetini dinleyen bazı gençler o

sohbeti unutmadıklarını ifade ettiler. Hakikaten merhum çok samimi ve ihlaslı biri idi. Kendisini hizmete adeta adamıştı.

Golf Sahasında Sohbet

Esat, "İlk yıllarda imkanlarımız çok kısıtlıydı, ancak bu sınırlı imkanlarla pek çok insana ulaştık. Sohbetlere giderken kırmızı kitapları yani Risaleleri yanımıza alır, çayları termosa koyardık ve bazen bir parkta sohbet yapardık. Yağmurlu havalarda minibüsün içine girer, derslere orada devam ederdik. Bir defasında bir parka gittik, ders yaparken üzerimize toplar atıldı. Meğer orası golf oynanan bir alanmış, farkında olmadan oraya gitmişiz. O dönemlerde düşünüyorduk ki, yeryüzü bizim için bir mescit, uygun yerlerde oturur, derslerimizi yapar ve ibadetimizi de yaparız."

2.30. Sayyid İbrahim

1932 yılında Kıbrıs'ın Larnaka kentinde doğan İbrahim, Türkler, Rumlar, Ermeniler, Yahudiler ve Araplarlarin beraberce yaşadığı bir ortamda büyüdü. Osmanlı Kıbrıs'ı çok kültürlü bir toplumdu. Farklı inanç ve kültürlere sahip insanlarla uyum içinde büyümesi, onun insanlığa olan sevgisini ve bir arada yaşama inancını geliştirdi.

İbrahim'in Kıbrıs'ın son Osmanlı müftüsünün torunuydu. Dedesi Şeyh Mehmed'in annesi, 18. yüzyılın ortalarında altı çocuğuyla birlikte Kıbrıs'a göç eden dul bir kadındı. Bilindiğine göre, Kanan adında zengin bir Arap iş adamı, Kıbrıs'ta bu aileye destek sağlamıştır. Kanan'ın akraba olabileceği düşünülmektedir, çünkü Arap geleneğinde erkekler, kadın akrabalarının bakımını üstlenirler. Bu durum, Şeyh Mehmed Abdul Aal'in Arap kökenli olabileceğini düşündürmektedir. İbrahim'in büyük büyükbabasına dair pek fazla bilgi bulunmamaktadır.

Şeyh Mehmed, eğitimini El-Ezher Üniversitesi'nde tamamladıktan sonra Balkanlar'a gitmiş ve burada dini görevlerde bulunmuştur. İbrahim'in dedesi Osmanlı Sultanı tarafından karmaşık sorunları çözme kabiliyetine sahip bir dini lider olarak tanımıştır. İbrahim'in dedesi Kıbrıs'taki Müftülük görevini yürütürken, halkın yanı sıra Osmanlı yönetimi de ona büyük saygı duymuştur.

İbrahim'in ailesi için din ve maneviyat, damarlarında akan kan gibiydi. Çocuklara peygamberlerin veya peygamberlerin akrabalarının isimleri verilirdi. Dini eğitimin erken yaşta başladığı bir evde çocuklar, daha yüksek bir amacı anlamanın gerekliliğini kavrarlardı. Beş yaşındayken, İbrahim

ve kardeşi, gökyüzünde kendilerini güzel bir ülkede cami inşa ederken gördükleri yakeza halinde gördüler. Onlar evlerinin avlusunda sırt üstü yatarken baktılarkı gökte çok güzel bir ülke var. İbrahim ve kardeşi orada bir cami yapıyorlar. Bu yakeza halinde gördükleri rüya yaklaşık 65 yıl sonra 2001 yılında Avustralya'da gerçekleşecekti. Onlar ikinci cihan asavşından sonra Avusturalya'ya göç ettiler. Melbourne'deki Sunshine camisini iki kardeşin önderiliğinde 2001 yılında tamamladılar. Osmanlı mimarisi tarzı yapılan cami, bu gün önemli bir İslam merkezidir.

İbrahim'in ebeveynleri, özellikle annesi, oğullarını Osmanlı Efendisi olarak yetiştirdiler. O, inancına sadık ve toplumuna adanmış bir birey olarak büyütüldü. Ailesinin şekillendirdiği İbrahim'in dünya görüşüne göre, dünya ve içindeki tüm varlıklar Allah'a aittir, dolayısıyla saygı duyulmalı ve korunmalıdır. Bir insanın görevi, farklılık gözetmeksizin, bütün ınsanlığa hizmet etmektir.

İbrahim, Kıbrıs'ta bir Baptist misyoner okulu olan Amerikan Akademisi'ne okudu ve ardından İngiliz Teknoloji Enstitüsü'nden mezun oldu. Batı tarzı eğitiminin etkisinde kalan İbrahim İslam Türk milliyetçiliğine dayanan geleneksel yetiştirilme tarzıyla çelişti. Önceleri okulun eğitim felsefesinden etkilense de ancak o sonraları kendi kökünü, inancını ve kültürünü Avusturalya'ya geldikten sonra keşfetti.

2.31.Onun Bilinmeyen Hikayesi: Dellal Ailesinin Seyyidliği

1984 yılında İbrahim, Türkiye'nin güneyindeki Mersin'de yaşayan teyzesi Cemaliye'yi ziyaret etti. Teyzesi, ailelerinin Peygamber Efendimizin (sav) soyundan geldiğini, yani Seyyid olduklarını ona açıkladı. Bu, İbrahim'in daha önce bilmediği bir aile sırrıydı. Teyzesi Cemaliye'nin 1985'teki ölümü, İbrahim'i derinden üzdü. Ancak, İbrahim bu seyyidlik bilgisini uzun yıllar boyunca ailesinden bile saklamış, mütevazı kişiliği nedeniyle bunu 2010 yılında yazdığım biyografisine eklememi istememişti.[80]

2.32. Avustralya'ya Göç

İbrahim, 1948'de kardeşlerinin izinden giderek daha iyi bir hayat arayışıyla Melbourne göç etmişti. Melbourne'de çok az sayıda Müslüman bulunmaktaydı ve herhangi bir İslami kuruluş ya da kamuya açık cami yoktu. Genç yaşında

80 Geniş bilgi için bakınız: Salih Yücel, The Struggle of İbrahim: Biography of an Australian Muslim, Tugrah Books, New Jerseyö 2010.

Avustralya'nın baskın kültürüne ve yaşam tarzına uyum sağladı. 1956 yılına kadar pek fazla Müslümanla tanışmadı. Bu dönemde, Hüseyin Ara Efendi, Ali Acem Efendi ve Mustafa Amca gibi Osmanlı vatandaşlarıyla tanıştı. Bu insanlar, Osmanlı geleneklerine olan sadakatleri ve saygınlıkları ile tanınmaktaydılar. İbrahim, bu eski Osmanlı vatandaşlarının yüksek ideallerine ve büyük hayallerine şahit oldu. Aynı zamanlarda onlardan çok etkilendi.

İbrahim, zamanla manevi bir boşluk hissetti ve manevi değerlerine yöneldi. 1956'da Kıbrıslı Türk Derneği'nin, 1957'de Victoria İslam Cemiyeti'nin, 1963'te Preston Camii'nin ve 1976'da Avustralya İslam Konseyleri Federasyonu'nun kurulmasında önemli rol oynadı. Topluma hizmet etmek, onun ailesi için bir onur ve gurur kaynağıydı. İbrahim, aşağıda adı geçen dernek, cami ve eğitim müesseselerinin kurulmasında ve yapımında rol oynamıştır:

- Kıbrıs Türk Derneği (1956)
- Victoria İslam Cemiyeti (1957)
- Preston Camii (1962)
- Avustralya İslam Cemiyetleri Federasyonu (AFIS) (1964)
- Coburg Camii (1971)
- Thomastown Camii (1972)
- Batı Trakya Derneği ve Prahran Camii (1974)
- Avustralya İslam Konseyleri Federasyonu (AFIC) (1976)
- Helal Et Komitesi (Başkan) (1976)
- Kıbrıs Türk İslam Cemiyeti (1986)
- Selimiye Vakfı (1992)

2.33. İbrahim'in Avustralya'daki İlk Yılları

İbrahim, Victoria'daki ilk yıllarında, son Afgan deve sürücülerinin torunlarıyla ve Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra gelen Müslüman göçmenlerle tanıştı. Onların hikayelerini merakla dinledi ve daha sonraki yıllarda gelecek olan Müslümanlara aktardı. Bu hikayeleri canlı tutmak istiyordu çünkü onların 19. yüzyılın ortalarında Avustralya'nın coğrafyasının keşfinde çok büyük katkı sağladıklarını düşünüyordu.

1960'ların sonlarında, Türk göçmenleri Avustralya'ya getirme ve onların yeni vatanlarına yerleşmelerine yardımcı olma konusunda büyük bir rol oynadı. Ayrıca, İbrahim helal etin (İslami açıdan uygun) Müslüman ülkelere ihracatı yoluyla Avustralya'ya milyarlarca dolar kazandırdı ve bu katkıları ona 1977'de Kraliçe II. Elizabeth tarafından Gümüş Jübile

Madalyası verilmesine neden oldu. 2007'de ise İbrahim Avustralya Genel Valisi Şeref Nişanınını aldı.

İbrahim, Avustralya'daki Müslümanları temsil ettiği ve liderlik ettiği yıllar boyunca, İran'ın ruhani lideri Ayetullah Humeyni, Endonezya Devlet Başkanı Abdurrahman Wahid, Avustralya Başbakanı Kevin Rudd, Türkiye Başbakanı Tayyip Erdoğan, Türkiye Diyanet İşleri Başkanı Tayyar Altıkulaç, dünya çapında bir Sufi lideri olan Şeyh Nazım el-Kıbrisi ve küresel bir Türk Müslüman manevi lideri olan Fethullah Gülen gibi önemli siyasi ve dini liderlerle bir araya geldi.

Helal et endüstrisinin oluşumundaki ve ihracata genişlemesindeki rolü nedeniyle, Avustralya, Endonezya, İran, Cezayir, Suudi Arabistan, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki bakanlarla görüşme fırsatı buldu.

1989 yılında Melbourne şehrine gelen merhum Mehmet Ali Şengül, Coburg Camii'nde cuma hutbesini verirken İbrahim de camide onu dinliyordu. Şengül hocanın hutbesi muhabbet hakkındaydı. İbrahim bu hutbeyi çok sevmiş ve cuma namazından sonra onunla tanışmıştı. Bu vesileyle daha sonra Hizmet'ten Mus'ab ve Esat ile tanışan İbrahim Dellal'in Hizmet yolculuğu başlamıştı. O, hem Selimiye Vakfı'nın kurulmasında hem de Işık Koleji'nin satın alınmasında çok iyi İngilizce bildiği için önemli bir rol oynamıştı.

1991 yılında küresel manevi lider Fethullah Gülen ile tanışması, hayatında bir dönüm noktası oldu. Gülen, İbrahim'in yıllardır aradığı ilham kaynağıydı. İbrahim, Gülen'in eğitim ve topluma hizmet hakkındaki görüşlerini içselleştirdi. Ona göre Gülen, 13. yüzyılın Müslüman mistiklerinden, şiirleri aşk ve maneviyat üzerine olan Celaleddin Rumi'nin çağdaş bir versiyonuydu. Bu tarihten sonra, İbrahim kendini Müslüman gençlerin eğitimine adadı.

İbrahim'in toplum hizmetine olan sevgisi, Kıbrıs'taki çok inançlı karışık ortamda büyürken ailesi tarafından ona aşılandı. Topluma hizmet, ailesi için onur ve iftihar kaynağıydı çünkü İslam'da bir ibadet biçimi, Türk kültüründe ise temel bir değer olarak görülüyordu. Hizmet ve misafirperverlik kültürü, İbrahim'in ebeveynlerinin yaşarak öğrendiği çok önemli iki prensip idi. İbrahim, anne ve basından tevarüs ettiği bu prensileri hayatının bir paçası haline getirdi. İbrahim için başkalarına hizmet etmek bir tür ibadet idi. Hizmet Hareketi ile tanıştıktan sonra, özellikle eğitim alanında, başkaları için verme ve çalışma sevgisi onda daha da gelişti.

İbrahim'in bu yaptıkları ve karakteri ve görüşleri herkes tarafından kabul görmedi. Bazı Müslüman topluluk liderleri ve üyeleri tarafından fırsatçı ve iki

yüzlü olmakla eleştirildi. Ancak nazik yapısı ve çatışmadan hoşlanmaması, onu bu eleştirilere karşılık vermekten alıkoydu. İbrahim, yavaş yavaş güven inşa etmeyi tercih eden ve başkalarına şefkatle yaklaşan bir idi. Bu özelliklerinden dolayı onu takdir eden ve seven pek çok kişi vardır.

1991'de telekomünikasyon sektöründen resmi olarak emekli olmasına rağmen, haftada altı gün gönüllü olarak vefatına iki ay kalasıya kadar Selmiye vakfında çalışmaya devam eder. Başkalarına yardım etmeye ayırdığı zamanı veya gönüllü yaptığı işleri terkemek hiç istemedi. İbrahim, "Eğer bunu yapmazsam ölürüm. Bu benim hayatımın bir parçası ve son nefesime kadar bunu yapacağım," dedi. Günde iki kez Allah'a dua ederek, hayatını uzatmasını ve ona sağlık vermesini, böylece Avustralya'daki çeşitli topluluklara hizmet etmeye devam edebilmesini istedi. Ayrıca, "Bir hayatım daha olsaydı, zengin kişilere seslenir ve onları tüm servetlerini düşük gelirli çocukların eğitimine harcamaya ikna etmeye çalışırdım" dedi. İbrahim, "Barışçıl bir toplum ve iyi bir ekonomi, ahlaki değerlerle iyi bir eğitime dayanır" fikrine sahipti.

2.34. Firdevs Hanımın Fedakarlığı

Melbourne'de doğan ve büyüyen Halime'ye göre, abiler ve ablalar ilk yıllarda çok gayret ettiler. Ellerinden geldiği kadar insanlara yardım etmede fedekarlık yapıyorlardı. Haliime,"İlk ablamız Firdevs ablaydı ve evi Selimiye Vakıf binasına çok yakın bir evde oturuyorlardı. Başka bir abla da ona yardımcı oluyordu. Her ikisinin de küçük çocukları vardı ama yine de bizlerle ilgilenmeye çalışıyorlardı. Bu işe genç yaşta kendilerini adamışlardı. Evleri hafta sonları adeta bir dershane gibi çalışıyordu. O yıllarda özellikle Türkiye'den gelen bayanlar esnafların kızlarıyla ilgilenirler, onları evlerine çağırırlar, sohbet yaparlar veya derslerinde yardımcı olurlardı. Bazılarının 3-4 tane çocuğu olmasına rağmen onlar bu fedakarlıktan unutulmaz. Hatta bir yerde ev kiralayacakları zaman toplumun merkezinde bir yerde kiralarlar ki eve genç kızlar girip çıksın, sohbete gelsinler, çaya gelsinler. Böylece onlarla ilgilenip onları hem iyi bir Müslüman hem de iyi bir vatandaş olarak yetiştirmek için gayret ederlerdi." Bu konuda belki yüzlerce örnek vardır. Fakat bayanlar görünmeyen kahramanlardır. Eğer onların maddi ve manevi fedakarlıkları olmazsa bugün bu Hizmet geldiği noktada olmazdı. Halime'nin eşi Şakir, "Hizmet konusunda görünmeyen bayan kahramanlar var. Arkadaşların eşleri çok koşup koşturuyorlar, fedakarlık yapıyorlar. Bunların çoğu belki bilinmiyor

ama esasında onlar olmazsa bu kadar işin yapılması mümkün değildi." Onların bu fedakarlıklarını toplayabildiğimiz bilgiler ışığında bu kitapta okuyacaksınız.

2.35. Deli mi, Veli mi?

Melbourne'den Ahmet Veli tam bir gönül eri idi. Hayatını iman ve Kur'an hizmetine vakfetmişti. Habip anlatıyor: "Bir defasında diğer Nur cemaatinden Halil Bey adında bir arkadaş sohbetimize geldi. Bize dedi ki 'Türkiye'den yeni gelmiş biri ile sizi tanıştırmak istiyorum. Kendisi buraya çoluk çocuğu ile beraber turist olarak gelmiş. Bizim sohbetlere katıldı fakat bu sohbetler onu açmadı. Bu sizden bir arkadaştır' dedi. Biz de o arkadaşı ziyarete gittik. İşte o zaman o kişinin Ahmet Veli Hoca olduğunu gördük. Ahmet Veli Hoca ilk geldiğinde Nur cemaatinin sohbetlerine katılmış fakat aradığını bulamamış. Bizimle tanışınca dünya kendisinin oldu ve çok mutlu oldu, ondan sonra da bizim sohbetlere gelmeye başladı. Tabii çok aktif, çok temiz, iyi bir insandı. İslamiyet'i her haliyle yaşayan bir arkadaştı. Onun yaptığı fedakarlıkları unutmamız mümkün değildir. 1994'te yaklaşık bir yıl boyunca Queensland eyaletinin Bundaberg ilçesinde 20-30 aileye cuma namazı kıldırmak ve çocuklarını okutmak için 1976 model Holden ile bir yıl boyunca her hafta 1851 km yol kat edip gidip geldi. Bazen ona yolda arkadaşlık edecek insanlar çıkar, bazen tamamen yalnız gider gelirdi." Uçak ile gitse o gün hem çok pahalı hem de maddi olarak imkansızdı. Ayrıca Brisbane şehrine uçacak, oradan araba ile birinin götürüp getirmesi neredeyse sekiz saat vakit alacaktı. Ayrıca orada da sürekli kalamıyordu. Çünkü her hafta Melbourne'de olması gerekiyordu. O, Peygamber sahabesi gibi yaşadı. O haşa 'deli' değil, soyadıyla müsemma tam bir "veli" idi.

Bir defasında Garip Hoca'nın hatırladığı kadarıyla 1989 yılında Ahmet Veli, bir grup arkadaşıyla Redfern Camii'nde cumartesi akşamları yapılan gençlerin sohbetine katıldı. Sohbette çok güzel bir konuşma yaptı. Daha sonra sohbete katılan gençler onun konuşmalarından çok etkilendiklerini ifade ettiler. Garip Hoca'nın hatırladığı kadarıyla o sohbet yaparken Uhud Savaşı ve o savaşta mağlubiyet olmasının hikmetleri üzerinde durdu. Bir genç sahabi olan Mus'ab b. Umeyr'i örnek olarak verdi. O sohbet yaparken hem ağladı hem de ağlattı.

Ahmet Veli, daha sonraki yıllarda kızının düğünü için Türkiye'ye gitti. Türkiye'deyken trafik kazası sonucu şehadet şerbetini içerek vuslata erdi. Bildiğiniz gibi Sadaka-i Cariye; cami, okul, çeşme, yol yapmak, ağaç dikmek,

faydalı ilmi eser bırakmak gibi insanlara faydası dokunan her çeşit iyi işlerdir. Yani öldükten sonra da amel defterimize sevap yazdıran sadaka çeşididir. İşte Ahmet Veli'nin yetiştirdiği öğrencileri de, aynı duygularla Avustralya'daki Wisdom Koleji gibi eğitim kurumlarının kuruculuğunu yaparak, onun gittiği yolda hem hizmet ediyorlar, hem de onun sevap hanesine sürekli dualarıyla mukabelede bulunuyorlar.

2.36. Sahabe Efendilerimizin Yakaza Halinde Ziyaret Ettiği Kamp

Mus'ab, Esat, Habib ve arkadaşları her yıl kamp yapmaya devam ederler. Fakat yaptığım araştırmada 1989 yılında yapılan ve merhum Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi'nin katıldığı kamp, hizmetin mayasının atılmasında çok önemli rol oynamış. O yıllarda da 12 Eylül askeri ihtilalinin etkisi hâlâ devam etmektedir. Müslüman cemaatler sıkı gözetim altında ve hürriyetleri sınırlıdır. Bu durum Hizmet hareketi içinde geçerliydi. Mus'ab, Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi'nin Avustralya'ya nasıl geldiğini şu şekilde anlattı:

Mus'ab, "Rahmetli Mehmet Ali Hocam çok zor ve sıkıntılı bir süreçte Avustralya'ya geldi. O meşhur şadırvan vaazındaki, "Samsunlu Hoca" diye ifade edilen rüyayı, olup bitenlerin anlatıldığı günümüzde çok işaretlerin olduğunu şimdi anladım. Buraya gelmeden önce, rahmetlik Mehmet Ali Hocam Ağır Ceza Mahkemesinde yargılanıyor, hatırladığım kadarıyla 20 veya 30 yıl ceza veriyorlar. Ancak Mehmet Ali Hocam Yargıtay'a başvuruyor. Ben de Türkiye'ye gittiğimde Hoca Efendi'ye bazı abilerin Avustralya'yı ziyaret etmesinin faydalı olacağını mülahaza ettiğimizi arz etmiştim. Hoca Efendi de bana, "İstediğini al, götür" dedi. Çok büyük bir cömertlik yaptı. Hatta bazı isimleri de saymıştı. Ben de orada önde olan abilerle istişare ettikten sonra, Mehmet Ali Hoca'nın Avustralya'ya gelmesinin çok faydalı olacağı konusunda mülahazalarını belirttiler. Dava Yargıtay'da devam ederken, Mehmet Ali Hocam'ın buraya gelmesi çok iyi oldu, çünkü eğer bir ceza çıkarsa, belki de burada kalacaktı."

Habib, Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi gelmeden önce Mus'ab bir toplantıda bize, "Türkiye'den Fethullah Gülen Hoca Efendi'nin sağ kolu olan çok büyük bir abi gelecek, Bu abi ile beraber kamp yapacağız" dedi. Kendi kendime, "Hoca Efendi'nin sağ kolu kim olabilir? Burada ne işi var? Burada biz kaç kişiyiz ki?" diye düşündüm.

Mus'ab'a göre, Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi Avustralya'ya geldikten iki hafta sonra Yargıtay'da davası beraat etti. Yaptığım araştırmaya göre,

rahmetlik Mehmet Ali Hoca Efendi'nin eşi ise şunları ifade etti: "Mehmet Ali Hoca Efendi uçağa bindikten ve uçak havalandıktan sonra, Yargıtay'daki dava bozuldu ve beraat haberi geldi" dedi.

Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi Avustralya'ya geldiğinde rahatsızdı. O Melbourne'a gelmeden önce Erzurum'a bir himmet toplantısına çağırmışlar. Tabii, o zaman otobüsle gidip geliyordu. Dönerken yolda galiba bir sütlaç yemiş, o esnada bir gıda zehirlenmesi yaşamış. Gıda zehirlenmesinden dolayı ağzı ve dudakları patlamış gibi bir görünüm arz ediyordu. Onu hasta hali ile havaalanından alıp yaklaşık iki saat mesafede olan kamp yerine götürmüşler.

Kamp yeri Lutheran Kilisesi'ne ait bir yerdi. Alman kökenli biri sahibi vardı. Mus'ab anlatıyor: "Mehmet Ali Hocam daha gelmeden kamp yapmaya başlamıştık. Fakat o yola çıktıktan sonra kampta sanki farklı bir manevi atmosfer oluştu. Hatırlıyorum, arkadaşlar namazlarını da ağlıyorlardı, gözyaşı döküyorlardı. Daha önce de bu arkadaşlarla kamplar yapmıştık, ama hiçbiri böyle olmamıştı. Şunu ifade edebilirim ki Mehmet Ali Hocamla yaptığımız kamp çok farklıydı. Daha önce böyle manevi atmosferi olan hiçbir kamp yapmamıştık. Bu kamp manevi yönden çok ama çok farklıydı. Hakikaten o kamp hepimiz için yeniden bir dirilişe vesile oldu. Mehmet Ali Hocam kamp boyunca namazları kıldırdı. Ben daha önceleri başka abilerle de kamp yapmıştım ve değişik kamp programlarına katılmıştım, fakat bu çok farklıydı. Mehmet Ali Hocam namaza başlarken tekbir aldıktan sonra adeta herkes nurani bir hal hissetmişti. Namazları hep gözyaşlarıyla kıldırdı, cemaat de gözyaşlarını döküyordu. Sanki melekleşmiştik. Hatta kamp dönüşü şehre girerken her şey çok farklı geliyordu. O kampta bazı rüyaları meşhur İzmirli Mucteba diye bir arkadaş vardı. Onun rüyaları çok ilginçti, o rüyada kampa Hazreti Hamza Efendi'nin geldiğini görüyor, şaşırıyor, ilgi gösteriyor, teveccühte bulunuyor. Hazreti Hamza Efendimiz, radıyallahu anh, "Biz de bu kampa iştirak etmeye geldik" diyor. Daha sonra bunu ne olacağını anlatınca çok böyle hıçkırıklarla ağladık, çok duygulanmıştık. Mehmet Ali Hocam bu güzel manevi atmosferi kendisi üzerine almadı, kendisine hiç vermedi. Kendisi 'büyük bir ihtimalle 20.000 kilometrede dünyanın bu kadar cazibedar fitnesinin insanı çepeçevre sardığı bir yerde bu genç arkadaşların gece teheccüt ve evradü ezkar ile bu kadar meşgul olmaları herhalde manevi alemde kabul görmüş. Ona bir teveccüh olmuştur,' dedi. Ben de kendisine, "Hocam, 5 yıldır kamp yapıyoruz, ama böyle manevi atmosferi olan hiçbir kamp görmedim," dedim. Siz öyle düşünüyorsunuz ama herhalde büyüğümüzün de duası kabul olunduğunu görüyoruz, dedim.

Kampa iki tane de genç çocuk katılmıştı. Onlar binanın tepesine çıkıp ezan okuyorlardı. Normalde ezanı burada dışarıda okuyamazsınız. Fakat orası kamp olduğu için ve çevresi ormanlık olduğu için bu iki genç ezan okuyorlardı. Tıpkı İstanbul'daki Selatin Camileri'nde olduğu gibi yarım dakika arayla ezanın bir cümlesini okuyorlardı."

2.37.Ensar'ın Rüyasında Peygamberimizi Görmesi

Peygamberimiz, "Rüyasında beni gören, gerçekten beni görmüştür. Çünkü, şeytan hiçbir şekilde benim suretime giremez."[81] İmam Rabbânî Hazretleri, "Efendimiz kendi şeklinde görüldüğü zaman hakkıyla görülmüş olur ki, şeytan O'nu temsil edemez." derken, ayrı bir ekol sahibi olan Muhyiddin İbni Arabî, "Ne şekilde ve surette olursa olsun, 'Ben peygamberim' diye kişinin kalbine doğan zat Peygamberimizdir."[82] demiştir. Alimlerin çoğunluğu, Muhyiddin İbn Arabî Hazretlerinin düşüncesine temayül göstermişlerdir. Merhum Fethullah Gülen Hoca Efendi, "Peygamberimizi rüyada gören biri bunu kendisine değil, şahs-ı maneviye bağlamak lazım" der.[83]

O kampa katılan ve çok ağlayan anlardan biri de Ensar idi. O kampta geçirdiği günleri anlatırken sanki aynı halleri yaşıyormuş gibi anlattı ve ağladı. Ensar kampla ilgili hatıralarını şöyle özetledi: "O yıllarda hiç unutamadığım 1989 yılının Aralık ayında Mehmet Ali Şengül Hocamız ile yaptığımız yaz kampı idi. Hocamızı havaalanından alarak direkt kampa götürmüştük. Kampın içinde bir de göl vardı. O kampın manevi havası bambaşkaydı. Konuşmalarında hep tevazu vardı. Kampta bir defasında geceleyin rüyamda Peygamber Efendimizi görmüştüm. O bana üzüm ikram etti, ben de o üzümden yedim. Tabii o anki manevi havayı, hissimi ve heyecanımı anlatamam. Tabii uykudan uyanınca keşke hiç uyanmasaydım hissi vardı."

O kampa katılanlardan biri de Faruk idi. O kampla ilgili hatıralarını anlatırken duygusal anlar yaşadı, gözleri yaşardı ve Ensar ile alakalı da şunları söyledi: "Ensar Bey de hüngür hüngür ağlamış, kendinden geçmiş ve dışarı çıkarılmıştı. Bir ara Ensar Bey, Mehmet Ali Hocam'ın elini öpmek için ileriye fırladı. Fakat Mehmet Ali Hocam müsaade etmedi. Ensar Bey zorla öpmeye

81 Buharî, Tabir 2, 10; Müslim, Rüya 10.

82 https://sorularlaislamiyet.com/peygamberimizi-ruyada-gormek-mumkun-mu-peygamber-efendimizin-asm-ancak-yasarken-kendini-gorenin

83 Mus'ab kendisi ile alakalı bir rüyayı arzedince, Hoca Efendi bu cevabı vermiştir.

çalışıyordu. Mehmet Ali Hocam da müsaade etmemek için gayret ediyordu. Adeta, sanki bir birileriyle güreşiyorlardı. Aynı zamanda ikisi de ağlıyordu."

2.38.Gözyaşları İle Islanan Seccadeler

Ensar, o kampta yapılan sohbetlerde ihtiyaç duydukları manevi gıdaları aldıklarını ifade etti. Yine o kampta Mehmet Ali Hoca Efendi sohbet yaparken kendilerini sahabe arasında oturduklarını hissettiğini de sözlerine ekledi. O kampa katılan Faruk, kamptaki manevi hava ile alakalı şunları söyledi: "Belki de hayatımızda yaşadığımız en güzel anlardan biriydi. Mehmet Ali Hocam da memnun olsun diye iki genci ezan okumak üzere yetiştirilmişti. Bu gençler namaz vakti kampın üstünde farklı köşelere çıkar, namaz vakti aynı anda ezan okurlardı. Ormanların içinde yankılanan o ezanlar Mehmet Ali Hocam'ı da ağlatmıştı. Kamp boyunca Mehmet Ali Hocam bizlere imamlık yaptı, namaz kıldırdı. Mehmet Ali Hocam ağlayarak namaz kıldırırken, arkasında namaz kılan hemen hemen herkes gözyaşı dökerdi. Hatta bir defa halıya baktım. Namaz kılanların gözyaşları ile halılar ıslanmıştı. Bir hafta hep böyle oldu. Hocam gözyaşlarıyla namaz kıldırırdı. Biz de arkasında hüngür hüngür ağladık.

Bir defasında Mehmet Ali Hocam sahabelerden bahsediyordu. Sahabenin ismini tam hatırlamıyorum ama galiba Huzeyfe radiyallahu anh'dan bahsediyordu. Biz Hocam'ı dinlerken Hacı Ehat hüngür hüngür ağlamaya başladı ve çığlıklar attı. Arkadaşlar sonra onu sakinleştirdiler ve ona sordular: "Sana ne oldu? Neden böyle kendinden geçtin?" O, 'Hocam sahabelerden bahsederken o sahabeler gözümün önüne geldi. O olayı bizatihi canlı olarak yaşadım.' Nasıl yaşamıştı, nasıl bir görüşmeydi tam bilmiyorum." Habib, Hacı Ehat ile alakalı, "Kampta iken bir defasında Hacı Ehat ağlamaya başladı. O kadar ağlıyordu ki hayatımda öyle ağlama görmedim. Kendisi feryadı figan ediyordu. Zaten o kampta arkadaşlardan ağlamayan kalmadı," dedi.

Kampa katılanlardan ve o kampı asla unutamayacağını ifade eden Habib, hatıralarını şöyle anlattı: "Rahmetli Mehmet Ali Hocam ile yaptığımız o kampı hiç unutamıyorum. Belki 30 kişi civarında idik. Mehmet Ali Hocam çok farklı bir insandı. Duruşu farklıydı, konuşması farklıydı. Onun konuşmaları hepimizi çok etkiliyordu. O konuşurken sesi sadece kulağımıza gelmiyor, aynı zamanda kalbimize işliyordu. Bütün namazları onun arkasında kıldık. O namazları kıldırırken hem kendisi ağlıyor hem de arkasındaki bütün arkadaşlar da ağlıyordu. Bu her vakitte böyle oldu. Kampta istisnasız bir hafta boyunca

kıldığımız namazlar hep böyle oldu. Hatta öyle oluyordu ki bazı arkadaşlar çok ağladıklarından dolayı namazdan sonra kendilerini dışarı atıyorlardı. Kendinden geçiyorlardı. Bazıları dışarı çıkıp ağaçların arkasında hüngür hüngür ağlamaya devam ediyorlardı. Ne yaptıklarının farkında bile değillerdi. Namazlardan sonra Mehmet Ali Hocam sohbet yapıyordu. O zaman zaman sahabeden anlatıyor ve bize öyle bir anlatıyordu ki kalbimize böyle mızrak gibi girip çıkıyordu. O sohbetlerde arkadaşlar gözyaşlarına hakim olamıyorlardı. Mehmet Ali Hocam da sohbetlerinde bu manzarayı görünce bazen sohbetini kesiyor, o da gözyaşlarına hakim olamıyor ve odasına çekilip orada ağlıyordu. Bir gün rahmetlik Mehmet Ali Hocam Mus'ab Bey'e şöyle demiş: 'Arkadaşlar bu gözyaşlarıyla arınıyorlar. Bırakın ağlasınlar. Cenabı Allah onları temizliyor,' demiş.

Bir gün sohbet sonrası içimizden birisi, "Hocam müsaade ederseniz hepimiz adına sizin elinizi öpmek istiyorum" dedi. Mehmet Ali Hocam ona baktı ve "Estağfurullah" dedi. "Benim kirli ellerim sizin temiz dudaklarınızı kirletir" dedi. Bunun üzerine içimizden Ensar Bey, Mehmet Ali Hocam'a hızla yöneldi ve elini öpmek istedi. Mehmet Ali Hocam ellerini öptürmemeye çalışıyor, o ise öpmek için uğraşıyordu. Ensar Bey adeta kendinden geçmişti. Mehmet Ali Hocam'ın ayaklarını bu defa öpmek istedi. Tabii o da müsaade etmiyordu. Arkadaşlar Ensar Bey'i alıp zorla dışarı çıkardılar. Dışarıda ona "Kendine gel, ne yapıyorsun" diyorduk. Ensar Bey de, 'Ne demek, onun eli pis olur mu hiç? Ben öpmek istiyorum' diye feryat ediyordu."

2.39.Aradığımı Buldum

1948 yılında Avustralya'ya göç etmiş merhum İbrahim Dellal, cuma günleri Coburg'daki camiye gider ve cuma namazını orada kılardı. Merhum Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi Melbourne'a geldiği zaman veya bir başka zaman da olabilir, İbrahim Dellal, Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi'nin cuma günü verdiği hutbeyi dinler. Merhum Hoca Efendi muhabbetten bahseder ve kendisi "Bizim muhabbet fedaileriyiz. Husumete zamanımız yok" sözleri ona çok tesir eder. İbrahim yıllardır aradığı bu idi. O, Mehmet Ali Hoca'nın bu ifadesini serlevha yapar ve yabancılar ile olan konuşmasında tekrar ederdi. İbrahim Dellal çok defa "Ben o hutbeyi dinledikten sonra aradığımı bulmuştum" der.

2.40. Dostlar Arasındaki Sıkıntı

Merhum Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi Melbourne'a gelmeden önce Hizmet gönüllüleri arasında bazı sıkıntılar mevcuttu. Bu frekans uyuşmazlığı onları

menfi etkiliyordu. Hatta buna kısmen de bölünme denilebilir. Habib, "1989 yılında Hizmet olarak kendi içimizde bazı sıkıntılar yaşıyorduk. Arkadaşlar arasında frekans uyuşmazlığı vardı. Kardeşliğimiz bir derece bozulmuştu. İkiye bölünmüştük." Merhum Mehmet Ali Şengül'ün gelmesiyle ve yapılan kampın meydana getirdiği manevi atmosferin bereketi ile bu problem çözüldü. Esat anlatıyor: "Mehmet Ali Hocam kampa gelmeden önce kendi aramızda bazı sıkıntılar vardı. Bir hoca arkadaşımız birkaç kişi ile ayrı bir yerde ders yapıyordu. Sanki üç ayrı grup olmuştuk. Mehmet Ali Hocam 1989 yılındaki kampına katılamamıştım. Kampın sonuna doğru Mus'ab Bey telefonla aradı ve Mehmet Ali Hocam'ın beni ziyaret etmek istediğini ifade etti. Mehmet Ali Hocam geldi ve ziyaret ederken ağladı. 'Eğer bu meseleyi çözemezsek, ben Hoca Efendi'ye ne diyeceğim' diye ağladı. Ben de Mehmet Ali Hocam'a bir şeyler arz ettim. Sonra 'Detayını tekrar görüşelim' dedi. Daha sonra ikimiz bir araya geldik. Beraber namaz kıldık. O zaman çok ilginç manevi bir hal oldu. Mehmet Ali Hocam da ağladı. Tabii o manevi atmosferden sonra, ben de 'Hocam bir şey yok' dedim ve tekrar arkadaşlarla yola devam ettik, yani hizmetlere beraberce koşturduk."

2.41.Peygamberimiz Soruyor: O Nerede?

Merhum Mehmet Ali Şengül ile alakalı Avustralya'da pek çok kimsenin çok ilginç hatıraları vardır. Sabit anlatıyor: "Mehmet Ali Hocam Melbourne'a geldiğinde Richmond'daki dershanede birkaç gün kalmıştı. O kendi odasında kalırken yan odada da iki tane genç arkadaş kalmıştı. O gençlerin isimlerini hatırlayamıyorum. Rüya halinde mi veya yakaza halinde mi tam bilmiyorum. O gençlerden birisi Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in odaya girdiğini görüyor. Ve soruyor: 'O nerede?' Genç de 'O kim efendim?' diye soruyor. Peygamberimiz, 'Mehmet Ali Hoca' diyor. O iki genç ranzada uyudukları için rüya gören kişi heyecandan yatağından fırlayınca kafasını ranzaya vuruyor."

O sıralarda ben de bir rüya görmüştüm. Rüyamda Yunus ile beraber bir gölün içindeyiz. Hoca Efendi de yanımızda. Dizimize kadar suların içine gömülmüştük. Yunus Bey bir taraftan, diğer tarafta da ben Hoca Efendi'nin kolları altına girmişiz ve onu kıyıya doğru götürüyoruz. Ben bu rüyayı Mehmet Ali Hocam'a anlattığımda, bana 'Sizlerin bu Hizmete sahip çıkacağınıza işaret,' demişti. O böyle yorumlamıştı. Nitekim o gün bugündür de elhamdülillah bu rüya gerçek oldu, hizmetin bir kenarında durmaya gayret ettik. Allah bizi bu hizmetten ayırmadı, ayırmasın inşallah."

2.42.Bomboş Valiz ile Türkiye'ye Dönüş

Faruk, "Mehmet Ali Hocam Melbourne'a geldiğinde Richmond'daki dershanede birkaç gün kalmıştı. O kendi odasında kalırken yan odada da iki tane genç arkadaş kalmıştı. O gençlerin isimlerini hatırlayamıyorum, Murat ve Mithat isimleri çağrışım yapıyor. Rüya halinde mi veya yakaza halinde mi tam bilmiyorum. O gençlerden birisi Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in odaya girdiğini görüyor. Ve soruyor: 'O nerede?' Genç de 'O kim efendim?' diye soruyor. Peygamberimiz, 'Mehmet Ali Hoca' diyor. O iki genç ranzada uyudukları için rüya gören kişi heyecandan yatağından fırlayınca kafasını ranzaya vuruyor." Faruk'un anlatamsı yukarıdakı rivayeti te'yid ediyor.

Merhum Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi'nin Türkiye'ye dönmeden önce birkaç gün kaldığı Richmond'daki dershanede kalır. Habib onunla ile alakalı hatırasını şöyle nakleder: "Mehmet Ali Hocam'ı da orada misafir ettik. Daha sonra onu havaalanına götürmek için yanına gittik. Mus'ab Bey, Mehmet Ali Hocam'ın yanına girdi. Zannedersem ondan bir şey istedi. O da takkesini verdi. Daha sonra bir başka arkadaş içeri girdi. Mehmet Ali Hocam ona cübbesini verdi. Bunu gören diğer arkadaş da içeri girip teberrüken ondan bir şey istediler. O da kimseyi kırmadı, ne varsa veriyordu. İçeri girip bir şey isteyeyim dedim. İçeri girip elini öpmek istedim fakat Hocam izin vermedi. Fakat bana da gömleğini verdi. Mehmet Ali Hocam herkese bir şeyler verdi. Ve en son dedi ki 'Artık bir şeyim kalmadı, kusura bakmayın.' O boş valiz ile Türkiye'ye döndü. Ben o gömleği getirdim ve eşime dedim ki bunu yıkama. O gömleği yıllarca kokladım. Mehmet Ali Hocam'ın kokusunu hissediyordum. Sonra o gömleğe ne oldu bilmiyorum." Habib hatıralarını anlatırken hayalen eski günlerine gitti ve gözyaşlarını tutamadı.

2.43.Bu Kadar da mı Olur

Habib anlatıyor: "O sıralarda eşim hamileydi. Ben kampta iken akşam vakti telefon geldi. Hanımın sancısı tutmuş ve bir taksiyle hastaneye götürmüşler. Ben de kamp yerinden hemen hastaneye gittim. Hastanede birkaç saat kaldım. Bizim oğlan dünyaya geldi. Onu kucağıma aldım, dua ettim. Sabah namazı vakti girmişti. Hastanede ibadet için ayrılan bir oda vardı. Oraya gidip sabah namazımı kıldım ve tekrar hanımın yanına geldim. Hastanede eşim bendeki farklılığı hissetmişti. 'Kamp sana çok iyi gelmiş, derviş gibi olmuşsun. Böyle manevi bir fırsat daha bulamayız' diyerek, o da gönüllü olarak, beni kampa geri gönderdi. Ancak ben yine eşimden müsaade isteyip ayrıldım. Hatta eşim

bazen bana 'Beni hastanede bıraktın gittin' der. O günü unutamadığını söyledi. Kampın manevi havasından o kadar etkilenmiştik ki gözümüz başka bir şey görmüyordu. O kampa katılan bütün arkadaşlar oranın manevi havasını asla unutmadılar."

Mus'ab, "Kampı bitirince şehre dönerken canımız çok sıkılıyordu. Tabiri caizse sudan çıkmış balığa dönmüştük. O hali sadece ben değil diğer arkadaşlar da hissetmişti. Kamp bizler için adeta bir arınma olmuştu."

2.44.Zaman Gazetisinin Avusturalya'da Dağıtılışı

İnternet çıkıncaya kadar Avustralya'daki Türklerin tek haber kaynağı SBS radyosunun günlük bir saat olarak yaptığı yayındı. Bu yıllarda okumuş kesim genelde solcuydu ve bazıları dine çok karşıyken bazıları da son derece ilgisizdi. SBS radyosunu da dinle alakası olmayan ve yayınlarında dini hassasiyetleri dikkate almayan bir ekip idare ediyordu. Onların sol tandanslı yayınları toplumun pek çok kesiminde rahatsızlık uyandırıyordu. Türkiye'den gazeteler uçakla gönderilir ve 3-5 gün sonra o gazeteler ancak Avustralya'ya ulaşırdı. İnsanlar da Türkiye'den Zaman gazetesini getiriyorlar ve dağıtıyorlardı. Hatta bazen 10 km ilerdeki bir aboneye gazete dağıtmak için haftada 2-3 defa giden olurdu. Mesela gönüllü dağıtıcılar Sidney Liverpool'da oturur fakat haftada 2-3 gün Campbelltown'da bulunan birkaç aboneye gazeteyi gönüllü olarak dağıtırlardı.

2.45. 3ZZZ Radyosu

İşte Türkiye ile haberleşmenin zor olduğu bu dönemde hizmetteki gönüllüleri Melbourne şehrinde kurulan bir toplum radyosundan günde bir saat yayın yapma hakkını elde ederler. Tabii ki bir saati doldurmak kolay değildi, en büyük zorluk günlük haberleri vermekti. Bunun için Türkiye'den arkadaşlar faks ile gazete haberlerini gönderirler ve onlar da günlük olarak bu haberleri vermeye çalışırlardı. Ayrıca Ramazan ayında o toplum radyosunda sahur vakti de program yaparlardı. Hatta Esat o günleri hatırlarken, "Biz çok defa sahurumuzu radyo programı esnasında radyoda yapardık," der. Esat o konuda Ahmet Veli'nin fedakarlıklarını asla unutmamış. Ahmet Veli kendisi belki aç kalır ama o programı yapmaya çalışırdı.

Esat anlatıyor: "O yıllarda 3ZZZ radyosunda programlar yapıyorduk. Ben ve merhum Ahmet Veli Hoca programları yapıyorduk. Etnik toplumlar için kurulan bu radyoda diğer etnik gruplar da program yapıyordu. Radyo programlarında farklı konular işliyorduk. Programlar içerik olarak haberler,

dini sohbetler, dinle alakalı konuşmalar, sağlık konuları veya toplumu ilgilendiren diğer meseleler, gençlikle alakalı sorunlar ana konulardı. Türk toplumu arasında da bayağı tutuluyordu. Çünkü o zaman devletin kurmuş olduğu 3EA SBS radyosu vardı fakat solcular idare ediyordu. Dolayısıyla 3ZZZ radyosundaki programlarımız 3EA radyosuna bir alternatif idi. 3ZZZ Radyosunda Ramazan boyunca da dolu dolu programlar yaptık. Sahur vakti de özel bir program vardı. Rahmetli Ahmet Veli Hoca ile beraber sahurumuzu orada yapardık." 3ZZZ radyosu hem hizmetin hem de camilerin ve diğer İslami cemiyetlerin faaliyetlerini duyurmada önemli rol aldı. Bu radyonun ne kadar faydalı işler yaptığını Bosna Hersek'te iç savaş devam ederken onlara kurban toplamak için yapılan programda ortaya çıktı. Bunu gelecek bölümlerde okuyacaksınız.

2.46.Sütunlar Arkasında Ağlayan Hoca

Bu kitap için araştırma yaparken merhum Mehmet Ali Şengül ile alakalı çok ilginç başka hatıralar da dinledim. Merhum kamp için Melbourne'a geldikten sonra Türkiye'ye dönerken umre yapmak ister. O umreye giderken yanında Melbourne şehrinden de iki tane genç onunla beraber giderler. Bu gençlerin ifadesine göre, onlar Medine'ye varırlar. Babu's-Selam kapısından Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi ile beraber Mescidi Nebeviye'ya girerler. Caminin içi çok kalabalıktır. İki genç ilerler ve Peygamber Efendimizin mübarek ravzası önünde onu selamlar. Fakat bir bakarlar ki Mehmet Ali Hoca yanlarında yok. Onlar selamlama yaptıktan sonra onu aramaya başlarlar. Derken selam kapısına yakın bir sütunun arkasında onu ağlarken bulurlar. Kendisine, "Hocam endişe ettik, sizi bulamayınca merak ettik ve sizi aradık. Biz Peygamber Efendimizi selamlarken yanımızda sizi göremeyince merak ettik. Derken sizi burada bulduk," derler. Merhum Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi, "Peygamber Efendimizin huzuruna varmak için layık olacak bir amelim yok. Onun için utandım ve Peygamber Efendimizin huzuruna varıp selamlayamadım. Ancak uzaktan selamladım," der.

Merhum Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi'nin davranışını pek çok selefi salihin hayatlarında da görmek mümkündür. Rivayete göre İmam Azam 56 defa Medine'ye gider ve tam 49 defa Peygamberimizin ravzasının yanına gidip selam vermeye kendini layık görmez. Rivayetlerde kırk dokuzuncu defada Peygamber Efendimiz mübarek kabri şerifinden onu davet eder. Bunun üzerine İmam Azam gider ve Peygamberimizi selamlar.

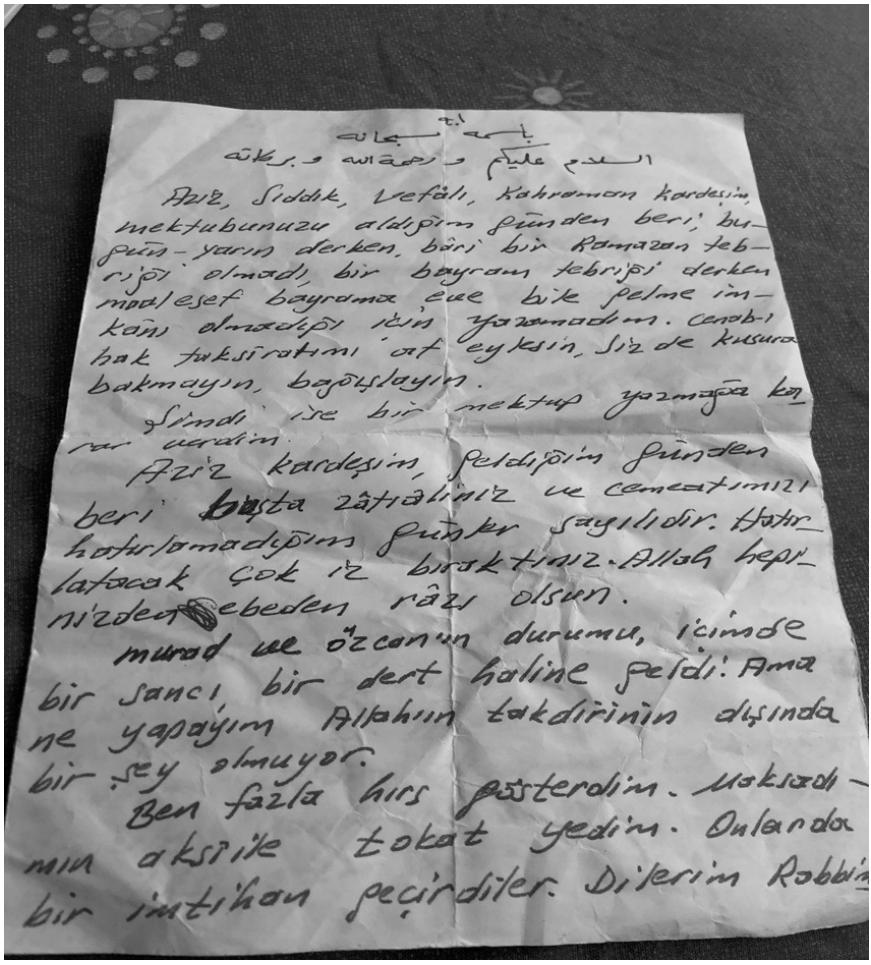

باسمه سبحانه
السلام عليكم ورحمة الله وبركاته
Aziz, Sıddık, Vefâlı, Kahraman kardeşim,
mektubunuzu aldığım günden beri; bu-
gün-yarın derken, bâri bir Ramazan teb-
riği olmadı, bir bayram tebriği derken
maalesef bayrama eve bile gelme im-
kânı olmadığı için yazamadım. Cenab-ı
hak taksiratımı af eylesin, siz de kusura
bakmayın, bağışlayın.
Şimdi ise bir mektup yazmağa ka-
rar verdim.
Aziz kardeşim, geldiğim günden
beri başta zâtıâliniz ve cemeatımızı
hatırlamadığım günler sayılıdır. Hatır-
latacak çok iz bıraktınız. Allah hepi-
nizden ebeden râzı olsun.
murad ve özcan'ın durumu, içimde
bir sancı, bir dert haline geldi. Ama
ne yapayım Allahın takdirinin dışında
bir şey olmuyor.
Ben fazla hırs gösterdim. Maksadı-
mın aksiile tokat yedim. Onlarda
bir imtihan geçirdiler. Dilerim Rabbim

Mehmet Ali Şengül'ün Türkiye'ye döndükten sonra gönderdiği mektubun ilk sahifesi

2.47.Mehmet Ali Şengül Hoca Efendinin Mus'ab'a Mektubu

Mehmet Ali Şengül hoca efendi Türkiye'ye döndükten sonra Mus'ab'a bir mektup yazar.

Bismihi Subhanehu, Esselamu aleyküm ve rahmetullahi ve berekatuhu
Aziz Sıddık Vefalı Kahraman Kardeşim
Mektubunuzu aldığım günden beri bugün yarın derken bari bir Ramazan

tebriği olmadı bir bayram tebriği derken maalesef bayramda dahi eve bile gelme imkanı olmadığı için yazamadım. Cenabı Hak taksiratımı affeylesin siz de kusura bakmayın bağışlayın şimdi ise bir mektup yazmaya karar verdim.

Aziz kardeşim.

Geldiğim günden beri başta zatı aliniz ve cemaatınızı hatırlamadığım günler sayılıdır hatırlatacak çok iz bıraktınız. Allah hepinizden ebeden razı olsun. Murat ve Özcan'ın durumu içimde bir sancı bir dert haline geldi ama ne yapayım Allah'ın takdirinin dışında bir şey olmuyor ben fazla hırs gösterdim maksadının aksiyle tokat yedim onlar da bir imtihan geçirdiler. Dilerim rabbimden bir gün akılları başlarına gelir döner gelirler çünkü hayalimden bile hayırdan başka bir şey geçirmedim.

Aziz sıdık kardeşim

Mukaddeslerimiz adına her şeyin tahrip edildiği bu tahribe mukabil tamiratları tavzif edilen kudsilein sevk ve idaresi omuzlarına konan büyüklerimizin emri altında Resulullah sallallahü sellemin teftişi altında imana ve kurana hizmet etmek kadar kalbe huzur ve itminan veren bir şey bilmiyorum. Allah celle celaluhu ebet müddet devam ettirsin amin.

Kıymetli kardeşim, bizler bir yönüyle işin kaynağına menbaına yakın olduğumuz için sıkıştığımız zaman nefes alma imkanı buluyoruz 20.000 km uzaklıkta, (o gayri Müslim) diyarda Allah celle celaluhu sizlerin yardımcısı olsun. hizmetinizde ihlas etem üzere muvaffak eylesin. kalbinize itminan yuvanıza huzur rızkınız vus'at ve bereket namzedi şehid ve ablalarına ve annelerine hayırlı uzun ömür, idealleriniz olan hedefe varmanız için Allah'ın inayetine emanet eder dualarınızı beklerim. Bütün ihvana selam eder gönül dünyalarının huzur ve ettiğini anla dolmasını dünya ve ukba muvaffakatlerine dua eder, dua beklerim. Fi emanillah. (Allah'a emanet olunuz) selamünaleyküm vessalamu man ıttabaal huda (Selam hidayet üzere olanlara olsun).

Duaya çok muhtaç mücrim kardeşiniz

Mehmet Ali Şengül.

2.48. Faruk'un Hizmetle Tanışması

Faruk 1961 yılında doğdu ve 1974 yılında ailesi ile Avustralya'ya göç etti. Gelir gelmez bir okula kaydettiler. Faruk ilk aylarda bayağı sıkıntılar yaşadı. Okulda bazı öğrenciler kendisi ile alay ettiler. İngilizceyi iyi öğreninceye kadar bayağı sıkıntı çekti. O genç yaşlarda Türkçe tabiri ile tam bir delikanlıydı. Aynı zamanda iyi bir boksördü. O, hizmetle nasıl tanıştığını şöyle anlattı:

"Hizmetle ilk tanışmam 1982 yılında Melbourne'a Mus'ab Bey gelmişti. Kendisi benim bacanağım olur. Beni Hizmetle o tanıştırdı. Gerçi daha önce Hoca Efendi'yi biliyordum. Onun kasetleri 1978-1979 yıllarında Coburg Camisi'nde satılırdı. Gençler olarak biz bazen camiye takılırdık. Mus'ab Bey 'Yeni Nesil' adı altında bir gençlik derneği kurmuştu. O zaman o gençleri kamplara götürdü. O kamplarda dersler yapılır ve çeşitli sportif faaliyetler de olurdu. Evet, Hizmet ilk yıllarda öyle başladı. Daha sonra Richmond'da apartmanların biri dershane olarak kullanıldı. O ilk sohbetlere Mus'ab Bey, kardeşi, Habib, Esat Hoca, Ensar, Hacı Ehat ve Mustafa isminde bir arkadaş daha katılırdı. Daha başkaları da vardı ama şu an hatırlayamıyorum." O, merhum Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi'nin katıldığı kampı asla unutmaz. Faruk kampla alakalı şunları ifade etti:

"Bir defasında Mehmet Ali hocam sahabelerden bahsediyordu. Sahabenin ismini tam hatırlamıyorum ama galiba Hubeyb radiyallahu anh'dan bahsediyordu. Biz hocamı dinlerken Hacı Ehat hüngür hüngür ağlamaya başladı ve çığlıklar attı. Arkadaşlar sonra onu sakinleştirdiler. Ve ona sordular: 'Sana ne oldu? Neden böyle kendinden geçtin?' Hocam sahabelerden bahsederken o sahabeler gözümün önüne geldi. O olayı bizatihi canlı olarak yaşadım. Nasıl yaşamıştı, nasıl bir manzara görmüştü bilmiyorum." Bir araştırmacı olarak bu konuyu sormak için Hacı Ehat'ı evinde ziyaret ettim ancak o bu konuda belki de ihlasının gereği olarak konuşmak istemedi.

Faruk devam ediyor: "Ensar Bey bir defasında hüngür hüngür ağlamış, kendinden geçmiş ve dışarı çıkarılmıştı. Bir ara o, Mehmet Ali hocamın elini öpmek için üzerine atladı. Fakat hocam müsaade etmedi. Ensar Bey zorla öpmeye çalışıyordu. Mehmet Ali hocam da müsaade etmemek için gayret ediyordu. Adeta, sanki birbiriyle güreşiyorlardı. Aynı zamanda ikisi de ağlıyordu." Faruk, o ilk yıllarda hizmete sahip çıkan merhum İbrahim Dellal ile ilgili ilginç hatıraları vardır.

Faruk, "Merhum İbrahim Dellal abinin her cemaatle ilişkisi vardı. O sanki bütün çiçeklerden polen toplayan ve bal yapmaya çalışan bir arı gibiydi. Fakat bizlerle tanıştıktan sonra hep bizimle oldu. O artık aradığını bulmuştu. Bu, son nefesine kadar da devam etti. Merhum Mehmet Aydınoğlu abinin de hizmete çok büyük katkıları oldu. Yurdun sebze ve meyve ihtiyacını karşılamak için Shepparton kasabasına gidip meyve ve sebze toplar getirirdi. Yurdun ihtiyacı olan başka gıdaları da toplayıp getirirdi. O günlerde hatırladığım kadarıyla Sami ve Haşmet abi de vardı."

2.49. Yaho Seni Hoca Zannettik

Sabit herkesi güldüren bir hatırasını anlattı: "Şu an ismini hatırlamıyorum. Türkiye'den bir hoca arkadaş gelmişti. Denizlili bir vatandaşımız sohbetten sonra hocaya sorular sormaya başladı. Hoca arkadaşımız da bir iki soruya cevap verdi. Daha sonra sorulan bazı sorulara da bilmiyorum dedi. Denizlili vatandaş 'Yahu biz de seni hoca zannettik. Onun için buraya geldik' demişti. Onun bu sözleri üzerine sohbette bulunan herkes çok gülmüştü." Anadolu'dan gelen insanlarda hocaya olan hüsnüzanlarından dolayı onları her şeyi bilir zannederlerdi. İmam Gazzali'nin kitabında geçer. Birisi büyük alim ve Maliki mezhebinin kurucusu İmam Malik'e tam 49 soru sormuş. İmam Malik (Ö.795) bu soruların 32 tanesine bilmiyorum demiş. Selefi Salihin tam bilmediği sorulara asla cevap vermezlerdi.

Osmanlılarda cami hocaları sadece dini bilgileri değil, başka konularda da ilim sahibi olurlardı. Örneğin 1850'li yıllarda Süleymaniye Camii için imam bulmak amacıyla gazeteye verilen ilanda imamın üç dil bilmesi, İslami ilimler yanında Tevrat ve İncil'e de vukuf olması şartı aranmaktadır.

2.50. Neden Orta Asya Değil?

Eren, 1993 yılının Mayıs ayında davet üzerine Avustralya'ya gitme kararı aldı. O zamanlar onun gibi yeni mezunlar ve İngilizce bilenler daha çok Orta Asya'ya gidiyordu. Eren, Avustralya denildiğinde önce şaşırır, "Neden Orta Asya değil?" diye içinden geçirir. Avustralya'ya ilk geldiğinde hamile olan eşini Türkiye'de bırakmak zorunda kalır. O Avustralya'da iken ilk çocuğu dünyaya gelir. Bu, Eren için kolay bir durum değildi ve elbette memleket ve aile özlemi de vardı.

Eren, Avustralya'da ilk ayları ve yaptıkları ile ilgili olarak şunları hatırlar: "İlk yıllarda daha çok Türkiye'de öğrendiğimiz metotlarla eğitim hizmeti vermeye çalışıyorduk. İlk günlerde henüz bir kurumumuz olmadığı için kurumsal bir faaliyetimiz yoktu. Daha çok öğrencilere bireysel olarak ders vermeye çalışıyorduk veya ortaokul ve lise derslerine yardımcı oluyorduk. Selimiye yurdu henüz inşaat halindeydi. Yurdun işleri büyük ölçüde gönüllüler tarafından yapılıyordu; inşaatta da hep gönüllüler çalışıyordu. Yurtta herkes, bay-bayan, bir şeyler yapmaya gayret ediyordu. Ben de inşaatta çalıştığımı hatırlıyorum. Yurt tamamlandıktan sonra öğrenci almaya başladık. Bu öğrencilerin bir kısmı daha önce kamplarımıza katılmıştı. Aileler, yurtta kalmalarının faydalı olacağına inanıyordu. Hatta Brisbane, Shapoerton, Mildura ve Dandenong'dan öğrenciler gelmişti.

Yurt açıldığında, ailelerden talepler gelmeye başladı çünkü çocuklarını korumak, Türkçe ve dinlerini öğrenmelerini istiyorlardı. Aynı zamanda eğitimlerinde de başarılı olmalarını diliyorlardı. Pek çok aile bunu arzuluyordu. Yurdun toplam kapasitesi elli öğrenciye ulaşmıştı; bu, ailelerin ciddi ihtiyaçlarını gösteriyordu. O zamanlarda yaşanan acı tecrübeler ve çocukların kaybolmaması adına Türkçe ve dini kimliklerini öğrenmeleri, yurdu adeta bir cankurtaran gibi görmelerine sebep oluyordu. Karşılaştığımız sıkıntılardan biri, 15-20 öğrenciyi bir odaya yerleştirmemiz ve ranzalarda yatırmamızdı. Öğrenciler evlerinde kendi odalarında kalıyorlardı ve bu durum hoşlarına gitmiyordu. Ancak okul dışı çeşitli faaliyetler yapıyorduk; çocukları spora, pikniklere, kamplara götürüyor ve 15 günde bir evlerine gitmelerine imkan tanıyorduk. Bu faaliyetler, yurdu sevmelerine sebep oldu. Başlarda çocuklar için cazibe merkezi olmasa da, zamanla cazip hale geldi. Arkadaşlıklar, hafta sonu programları ve diğer etkinlikler çocukları eğlendiriyordu. Avustralya'da hizmet için yurt, ciddi bir atlama taşı oldu."

2.51. Önce Çok Korktum

Selime 20 yaşındayken 5 buçuk aylık bebeği ve eşi Eren ile birlikte Kasım 1993'te Melbourne'a gelir. Selime Avusturalya'ya gelmeden önce şunları hatırladı: "Eren Bey beni parka götürmüştü ve ben 6 aylık hamileydim. Farklı bir şekilde dolaşıyorduk ve daha yeni evlenip yerleştiğimiz şehre gelmiştik, pek fazla zaman geçmemişti. Bir ev kurmuş ve kendisi bana tayininin çıktığını söyleyince şaşkınlığa uğradım. Yurtdışına tayin olmak o zamanlar oldukça yeni bir durumdu. Evet, babamın İzmir'den İstanbul'a tayini çıkan ilk kişilerden biri olduğunu biliyordum ama Avustralya'nın işin içine girmesiyle oldukça şaşırdım ve bu duruma üzüldüm. Anne olma yolunda ilk adımı atmıştım ve çok korkmuştum. İlk günlerde alışmam ve kabullenmem uzun sürdü ama vicdanım, bunun Allah rızası için olduğunu ve karşı çıkmayacağımı biliyordu. Eşime hiçbir zaman gidemeyeceğini söylemedim."

Selime Melbourne'a ilk geldiğ gün have yağmurlu idi. Çevresindeki insanlar ise ona çok cana yakın ve sıcak davrandılar. O kendisinden büyük ablalardan hem de çevreden gelen teyzelerden çok şey öğrenir ve tecrübelerinden faydalanır. Daha sonra bir İngilizce kursuna kaydolup ve Avustralya'yı tanımaya başlar.

Selime "Firdevs Hanım'ın iki küçük çocuğu olmasına rağmen, benim de küçük bir çocuğum vardı. Hem Firdevs Hanım'ın eşi hem de benim eşim, hizmetle çok meşguldüler. Onlar, erkek öğrenciler ve beylerle ilgilenirken, biz de elimizden geldiğince kız çocuklarıyla ilgileniyorduk. Firdevs Hanım için bu daha zordu çünkü iki küçük çocuğu vardı. Yine de büyük fedakarlıklar yapıyordu.

Kız öğrencilere Risale dersi veriyorduk. Türkçeleri azdı çünkü burada büyümüşlerdi. Ancak Allah rızası için yaptığımız derslerin faydasını sonradan görecektik. Bazı öğrenciler üniversiteyi bitirip öğretmen oldular. Kız öğrencilerle kamplar düzenler, onların da hoşuna giderdi. Kamplarda namaz tespihatı yapardık. Bu genç öğrenciler sayesinde Avustralya'yı daha çok sevmeye başladık. Onların varlığı, Avustralya'da kalmamızı motive ediyordu."

2.52. Bensiz Umreye Gidemezsin: Gerçekleşen Rüya

Selime, "Türkiye'ye ilk gittiğimde şöyle bir rüya görmüştüm: Venedik'teki gibi apartmanlar arasından akan küçük bir nehirden geçen bir sandalın içindeydim. Sandal bir yöne doğru ilerliyordu. Sonra birden Kabe karşıma çıktı. Bu rüyadan çok etkilendim. Daha sonra Ali Rıza Bey aradı ve umreye gitmek istediğini söyledi. Ben de, "Beni de götürmeden gidemezsin," dedim. Onun planı Türkiye'ye gelmeden önce umreyi yapmak ve sonra Türkiye'ye gelmekti. Sonra Allah nasip etti ve beraber umreye gittik

Avustralya'ya geldiğimiz yıllarda, Türklerin iyi bir imajı yoktu; adeta Vietnamlılar gibi görülüyorlardı. Bazıları çocuklarını eğitmek istiyorlardı ama nasıl yapacaklarını tam olarak bilmiyorlardı. Çünkü gelen göçmenlerin büyük bir kısmı işçiydi. Belli bir süre çalışıp dönmek için gelmişlerdi ve bu nedenle çocuklarının eğitimi ikinci plandaydı. Zaten bu konuda örnek olabilecek insanlar da yoktu. Kız öğrenciler liseyi bitirip hemen evlenme eğilimindeydiler. Gençler genel olarak eğitimin öneminin farkında değillerdi. Kanaatimce, Hizmetteki insanların gelmesi ve eğitim konusunu sık sık işlemeleri, insanlarda yavaş yavaş bir değişim yarattı; yani çocuklarımızı okutalım ve iyi yerlere getirelim."

Gelecek bölümde Fethullah Gülen Hoca Efendi'nin Avusturalya'ya gelişi ve orada yaptıklarını merakla okuyacaksınız. Ayrıca onun hakkında hiç bir yerde okuyamayacağınız bazı bilgilerde bu bölümde yazılmıştır.

3. BÖLÜM:

HOCA EFENDİNİN AVUSTRALYA ZIYARETİ

3.1. Hoca Efendinin Avustralya'ya Gelişi

Musab, Türkiye'ye her gittiğinde Hoca Efendi'yi ziyaret eder ve onu Avustralya'ya davet ederdi. Hoca Efendi, 1992 yılında Amerika'yı ziyarete gittiğinde oradan da Avustralya'ya 10 günlüğüne gelir.Hoca Efendi yola çıkarken doktorları uyarmış: "Bu kadar uzun yolculuk yapmasanız, çünkü sağlığınız buna müsait değildir," demişler. O, Amerika'ya gitmeden önce Avustralya Başkonsolosluğu'na vize için başvurur. Vizeyle uğraşan bir arkadaşın anlattığına göre vize almaları beklenenden daha uzun sürer. Vize için başvuru yapıldığında kendisine alakasız sorular da sorarlar. Hoca Efendi'nin bundan dolayı da canı sıkıldığı ifade edilir. Nihayet beklenen gün gelir çatar. Mus'ab Bey, Hoca Efendi'nin Amerika'dan Avustralya'ya gelmek için yola çıktığını haber alır. Pek çok hizmet gönüllüsü onu karşılamak için havaalanına giderler.

Mus'ab, "Hoca Efendi ilk geldiğinde, o yıl organize edilen kampa gitmeden önce o yıllar aramızda olan bir arkadaşın evinde kalmıştı. Kamptan sonra da Ankaralı bir arkadaşın evinde kaldı." Ensar, "Hoca Efendi gelmeden önce istişare yaptık. Kampta kim ne yapacak? Hoca Efendi nerede misafir kalacak? Ne yazık ki o zaman hiçbirimizin geniş ve güzel bir evi yoktu. İçimizde en iyi ev Ceyhun Bey'in eviydi. O da iki odalı ama townhouse tipinde bir evdi. Avustralya gibi güzel bir ülkede yaşıyorduk ama hiçbirimizin oturulacak güzel ve geniş bir evi yoktu. Kampa gitmeden önce hocamızı Ceyhun Bey'de misafir ettik."

Yaptığım araştırmada Hoca Efendi, evlerinde kaldığı kişilere bir miktar para bıraktığını tesbit ettim. Aynı şekilde kampta kalırken de kamp ücretini ödemiştir. Hoca Efendi her zaman uyduğu istiğna prensibine Avustralya'da da uymuştur.İstigna, İslam davasına hiçbir maddi, sosyal veya başka bir beklentisi olmadan hizmet etmektir. Bu, kişinin zamanını, parasını, yeteneklerini ve ağlarını da'vet amaçları için feda etmesi anlamına gelir. Karşılığında, bir Müslüman yalnızca Allah'ın rızasını arzulamalıdır. Mali getiri istemek ve siyasi, dini, manevi veya sosyal bir konum ummak istigna ile çelişir.[84] İstiğna prensibine bütün peygamberler harfiyyen uymuşlar. Hakiki alimlerde bu prensibi karakterlerirn bir parçası haline geirmişler ve hiç bir beklenti içine girmemişlerdir.

84 Fethullah Gülen, Irsad Ekseni, Istanbul: Nil Yayinlari, 2006, p. 67.

Ensar anlatıyor: "Hoca Efendi'nin geleceği saatlerde havaalanına gittik. Bekliyoruz, bekliyoruz bir türlü Hoca Efendi ve arkadaşları çıkmıyor. Tabii ki o gün bugünkü gibi değil. Telefon edemiyoruz. Uçakta mıydılar, değiller miydi bilmiyorduk. Gümrükten çıkış yapan yolcuların çıktığı kapının üzerinde bir yazı vardı. Bu yazıya göre buradan içeri girmek yasak ve girenlere de 1000 dolar ceza verileceği yazılıydı. Kapı içeriden açıldığı için zaten dışarıdan da girilmiyordu. Ben o zaman 1000 dolar ceza vermeyi göze aldım. Bir yolcu tam çıkarken ben de içeri daldım. İçeri girince sanki bir yolcuymuşum gibi hareket ettim. Baktım ki Hoca Efendi ve arkadaşları orada duruyorlar. O esnada Necdet Hocamızın pasaporttan dolayı vize problemi olmuş, onu beklemişler. Uzaktan Cevdet Bey'e el salladım. O da beni tanımıyordu ama el işaretinden anladı. Sonra yanlarına varıp çantayı ve valizi alıp gümrüğe geldim. O zaman gümrükten geçen her şeyi çok araştırıyorlardı. Hatta gümrükçüye bu bir alimdir deyip çantalarını aratmamasını talep etmiştim." Mus'ab'a göre, Hoca Efendi kapıdan çıktıktan sonra Ensar'a, "Siz bizi zor anımızda yalnız bırakmadınız, inşallah sen de ahirette yalnız kalmazsın, biz de seni ararız," dedi.

O gün için 1000 dolar bir işçinin yaklaşık bir aylık maaşına tekabül ederdi. Ensar'ın bu cesareti unutulmaz.

Mus'ab, "Hoca Efendi havaalanından çıkarken yüzü kıpkırmızıydı, yani çok rahatsız olduğu yüzünden okunuyordu." Hoca Efendi, Avustralya'ya geldiğinde yanında Cevdet Bey ve Necdet Başaran da vardı. Necdet Başaran'ın Belçika pasaportu olduğu için onlara, "Hocam, ben size mihmandarlık yaparım," gibisinden bir ifade kullanmış. Meğer onun da vize alması gerekiyormuş. Fakat o zannetmiş ki Belçika vatandaşı olduğum için bana vize gerekmez. Onu gümrükte tutarken Hoca Efendi onu yalnız bırakmak istememiş. Hatta Necdet Başaran kendisine, "Hocam, siz buyurun gidin, ben işimi halleder gelirim," dediyse de, "Hayır, olmaz," demiş ve onu beklemiş. Tabii böylece Necdet Hocam ona mihmandarlık yapamamış, belki de maksadının aksiyle tokat yemiş.

Mus'ab, "Hoca Efendi'yi oradan alıp eve getirdik. Hoca Efendi üstünü değiştirdi, sonra dönüp bana, 'Mus'ab Bey, 4-5 yıldır beni Avustralya'ya davet ediyorsun, işte geldim. Doktorlar rahatsızlığımdan dolayı gitmemem için sıkı tembih ettiler. Hatta bana Avustralya gezisini iptal et dediler. Sizin ve Cevdet Bey'in samimiyeti beni buraya getirdi.'"

Esat, "Hoca Efendi için yatak hazırlanırken Cevdet Bey geldi, hani kontrol ediyor, ondan sonra normal yatağın üstündeki yatağı aldı ve yere koydu." Hoca

Efendi yıllarca yatakta uyuma yerine bir halı veya seccade üzerinde uyurdu. Fakat belli bir yaştan sonra yere konulan yatak üzerinde yatmaya başladı. Esat, "Hoca Efendi Melbourne'de yer yatağında yattı. Zannedersem bu yerde yatma alışkanlığı ABD'de devam etti." Hoca Efendi vefatına kadar bu alışkanlığı devam ettirdi.

Mus'ab, "Daha önce İlhan İşbilen abiyle görüşüp Hoca Efendi'nin burada kalıcı on günlük süre zarfındaki programını hazırlamıştım. Programı Hoca Efendi'nin eline verince okudu ve bana, 'Siz sağlığımı hiç düşünmüyorsunuz,' dedi. Ben de, 'Hocam, sağlık şartlarınıza hangisi uyuyorsa onu yapabilirsiniz, uygun olmayanları da iptal edebiliriz,' dedim. Sonra kalkıp odasına geçti. Ben bu durumda çok endişelenmiştim."

Cevdet, Mus'ab'a "Merak etme, ben de ikna ederim bunları, şey yaparız," dedi. "Şu an yol yorgunluğu, Türkiye'de bazı menfi hadiselerin birikintisi çok." Hoca Efendi yaklaşık iki saat sonra odasından çıktı ve geldi, hepimizin gönlünü aldı ve hepimize iltifat etti. Mus'ab, "Ben de tekrar kendisine, 'Hocam, sağlığınız müsait değilse bütün programları iptal edebiliriz,' dedim. Kendisi bana, 'Mus'ab Bey, yarısını yapsak, diğer yarısını iptal etsek olur mu?' dedi. Ben de, 'Hocam, gerekiyorsa hepsini dahi iptal edebiliriz,' dedim. Tabii biz Hoca Efendi'nin buraya gelişini Melbourne'de çıkan Güneş Gazetesi'ne haber yapmıştık. Hoca Efendi'nin buraya geleceğini, yurdun temelini atacağını, camide vaaz edeceğini de manşetten yazmıştık. Hoca Efendi bunu duyunca, 'Halkın bir beklentisi var, iptal etmemiz uygun olmaz,' dedi. Daha sonra temel atma töreniyle alakalı bir bilgi verdik."

Esat, "Hoc Efendi ile beraber ben yalnız kalınca kendisine şöyle bir soru sorduğumu hatırlıyorum: 'Acizane belki hizmeti tam olarak bilemiyorduk ve izdivaç yaptık. İster istemez ailevi bazı sorumluluklarımız oluyor. Bu konuda ne tavsiye edersiniz?' O zamanlarda bu soruyu bana sorduran gerekçe tam olarak ne idi, hatırlamıyorum. Bediüzzaman hazretlerinin ve Hocaefendi'nin izdivaç yapmadığını biliyordum. Herhalde onların böyle yapmalarının sebebi Allah davasına rahatça hizmet edebilmeleri acısındandır diye düşünüyor olmamdandı… Her neyse, kendisi de izdivaç yapmayan biri olarak böyle bir soruya eğer Hocaefendi art niyetli biri olsa idi ilk etapta nasıl bir cevap verirdi diye düşünürsünüz? Herhalde şöyle düşünerek, böyle bir soruyu birisi soruyorsa demek ki bu kişi her şeyiyle kendisini Allah davasına adamak isteyen birisidir. Öyleyse onu o şekilde yönlendirmek lazım diye düşünüp, 'Evet, Allah davasına rahatça hizmet edebilmek için bekar olunması daha

faydalı olur' vs. gibi şeyler ilk etapta söylenebilirdi… Fakat her şeyde olduğu gibi bu konuda da Hocaefendi'nin sıratı müstakime göre nasıl davrandığını görmüş oldum. Hocaefendi ilk önce izdivacın bir sünnet olduğunu belirterek benim sorumda ima edilen menfi bakış açısını düzeltti. Ve daha sonra yüzüme bakıp tebessüm ederek "ikisini de dengeleyerek idare etmemiz lazım" dedi. Yani hem Allah davasına hizmeti hem de aile sorumluğunu beraber götürmemiz lazım demek istiyordu. Ve sanırsam ya bizim abilerden yahut ta sahabe efendilerimizden (belki her ikisinden de) örnekler verdi. Yani daha geniş perspektiften baktığımızda kendi tercihi olan izdivaç yapmamayı bir eksiklik olarak görüyordu."

3.2. Hudeybiye Yurdunun Temelinin Atılması

Hudeybiye öğrenci yurdunun temelinin atılması

O zaman Victoria Eyaleti Başbakan Yardımcısı, Milli Eğitim Bakanı ile beraber 2-3 milletvekilini daha temel atma törenine davet etmiştik. Önce devletin resmi yetkilileri gelecek, temeli atacaklar. Biz onları uğurlayacağız.

Daha sonra siz gelip temel atacaksınız dedik. Hoca Efendi, "Ben bunu yapamam," dedi. Baktım ki benim sözlerim bir şey ifade etmeyecek. Rahmetli Mehmet Aydınoğlu'nu devreye soktuk. O kendisiyle görüşüp, "Hocam, cami cemaati de bu temel atma töreninde olacak, onlar sizi bekliyor," dedi. Hoca Efendi de onu kırmadı.

Başbakan Yardımcısı ve Milli Eğitim Bakanı konuştular, ondan sonra bir yere temel attılar, onları uğurladık. Hoca Efendi, temel atma töreninde çocukların eğitilmesi, nesle sahip çıkma konusunu 5-10 dakika anlattı. Daha sonra eğitimin önemi ve bu gördüğüm çocukların eğitilmesinde önemli rol oynayacağını ifade etti ve yurdun temelini attı.

Habib anlatıyor: "Hoca Efendi geldiğinde halihazırdaki Selimiye Vakfımızın binasının da temelini attı. Temel atma töreni iki program dahilinde oldu. Önce milletvekilleri temel attı. Daha sonra Hoca Efendi geldi. Baktı ki binanın temeline harç dökülmüş. Mus'ab Beye 'Bu ne?' diye sordu. O da 'Hocam, milletvekilleri bu temele biraz önce harç döktüler,' dedi. Hoca Efendi, 'Ben başkasının temelinin üzerine temel atmam,' dedi ve onların temel atmadığı bir yere harç döktü ve dua etti. Daha sonraki yıllarda Hoca Efendi bu temel atma töreniyle alakalı şunları söyledi: 'Vakfımızın binasının temelini atarken yanımızda Süleyman Efendi Hazretlerinin talebeleri de vardı. Onların yüzüne baktım. İçimden keşke biz bunların müesseselerinin temelini atsaydık, yani bu bina onların olsaydı, dedim.' Bütün arkadaşlar ve oradaki halk Hoca Efendi'ye bu kadar saygı gösterince yabancı misafirler ona hayretle ve merakla bakıyorlardı."

Esad'a göre, Hoca Efendi temel atma töreninde biraz canı sıkılmıştı. Çünkü önce siyasiler temel atmışlar ve daha sonra da Hoca Efendi'nin bir başka köşede temele harç atması teklif edilmişti. Kendisi de daha sonra kasetlerde bu tür resmi şeylere çok katılmadığını ifade etmişti.

Mus'ab anlatıyor: "Pazar sabahı namaza kalktığımızda, Hoca Efendi rahatsızdı. Zaten geldiğinden beri boğaz ağrısı vardı. Doktorların kendisine stres yapmamasını, rahatsızlıklarını artıracağını ve rahatsız olduğunu ifade etmişti. Böyle 2-3 gün kala da dilinde de rahatsızlık vardı. Dil sanki ortadan yarılmış gibiydi. Bana, 'Dilimi ağzımın içinde zor çeviriyorum,' dedi. Biz de her defasında, 'Öyleyse programı iptal edelim,' dedik. O da, 'Madem insanlar biliyor, bunu lokal gazeteye manşete girmişsiniz, haber yapmışsınız. Yapmamız gerekir,' dedi. Ben kendisine, 'Tekrar gazeteye bir haber yapar ve rahatsız olduğunuzdan dolayı programı iptal ettiğinizi yazarız,' dedim.

Kendisi pazar sabahı namaza kalktığında çok bitkindi. Hatta kendisi namazı kıldırmadı, Ahmet Veli Hoca sabah namazını kıldırdı. Tesbihatı da kısa yaptık. Odasına geçeceği zaman saat kaçta camide olacağız diye sordu. Vaazın 12.30'da planlandığını arz ettim. O da tamam dedi. Sabah sekiz buçuk veya dokuz gibi kahvaltıya çıktı, ama o bir şey yiyemedi ve tekrar odasına geçti.

Sabah saat 11 gibi idi. Cevdet Bey bana geldi ve dedi ki, 'Hoca Efendi, pardösüsünü giydi ve gitmeye hazır.' Ben de yanına gittim ve bana dedi ki, 'Hemen gidelim.' Ben de, 'Saat 11 ve ezana daha bir buçuk saat var,' dedim. Fakat o, 'Hayır, hayır, bizi beklerler, erken gidelim,' dedi. Ben de tekrar, 'Hocam, bu saatte kimse orada olmaz,' dedimse de, gitmek istediğini tekrar ifade etti."

Caminin açık olması için önceden arkadaşlar gittiler. Biz de arabaya binip gittik. Hoca Efendi'yi caminin bir odasında yaklaşık 45 dakika veya bir saat misafir ettik. Ben sonradan öğrendim. Hoca Efendi sabah namazını kılıp odasına çekilince bir battaniyeyle sarınıyor ve istirahat etmek istiyor. Yakaza halinde mi veya rüyada mı bilmiyorum, ama Hoca Efendi evradı ezkarı ile meşgulken biraz dalmış ve o esnada Allah Rasulü sallallahu aleyhi ve sellem ve sahabenin büyüklerinden çok kişi odaya teşrif ediyorlar. Hoca Efendi de şaşırıyor ve peygamberimize ve sahabelere soruyor: 'Efendim, siz bu uzak diyarda ne yapıyorsunuz?' Onlar da, 'Bugün burada bir vaaz var, onu dinlemeye geldik,' diyorlar. Ben de anladım ki Hoca Efendi'nin camiye erken gitmek istemesinin sebebi o rüyaymış. Madem onlar gelecekler, Hoca Efendi de telaş etmiş, madem Allah Resulü ve sahabeleri gelecekler, bizim de erken gitmemiz lazım şeklinde anlamış ve onun için camiye erken gitmek istemiş."

Hoca Efendi vaaz kürsüsüne çıkar ve orada olan manevi atmosferi hissettirerek şöyle bir konuşma yapar:

"Hoca Efendi o günkü vaazında geçmiş ile gelecek konusunda bazı şeyler söyledi. Ve kendisi geçmiş ile gelecek arasında ne fark var, eğer şu perde kalksa, Hazreti Ebubekir ile şuradaki kardeşimle diz dize oturduğunu göreceksiniz. Hoca Efendi vaazında burada John'un kahrını çekip birkaç günlük dünyada rahat yaşamak için buraya gelmişseniz bile niyetinizi yenileyin. Ben buraya Allah rızası için ve dinimi yaymak için geldim şeklinde niyetinizi tazeleyin." O günkü vaaz atmosferi çok farklıydı.

O yıllarda çok yoğun bir İranlı üniversite talebesi Avustralya'ya gelmişti. Avustralya'daki üniversitelere pek çok İranlı master ve doktora talebesi gelmiş, bu öğrenciler üniversitelerdeki İslam derneklerini de etkilemişlerdi. Belki Türkiye'den de bu ülkeye master ve doktora talebesi gelir ümidiyle, bu

durumu bir üniversite öğrencisi Hoca Efendi'ye anlatır; Hoca Efendi, İranlı öğrencilerin yaptıklarını duyunca bundan rahatsız oldu. Kendisi, "Eğer biz kendi çocuklarımıza sahip çıkmazsak, İran'dan, Mançurya'dan gelen kimseler bizim çocuklarımızı değiştirir ve dönüştürürler. Hatta onları radikalleşmeye sevk edebilirler," dedi.

3.3. Hoca Efendi ile Kamp

Hoca Efendi daha gelmeden Melbourne'daki mütevelli heyeti kendi arasında kamp programını istişare etti. Kim ne vazife yapacak onları konuşurlar ve organize ederler. Ensar anlatıyor: "Kampta yapılacak işlerle alakalı görev taksimi yaptık. Hatırladığım kadarıyla o gece rüya gördüm. Rüyamda Mehmet Aydınoğlu vardı. Hüsnü Bey, Hoca Efendi gelecek diye kapıyı açıyordu. Kampta yapılacak işlerle alakalı görev taksimi yaptık. Kampta iken Hoca Efendi'nin yemesine, içmesine, namaz kılmasına, hal ve davranışlarına bakıyorum. Çok farklı bir insandı. Her konuda çok hassas davranırdı. İnsan biraz dikkat ettiğinde bu farkı görebilirdi. Hatta o atmosferde iken içimden şu geçmişti: Keşke sussak da hep bu atmosferde bu şekilde yaşasak. Bu bile bize kafi gelirdi. Çünkü bazı kimseler bazen acayip sorular sordular. O kampta da çok güzel manevi bir atmosfer vardı. Yıllar sonra Amerika'ya gidince Hoca Efendi'yi ziyaret esnasında o manevi havayı tekrar yaşadım."

3.4. Kampa Gidiş

Hoca Efendi, Mus'ab Bey'e, gideceğimiz yer ne kadar uzaklıkta diye sorar. Mus'ab yaklaşık 45-50 dakika der. Tabii yolda giderken zamanı kısaltmak, daha erken varmak için araba süratli gidiyordu. Şoför gaza biraz daha fazla basıyordu. Hoca Efendi arabanın hız göstergesine bakıyordu.

Mus'ab: "Kampa giderken yol üstünde bir tane hayvanat bahçesi vardı. Giderken o hayvanat bahçesine uğradık. Orada Avustralya'ya has olan kangurular ve diğer hayvanlar vardı. Ben bunu Cevdet Bey'e söyleyince, iyi olur, dedi, kendisi de merak eder. Hoca Efendi o hayvanlara bir şeyler yedirdi ve içirdi. Kampa vardığımızda Hoca Efendi saate baktı ve bana, 'Mus'ab Bey, tam bir buçuk saat oldu evden ayrılalı,' dedi. Kendisinin biraz bana kızdığını hissetmiştim."

3.5. Unutulmayacak Hatıra: Balıksız Göldeki Balık

Mus'ab: "Mucteba diye kalbi temiz bir arkadaş vardı. Biraz saf idi. Hatta bazı arkadaşlar onun o saflığından dolayı bazen onu alaya alırlardı. Fakat kendisi çok samimi bir Müslümandı. Kampın içinde küçük bir gölet vardı. Kendisi Hoca Efendi'ye taze balık ikram edeceğim demiş. Kendisi göletin kenarına gidiyor. Elinde olan bir iğneyi ipe bağlıyor ve göle atıyor. Çok ilginçtir ki o göletten çok büyük bir balık yakalayıp getirdi. Doğrusu hepimiz şaşırdık. O saflığıyla ve iffetiyle belki de Cenab-ı Hak ona bu ikramı lütfetmişti. Yani o gölde öyle bir büyük balığın bulunması mümkün değil. Sonra Cevdet Bey de ben de balık tutacağım diye oraya gittik, bir buçuk saat uğraştık, bir tane dahi balık tutamadık. Daha önce de oralara gidip kamp yapmıştık, gölette balık filan yoktu, daha sonra da hiç olmadı. Hele öyle büyük bir balık hiç mi hiç olması mümkün değildi. Bir balık hepimize yetmezdi. Sadece Hoca Efendi'ye ikram etsek o da bundan rahatsız olurdu. Biz de kampın dışında yakın bir balık çiftliğine gidip sazan balıkları aldık ve akşam o gölde tutulan balıkla beraber pişirip Hoca Efendi'ye ve arkadaşlara ikram ettik." Habib ise kamp sahibine bu gölde böyle balık tuttuğumuzu anlatınca adam güldü, şaka yapıyoruz zannetti. "Bu gölde balık yok," dedi.

Esat kampla ilgili şunları hatırladı: ". Kampta Hocaefendi günlük sohbetler yapıyor ve namazları kıldırıyordu. Yapılan sohbetleri gözlerimiz yaşlı ile ile dinlerdik. Bir keresinde Hocaefendi çok hislenerek sohbeti yapıp bizlerde yine göz yaşlarıyla bunu dinlemiştik, Sohbet sonrası Hocaefendi şöyle bir ifadede bulunmuştu: "Hangi sineyi yokladıysak Allah aşkıyla çarptığını gördük." Namazlarda benzer şekilde eda ediliyordu. Hemen hemen bütün namazları çok huşu içinde ağlayarak kıldığımı hatırlıyorum. O namazların bitmesini hiç istemezdim. Namaz vakti öncesi manevi atmosfere daha yakın olayım diye ilk safta olmaya gayret ederdim."

Hoca Efendi genç yaşından beri derin devletteki marjinal fakat sesi çok çıkan bir grup tarafından hep takip edildi. Hoca Efendi prensip olarak onları da rahatsız edecek hal ve hareketlerden mümkün mertebe kaçınmaya çalışırdı. Avustralya'da iken, o gün için gazetenin başında olan Naci Bey'den bir telefon gelir. Mus'ab: "O telefon üzerine Hoca Efendi, Naci Abi'den telefon geldiğinde o gece sabaha kadar uyuyamadı. Evin içinde dolaşıyor, evradını okuyordu. O halde, bizim Cevdet Bey de kendisine yaklaşmadı. Mus'ab Bey ise ısrar edip, 'Beni buraya çağırdınız. Ben Amerika'dan buraya sessizce gelecektim, ama siz gazetelere haber vererek ben gelmeden ilanlar vererek

benim geleceğimi duyurmuşsunuz,' dedi. Diyanet'teki ve elçilikteki kişiler, benim Avustralya'ya geldiğimi Türkiye'ye bildirmişler. O zaman Naci Abi gazetenin başındaydı. Milli İstihbarat'tan 5 soruluk bir mektup gönderilmiş, Hoca Efendi'nin bu sorulara acil cevap vermesi istenmiş. Mektubunda, Hoca Efendi'nin Avustralya'ya gideceğimizden haberlerinin olmadığını ve neden orada olduğunu sormuşlar. Hoca Efendi, 'Bana şimdi ben dönünce bir sürü hesap vereceğim,' diye buyurdu."

Hoca Efendi genelde harama ve günah olmadığı müddetçe herkesle iyi geçinmeye çalışırdı. Düşman kazanmaktan sakınırdı. Bütün bunlara rağmen bazıları ona olan kin ve nefretinden ve de düşmanlık yapmaktan vazgeçmediler.

İbrahim kampla ilgili hatıralarında: "Hoca Efendi ile geçirdiğim günler hayatımın en güzel günleriydi. Hoca Efendi kısa ve öz konuşurdu. Gece ibadet ederdi. Sık sık sevgi ve merhametten bahsederdi." İbrahim'in Gülen ile geçirdiği birkaç gün yeterli değildi. "Gülen'le daha uzun süre birlikte olmak istedik." Bu kamp, hem fiziksel hem de ruhsal olarak unutulmayan bir hatıra olarak onun zihninde kaldı.

Kamp çok güzel bir manevi havada biter. Katılan herkes çok memnun olur. O kamp hizmeti arkadaşlara da bir kuvve-i maneviye olur. Kampa katılanların ifadelerine göre Hoca Efendi yaptığı kısa sohbetlerinde Allah sevgisi, peygamber sevgisi, muhabbet, insanlara faydalı olma ve imani konulardan bahsetti. O gün için kampta olan İbrahim Dellal, "Ben tam aradığımı buldum," der ve Hoca Efendi'nin şu sözünü daima serlevha yapar: "Hayat çok kısadır, yapılacak çok önemli şeyler var, düşmanlığa zamanımız yok."

Yaptığım araştırmada Hoca Efendi'nin akşam namazını kıldırırken kayıt yaptıkları bir videoya denk geldim. Hoca Efendi birinci rekatta Enbiya Suresi'nin 100, 101, 102 ve 103. ayetlerini okur. İkinci rekatta ise 104, 105, 106 ve 107. ayetlerini okur. O ayetlerin meali aşağıda var.

Enbiya Suresi

100- Orada onların bir inlemeleri vardır. Bunlar orada (sağır olup) bir şey de işitemezler.

101- Şüphesiz katımızdan kendileri için güzel şeyler takdir edilmiş olanlar, işte oradan (cehennemden) uzak tutulanlardır.

102- Bunlar onun (cehennemin) uğultusunu bile duymazlar. Canlarının istediği şeyler içinde temelli kalırlar.

103- O en büyük korku bunları üzmez; kendilerini melekler: "Size söz verilen gün işte bugündür" diye karşılarlar.

104- Göğü, kitab dürer gibi dürdüğümüz zaman, yaratmaya ilk başladığımız gibi, katımızdan verilmiş bir söz olarak onu tekrar var edeceğiz. Doğrusu biz bunları yaparız.

105- And olsun ki, Tevrat'tan sonra Zebûr'da da yeryüzüne ancak iyi kullarımın mirasçı olduğunu yazmıştık.

106- Şüphesiz bu Kur'ân'da kulluk eden kimseler için kâfi bir öğüt vardır.

107- (Ey Muhammed!) biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.

Melbourne kampında çok güzel manevi bir atmosfer vardı. Hoca Efendi vaktinin çoğunu odasında okumak ve evradü ezkar ile geçirir. Kamptan sonra Hoca Efendi Melbourne şehrinin hiçbir tarafını gezmeden Sidney'e gitmek üzere havaalanına gider. Hoca Efendi gerek Sidney'de gerekse Melbourne'de hiçbir yeri gezmedi. Kendisine gezme teklifleri yapıldı ancak o gezmek istemedi.

Mus'ab, "Havaalanına doğru giderken ona bir emriniz var mı efendim diye sordum. Kendisi çok teşekkür etti, ve benim için bu davetiniz bir rahmet oldu. Burada pek çok arkadaşımız var, bir şeylerimiz olmuş oluyor. Sonra kendisinden hatalarımız ve eksiklerimiz olduysa hakkını helal etmesini istedim. O da helal etti. Daha sonra elhamdülillah çok ümitliyim,buyurdu, ve daha güzel şeyler olacağına ümidim var, dedi. O geldikten sonra öğrendim, meğer burada 5-6 gün kalarak Japonya'ya, orada sevdiği bir arkadaşı ziyaret etmek istiyormuş, fakat burada uzun kaldığı için oraya gidemedi. Kampta iken hocam, arzu ederseniz programınızı değiştirebiliriz, kısaltabilirsiniz, siz buradan daha erken ayrılabilirsiniz ve Japonya'ya gidebilirsiniz, dedim. Fakat o, hayır, burada bu kadar hazırlık yapmışsınız. Havaalanına doğru giderken biraz büklüm idi, havaalanında da o büklüm olmayı devam etti. Kendisini doğrultamıyordu.

Hoca Efendi Türkiye'ye döndüğünde Amerika ve Avustralya hatıralarını İstanbul FKM'deki bir sohbette anlatmıştı. Sohbetinde "Benim hiç yapmadığım şeyleri, yani temel atma törenlerini bana Avustralya'da yaptırdılar, demişti. Türkiye'de ve yurt dışında pek çok müessese açıldı. Ben ancak 1-2 tanesinin temel atma törenine katıldım. Avustralya'da bana ilkleri yaptırdılar. Hem bakanlar da olduğu için beni resmi protokole çağırdılar." Hoca efendi sözlerine temel atarken Süleyman Efendi Hazretlerinin talebeleri de vardı.

"Onların yüzüne baktım. İçimden keşke onların binasının temelini atsaydık diye geçirdim. Daha sonraki yıllarda Süleyman Efendi Hazretlerinin talebeleri Melbourne'da çok güzel bir cami ve de yurt yaparlar. Bütün gayretlerine rağmen başka illerde bu kadar güzel birşey nasip olmaz. Belki de hoca efendinin onlar hakkındaki düşüncesi bir dua hükmüne geçti ve onlar Melbourne şehrinde güzel müesseseler kurdular.

3.6. İbrahim Dellal: Hoca Efendi Günümüzün Mevlana'sı

İbrahim'in 1991 yılında Fethullah Gülen ile yaptığı Türküye'de ki buluşma, hayatında bir dönüm noktası oldu. O aradığını bulmuştu. Gülen, İbrahim'in yıllardır aradığı ilham kaynağıydı. İbrahim, Gülen'in eğitim ve topluma hizmet konusundaki görüşlerini merhamet temelli bir yaklaşımla içselleştirdi. Ona göre, "Gülen, sevgi ve maneviyat üzerine yazdığı şiirleri Amerika Birleşik Devletleri'nde en çok okunan eserler arasında olan 13. yüzyılın Müslüman mutasavvıfı Mevlânâ Celâleddîn Rûmî'nin çağdaş bir versiyonuydu." Bu andan itibaren, İbrahim kendini Müslüman gençlerin eğitimine adadı. Zamanla, Fethullah Gülen'in makalelerini ve kitaplarını okudu, Hizmet hakkında daha fazla bilgi edinmeye başladı. Gülen'in sevgi ve şefkat yoluyla insanlığa hizmet etme yaklaşımından büyük ölçüde etkilendi. Hizmet felsefesinden çok şey öğrendi ve öğrendiklerini derinlemesine özümsedi. Hoca Efendi Melbourne gelince, o da hem onun camide yaptığı vaaz ve hem de kamp programına katıldı. Kendisiyle daha önce yaptığım şahsi bir görüşmede bana o kampta çok büyük maneviyat olduğunu Gülen'in her hareketinden her sözünden çok etkilendiğini ifade etmişti. Ayrıca Gülen'in insanlarla olan kişisel ilişkilerde de ibrahim Dellal üzerinden derin izler bırakmıştı. Çünkü Gülen farklı bir islam alimi idi.

1992 yılında, İbrahim Mus'ab'dan Gülen'in Avustralya'ya gelerek Victoria, Dallas'taki 21 Lismore Caddesi'nde ilk öğrenci yurdunun temelini atacağını ve ardından birkaç gün daha kalıp bir kampa katılacağını duydu. İbrahim, Haziran ayında Gülen'in gelişini sabırsızlıkla bekledi. Programa göre, İbrahim temel atma töreninde ve ardından kampta Gülen ile birlikte olacaktı.

Avustralya'da Gülen, muhabbetten (sevgi) bahsetti; bu sevgi, bir insanın Allah ile ve diğer insanlarla olan ilişkisine dayanıyordu. Pozitif düşünceyi ve ayrımcılık yapmadan eyleme hizmet etmeyi vurguladı. Eğitime, özellikle de zihin ve kalp eğitimini birleştirmenin önemine dikkat çekti. Gülen'in ideal

eğitim felsefesi, öğrencilerine sanat ve bilim alanlarında bilgi kazandırmanın yanı sıra, onları daha merhametli bireyler olarak yetiştirmeyi hedeflemeliydi.

Gülen, zihin ve kalp eğitimine odaklanan okulların Türkiye ve Orta Asya'da kurulup başarılı olduğunu görmüştü ve Avustralya'daki gönüllülerin de aynı hizmet ruhunu taşıdığını fark etti. "Kuracağınız okullar eğitimde başarılı olacak ve Avustralya'ya katkı sağlayacak, ancak bu başarıya ulaşmak için birçok zorlukla karşılaşacaksınız. Yine de ümitsizliğe kapılmayın," dedi. Gülen, bunun Avustralya'daki Türk toplumu için bir ilk olacağını anlamıştı. Hizmetteki arkadaşların sınırlı mali kaynakları, okulların kurulma sürecini zorlaştıracaktı.

Hoca Efendi Kamptan Havaalanına Gitmek Üzere Ayrılırken

3.13. Hoca Efendi Avustralya'yı Gezdi mi?

Hoca Efendi hayatı boyunca nefsi için dünya zevklerinden uzak kalmaya gayret etti. Nitekim Avustralya'ya geldiğinde gerek Sidney şehrinde gerekse Melbourne şehrinde evden camiye veya kampa ve oradan da havaalanına gitti. Hiçbir zaman, "Ben buraya geldim, Avustralya'nın tarihi, turistik taraflarını, güzel yerlerini bana gezdirin," diye bir istekte bulunmadı. Hatta Sidney'de arkadaşlar, "Hocam, sizi bir şehir merkezini gezdirelim. Oradan yüksek kuleye çıkarız ve bütün şehri görürsünüz," demişler. Fakat Hoca Efendi bunu kabul etmedi. Sidney'e varınca havaalanından dershaneye, dershaneden camiye ve camiden tekrar dershaneye ve gideceği gün de havaalanına gitti. Başka hiçbir tarafı gezmedi. Arkadaşların anlattığına göre Melbourne şehrinde kampa doğru giderken yolda ona, "Yol üstünde küçük bir hayvanat bahçesi var, kanguru görmek ister misiniz?" diye sormuşlar, o da olabilir demiş. Sonra yol kenarındaki kangurulara Hoca Efendi yem vermiş. Mus'ab ve Esat'a göre, Hoca Efendi Melbourne'de iken hiçbir yeri gezmedi. Hatta, kampa vardıktan sonra, kampın içinde dahi dolaşmadı.

Hoca Efendi bu davranışıyla esasında selefi salihine benzemeye çalıştı. Örneğin,Ashabı Kiramdan Ebu Eyyub el-Ensari'ye birisi yaklaşarak, "Resûl-i Ekrem (a.s.m.) buyurdu ki: 'Her kim bu dünyada bir müminin kusurunu örterse, Cenâb-ı Hak da kıyamet gününde onun kusurunu örter,'"[85] hadisini sordu. Ebu Eyyub, "Peygamber Efendimiz bu hadisi buyururken ben ve Ukbe b. Amir vardı. Bu hadisin metnini biliyorum ama tam emin olmak için o hadisi dinleyen Ukbe'yi bulmam lazım. O da Mısır'dadır," dedi. Ve kendisi devesine binerek Medine'den Mısır'a gitti. Kendisinin bildiği bir hadisi Ukbe b. Âmir'den bizzat rivayet etmek için Medine'den Mısır'a kadar gitmesi, söz konusu titizliğin eşsiz bir örneğini ortaya koymaktadır.[86]

Mısır'a gidip Ukbe b. Amir'in evine vardı. Eşi onun pazarda olduğunu söyledi. Ebu Eyyub pazara gidip Ukbe'yi buldu ve o hadis metnini ondan sordu. Ukbe, hadisin doğruluğunu tasdik etti. Sonra, hemen yola çıkıp Medine'ye dönmek istedi. Ukbe, "Çok uzaklardan geldin, biraz dinlen öyle dön," dediyse de Ebu Eyyub, "Hayır, ben sadece bu hadisi metnini tasdik etmek için geldim," dedi. Dolayısıyla o orada biraz dinlenmeyi dahi niyetine ve ihlasına zarar verir endişesiyle kabul etmemiş. Kanaatimce Hoca Efendi de Avustralya'ya bir

85 Ahmet bin Hanbel, Müsned, 4: 153.

86 https://islamansiklopedisi.org.tr/ebu-eyyub-el-ensari.

geliş gayesi vardı. Onun gayesi gezmek tozmak değildi. Dolayısıyla o gezmeyi, niyetine ve ihlasına zarar verir endişesiyle kabul etmemiştir diye tahmin ediyorum.

3.7. Sidney'e Gidiş

Hoca Efendi kamptan Sidney'e gitmek için havaalaına gider. Esat," Hoca efendi, Necdet hoca, Mus'ab bey hava alanında iç hatlardan geçip Sidney'e gideceğiz. Içeri girdikten sonra baktım Hoca Efendi çok hızlı yürüyor sanki iniş aşağı gider gibi. Sonra Hoca Efendi bizi arkasında göremeyince durdu ve bekledi. Sidneyden dönerken onun yanına Necdet hoca oturmuştu. Baktım ki Hoca Efendi bir şeyler okuyor. Necdet hocada takip ediyor. Galiba o ezberini tekrar ediyordu. Necdet hoca da takip ediyordu. O halini gördüğüm zaman şu aklıma geldi. Hoca Efendi yolda dahi vaktini boş geçirmiyor ve aynı zamanda talebesini yetiştiriyordu."

3.8. Evin Üzerindeki Nur

Ehli tarik birisi Garip hocaya "Beraber Hoca Efendiyi ziyaret edelim" der. Bu ehli tarik kalbi temiz ve Cenabı Allah'ı çok zikreden biri idi. Sabah namazını kıldıktan sonra bu ehli tarik arkadaş ile Garip hoca beraber Hoca Efendinin kaldığı eve giderler. Eve varınca ehli tarik Hoca Efendi odasından çıkarken hemen onun elini öper. Hoca efendi hayret eder. Ve der ki 'Ben kimseye el öptürmezdim. Siz nasıl oldunuz da benim elimi öptünüz' der. O ehli tarik de 'Hocam ben sizin elinizi şeyhimin eli diye öptüm' der. Hoca Efendi 'demek ki şeyhinin niyetiyle öptüğün için olmuş yoksa ben el öptürmem. Bu ehli tarik kişi daha sonra Garip hocaya "Sabah namazından sonra Hoca Efendinin kaldığı eve yaklaştığımızda o evin üzerine gökten bir nur indiğini gördüm". Bu ehli tarik kişi bazen bu tür hallerini Garip hocaya söylerdi. Bir defasında da camiden çıkarken kuşların peygamber efendimiz sallallahu selleme salavat getirdiğini duymuş.

3.9. Neden Bir Araya Gelemiyorlar

Hoca Efendi Sidney'de bir grup misafir ile otururken, daha önce gazetecilik yapmış Süleyman isimli bir arkadaş ona bir soru sordu. Sorusunda, "Hocam, Türkiye'de pek çok dini grup, cemaat ve tarikat var. Neden bunlar bir araya gelip de bir birlik oluşturmuyorlar?" diye sordu. Hoca Efendi de ona, "Biz bu halde, yani dağınık halde olduğumuz halde bizi hazmedemiyorlar ve hepimiz

hakkında kötülük düşünüyorlar. Eğer bir arada olsak belki de daha çok kötü şeyler yaparlar. Hem belki gün gelir bizim Hizmeti Türkiye'de yasaklarlarsa, diğer gruplar İslamiyet'e hizmet eder," dedi. Yıl 1992 idi. Ve nitekim 2014 yılından itibaren Hizmeti Türkiye'de yavaş yavaş yasaklamaya başladılar ve 2016 darbe tiyatrosundan sonra da tamamen yasakladılar. Üç kişinin dahi bir araya gelmesini istemezler ve gelenlere ceza verirler. Yani Hoca Efendi'nin 1992'de dediği yıllarca sonra ortaya çıktı. 17-25 Aralık'tan başlayarak Hizmet hareketinin her türlü faaliyetleri yasaklandı. İki kişinin bir araya gelmesi veya hapishanedeki birinin eşine yardım edilmesi, Hizmete mensup kişilerin çocuklarının dahi bir araya gelip ders çalışması terör kapsamına alındı. Bu satırlar yazıldığı güne kadar yaklaşık 745.000 kişi gözaltına alındı. Yaklaşık 170 bini tutuklandı. Binlerce bebek hapishanede büyüdü.

3.10. Çaya Davet

Hoca Efendi, Sidney'in Auburn semtindeki Gelibolu Camii'nde yüzlerce kişiye vaaz etti. O vaazında, Melbourne'daki vaazda olduğu gibi cemaatin niyetlerini tazelemelerini istedi. Yani bu ülkede Allah için olun, iyi bir Müslüman olun, insanlar size bakarak İslamiyet hakkında iyi şeyler düşünsünler. Müslüman olsunlar ve İslam'a ve Müslümanlara karşı iyi şeyler düşünsünler. Hoca Efendi camiden çıkarken Kayserili bir hacı efendi ona, "Hocam, müsaitseniz buyurun bize çay içmeye gidelim," der. Hoca Efendi de zamanın olmadığını söyleyerek özür diler. Yaklaşık iki yıl sonra Kayserili hacı, İstanbul'da Hoca Efendi'yi ziyarete gider. Hoca Efendi ona hem de ismiyle hitap ederek, "Hacı Efendi, siz bizi çaya davet etmiştiniz fakat nasip olmamıştı ama Cenab-ı Allah benim çayı içmeyi size nasip etti," der. Kayserili hacı, Hoca Efendi'nin hem onu tanımasına hem de çaya davetini unutmamasına hayran kalır.

3.11. İranlı Öğrenciler

Hoca Efendi Sidney'de dershanede kalırken bir grup üniversite öğrencisi onu ziyaret eder. Tıpta okuyan bir öğrenci, "Hocam, Avustralya'da üniversitelerde master ve doktora yapan çok İranlı öğrenci var. Bunlar kendi çapında İslamiyet'i temsil eder gibi görünüyorlar. Daha ziyade Şii Müslümanlığını temsil ediyorlar," der. Hoca Efendi, Sünni Müslümanların master ve doktora yapmamalarına üzülür. Bu tıp fakültesi öğrencisi dört yıl sonra Türkiye'de Hoca Efendi'yi İstanbul'da ziyaret eder. Hoca Efendi ona ismi ile hitap ederek, "Filan

Bey, Sidney'de iken İranlı öğrenciler hakkında şöyle şöyle buyurmuştunuz," der. Tıp fakültesi öğrencisi, Hoca Efendi'nin bunu unutmamasına hayran kalır.

3.12. Alnından Öpülen Genç

Hakan anlatıyor: "1992'de Hoca Efendi geldiğinde Gelibolu Camii'nde bir vaazı vardı. Fakat ben başka yerde cuma namazını kıldırmaya gittiğimden onun vaazını dinleyememiştim. Cuma namazını kıldırınca çabucak Gelibolu Camii'ne geldim. Niyetim acaba Hoca Efendi'nin sohbetine kavuşabilirmiyim idi. Ben geldiğimde tam kapıda iken Hoca Efendi de camiden dışarı çıkıyordu. Halit Bey beni tanıştırdı. Hoca Efendi de bana bazı sorular sordu. Hoca Efendi'ye üniversite talebesi olduğumu ve iki dersimin kaldığını kendisine ifade ettim. Kendisi de bana dua etti. Daha sonra alnımdan öptü. Bu benim için büyük bir şerefti."

3.12. Çöken Koltuk

Hoca Efendi Sidney'de kaldığı dershanenin bütün eşyaları, o günkü hizmet eden arkadaşların parası olmadığı için sokaklardan toplanmış, tamir edilmiş, yıkanmış ve kullanılıyordu. Zaten dershanede iki tane öğrenci kalıyordu. Oturma salonunda bir tane de koltuk vardı. O koltuğun bir ayağı kırık idi fakat tamir edilmişti. Hoca Efendi o koltuğa oturunca koltuğun bir tarafı çöktü. Orada kalan Halit ve Erkam Beyler bu halden çok utandılar. Ancak Hoca Efendi hiçbir şey demedi. Evet, ilk dershane kurulduğu zaman sadece bir aylık kirasını verebildiler. Eşya alacak paraları olmadığı için sokağa atılan eşyaları toplamışlar, uygun olanı getirip dershanede kullanıyorlardı. Bunu kitaba şundan dolayı ekledim. Gelecek nesiller bunu okurken nereden nereye geldiğimizi ve olan imkanlardan dolayı Allah'a çok şükretmek gerektiğini anlatmak için yazdım.

3.14. Hoca Efendi'nin Tevazusu

Garip Hoca anlatıyor: "Hoca Efendi Sidney'e gelince kaldığı dershanede ziyaretine gittim. İçeri girince salonda oturuyordu. Ayağa kalktı ve bana 'Hocam hoş geldiniz' dedi." Garip Hoca, kendisinden 20 küsur yaş büyük bu alimin tevazusuna hayran kalır. Çünkü daha önceleri ilahiyat fakültesinde aynı sınıfta beş yıl beraber okumalarına rağmen bazı arkadaşları Diyanet'te küçük pozisyon dahi aldılarsa Garip Hoca'ya tepeden bakarlardı. Hoca Efendi ise bu kadar ilmi var, böyle bir büyük cemaatin manevi lideri ve kendisine hocam

diyor. Garip Hoca der ki, onun bir kelimesi benim gönlümü fethetmeye yetti ve arttı bile. O gün karar verdim, bu Hoca Efendi'nin hep dizinin dibinde olmaya çalışacağım. Garip Hoca dershanede Hoca Efendi'nin sohbetini dinler. Daha sonra Hoca Efendi ona ikindi namazını kıldırmasını ister. Garip Hoca biraz çekinir ama orada bulunan ağabeylerden birinin işareti üzerine namazı kıldırır. Hoca Efendi daha sonra bir kitabını imzalayıp Garip Hoca'ya verir. O kitapta Garip Hoca'nın hizmetlerde muvaffak olması için dua etmişti.

Garip Hoca, tevazu ile alakalı çok Kur'an ayetlerini ve hadisleri okumuş ve konuda belki yüzlerce defa vaaz etmişti. O, İmam Gazzali, İmam Rabbani ve Bediüzzaman'ın eserlerinde tevazuyu okumuş ancak tevazuyu yaşayan timsali Hoca Efendi'yi görünce tevazunun ne demek olduğunu iliklerine kadar hissetmişti. İmam Rabbani'ye göre, gerçek tevazu, kişinin kendi nefsini tanıması ve Allah'ın büyüklüğü karşısında kendi acziyetini idrak etmesidir. Bediüzzaman tevazuyu iman ve ihlasın bir yansıması olarak görür. Ona göre, insanın kendi acziyetini ve fakirliğini idrak etmesi, Allah'a olan bağlılığını güçlendirir. Ayrıca, tevazunun insanı hakikate ulaştıran bir vasıta olduğunu belirtmiştir. Mevlânâ Hazretleri; "Tevâzû ve mahviyette toprak gibi ol!.." buyurmuştur. Nasıl ki toprak, ayaklar altında ezilir, bütün mahlûkâtın cürûfunu kabullenir, sîneye çeker, içinde kaybedip hazmeder, sonra da onlara tertemiz çiçekler, meyveler, gıdâlar olarak takdim ederse; mütevâzı bir mü'min de toprak gibi olur.[87] Toprak gibi mütevazı olanlar da Allah'ın inayeti ile kalplerdeki iman tohumunu yeşertir.

Hoca Efendi, tevazuyu İslamî yaşamın temel taşlarından biri olarak görür. Ders ve tedris yöntemlerinde, kendisini öğrencileriyle birlikte müzakere eden bir birey olarak tanımlar ve bu yaklaşımı tevazu ve mahviyetinin doğal bir yansıması olarak değerlendirir. Gülen, derslerinde selefi salihine çok saygı gösterir ve kendi görüşlerini sunarken dahi mütevazı bir üslup kullanır. Örneğin, kendi yorumlarını "Fakirin, kıtmirin de şöyle bir yorumu, mülâhazası var," şeklinde ifade eder.

Garip Hoca, Hoca Efendi'nin bazı ilahiyatçı talebeleri okuttuğunu biliyordu. Ona, "Hocam, ben de Türkiye'ye gelirsem ders halkanıza dahil olabilir miyim?" diye sorar. Hoca Efendi de "Memnuniyetle, şeref verirsiniz," buyurur. Garip Hoca daha sonra Türkiye'ye gider, İzmir'de kendisini ziyaret

87 Toprak Gibi Olmak" Ne Demek,https://www.islamveihsan.com/toprak-gibi-olmak-ne-demek.html

eder. Onun ders halkasında okuyan ilahiyatçıların ilmi seviyelerine bakınca kendisinin bunların seviyesinde olmadığını ve bu ders halkasına layık olmadığına inanır.

Garip Hoca, rüyasında Peygamber Efendimizi görüp Müslüman olmuş bir Avustralyalı ile beraber İzmir'de kendisini ziyarete gitmişti. Beraber kahvaltı sofrasına oturdular. Avustralyalı Müslüman kendi içinden, "Keşke bu Hoca Efendi'nin yanına güzel kıyafetle yani takım elbiseyle gelseydik," diye düşünür. Kahvaltıdan sonra Doktor Kudret Bey ikisini de alır, İzmir'de takım elbisesi satan bir dükkana götürür ve onlara der ki, "Hoca Efendi ikinize de birer takım elbise siparişi verdi. İstediğinizi beğenin ve parasını Hoca Efendi verecek." Avustralyalı Müslüman buna çok şaşırmıştı. O daha sonra, "Ben bunu sadece içimden geçirdim. Demek ki Hoca Efendi halimizden anlamış," dedi.

Garip Hoca, Diyanet'teki vazifesini bitirip Türkiye'ye döner. Ancak daimi oturma izni aldığı için ve hapishanelerde part-time vaizlik işi olduğu için geri döner. Fakat dönünce ne yapayım, nasıl hizmet edeyim derdindedir. Bir taraftan hizmet gönüllüleriyle irtibat halindedir. O böyle düşünürken o gece Hoca Efendi'yi rüyasında görür. Hoca Efendi ile beraber İstanbul'da Selimiye Camii'ne giderler. Caminin içi de dış avlusu da insanlarla doludur. Garip Hoca, Hoca Efendi ile beraber caminin büyük kapısına kadar gider fakat içeri çok dolu olduğu için içeri giremez ancak Hoca Efendi camiden içeriye girer. Ertesi gün Hizmetten arkadaşlar Garip Hoca'yı ziyaret ederler ve onun mütevelli olmasını isterler. Garip Hoca rüyanın bununla irtibatlı olduğu kanaatine varır ve rüyasını da o gün kendisini ziyarete gelen hizmetteki arkadaşlara anlatır. O günden sonra da daima mütevellilere devam eder.

3.15. Sigaranın Elini Yakması

Merhum İsmail Verim, milli duyguları güçlü olan fakat dini bilgisi önceleri az olan biriydi. Kendisi dini cemaatlere de biraz mesafeli idi. Ancak güzel karakterli bir insandı. Kendisi anlatıyor: "Şule Koleji yeni kurulmuş ve ses sisteminin kurulmasına ihtiyaç olduğunu bana söylediler. Ben de okul olduğu için bir katkım olsun diye okula gittim. Bahçeye girince orada oynayan ya anaokulu veya birinci sınıf talebelerinden birisi bana yaklaşarak, 'Esselamu aleyküm amca, hoş geldiniz,' dedi. Bunun üzerine arkamı dönüp hüngür hüngür ağladım. Bu çocuğun selamı bana o kadar tesir etti ki o selamdan

sonra o okula gönüllü olarak hizmet etmeye başladım. Daha sonra sohbetlere katıldım. Mütevelliye gittim geldim. Elhamdülillah namazlarıma başladım. Kısacası hayatım çok değişti. Fakat hala vazgeçemediğim bir sigara vardı. Sigarayı da bırakmak istiyordum ama bir türlü bırakamıyordum. Bir gece rüyamda Şule Koleji'nin önündeki caddede yürüyorum. Bir baktım ki Hoca Efendi karşıdan geliyor. Benim de o an elimde içtiğim bir sigara var. Hoca Efendi'yi görünce çok utandım ve o yanan sigarayı elimin avucumun içine koyup sıkıştırdım ki Hoca Efendi görmesin. Tabii Hoca Efendi'ye yaklaştım. Avucumu sıktığım sigaranın ateşi avucumun içini yaktı. Ve uyandım. O rüya üzerine sabahtan itibaren tövbe edip sigarayı da bıraktım ve bir daha içmedim."

3.16.Namaz Kılmayan İçin Ağlayan Hoca

Mütevellide olan bir arkadaş anlattı: "Ben hizmet etmeye başlayınca beş vakit namazımı da kılmaya başladım. Yavaş yavaş dini bilgilerimi de geliştiriyordum. Fakat eşim benim kadar şanslı değildi. Namaz kılmıyordu. Bir defasında Hoca Efendi'yi rüyasında görüyor. Hoca Efendi ona 'Neden namaz kılmıyorsun?' diye soruyor. Eşim, 'Hocam, ben namaz kılmayı bilmiyorum ki namaz kılayım,' diyor. Bunu duyan Hoca Efendi oturup hüngür hüngür ağlıyor. Onun ağlaması üzerine uyanan eşim o gün namaza başladı."

3.17.Babamın Ölümüne Bu Kadar Ağlamadım

Sosyal bir derneğin başında ülkücü bir arkadaş vardı. Mütevelliden birisi, Hoca Efendi'nin vaaz kasetlerini çoğaltıp buna da dört tane vermişti. Aradan üç beş gün geçtikten sonra mütevellideki kişi, derneğin başındaki bu toplum liderini ziyarete gider. Bu toplum lideri ona "Yatsı namazından sonra bana verdiğiniz video kasetleri hanımla oturup seyretmeye başladık. Seyrederken ikimiz de ağlıyoruz. Derken ikincisini, üçüncüsünü ve dördüncüsünü seyrettik, yani o kasetleri hepsini seyretmeden duramadık. Yanımızda mendil kutusu, hep gözyaşlarımızı silerek seyrettik. Vallahi babam öldüğünde ben bu kadar ağlamadım," der. Bu kişi daha sonra hizmetin Orta Asya'da ve diğer ülkelerde okullar açtığını duydukça çok sevinir. Hele hele bir de orada okuyan çocukların İstiklal Marşı'nı dinlediği zaman sevincinden adeta uçar.

3.18. Fethullah Hoca Haklıymış

Vaktinin büyük bir kısmını kahvelerde oyun oynayarak geçiren birisi, Garip Hoca'nın gençlerle ilgilenmesine şüpheyle bakardı. Zaman zaman o da

yapılan dedikodulara inanır, "Bu hoca gençlere Atatürk düşmanlığı aşılıyor," gibi ifadeler kullanırdı. O, bundan dolayı birkaç defa gelmiş, gizlice Garip Hoca'yı gençlere sohbet yaparken dinlemiş fakat böyle bir şey duymamış. Bu kişinin oğlu da aynı zamanda sohbetlere geliyor, beş vakit namazına da başlamıştı. Aradan belli bir zaman geçtikten sonra bu kişi kanser olur ve hastanede tedavi görmeye başlar. Vefat etmeden birkaç gün önce Garip Hoca kendisini hastanede ziyaret eder ve ona Kur'an okur. Gerisini onun oğlundan dinleyelim: "Babam çok hastaydı ve bana dedi ki, 'Oğlum, beni bir balkona çıkarır mısın?' Onu kaldığı odanın balkonuna çıkardım, sandalyede oturdu. Aradan beş on dakika geçmedi ki yağmur yağmaya başladı, o kadar çok yağdı ki adeta gökler delinmiş gibi oldu. Tabii ki ben babamı içeri aldım. Babam pencereden dışarıya bakarak, 'Cenab-ı Allah ne kadar büyük, beş on dakika önce yağmur yokken şimdi bu kadar yağmur yağıyor. Fethullah Gülen Hoca Efendi ağlamakla ne kadar haklıymış. Eğer ben iyileşirsem hem son nefesime kadar bu arkadaşlara yardımcı olmaya çalışacağım inşallah,' dedi." Fakat bu kişi iyileşmeden vefat etti.

3.19. Merhum Mahmut Esat Coşan Hoca Efendi ile İlgili Bir Hatıra

Türkiye'de 28 Şubat post-modern darbesinden sonra dindar kesim ve dini cemaatlere karşı olan baskı çok arttı. Bunun üzerine Mahmut Esat Coşan Hoca Efendi baskılardan kurtulmak için Avustralya'ya geldi. O geldikten sonra Avustralya'nın değişik yerlerini dolaştı ve her yerde sohbetler yapmaya başladı. Fakat zaman zaman Hizmet ve Hoca Efendi ile alakalı bazı uygun olmayan şeyleri de ifade ederdi. Onu seven bazı müridleri ise daha ileri giderek Hoca Efendi ve Hizmetle alakalı ağır ifadeler kullanırlardı. Merhum Esat Coşan Hoca Efendi, Fethullah Gülen Hoca Efendi ile görüşmek için randevu talep etmiş ve bu talebinin Hoca Efendi tarafından reddedildiğini söylüyordu. Bu bir şekilde Fethullah Gülen Hoca Efendi'nin kulağına ulaşmış olacak ki, yanında bulunan Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi'ye, "Esat Efendi'yi ziyaret ettiniz mi?" diye sorar. Mehmet Ali Şengül, "Hayır hocam, ziyaret edemedik," der. Gerisini yıllarca Avustralya'da hizmet abiliği yapmış Cemal'den dinleyelim:

"Bir defasında büyüğümüz Mehmet Ali Hocam'a, 'Esat Hoca Efendi'yi Avustralya'da ziyaret ettiniz mi?' diye sormuş. Sonra da kendisi, yani Esat Hoca Efendi, Hoca Efendi'yi ziyaret etmek istemiş fakat ben kabul etmemişim şeklinde bir şeyler söylemiş. Hoca Efendi, 'Onun ziyaretiyle alakalı bana herhangi bir şey ulaşmadı. Eğer onun beni ziyaret edeceğini duymuş olsaydım

koşa koşa gider, havaalanından alır ve sırtımda taşıyarak dahi olsa kampa kadar getirirdim." Kaldı ki kamp yeriyle havaalanı arasında araba ile yaklaşık iki saatlik mesafesi var.'

Cemal, "Mehmet Ali Hocam da telefonla beni aradı ve Esat Hoca'yı Hoca Efendi adına gidip ziyaret etmemizi istedi. O sıralarda onlar aylık bülten şeklinde bir dergi çıkarıyorlardı ve bu derginin her sayısında Hizmetin ve Hoca Efendi'nin aleyhine yazılar olurdu. Hatta merhum Esat Hoca Efendi de aleyhte bazı şeyler yazardı. Ben bu dergiyi ve bu dergide yazılanları Hoca Efendi'ye arz etmek istedim fakat Abdullah Aymaz Abi, 'Uygun olmaz,' dedi. 'Hoca Efendi buna çok üzülür,' dedi.

O sıralarda onların Brisbane şehrinde Medine'de üniversite okumuş bir imamları vardı. O imam cuma namazlarında da hutbelerinde veya vaazlarında Hizmetin aleyhine konuşurmuş. Hemen orada Ahmet Hoca'yı arayıp bir randevu alın, Esat Hoca Efendi'yi ziyarete gidelim dedim.

Şu an Almanya'da olan Tarık Hoca da vardı. O, kutsal emanetler bölümündeki Peygamber Efendimizin mühründen yapılmış hediyelerden bana da 100 tane göndermişti. Ondan bir tane alıp Ahmet Hoca'yla beraber Esat Coşan Hoca Efendi'yi ziyarete gittik. O zaman Brisbane şehrinde Esat Hoca Efendi'yle beraber olan ve bizi de çok seven Zakir diye bir arkadaş vardı. Kendisi döner imalathanesi vardı ve işletiyordu.

Biz Esat Hoca Efendi'yi ziyarete gittik. Mescitte yatsı namazını kıldırdıktan sonra birkaç hadis okudu ve yorum yaptı. Biz kendisine hocamızın selamını ilettik ve dedik ki, 'Efendim, siz onu ziyaret etmek istemişsiniz. Fakat her ne olduysa bu ziyaret isteğiniz Hoca Efendi'ye ulaşmamış.' Sonra götürdüğüm hediyeyi Hoca Efendi adına takdim ettim. Esat Hoca Efendi boynuma sarıldı ve hüngür hüngür ağladı. Ve bana, 'Hayatımda aldığım en kıymetli hediye bu,' dedi.

Orada avluda meyveli ağaçlar vardı. Passion fruit (çarkıfelek). O meyvelerden kendi eliyle toplayıp bize ikram etti. Esat Hoca Efendi o saatten sonra hizmetin veya Hoca Efendi'nin aleyhine bir tek kelime dahi yazmadı. Ben bu olayda Hoca Efendi'nin büyüklüğünü bir kere daha anladım. Hoca Efendi arkadaşlara, 'Bir yere gittiğinizde gidin oradaki büyükleri ziyaret edin, ellerini öpün ve dualarını alın,' derdi. Bu aynı zamanda o büyüklere, 'Bize düşen bir vazife var mı, bir emriniz var mı?' diye sorun tavsiyesinde bulunurdu. Eğer bir tavsiyeleri olursa, 'Başım gözüm üzerine,' deyip yapın derdi."

Garip Hoca Anlatıyor

"Onun müritlerinden ve benim de sevdiğim bir arkadaş ile bir gün bir araya geldik. Bir araya geldiğimizde Mahmut Esad Coşan Hoca Efendi vefat etmişti. O mürit, Garip Hoca'ya şunları anlattı: 'Ben bir gün merhum Esad Efendi'ye sordum. Hocam, arkadaşlar Fethullah Hoca ile alakalı yanlış şeyler konuşuyorlar. Onun derin devletten olduğunu iddia ediyorlar. Bu konuda bir delilimiz var mı? Merhum Hoca Efendi, '28 Şubat'tan sonra bana haber göndererek ülkeyi terk et, senin için de kötü şeyler düşünüyorlar,' demiş. Yani müritleri arasında, Fethullah Hoca bunu nereden biliyordu, demek ki kendisi de derin devletin adamı ki bunu bildi diye dedikodu yaymışlar. Samimi olduğum arkadaş ise bana şunları söyledi: 'Sonradan anladım ki Hoca Efendi yıllarca insan yetiştirmiş ve bu insanların belki birkaçını da derin devlette bir yerlere gelmiş. Onlardan gelen bu haber üzerine Fethullah Hoca Efendi, Esad Hoca'nın zarar görmemesi için o haberi ona bildirmiş. Ne yazık ki bizimkiler de bunu yanlış yorumlamışlar,' dedi."

3.20. Namazı Bozmaya Çalışan Mürid

Garip Hoca anlatıyor: "Bir defasında Esad Hoca Efendi'nin Sidney'deki halifesi bana şunları anlattı: 'Benim eşim rüyasında görüyor ki Hoca Efendi Sidney'deki Hizmet gönüllülerine imamlık yapıyor ve namaz kıldırıyor. O namaz kıldırırken Esad Efendi'nin müritlerinden biri safın sağından giriyor, solundan çıkıyor, önünden arkasından cemaate duran kişilerin değişik yerlerine oynuyor, onları rahatsız ediyor ve onların namazını bozmak istiyor.' Bu kişi, onların çıkardığı haber bülteninde de Hizmet ve Hoca Efendi aleyhine yazılar yazardı. Bunun üzerine Sidney'deki Esad Efendi'nin halifesi onların o dedikodularına inanmadı, hep Hizmete yakın durdu ve onlara iyi gözle baktı."

3.21.Hoca Efendi'nin İstiğnası

Ensar anlatıyor: "Hoca Efendi Melbourne'da iken bir arkadaşın evine misafir olmuştu. Hoca Efendi, havaalanında tekrar Amerika'ya döneceği sırada Cevdet Bey geldi ve evinde misafir kaldığı o arkadaşın ceketinin cebine bir miktar para koydu. Zannedersem ya 100 veya 200 dolardı. Önce arkadaş almak istemedi. Cevdet Bey, 'O Hoca Efendi'nin bir prensibidir, almazsanız çok üzülür, lütfen kabul edin,' mealinde bir şey söyledi. O arkadaş da parayı kabul etti. Hatırladığım kadarıyla o arkadaş o parayı harcamayıp teberrüken sakladı."

Müslüman dünyasında dine hizmet etmenin en büyük sorunlarından biri, âlimlerin ve din adamlarının hükümetlere ve halka karşı istiğna (beklentisiz olma) veya kanaat eksikliğidir. Bu vasıf, ihlastan sonra dini hizmetin muhtemelen en önemli ilkesi olmasına rağmen unutulmuş ya da ihmal edilmiştir. Kur'an (10:72) ve sünnet, istiğna üzerine özel bir vurgu yapar, çünkü istiğna vasfı tüm peygamberlerin, onların sahabelerinin, evliyaların, büyük liderlerin ve hakiki âlimlerin ana vasıflarından biri olarak kabul edilir.[88] Peygamberler Allah'ın mesajını iletirken ya da öğretirken dünyevi bir karşılık istemediklerini ifade eden on iki ayet vardır. Önde gelen Kur'an müfessirleri, bu ayetlerden, tebliğ veya davet yapılırken hiçbir karşılık beklenmemesi gerektiğini çıkarırlar. Taberi[89] ve İbn Kesir'e[90] (1301-1373) göre, tebliğ dini bir görevdir; dolayısıyla, bu görevden dünyevi bir fayda sağlama arzusu olmamalıdır. Zamahşeri (1074-1143) bu konuyu daha da ayrıntılandırarak, peygamberlerin kişisel kazanç, yüksek bir sosyal statü veya makam arayışında olmadıklarını, başkalarının üzerinde olmalarını sağlayacak hiçbir şeyi istemediklerini belirtir.[91] Fahreddin er-Razi (1149-1209) ise daha ileri giderek, bir insanın dini tebliğ ederken kalben bile beklenti içinde olmaması gerektiğini ifade eder.[92]

Gülen'e göre, her yerde ve her zaman dine hizmet edenler Ulul'azm Enbiya'nın (vahiy getiren büyük peygamberler) yolunu takip etmek zorundadır. Gülen, "Takvadan sonra bir müminin en önemli vasfı istiğnadır," der.

Gülen'in ders halkasına katılan İsmail Gönülalan, Gülen'in cemaat tarafından verilen yiyecekleri parasını vermeden yemediğini belirtir. Gülen'in öğrencileri, hayatları boyunca başka hiçbir hocadan böyle bir istiğna prensibi görmediklerini ifade etmişlerdir.

Erzurum'dan Sabri Çolak bir anısını şöyle anlatır: "Gülen'in kardeşi hastanede idi. Onu ziyaret etmek için Gülen'le birlikte gittim. Ziyaret sırasında,

88 Qushayri, Lataif'ul Isharat, http://www.altafsir.com/Tafasir.asp?tMadhNo=3&tTafsirNo=31&tSoraNo=10&tAyahNo=72&tDisplay=yes&UserProfile=0&LanguageId=1

89 Tabari, Tafsir al Tabari http://www.altafsir.com/Tafasir.asp?tMadhNo=1&tTafsirNo=1&tSoraNo=10&tAyahNo=72&tDisplay=yes&UserProfile=0&LanguageId=1

90 Ibn Kathir, Tafsir Ibn Kathir, http://www.altafsir.com/Tafasir.asp?tMadhNo=1&tTafsirNo=5&tSoraNo=10&tAyahNo=72&tDisplay=yes&UserProfile=0&LanguageId=1

91 Zimahshari, Al- Kashshaaf, http://www.altafsir.com/Tafasir.asp?tMadhNo=1&tTafsirNo=2&tSoraNo=10&tAyahNo=72&tDisplay=yes&UserProfile=0&LanguageId=1

92 Fahraddin Razi, Tafsir al Kabir, http://www.altafsir.com/Tafasir.asp?tMadhNo=1&tTafsirNo=4&tSoraNo=6&tAyahNo=90&tDisplay=yes&Page=3&Size=1&LanguageId=1

Gülen kardeşinin şifa bulması için okuyabileceği bir dua yazmak istedi. Biri ona bir kağıt verdi fakat Gülen bu kağıdı kullanmak istemedi. Başta neden istemediğini anlayamadım. Sonradan fark ettim ki, Gülen vakıf hastanesinin kağıdını kullanmak istemedi. Sonra duasını, kardeşinin hastanede okumakta olduğu kitabın boş bir sayfasına yazdı."

Gülen, kendisi veya ailesi için kamuya ait hiçbir şeyi kullanmamaya son derece dikkat eder. 1970'lerin başından beri Gülen'i tanıyan ve yakın olan Mehmet Eldem, "Bazı arkadaşları Gülen'in eşyalarını bir Hizmet vakfına ait bir yurt binasındaki küçük bir odada sakladılar. Gülen bunun kirasını vermeden kendisini rahat hissetmedi ve bu küçük oda için yıllardır kira ödüyor," diye anlatır. Gülen'i kırk yıldan uzun süredir tanıyan Özgür Öztaş, "Gülen'in hiçbir vakıf ya da kamu malını kullandığını hiç görmedim. Bir keresinde bir yurdu ziyaret etti ve kendisine bir bardak çay ikram edildi. Bize karşı saygısızlık olmaması için çayı içti. Ancak, bir bardak çay fiyatının on katını ödedi," demiştir.

1966'dan beri Gülen'e yakın olan Bediüzzamanın talebesi Mustafa Birlik, daha sonra Türkiye Başbakanı ve Cumhurbaşkanı olan Turgut Özal'ın 1977 yılında İzmir'deki parlamento seçimlerinde bir İslami partinin adayı olduğunu hatırlatır. Özal, Gülen'in vaazını dinledi ve ardından her ikisi de öğle yemeği için onun evine geldiler. Özal, seçim kampanyasına başladığından beri herkesin kendisinden bir şey istediğini, ancak Gülen'in hiçbir şey istemediğini Mustafa Birlik'e ifade etmişti.

Garip Hoca anlatıyor: "Hoca Efendi 1997'de birkaç aylığına Amerika'ya geldiğinde ben de kendisini ziyarete gitmiştim. New Jersey'de dershane olarak kullanılan büyük bir evde kalıyordu. Bir defasında Cevdet Bey küçük bir tabağın içinde hurmalar getirip Hoca Efendi'nin önüne koydu. Hoca Efendi bir tane alıp yedi ve hemen, 'Bunlar benim hurmalarım mıydı?' diye Cevdet Bey'e sordu. Cevdet Bey de, 'Hayır, Azerbaycan'dan bir arkadaş göndermiş, dua etmenizi talep ediyor. Dua ettikten sonra o hurmaları kendisine geri göndereceğiz,' dedi. Hoca Efendi hemen Cevdet Bey'den kendi hurmalarını getirmesini istedi ve bir avuç alıp o hurmaların üzerine ekledi ve sonra şöyle buyurdu: 'Ben Edirne'de camide imam iken bir defasında caminin bahçesinde yetişen domateslerden bir iki tane yedim, sonra da parasını sadaka olarak cami kutusuna attım. Fakat ne zaman onu hatırlasam sanki böğrümde bir rahatsızlık var hissederim.' Hakikaten aynı gün dershanenin bahçesinde olan elma ağaçlarından taze olmuş ekşimsi elmalardan toplayıp getirdiler, Hoca Efendi'ye ikram ettiler. Hoca Efendi vakıf malıdır diye ondan da yemedi."

Hoca Efendi bütün hayatı boyunca beklentisiz olma ve müstağni prensibini tavizsiz korudu. Bu konu ile alakalı eğer hatıralar toplansa zannedersem birkaç ciltlik bir kitap olur.

3.22. Dünyada bir İlk: Bosna'ya Giden Kurbanlar

Hoca Efendi Avustralya'ya geldiğinde Boşnak-Sırp savaşı başlamıştı. Boşnaklar çok zor durumda idi. Mus'ab'ın anlattığına göre, Hoca Efendi buradayken mümkünse buradan kurban toplanıp Boşnaklara gönderilmesi konusunda fikir beyan eder. O gün için Avustralya'nın yurtdışına helal et satması ile ilgili yıllardır meşgul olan İbrahim Dellal da bu konuda seve seve yardımcı olacağını ifade eder. Arkadaşlar, Hoca Efendi'ye "Biz buradan kurbanları toplar göndeririz fakat oraya nasıl ulaşacak, orada kimler dağıtacak?" denildiğinde, Hoca Efendi bu konuda yardımcı olacağını ifade etti. Mus'ab'ın anlattığına göre, yurtdışına ve özellikle kriz olan bölgelere topyekun kurban göndermek işi ilk defa Avustralya'da başladı. Daha sonra da bütün cemaatler bunu yapmaya başladılar. Hatta dünyada da bir model oldu, başka yerlerde de başka ülkelerde de bu tür faaliyetler başladı.

Ensar anlatıyor: "Yıl 1992. Bosna'da savaş devam ediyor. Saraybosna çepeçevre kuşatılmış. Pek çok Boşnak da Hırvatistan'a göçmüş. Boşnak halkı çok perişan ve yardıma muhtaçtı. Daha önceki yıllarda bazen 5-10 tane kurban toplar Türkiye'deki yurtlara gönderirdik. O yıl kurban toplayıp Boşnaklara göndermek için kendi aramızda istişare ediyorduk. Fakat nasıl göndereceğiz? Kiminle irtibata geçeceğiz? Kurbanları ulaştırabilir miyiz? Bilmiyorduk. Para toplayıp göndersek olmayacaktı. Çünkü kurbanların Kurban Bayramı'nda kesilmesi gerekirdi. Canlı hayvan göndersek bu da mümkün değildi çünkü canlı hayvanın oraya ulaşması çok zaman alacaktı. Tabii bu hem de masraflı olurdu. Hatta hatırlıyorum, bunu gece saat ikilere kadar kendi aramızda istişare ettik. Çoğunluk, Boşnaklara kurban göndermenin imkansız olduğu kanaatindeydi."

Habib: "O yıllarda Boşnaklar ile Sırplar arasında savaş vardı. Pek çok Boşnak şehit edilmiş, bir kısmı da şehirlerini terk ederek komşu ülkelere sığınmışlardı. Bir grubu da Hırvatistan'a sığınmıştı. Kurban Bayramı'na yaklaştığımızda bu kurbanları ne yapalım, ne edeceğiz diye konuşurken birisi, 'Bunları toplayıp Bosna'ya göndersek olmaz mı?' dedi. Ama nasıl gönderecektik onu bilmiyorduk. Daha sonra hatırladığım kadarıyla da Mus'ab Bey, o yıllarda Bosna'da olan Zaman gazetesi muhabiri Mesut Erişen

Bey ile irtibata geçti. Konuyu tekrar mütevelliye getirdik ve istişare ediyoruz. Yapmaya niyetliydik ama bu etleri nasıl gönderecektik? Çünkü Sırplar her tarafı kuşatmıştı. Oraya canlı hayvan gönderemezdik. Hayvanları kesip etleri paket yapıp göndermemiz gerekiyordu. Mütevellide genel kanaat şuydu ki biz bunu yapamayacağız. Hatırladığım kadarıyla o zaman mütevellide çok az kişiden oluşuyordu. İşte o zaman Ensar Bey ileri atıldı ve dedi ki, 'Yahu ne yapıyorsunuz? Yok olurmuş, yok olmazmış falan. Hele bir teşebbüs edelim, inşallah Cenabı Allah kapılar açar. Allah'ın izniyle yaparız' dedi. Ensar Bey'in cesareti ve samimi kararlı duruşu hepimizi etkiledi. Netice itibariyle ne olursa olsun biz bu projenin altına girelim diye karar aldık. Ensar Bey o çıkışı yapmasaydı belki de yapmayacaktık." Bir başkası, Ensar Bey " Kurbanları göndermek için gerekirse evimi satacağım" deyince yapmak için karar alındı.

Ensar, "Tam o günlerde Türkiye'den de bir haber geldi. Hoca Efendi Bosna savaşından dolayı çok ama çok üzülüyormuş. Hatta üzüntüsünden kimse kendisine yaklaşamıyormuş. Kaldığı binanın çatı katındaki boş yere çıkıp deli gibi adeta dolaşırmış. Onun bu ızdırabını da duyunca biz bu projeyi yapmaya karar verdik. Bu proje için büyük küçük hepimiz seferber olduk. Daha sonra bazı Boşnak arkadaşlarla görüştük. Onların da yardımıyla Hırvatistan'da bazı Boşnaklar ile irtibata geçtik. Kurban kampanyasını bütün camilere duyurduk. Ayrıca 3ZZZ radyosunda da gündem yaptık. İnsanlar telefon edip bağış yapıyorlardı. Çünkü Bosna savaşı çok sıcaktı ve gündemdeydi. Bütün Müslümanlar, özellikle Türkler buna çok sahip çıktılar. Sayısını tam hatırlamıyorum ama zannedersem 2500'ün civarında kurban topladık. Bu kurbanları buradaki mezbahanelerde kestirdik. Arkadaşlarımız bayram namazını kıldıktan sonra mezbahaneye gittiler. Etleri küçük küçük parçalara ayırıp paketler yaptırdılar. Sonra bu paketler konteynırlara koyarak Hırvatistan'a gönderildi. Oradan da dondurucusu olan tırlar ile kamplardaki Boşnaklara ulaştırıldı."

O günkü toplum radyosu olan 3ZZZ kanalıyla da kurban bağışı programları yaparak halkı bilgilendirdiler. Hatta Türkiye'deki Kızılay Derneği Başkan Yardımcısı ile radyo üzerinden canlı yayın yaptılar. Aynı zamanda bağışları da kabul ettiler. Daha sonra arkadaşlar Boşnaklarla ve Bosna'daki Zaman Gazetesi muhabiri ile irtibata geçtiler. Rahmetlik İbrahim Dellal abi de çevresi vardı ve burada irtibatta olduğu yetkili kimselerle görüşüp kurbanların paketler halinde oraya ulaşması konusunda yardımcı oldu. Kurban Bayramı'nın ilk günü bayram namazını kılıp bir mezbahane gidip kurbanları

kestiler. Bayram boyunca arkadaşlar kurbanları küçük küçük paketler halinde hazırladılar. Bu paketler dondurucu konteynırların içine koyup Hırvatistan'a gönderildi. Orada irtibatta oldukları kişiler kanalıyla bu etler Hırvatistan'daki Boşnak göçmenlere ulaştırıldı. Tabii o bayramda hizmet gönüllüleri bayram yapmayıp mezbahanede gönüllü çalıştılar. Mus'ab, "O etlerin Hırvatistan'dan Bosna'ya geçirilmesi için o dönemin gazetesinin Bosna temsilcisi Mesut Erişen Bey'le irtibata geçtik. O, oradaki yetkililerle görüştü, hatırladığım kadarıyla Aliya İzzet Begoviç ile de. Bu etlerin Saraybosna'ya ulaştırılmasında Boşnakların Kızılay'ı olan Merhamet Cemiyeti ile de işbirliği yaptık. Bu etlerin oraya ulaşmasına yardımcı oldular.

Bu, gerçekten zorlu bir proje idi, ancak Allah bize yardım etti. Batıda hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi, belki de devletler yapmıştır, ancak bir sivil toplum kuruluşu olarak dünyada ilk kez biz gerçekleştirdik. Bak, o yaptığımız yıl, bazı cemaatler aleyhimizde cami kürsülerinden hilafı hakikat beyan ettiler ve savaş alanına kurban ulaştırılamaz dediler, aleyhimize kampanyalar başlattılar. Bu kadar açıklama ve belgeye rağmen, millet dinlemedi. Bir sene sonra aynı kurban kampanyası 2500'e çıktı. Yani millet yapılan iftiraları dinlemedi, demek ki güçlü kabul gördü, neticeyi doğru algıladı ve sonuçta Allah'ın izniyle bu iş tuttu ve şu an herkes yapıyor. O günün arkadaşlarımız gerçekten kahramandı, hiç unutmam. Eğer ahirette şahitlik istenirse onlara şahidiz. Örneğin, bu kurban kampanyasıyla ilgili olarak, o gün için 12 kişilik bir istişare heyetimiz vardı ve her meselemizi konuşuyorduk. Nasıl başa çıkabiliriz, mahcup olmamak ve başarılı olmak için ne yapabiliriz gibi soruları tartışıyorduk. Esat Bey, meseleye çok rasyonel bir şekilde yaklaşırdı ve "Bu işi başaramayabiliriz, boşuna girmeyelim" derdi. Ensar cesurdu ve "Nasıl olsa yaparız, hedef tutturamazsak arabamızı ve evimizi satarız" derdi. Diğer arkadaşlar da benzer fikirlerdeydi, bu yüzden devam etmeye karar verdik."

Esasında Esat Bey haklı idi. Sıradan bir planla bu mümkün değildi. Ancak sebeplere riayet edilip Allah'ın inayetiyle muvaffak olundu. Denilebilir ki, bu proje ile Australia Relief Organisation (ARO) temeli o zaman atıldı. Çünkü o günden bu güne her yıl kurban kampanyası yapılır. Bazı yıllar on beş bin kurban toplandı ve fakir olan farklı ülkelerde dağıtıldı.

Ensar ve Mus'ab anlatıyor: "Daha sonra Melbourne'da yayınlanan Türk Solu gazetesi, kurban paralarının Bosna'ya gönderilmediğini yazdı." Mus'ab Bey ailesi kalabalık olduğu için o günlerde ikinci el bir minibüs satın almıştı. Bazı kimseler bunun dedikodusunu yapmış ve Bosna için toplanan kurban

paralarının Bosna'ya gönderilmediğini söylemişlerdi. Türk Solu gazetesi de bu dedikoduyu bir haber haline getirerek gazetede yayınlamıştı. Mus'ab Bey gazeteyi mahkemeye verdi ve mahkemeyi kazandı."

Ensar analtıyor: "Daha sonraları Boşnakların Başbakan Yardımcısı Melbourne'a geldi. O katıldığı otelde basın toplantısı yaparken ben de 3ZZ radyosu olarak basın toplantısına katıldım. Basın toplantısına devlet radyosu olan 3EA Türkçe bölümü muhabiri de vardı ve benim yanında oturuyordu."

Başbakan Yardımcısının konuşması bitince sorusu olan var mı diye sordu. Ensar hemen el kaldırdı. "Efendim, Avustralya'dan kurbanlar toplanıp Boşnak göçmenlere gönderildi. Sizin bundan haberiniz var mı ve bu kurbanlar oradaki göçmenlere dağıtıldı mı?" diye sordu. Başbakan Yardımcısı, "Eğer son altı ayda Boşnakların midesine bir lokma et indiyse o da Avustralya'dan gönderilen kurbanlardır. Avustralya'dan gelen bu yardımı asla unutmayacağız," dedi.

3.23. Sadece Et Değil Ümit Veriyorsunuz

Habib, "Hizmetin bu kurban kampanyası daha sonraki yıllarda da devam etti. Daha önce Avustralya'da böyle yurt dışına toplu kurban gönderme faaliyeti yoktu. Dolayısıyla hizmetin başlatmış olduğu bu proje diğer Müslümanlara da örnek oldu. Daha sonra başka cemaatler ve cemiyetler de kurban toplayıp yurt dışına göndermeye başladılar."

Yaptığım araştırmada Avusturalya'da Müslümanların kurduğu en az yirmi insani yardım kuruluş yurtdışına, özellikle Afrika'ya gönderilmek üzere kurban toplamaktadır. Böylece belki her yıl yüz binlerce fakir yılda bir defa da olsa et yiyebilmekte, bu aynı zamanda kardeşliği de pekiştirmektedir. Kurban Bayramı'nda bir yardım kuruluşu vasıtasıyla Afrika'ya gidip et dağıtan birisinden şunları dinledim: "Bayramda et dağıtıyoruz. Genelde üç kilo civarında her gelene et veriyoruz. Et dağıtırken birisi eti alınca bir ete baktı, bir bana baktı, bir daha ete baktı, bir daha benim yüzüme baktı. Merak ettim sordum. Bir şey mi var dedim. O Afrikalı Müslüman kişi, 'Hayır,' dedi. 'Bugüne kadar hep misyonerler gelip fakir fukaraya bir şeyler dağıtırdı. İlk defa beyaz Müslüman kardeşim benim kasabaya geliyor ve bize et dağıtıyor. Siz sadece bana üç kilo et vermiyorsunuz, aynı zamanda gelecek adına ümit veriyorsunuz,' dedi. İşte Bosna'da dağıtılan etler aynı zamanda Boşnak Müslümanlara bir ümit veriyordu. Yalnız olmadıklarını hissediyorlardı. Zor anlarda bir insana veya insanlara yapılan yardım küçük de olsa asla unutulmaz."

Gelecek bölümde, Sidney'de yapılan hizmetler okuyucunun dikkatını ilgisini çekecektir. Okurken bazen gözyaşlarınızı tutamıyacaksınız. Görülen rüyaların nesıl gerçekleştiğini merakla okuyacaksınız.

.

4. BÖLÜM:

SİDNEY'İN İLKLERI

Bu bölümde Sidney'e hicret eden ilk Hizmet gönüllüleri ve Hizmete sahip çıkan ilk gönüllülerin hayat hikayelerini kısaca okuyacksınız. Ayrıca kurulan ilk ev ve yurtta yapılan faaliyetler ilginizi çekecektir. Ne gibi fedekarlıklar yaptılar? Hizmete nasıl sahip çıktılar? Onları ne motive etti? Ne gibi engeller ile karşılaştılar? Gördükleri rüyalar, döktükleri göz yaşları ve daha başka şeyleri merakla bu bölümde bulacaksınız.

4.1. Hem Muhacir Hem de Ensar: Ebu Bekir

Ebu Bekir, Erzincan'da doğdu. İlkokul ve ortaokulu Erzincan'ın Tercan ilçesinde okudu. Ebu Bekir'e Hizmetle tanıştınız soruma şu cevabı verdi. "Hizmetle tanışmam ortaokul zamanlarında idi. Bizim kazada bir dershanemiz vardı. Tabii ben o zaman Hizmet olarak bilmiyordum, sadece Risale-i Nur hizmetleri dolayısıyla oraya gidiyordum. Sanat lisesini kazanınca, Erzincan'a gidip orada Hasan Basri Yurdu yeni açılmıştı ve ilk senesiydi. Ben de 30. talebesi olarak babamın gayreti ile yurtta kalmaya başladım. Çünkü küçük bir yurttu ve yer yoktu. Orada bir buçuk sene kaldım. Oranın da ilk senesi olması hasebiyle çok sıcak ve samimi bir havada Hizmeti tanıma şansım oldu. Bir buçuk sene sonra Zonguldak'a taşındık. Orada da abiler boş bırakmadılar. Zonguldak'ta yurtta kalmadım ama evlere sık sık gidip geliyordum. Sonra tekrar Erzincan'a döndüm. Babam vefat etmişti. Kendi ilçemde de boş durmadım. Ağabeylerle beraber bazı hizmetler yapmaya gayret ettik. Daha sonra bir evlenme meselesi ortaya çıktı. Evlenme teklifi yapılan kişi de Avustralya'da yaşayan halamın kızıydı, yani şimdiki eşim. Evlendikten sonra dolayısıyla Avustralya'ya geldim. Avustralya'ya gelmeden önce orada irtibata geçebileceğim Hizmetten insanları araştırdım. Ankara'ya gitmiştim. Orada Melbourne'de Mus'ab abinin ismini verdiler." Sidney'e gelince Mus'ab ile irtibata geçer.Avusturalya'ya geldikten sonraki yıllarda muhacir Ebu Bekir hakikaten hizmete maddi ve manevi destek konusunda Ensar gibi olamaya çalışacaktır.

4.2. Güzel Tevafuklar

Eşinin ailesi Sidney'de yaşamaktadır. Ebu Bekir'e "Avustralya'da ilk günler, aylar ve hatta yıllardan neler hatırlıyorsunuz?" diye sorunca şunları söyledi:

"İlk geldiğim yıllarda tabiri caizse her günümüzde çok güzel tevafuklar vardı. Allah'ın çok inayetini görüyorduk. Çoğunu hatırlamak zordur. Ancak hatırladıklarımı arz edeyim. Mesela Halit Bey'i hiç görmemiştim. Onu havaalanında karşıladım. Onlarca insan içerisinde onu yüzünden tanıdım. Bir

de Halit'ten önce gelen bir arkadaş daha vardı. Onunla da Hoca Efendi'nin kasetlerini çoğaltır ve dağıtırdık. Aynı zamanda Zaman gazetesini de dağıtırdık. Türkiye'den de Risaleleri bana gönderdiler. Tabii külliyat olarak ilk defa benim evime gelmesi benim için de bir şeref oldu. O anki manevi hazzı unutamıyorum.[93] Hizmet olarak ilk sohbet Sidney'de benim evde başladı. Hiçbir müessesemiz yoktu ama her evi bir müessese gibi görüyorduk. Çevremizde de çok fazla insan yoktu ama yine de insanları çağırmaya gayret ediyorduk. Melbourne şehrinden abilerin bizi ziyarete gelmeleri bizi motive ediyordu."

Bediüzzaman "Evet, velâyetin kerameti olduğu gibi, niyet-i hâlisanın dahi kerameti vardır. Samimiyetin dahi kerameti vardır. Bahusus, lillâh için olan bir uhuvvet dairesindeki kardeşlerin içinde, ciddî, samimî tesanüdün çok kerametleri olabilir"[94] buyurur. Ebu Bekir ve arkadaşlarının ihlası ve samimi kardeşliği onların muvaffakiyetlerine vesile olacaktır. Bunu gelecek bölümlerde okuyacaksınız.

4.3. Ebu Bekir'in Gerçekleşen Rüyası

Ebu Bekir bir defasında şöyle bir rüya görür. Rüyasında büyük bir konferans salonundadır. O, arkadaşları ile beraber bir konferans için hazırlık yapıyordur. Rüyasında o konferansa genelde yabancılar gelir. Ebu Bekir ve arkadaşları da onlara güzel şeyler anlatmaya gayret ederler. Yıllar sonra hakikaten tasavvuf müziği sanatçısı Ahmet Özhan geldiği zaman rüyasında gördüğü büyük salonu konser için tutmuşlardı. Onun tasavvuf müziği konserinde genelde yabancılar gelmişti. Konser çok muhteşem oldu. Ebu Bekir "Sanki rüyamın çıktığını hissetmiştim."[95]

---

93 Lezzet-i maneviye, insandaki manevî ve batını duyguların bir şeyden lezzet ve haz almasıdır. Beyin maddidir, onun lezzeti de maddî olur; ama akıl manevidir, onun lezzeti olan tefekkür ve mana manevî bir lezzettir. İşte ne kadar mücerret ve maddeden farklı manevî duygular ve bunların aldığı zevk varsa, buna manevî lezzet veya huzur denir. Bediüzzaman Said Nursi, zevk-i ruhânîyi tasavvuf yolculuğunda elde edilen manevi bir lezzet olarak görür, ancak bunun amelin nihai amacı olmadığını, sadece bir sonucu olduğunu vurgular. Asıl hedefin, Allah'ın rızasını kazanmak ve imanın hakikatlerine ulaşmak olduğunu belirtir.https://sorularlarisale.com/lezzet-i-ruhani-ve-lezzet-i-manevinin-muhabbetullah-ile-munasebeti-nasildir

94 Nursi, Barla Lahikası, https://kulliyat.risaleinurenstitusu.org/barla-lahikasi/yedinci-risale-olan-yedinci-mesele/15

95 Rüyalar ile ilgili pek çok hadisi şerif vardır. Konumuza açıklık getirmesi için birkaçını arz edeceğim. Ebû Hüreyre (Allah Ondan razı olsun)'den: Rasûlullah (sallallahualeyhi ve-sellem)'i şöyle buyururken işittim, dedi: "Nübüvvetten (peygamberlik) ancak mübeşşirât

Ebu Bekir bir defasında cuma namazı kılmak için camiye gitti. İmam hutbede iken dalmış, yani yakaza halinde imiş. O anda gökten bir anahtarın Türkiye üzerine düştüğünü görür. Bu anahtarın sahibinin cemaat olduğunu hissediyor. Ve bu anahtarla cemaat çok kapıları açacak şeklinde içinde duygular oluşmuş. Ebu Bekir sonra normal hale gelir fakat çok ama çok mutlu olduğunu hissetmiş.

Ebu Bekir haftada altı gün sabah yedi akşam yedi bir kasapta çalışmaktadır. O ilk ayları ve yılları hatırlayıp şunları anlattı: "O ilk yıllarda zaman bize yetmiyordu. Yedi gün az geliyordu. Zaten sayımız azdı, yapılacak çok işler vardı. Bundan dolayı da evimizi ve çoluk çocuğumuzu ihmal ediyorduk. Tabii eşim de haklı olarak serzenişte bulunuyordu. O bir defasında rüyasında Kâbe'yi görüyor. Bakıyor ki bizim arkadaşlarımız da orada. Ondan sonra eşimden hiçbir şikâyet duymadım. Tabii o Kâbe'yi gördükten sonra o da çok mutlu oldu."

Ebu Bekir hatırladığı kadarıyla Alican Bey, 1992 yılının sonu veya 1993'ün başında Sidney'e gelmişti. Kensington'da yeni açilan dershanede sohbet ediyorlar. Alican Bey biraz dinlendi. Kalkınca gördüğü rüyayı anlatır. O rüyasında üç yıl sonra Sidney'de okul açtıklarını görür. Hakikaten üç yıl sonra okul açılacaktır. Ayrıca Hizmet gönüllüsü Hakan Bey'in annesi de bir rüya görmüştü. O rüyasında okulun arsasını görmüş. Hatta arsanın ortasına yakın bir yerde olan bir su çukurunu dahi rüyada görmüş. Arsada pek çok ağaç varmış. Kendisi okulun açılışına geldiği zaman "Ben burayı daha önce rüyamda gördüm ve buranın okul olacağını bana söylediler" demiş. Bu rüyanın görülüp görülmediği konusunda Hakan Bey'e sordum. O da "Evet, annem böyle bir rüya gördüğünü söyledi" dedi.

Ebu Bekir ilk yılları anlatıyor: "Sidney'e geldikten sonra özellikle ilk 20 yılda Cenabı Allah'ın üzerimizde çok ihsanları oldu ve pek çok tevafukla karşılaştık. Mesela bir şey yapmak istesek Cenabı Allah kapıları bize açıyordu ve muvaffak oluyorduk. Diyelim ki bir zorlukla karşılaşsak hemen akabinde

---

kalmıştır." Ashab, "Mübeşşirât nedir?" diye sorunca Rasûlullah (sallallahu aleyhi vesellem): "Sâlih rüyadır"buyurdu. (Buharî, Ta'bir 5) Ebû Hüreyre (Allah Ondan razı olsun)'den rivayet edildiğine göre Rasûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurdu: "Ahir zaman yaklaşınca mü'minin rüyası neredeyse yalan çıkmaz. Çünkü mü'minin rüyası nübüvvetin kırk altı parçasından biridir." (Buharî, Ta'bir 26;Müslim, Rüya 6) Müslim'in diğer bir rivayeti şöyledir: "Sizden hanginizen doğru sözlü ise onun rüyası da en doğrudur," şeklindedir. (Müslim,Rüya 11)İslam âlimlerine göre, güzel rüyalar evliyanın ve ehl-i takvanın manevî hayatlarının bir parçasıdır.

güzel bir şeyler oluyordu. Hizmetle alakalı eğer bir vazifeyi geciktirir veya ifa etmezsek bu defa da daha çok sıkıntılar oluyordu. Adeta şefkat tokatları yiyorduk. Bu tür şeyler bizler için adeta birer kamçı oluyordu." Bediüzzaman "Bu kutsal hizmetin üç tür kerametinden bahseder:

Birinci tür: Hizmeti hazırlamak ve bu hizmete hizmet edecek kişileri yönlendirmek.

İkinci tür: Engelleri ortadan kaldırmak, zarar verebilecek kimseleri defetmek ve cezalandırmak.

Üçüncü tür: Hizmette samimiyetle çalışanlara, rehavet gösterdiklerinde uyarıcı bir şefkat tokadı verilmesi ve bu sayede yeniden hizmete dönmelerinin sağlanmasıdır.[96]

O yıllarda yapılan samimi çalışmalar kerametvari meyvesini verir. Bediüzzaman, "Evet, velâyetin kerameti olduğu gibi, niyet-i hâlisanın dahi kerameti vardır. Samimiyetin dahi kerameti vardır. Bahusus, lillâh için olan bir uhuvvet dairesindeki kardeşlerin içinde, ciddî, samimî tesanüdün çok kerametleri olabilir. Hattâ şöyle bir cemaatin şahs-ı mânevîsi bir veliyy-i kâmil hükmüne geçebilir, inâyâta mazhar olur"[97] der.

4.4. Allah'ın İnayeti ve Tevafuklar

Ebu Bekir, "O ilk yıllarda arkadaşların samimi hareket etmelerini hiç unutamuyorum. Bütün arkadaşlar Allah için hizmet ediyorlardı. Bu niyetle koşup koşturuyorlardı. Tabii ki bu samimiyet ve kardeşlik olunca da muvaffak oluyorduk. Hal olunması zor görünen problemlerimiz hal oluyordu. Sıkıntılarımız az bir gayretle bertaraf oluyordu. O yıllarda çok güzel şeyler oldu ama hepsini hatırlayamıyorum. Haftada altı gün çalışıyordum. Akşamları ve pazar günü de hizmete koşturuyorduk. Bu kadar yoğun çalışma ve koşturmaya rağmen çok mutluyduk. Arkadaşlar da benim gibiydi. O günkü ruh halimizi anlatmam çok zor. Nasıl oluyordu da bu kadar yoğunluğa rağmen yine de diğer bütün vaktimizi hak yolunda geçirmeye gayret ediyorduk? Böyle gece gündüz koştururken gözümüz karaydı. Filan şunu söyleyecek, ailem bunu diyecek diye bir şey aklımıza gelmiyordu adeta. Tabii ki eşimin üzerimde çok hakkı geçiyordu. Ama o bunlara rağmen bana engel olmuyordu. Hatta

96 Bediüzzaman Said Nursi, Lemalar, s.52

97 Said Nursi, Barla Lahikası. https://kulliyat.risaleinurenstitusu.org/barla-lahikasi/yedinci-risale-olan-yedinci-mesele/15

gündüzleri iş yerinde çalışırken de hep aklımızda Hizmet vardı. Acaba bu işi nasıl yapabiliriz? İnsanlara daha fazla nasıl hizmet götürebiliriz? Sohbetlere kimi çağırabiliriz? Kimin kapısını çalıp okul veya diğer hizmetler için yardım alabiliriz? Şunu yeminle söyleyebilirim. İlk 15-20 yıl hep böyle geçti. Hizmet dışında bir şey düşünmüyorduk veya düşünemiyorduk. Çünkü hep hizmetle meşguldük. Bir tek gayemiz vardı, o da gayeyi hayalimizi hayata geçirmek. Dünyevi bir şeyler kazanmak hayalimize gelmiyordu. Adeta kendimizi hizmete hapse etmiştik."

Ebu Bekir, "Gördüğümüz her güzellik veya başarı bizleri motive ediyor, daha da çok gayret göstermemize sebep oluyordu. Bazen engeller de çıkıyordu ama yine yolumuza devam ediyorduk. Doğrusu anlaşılması çok zor bir ruh haleti. İçimizde öyle bir arzu vardı ki kendi düşüncelerimizi bütün dünyaya duyurmak istiyorduk. Çünkü mesajımız evrenseldi. Her insana faydalı olabilecek şeylerdi. Bu kadar enerjiyi nerede buluyorduk? Ama enerjimiz vardı ve koşturuyorduk. Sanki iki kanatlı kuş gibiydik. Geceleri ruhban yani ibadet ve hizmetle geçirir, gündüzleri de aslan gibiydik. Yapılan gayretler meyvesini veriyor ve her ay mütevelliye eden yeni insanlar kazanıyorduk. Kanaatimce bu tamamen Cenabı Allah'ın bir lütfu idi. O günlerde de böyle düşünüyorduk. Bütün bu yapılanlar Allah'ın vergisi idi. Bizden kaynaklanmıyordu. Biz bir fert olarak iyi bir insan olmaya gayret ediyorduk. Bende şöyle bir kanaat vardı: Bu Hizmete ne kadar saat veya gün ayırırsam benim için asıl kar budur.

Şimdi düşünüyorum. Demek ki o günler öyle olması gerekiyordu. Yapılması gereken çok lüzumlu işler vardı. Cenabı Allah da bizi bu işlerde kullandı veya istihdam etti. Ben şahsen bunu Allah'ın bir lütfu olarak görüyorum. Doğrusu o günleri çok özlüyorum. Sadece ben değil, o gün beraber olduğumuz arkadaşlar da o güzel günleri çok özlüyor.

O ilk yıllarda beraber gayret ettiğimiz arkadaşlar da hakikaten çok güzel insanlardı. Mesela bir Halit Bey'e gelince, sanki Sidney'e küçük bir Hoca Efendi geldi gözüyle bakıyordum. Zaten o da Hoca Efendi'yi taklit etmeye çalışırdı. Hiç unutamıyorum. Bir defasında camide hutbe verirken aynen Hoca Efendi gibi vermeye çalıştı. Oturmasıyla kalkmasıyla ona benzerdi. Mesela, eğer akşam bir sohbet olacaksa o gün gündüzleri bazen yemek yemezdi veya çok az yerdi. Halit Bey aynı zamanda kafası çalışan birisiydi. Öyle bir fıtratta yaratılmıştı. Ayrıca, hizmet konularında özellikle iyi bir takipçiydi. Bir arkadaşa bir vazife verdiği zaman kendisi o işi yakından takip ediyordu. Onda mesai mefhumu yoktu. Tabiri caizse 7 gün 24 saat hizmete hazırdı. Bir iş yapılacaksa gece gündüz

gayret eder yapmaya çalışırdı. Onun en güzel taraflarından biri de hiçbir beklenti içinde olmamasıydı. Hizmet der yatar, Hizmet der kalkardı. Onun bu diğergamlığı, o günkü arkadaşlar üzerinde çok güzel bir etki bıraktı. Tabiri caizse iyi bir mayalanmaya sebep oldu. Onunla ilişkimiz idareci ve mütevelli gibi değil, iki kardeş gibiydik. Halit Bey, mütevellideki diğer arkadaşlarla da böyleydi. Cenabı Allah'ın o arkadaş üzerinde de çok ihsanları vardı. O da bu ihsanları hak yolunda kullanmaya azami gayret ediyordu."

Sidney'de İlk Açıla Dersane

4.5. Sidney'de Açılan İlk Dershane ve Posta Kutusuna Bırakılan Para

Ebu Bekir anlatıyor: "Şunu hiç unutamıyorum. İlk dershaneyi açmak için bir ev tuttuk. Evin ilk kirası ve depozitosunu zor bulduk. Eşya için paramız yoktu. Tabii ki evi de döşememiz gerekiyordu. Halit Bey ile sokakları dolaşıp çöpe atılmak üzere sokağa atılan fakat kullanılabilecek şeyleri topladık. Biraz utanç vericiydi ama başka da çaremiz yoktu. Yıkanması gerekenleri yıkadık. Tamir edilmesi gerekenleri tamir ettik. Argo tabiri ile bit pazarı denilen marketten de bazı şeyleri çok ucuza aldık. Ve o eşyalarla ilk dershaneyi döşedik. Tabii

ki eşyalar eskiydi ama idare ediyordu. O ilk dershaneyi bile açarken sanki dünyalar bizim oldu."

Bir defasında kiraladıkları evin haftalık kirası olan 200 dolar paraları yoktu. Evde kalan Halit ve Erkam Beyler tam ihtiyaç duydukları 200 doları ertesi gün posta kutusunda bulurlar. Birisi gelip o parayı bırakmıştı. Ama kim olduğunu bilmiyorlardı. Tam da ihtiyaç duydukları kadardı. Ebu Bekir, "İlk yıllarda çok orijinal hadiseler yaşadık. Cenabı Allah'ın inayetini çok gördük. Bunların hepsi altın levhalarda yazılsa değer."

Peygamberimiz, "Başka bir gölgenin bulunmadığı kıyamet gününde Allah Teala, yedi insanı, arşının gölgesinde barındıracaktır: ...Sağ elinin verdiğini sol elinin bilemeyeceği kadar gizli sadaka veren kimse..."[98] buyurmuştur. Burada kastedilen mana sadakayı gizli vermektir. "Mallarını gece ve gündüz, gizlice ve açıkça infak edenler yok mu, işte onların Rableri katında ecir ve mükafatları vardır. Ve onlara herhangi bir korku yoktur, onlar hiçbir zaman mahzun da olmazlar" (Kur'an, 2:274). Elmalılı Hamdi Yazır bu ayetin sebeb-i nüzulünü şöyle açıklar: "Hz. Ebu Bekir (r.a.) sahip olduğu kırk bin dinarın on binini gece, on binini gündüz, on binini gizli, on binini de açıkça olmak üzere birden tasadduk etmiş idi ve bu âyet bunun hakkında inmiştir deniliyor. Hz. Ali (r.a.) dahi dört dirhem gümüşten başka hiçbir şeye malik değil iken bunun birini gece, birini gündüz, birini gizli, birini de açıkça olmak üzere hepsini tasadduk etmiş idi."[99]

Araştırmacı olarak bu dershane ile ilgili yaptığım araştırmada, bu dershanenin kullanılmış ikinci el elektrik süpürgesinin Melbourne şehrinden bir arkadaşın hediye ettiğini tespit ettim. Hatta Hoca Efendi geldiğinde salondaki koltuğa oturunca, koltuk çöker çünkü onu da sokağa atılanlardan toplamışlardı ve eski bir koltuk idi. Koltuk çökünce dershanede kalan Halit ve Erkam çok utanırlar.

Nasreddin, "Bu dersane açılmadan önce Homebush'ta bir evin garajında altı ay boyunca sadece bir kişiye fizik ve matematik dersleri verip onu üniversiteye hazırladık. Daha sonra talep çoğalınca, Arthur Phillip Lisesinde iki sınıf kiralayıp üniversiteye gitmek isteyen öğrencilere fizik, kimya ve matematik derslerini gönüllü olarak verdik. Bunun başaralarını gördük. Bu başarı, yurt ve dersane açmaya ilham kaynağı oldu."

98 Bukhari Hadith 1423, 6806.

99 Elmalili Hamdi Yazir Tefsiri, http://www.enfal.de/telmalili/bakara3.htm

4.6. Garib'in Şakası Gerçek Oluyor

Garip, dindar bir ailenin çocuğu olarak güneydoğuda bir köyde dünyaya gelir. Ailesi, özellikle babaannesi çok dindardı. Gözleri sonradan ama olduğu için Garip 4-5 yaşındayken babaannesinin kolundan tutar köydeki arkadaşlarına götürürdü. O da torunu Garip için "Allah'ım bunu müftü eyle" diye çokça dua ederdi. Bir hadis-i şerifte "Allah, sünnete / İslam'a sımsıkı sarılan bir yaşlının yaptığı duayı geri çevirmekten haya eder"[100] buyrulmuştur. Nitekim Garip'in babaannesinin yaptığı bu dua yirmi yıl sonra kabul olacaktır. O bir ilçede vaiz olarak Müftü vekilliği yapacaktır.

Garip, babaannesiyle aynı odada yatardı. Ne zaman gözünü açsa babaannesinin Allah'ı zikrettiğini duyar veya namaz kıldığını görürdü. Babaannesinin yaklaşık üç metre uzunluğunda beş binlik bir tespihi vardı. Her gece onu çekerdi. Garip, ilkokulu köyde okuduktan sonra şehre okumaya gider. Babası onu ortaokula kaydeder. Fakat o yıllarda, yani yetmişli yıllarda, Türkiye'deki bütün okullarda neredeyse solculuk hakim idi ve aydın kesimde dinsizlik çok yaygındı.

Garip'in babası, şehirde dayısının dükkânına bir şeyler almak için gider. Dayısı Risale-i Nur talebesi idi. O, Garip'in ortaokula kaydolduğunu duyunca, babasına "Sen ne yapıyorsun, çocuğunu komünist mi yapacaksın? Derhal ortaokuldan onun kaydını aldır ve yeni açılan imam hatip okuluna kaydet" der. Garip'in babasının yeni açılan İmam Hatip Okulundan haberi yoktu. Sonra Garip, İmam Hatip Okuluna kaydolur. Derslerinde başarılı olduğu için Nur talebesi bir öğretmenin dikkatini çeker. Onu ve dokuz arkadaşını hafta sonları kendi evine davet edip onlara Risale-i Nur dersi yapar. O zamanlarda da meğer Risale okumak için bir araya gelenleri polis duyarsa orayı basıp karakola götürür ve mahkemeye verirmiş. Garip'in Risale-i Nurlarla tanışması böyle oldu. Garip daha sonra Bediüzzaman Said Nursi ile iki defa görüşmüş Mahmut Allahverdi adındaki talebesinin sohbetine katılmaya başlar. Her hafta sonu bir evde 15-20 kişi bir araya geliyor ve Risale-i Nur dersleri yapılıyordu. Garip, hafta sonu yapılan bu dersleri dört gözle bekler. Çünkü ondan manevi bir haz alıyordu. O yıllarda derslerden sonra çay faslında Fethullah Gülen Hoca Efendi hakkında takdirle bahsediyorlardı. Ancak 2-3 yıl sonra Fethullah

100 Kenzu'l-Ummal, 15/666.https://sorularlaislamiyet.com/%E2%80%9Cben-yaslilara-azap-etmekten%E2%80%9D-veya-%E2%80%9Cyaslilarin-duasini-geri-cevirmekten-haya-ediyorum%E2%80%9D-anlamina-0

Gülen'in yanlış bir metot uyguladığını anlatmaya başladılar. Sanki Risale-i Nur yolunda olmayan yeni bazı şeyleri icat ettiğini söylüyorlardı. Garip sonradan anlar ki Fethullah Gülen Hoca Efendi talebeler için evler açmış ve daha sonra küçük bir yurt açmış. Onlara göre, Üstad böyle bir şey yapmadığı için Hoca Efendi'nin yaptığı doğru değildi.

4.7. Resulullah ile Bediüzzaman Kapıda

Mahmut Allahverdi, Üstad ile Kastamonu'da ilk görüştüğünde bu görüşme 20 dakika sürmüş. Üstad ona "Seni talebem olarak kabul ettim, git hizmet et" demiş. Onun Allah için yaptığı bu ziyaretin mükafatı olarak iman ve Kur'an'a hizmetle dolu bir ömür oldu.[101] Mahmut Allahverdi son nefesine kadar dine hizmet etti. Hatta anlatıldığına göre, evinde hastalığı ağırlaşınca yanında eşi ve oğlu varmış. O, eşi ve oğluna "Odayı terk edin, Resulullah ile Bediüzzaman kapıda, içeri girmek istiyorlar" demiş. Eşi ve oğlu ne olduğunu anlamazlar ama onun dediğini yaparlar. Daha sonra odaya döndüklerinde bakarlar ki Mahmut Allahverdi Hakk'ın rahmetine kavuşmuş. Garip, Mahmut Allahverdi'nin sohbetlerini dinlerken onun bilgisine hayran kalır. Halbuki Mahmut Allahverdi ortaokul mezunu idi ama sanki bir profesör gibi konuşurdu. Ona hangi üniversite mezunusun diye soranlara cevaben "Risale-i Nur Üniversitesi" diye cevap verirmiş. Garip, İmam Hatip Okulunu başarı ile bitirir, babasının da tavsiyesi üzerine Ankara İlahiyat Fakültesine kaydolur.

Garip, 1982 de İlahiyat Fakültesini bitirir ve güneydoğuda bir ilçeye vaiz olarak atanır. İlçede müftü olmadığı için müftülük de yapar. Böylece babaannesinin duası da kabul olur. Atanmadan önce de Ankara'da Kur'an kursu öğretmeni olan eşi ile bir aracı vasıtasıyla tanışır ve evlenir. Garip'in yurtdışına gitme niyeti vardır. Bunun için Ankara'da yapılacak imtihana girer. İmtihana girmeden önce kayınvalidesi ona "Yurtdışına niye gidiyorsun, nereye gideceksin?" diye sorar. Çünkü kayınvalidesi kızını evlendirirken ona Ankara'da kalmasını ısrarla etmişti. Fakat Türkiye'de memuriyet kanunları gereği doğu ve güneydoğuda görev yapma mecburiyeti olduğundan Garip, güneydoğuda bir ilçede vaizlik yapıyordu. Garip kayınvalidesine şaka olarak "Avustralya'ya gideceğim" der. Diyanet İşleri Başkanlığının açtığı imtihanı kazanır. Kırk iki

101 Hadisi Şerifte "Arşın etrafında nurdan kürsülerde, nur gibi parlayan insanlara Peygamberler ve şehitler gıpta ederler. Bunlar, Allah için birbirini seven, Allah için buluşan, Allah için birbirini ziyaret edenlerdir(Nesai).

kişi arasında sadece o Avusturalya'ya atanır, diğerleri Avrupaya atanırlar. İşte Garip'in de Avustralya yolculuğu bu şakanın gerçekleşmesiyle başlar.

Garip Hoca Sidney'e gelince sudan çıkmış balığa döner. Türkiye'de Urfa Akçakale'de vaiz iken çok aktifti. Bir taraftan lisede din dersine giriyor, ilçenin en büyük camisinde her sabah 5-10 insanla hadis üzerinde sohbetler yapıyordu. O aynı zamanda ilçede resmi olarak müftü vekilliğini de devam ettiriyordu. Bazen köylere gider, köylü vatandaşların ve oralarda görevli olan imamların dertlerini dinlerdi. İlçede de o zaman tek bir sohbet yapılıyordu. Bir defasında sohbete bazen nedenlerden dolayı ara verdi. 1-2 hafta içinde ilçede hem de kaymakamlık binasının önünde, iki aşiret birbirine girdi ve onlarca kişi yaralandı. Sohbete devam eden Arap kökenli birisi Garip Hoca'yı hemen arar. "Hocam, bizim sohbet belalara karşı manevi bir paratoner gibiydi. Sohbete hemen başlatalım. Biraz ara verdik, ilçede huzur kalmadı." Bediüzzaman Said Nursi de eserlerinde Risale-i Nur sohbetlerinin belalara karşı bir paratoner olduğunu ifade eder. Risale-i Nur sohbetlerinde ara verilince şefkat veya zecr tokatlarına sebep olduğunu, eğer devlet cebren sohbetlere ara verdirirse ülkeye belaların çoğaldığını ifade eder. Bediüzzaman, "Hizmette hâlisen çalışanlara fütûr geldiği vakit, şefkatli bir tokat yerler, intibaha gelerek yine o hizmete girerler. Bu kısmın hâdisâtı, yüzden fazladır. Yalnız yirmi hâdiseden on üç-on dördü şefkatli tokat yemişler, altı-yedisi zecr tokatı görmüşler."[102]

Garip Hoca, gönül ehli bu kişinin isteğini hemen yerine getirir ve ertesi gün camide tekrar sohbete başlarlar. Garip Hoca'nın eşi de ilçede Kur'an kursu öğretmeniydi. Onun da günleri dolu dolu geçiyordu. Aynı şey Garip Hoca'nın eşi için de geçerliydi. O da bir taraftan binlerce kilometre ailesinden uzak olduğu için, diğer taraftan da aktif bir hizmetin dışına çıktığı için kendini sudan çıkmış balık gibi hissediyordu. Hatta Garip Hoca sonradan öğrenecek ki eşi de Sidney'e ilk geldiği yıl, hemen hemen her gün ağlamış.

Garip Hoca boş durmaz. Önce camiye gelen bir ortaokul ve bir de lise talebesi ile ilgilenir. Zamanla birkaç kişi daha bularak hafta sonu gençlere bir sohbet başlatır. Ayrıca Garip Hoca çok az İngilizcesiyle bölgedeki devlet okullarında din dersi vermeye başlar. Ders verirken pek çok teleffuz hataları yapar. O bir taraftan da İngilizce kurslarına kaydolur ve İngilizcesini ilerletmek için gayret ederdi.Aynı şekilde eşi de üç beş bayanla ilgilenmeye başlar. Zamanla ilgilendiği bayanların sayısı çoğalır. Bu bayanlar daha sonra

102 Nursi, Lemalar, 10. Lema s.56.

topluma hizmet ederler. Kimisi ögretmen, kimisi mühendis hatta akademisyen olanlarda vardır. Bu bayanların içinde ateist olanda vardı. Ateist olan bayan kamil bir mü'mine olur ve sonra çarşaf giyinir ve dine hizmet eder.

4.8. Çocuklar Kürtajdan Önce Elinizi Yıkayın!

Bir defasında Mascot'ta kız ve erkek öğrencilerin beraber okuduğu bir lisede din dersi anlatırken Garip Hoca iki kelimenin telaffuzlarını karıştırır. İngilizcesi az olduğu için, o önceden derse hazırlanıp derslere giriyordu. O gün öğrencilere abdesti anlatırken abdest kelimesi (ablution) ile kürtaj (abortion) kelimesinin telaffuzunu karıştırdı. İkisinin telaffuzu birbirine yakındır. Abdest almayı tarif ederken "Çocuklar, kürtajdan önce elinizi yıkayın" ifadesini kullandı. Çünkü o, kürtaj kelimesiyle abdest kelimesi birbirine yakın telaffuz edildiği için kelimeleri karıştırmıştı. Garip Hoca bakar ki sınıfta herkes kıkır kıkır gülüyor. O bir hata yaptığının farkına varır ve sınıfta bulunan bir Türk öğrenciye sorar. "Bu öğrenciler niye gülüyor?" Türk öğrenci de "Hocam, siz kürtaj kelimesiyle abdest kelimesinin telaffuzunu karıştırdınız. Öğrencilere abdeste başlarken önce ellerinizi yıkayınız demek yerine kürtaja başlarken önce ellerinizi yıkayınız dediniz. Öğrenciler bunun için gülüyor." Garip Hoca meseleyi anladı ve düzeltti. Kendi kendine "Artık bu iki kelimeyi hayatım boyunca unutmayacağım ve doğru telaffuz edeceğim" dedi.

O, İngilizce öğrenirken sınıfta çok konuşan biri idi. Hem sınıfta çok konuşur hem de camide Türk olmayan Müslümanlarla doğru yanlış İngilizce konuşmaya çalışırdı. Tabii ki çok hatalar yapardı. Ama o hiç yılmadı. Böylece İngilizcesini ilerletmeye gayret etti. Garip Hoca anlatıyor: "Mübarek Ramazan ayıydı. Sidney şehir merkezinde bir İngilizce kursuna kayıt yapmıştım. Kurs saatleri iftar vaktine denk geliyordu. İngilizce kursu yatsı namazına 40-45 dakika kala biterdi. Otobüsü beklesem yatsı namazını ve teravihi kaçıracaktım. Tek çarem koşa koşa camiye gitmekti. Camiye doğru koşarken iftarımı da yolda açardım. Tabii yanımda götürdüğüm hurma ve benzeri şeylerle iftarımı açardım. Camiye varıncaya kadar koştuğumdan terlerdim. O halim ile yatsı ve teravih namazlarını kıldırdım ama halimden asla şikayetçi değildim."

4.9. Hoca Efendi'nin Nasihatları

Garip Hoca, "İngilizce öğrenmek için hiçbir fedakarlıktan kaçınmadım ve neticede de bunun faydasını çok gördüm. Beni İngilizce öğrenmeye sevk eden iki şey vardı. Birincisi, İlahiyat Fakültesini bitirdikten sonra hedefim

doktora yapmaktı. Ancak İngilizcem olmadığı için yapamamıştım. O zaman İngilizce öğrenmeye karar vermiştim. İkinci olarak da Fethullah Gülen Hoca Efendi'nin bir teyp kasetini dinlerken o, yabancı dil öğrenmenin faziletinden ve faydasından bahsetmişti. Hoca Efendi'nin nasihatları benim üzerimde derin bir iz bırakmıştı. Bu iki sebepten dolayı İngilizce dilini öğrenmek için gayret ettim."

Garip Hoca hapishanelere ve hastanelere gidiyor ve Müslümanları ziyaret ediyordu. O gidip gelirken kendisini adeta cennet yolunda hissediyordu. Halinden çok memnundu. Hatta Garip Hoca o kadar meşgul oluyordu ki bazen sabah kahvaltısı ve öğle yemeğini yemeye fırsat bulamıyor, akşama kadar koşuşturuyor ve ancak akşam vakti yemeğini yiyebiliyordu. Neticede Garip Hoca camideki altı yıllık kontratını tamamladı ve Türkiye'ye döndü. Türkiye'ye dönmeden iki gün önce de kendisi ve ailesi için Avustralya'da daimi oturma izni almıştı. Oturma iznini alması için NSW İslam Konseyi başkanı kendisine formları getirerek "Siz topluma faydalı işler yapan gayretli birisiniz. Neden daimi oturum için başvurmuyorsunuz?" demiş. Garip Hoca da önce daimi oturum almayı hiç düşünmemişti. Türkiye'ye dönmesine 8-10 ay kala İslam Konseyi başkanı kendisini telefonla arayıp "Niçin müracaat etmiyorsun? Türkiye'ye dönsen bile daimi oturma izni alırsan ne kaybedeceksin?" deyince o da daimi oturma izni almak için Göçmen Bakanlığına başvurdu ve Türkiye'ye dönmeden iki gün önce de daimi oturma izni aldı.

Garip Hoca Türkiye'ye döndükten sonra Avustralya'ya dönüp master yapmak istiyordu. Daha sonra da şayet yapabilirse ve imkan olursa doktora yapmayı düşünüyordu. Fakat hem babası hem de eşinin ailesi onların Avustralya'ya dönmelerine karşı çıkıyordu. O, bir defasında babası ile otururken telefon çaldı. İlgilendiği gençlerden Şakir, Sidney'den arıyor ve "Hocam ne zaman Avustralya'ya geri döneceksiniz? Bütün gençler sizi bekliyor" demişti. Garip Hoca da babasına dönerek "Baba, Sidney'deki gençler beni bekliyor. Müsaade ederseniz gidip birkaç yıl daha kalayım, hem de master yaparım" deyince babası onun gitme ısrarına dayanamadı ve ona "Oğlum, sen bilirsin" dedi. Garip bunu bir izin saydı. Garip'in annesi o lisede okurken vefat ettiği için o sadece babasından izin aldı. Garip Hoca birkaç yıl daha kalıp döneceğiz deyince eşinin ailesi bir şey demedi. Belki de istemeyerek izin verdiler.

Ailece Avustralya'ya dönmek için hazırlık yaptılar. Gitmeden önce o, Avustralya'da hapishanelerde din adamı olarak part-time bir iş de bulmuştu. Dolayısıyla kimseye yük olmadan kıt imkanlarla geçinebilecek bir geliri de

olacaktı. İstanbul'da gümrükten geçerken daimi oturma izni cami imamı olarak aldığı gri pasaportundaydı. İşçi olarak çıkardığı pasaportunda da vize yoktu. Garip Hoca gri pasaportundaki daimi oturma iznini işçi olarak aldığı pasaportuna geçirebilirdi. Fakat bunun için önce Avustralya büyükelçiliğinden gün alacak ve gidip orada bunu yapabilecekti. Bu işlem haftalar veya belki birkaç ay alabilirdi. Bu ise Garip Hoca'nın Sidney'de bulduğu part-time işini kaybetmesi demekti ki o bunu asla istemiyordu. Allah'a tevekkül edip her iki pasaportla uçağa binmek üzere İstanbul havalimanına ailesi ile geldi. Gümrükteki polis "Sizin işçi pasaportunuzda vizeniz yok. Normalde size izin vermemem gerekir. Sizin gidip gri pasaportundaki vizenizi işçi pasaportuna geçirmeniz gerekiyor. Fakat siz iyi bir insana benziyorsunuz. Bunun için müsaade ediyorum" dedi ve Türkiye'den ayrılmasına izin verdi.

4.10. Garip Hoca'nın Rüyası

Garip Hoca Sidney'e döndükten sonra hapishanelerdeki part-time imamlık işine başladı. Fakat biraz düşünceliydi. Acaba burada nasıl hizmet edebilirim? Neler yapabilirim diye kendisini gün boyunca sorguladı. O, kitaplıkta Risale-i Nurlardan Bismillah deyip bir kitap seçti ve okumaya başladı. Üstad Said Nursi, Salih isminde birine bir mektup yazmış, o mektup lahikalara girmişti. Garip Hoca'nın durumu mektupta ismi geçen Salih'in durumuna çok benziyordu. Garip Hoca kendi kendine, "Allah Allah, sanki bu mektup bana da yazılmış" dedi. O, Bismillah diyerek seçtiği ve yine Bismillah diyerek açtığı o kitaptan ilk sayfada bu mektubun çıkmasını bir tesadüf olarak görmedi, kendisi için bir yol pusulası olarak gördü. Buna binaen Hizmetteki kardeşlerine canı gönülden katılmaya niyet etti. Fakat bu nasıl olacaktı? Garip Hoca aynı gece Fethullah Gülen Hoca Efendi'yi rüyasında gördü. Hoca Efendi ile beraber İstanbul'daki Süleymaniye Camii'ne gittiler. Caminin içi ve avlusu insanlarla doluydu. Hoca Efendi camiye girebildi, galiba vaaz edecekti. Garip Hoca ise kalabalıktan dolayı içeri giremedi, kapıda bekledi . Bu rüyadan sonra ertesi gün Halit Bey kendisini ziyarete geldi ve mütevelliye gelmesi için teklifte bulundu. Garip Hoca bu teklif üzerine hiç düşünmeden "Memnuniyetle" dedi. Çünkü o bir gün önce okuduğu, hem Üstad'ın mektubundan hem de o gece gördüğü rüyanın etkisinde kalarak bunun hayırlı olacağına inanmıştı. Garip Hoca'nın da Hizmet yolculuğu böylece başladı. Peki bu yolculukta neler olacak, ne gibi sıkıntılarla karşılaşacak? Bunu gelecek bölümlerde okuyacaksınız.

4.11. Hastanedeki Sır: Ömer'in Bilinmeyen Süt Annesi

Ömer, 1955 yılında İstanbul Sarıyer'deki Etfal Hastanesi'nde dünyaya geldi. Ömer, annesinden gizemli bir şey duyar. Annesi Ömer'e şunları söyler: "Sana hamile iken rahatsızdım, iyi değildim. Bu sebepten baban ısrar etti. Beni ilk önce köyden balıkçı motoru ile Sarıyer'e getirdi, oradan bir arabayla Etfal Hastanesi'ne götürdü. Orada doğduğun gün çok ağladın. Ben de hasta olduğum için seni emziremiyordum. O esnada bir kadın kapıya geldi ve odaya girip dedi ki, 'Kızım, bebeğini bana ver, emzireyim'. O kadın seni emzirdi. O emzirmeden sonra ağlamanı kestin ve uyudun. Sonra bir defa daha gelip emzirdi." Annesi bunu anlatınca Ömer, "Anne, süt annem kim? Adresi var mı?" diye sorar. Ömer'in annesi şunları söyler: "Baban dördüncü gün olacaktı, beni ve seni hastaneden çıkarmaya geldiğinde doktorlara da balık getirmişti. Ben babana yan odada bir bayan vardı ve geldi bebeğimi iki defa emzirdi. Ona teşekkür edip, Allah'a ısmarladık diyeyim ve helalleşeyim, dedim. Seni babana verdim ve yan odaya girdim, baktım kimse yok. Hemşireye, o odada olan kadını sordum. Hemşire bana, 'O dairede sizden başka doğum yapan yok', dedi. Son birkaç gündür orası boş. O gün bugündür hep düşünürüm ama bir türlü onu bulamadım ve o kadının kim olduğunu hep merak ettim. İşte böyle, senin süt annenin kim olduğunu bilmiyorum."

Ömer'in annesi çok dindardı ve o çocukken annesi her gün ona dua okurdu. Ondan çok dua aldı. Ömer anlatıyor: "Bir defasında nasıl oldu ise, bana dua etmeden evden çıktım. O gün beni bir arı ısırdı. Annem mübarek biri idi. Annem ve babam namazlarını kılarlardı. Cuma akşamları Kur'an okurlardı. Ayrıca kardeşlerim de okurdu. Ben de Kur'an öğrenmek için camiye Kur'an kursuna gittim. Bir gün camide Kur'an öğrenirken, kapıya iki jandarma geldi. Cami hocası ile konuştular. Daha sonra cami hocası bizi evlerimize gönderdi. Sonradan anladık ki jandarma camide, Kur'an derslerinin yapılmamasını istemiş. Hatırladığım kadarıyla 1962 veya 1963 yılında bu oldu. Yani 1960 ihtilalinden iki veya üç yıl sonra idi. Camilerde Kur'an öğretilmesini yasakladılar."

1978 ve 79'lu yıllarda Türkiye'de terör vardı. Ömer'in oturduğu bölgeye ülkücüler hakimdi. Ömer'in ailesi her ay onlara haraç vermek zorunda idi. Eğer para vermezlerse bazı ülkücüler onları ölümle tehdit ederlerdi. Ömer anlatıyor: "O zaman benim ablam Avustralya'daydı. Karar verdim. Avustralya olursa oraya gideceğim. Ablam ilgilendi. Şu anki eşim Türkiye'ye geldi. Ablam onunla tanıştırdı. Neticede evlendik. 11 Mart 1980'de Avustralya'ya geldim.

Geldikten bir gün sonra çalışmaya başladım. O gün bugündür çalışıyorum. Meslek olarak burada Avustralya'da dönercilik yaptım, döner imalatı yaptım. Döner dükkânları açtım. İngilizcem yoktu, ama hanım bana yardım etti. Böylece kendi iş yerimi kurmayı başardım. Bu zamana kadar bir düzine kadar döner dükkânı açtım, çalıştırdım, sonra da sattım. Şahsen inanıyorum ki bu başarıların hepsi Cenabı Allah'tandır. Artık emekli oldum ama yine boş durmuyorum. İş oluyor, çağırıyorlar gidiyorum."

4.12. Ömer'in İlginç Hatırası

Ömer ile alakalı ilginç bir şeyler duymuştum ve ona sordum: "Sizin ile alakalı bir şeyden bahsettiler. Ben şahsen birinden duydum, bunu teyit etmek istiyorum. Siz henüz Hizmetteki arkadaşlarla tanışmadan evvel karlı dağlara döner dağıtmaya gitmişsiniz. Minibüs ile eve dönerken çok yorgunmuşsunuz ve bir ara gözleriniz kapanmış. Sonra bir zat size görünmüş ve sizi uyandırmış. Yoksa uyandırmasaydı belki de kaza geçirip ölebilirdiniz. Bu doğru mu?"

Ömer, "Ben çok uzak yerlere döner dağıtmaya gidiyordum. Kış aylarıydı. Karlı dağlarda döner dükkanı olan bir arkadaşın dönerlerini vermek için gittim. Her hafta sabah erken kalkar, Flemington'daki sebze meyve marketinden o arkadaşın verdiği siparişleri alır, Sidney'deki döner siparişlerini dağıttıktan sonra öğlen saat 12 gibi karlı dağlara giderdim. Oraya varınca siparişleri dolaba yerleştirir, sonra da aynı gün geri dönerdim. Çünkü ertesi gün tekrar çalışmak zorundaydım. Gidiş geliş 12-13 saat alırdı. Bir defasında gece gelirken o akşamı hatırlıyorum çok kar yağıyordu. Yolda hatta Canberra'ya kadar kar hiç durmadı. O gece çok yorulmuştum. Otobana çıkınca dinlenme yeri arıyordum. Saatte yüz kilometre hız yapabileceğim bir yol. Ben arabayı sürüyorum ama çok yorgun ve uykum olduğu için dinlenme yeri arıyordum. Gözlerimi zor açıyordum. Çok iyi hatırlıyorum. Bir an dalmışım ve yoldan çıkıp önümdeki bariyere çıkmışım. Tam o esnada bariyerin üzerinde birini gördüm. Eli ile beni dürtüyordu. Bunun üzerine Allah diyerek direksiyona yapıştım. Baktım ki minibüsüm tekrar yola döndü. Sonra biraz daha yola devam edip bir dinlenme yerinde biraz uyudum.

Benim bir fıtratım var. Eğer hoşuma giden birini görsem veya bir ses duysam o benim beynime kazınır ve bir daha unutmam. Hatta aradan 20 yıl da geçse o sesi tekrar duyduğumda hemen hatırlarım. Aradan yaklaşık 2 veya 3 yıl geçti. Garip Hoca beni arayıp Türkiye'den Sidney'e gelmiş üniversite öğrencileriyle tanıştırmak istedi. Ben de onları eve davet ettim. Garib Hoca,

Alican, Halit ve Erkam vardı. Çayları içtik, bir şeyler yedik. Sohbet ettik. Ben Halit'e değişik sorular sordum. O bütün sorularımı güzel bir şekilde cevaplandırdı. O zamana kadar Hizmeti hiç duymamıştım. Onlar da bana değişik sorular sordular. Ben de hepsini cevapladım. Verdiğim cevaplar karşısında hayran kaldılar ve bana sordular: "Ömer Bey, tahsiliniz ne?" Ben de "Yavuz Paşa mezunuyum" dedim. Çok ilginçtir ki, Garib beni aramadan önce ben rüyamda beş kişinin benim eve geldiğini gördüm. Rüyamda bu beş kişi ile evimde sohbet ettim. Sohbet çok güzel olmuştu. Kendi kendime "Ne kadar güzel Müslümanlar var" diyordum. İşte Garib ve diğer arkadaşlar evime gelince bu rüyanın gerçekleştiğini gördüm.

Ömer Bey, misafirleri yolcu edince onların arkalarından uzun bir süre bakar. Eşi Rana ona, "Ne bakıyorsun? Artık içeri gelsene" diye seslenir. Ömer ona, "Sana bir şey söyleyeceğim. Bana inan ve şahidim ol. Bize gelen bu misafirler, bize konuştukları şeyleri burada yapacaklar" der. Çünkü Halit ve Alican, Sidney'de yurt ve okul kuracaklarını söylemişlerdi.

Ömer, ara sıra Redfern ve Auburn'da bulunan Türk kahvelerine giderdi. Kahvede oyun oynayanlar cuma günleri de camide ön safta olurlardı. Hatta kahvede oyun oynarken birbirlerine küfredenler de vardı ki bunlar da camide ön safta olurlardı. Ömer kendi kendine, "Allah'ım bu ne biçim Müslümanlık? Dışarıda istediğin gibi yaşa, sonra da camiye gel ön safta namaza dur. Türkiye'de böyle bir şey görmemiştim" der. Vaziyet onu gösteriyordu ki Ömer hakiki Müslümanlığı arıyordu.

Ömer'in sosyal yönü çok güçlüydü. Herkesle hemen hemen irtibatı vardı. Sağcı, solcu, Alevi, Sünni onun için fark etmezdi. O herkese yardımcı olmaya çalışırdı. Onun için toplum genelde onu severdi. Ayrıca o günkü toplum kuruluşları bir piknik filan yaptıkları zaman onlara bedava döner verirdi. Sağcı, solcu veya başka dernekler onun için fark etmezdi. Herkese yardımcı olurdu. Sadece Türklere değil, aynı zamanda diğer Müslümanlara ve gayrimüslimlere de yardımcı olmaya çalışırdı.

Halit arasıra onun iş yerine gidip onu ziyaret eder ve beraber çay içerlerdi. Aradan kısa bir müddet geçtikten sonra bir gün Halit onu arayıp, "Ömer Bey, biz Melbourne'e gezmeye gidiyoruz. Siz de gelmek ister misiniz?" diye sordu. Ömer de "Tamam, gelirim" der. Halit bir gün önceden Ömer'i arar ve ertesi gün Melbourne gitmek için yola çıkarlar. Ömer'in eşini ve çocuklarını Sidney'de bırakıp Melbourne'a gitmesi önce Rana'nın hoşuna gitmez. Gerisini Rana'dan dinleyelim:

"Ömer evden ayrılınca evimizde çok güzel bir koku hissettim. Bu koku adeta cennet kokusu gibiydi. Daha önce hiç böyle bir koku hissetmemiştim." Rana gündüz vakti kapıyı açınca içeriye güvercine benzer bir kuş girer. Daha önce hiç böyle bir kuş görmemiş. Kuş içeride bir müddet kalır. Hem de kimseden korkmuyor, çekinmiyor. Daha sonra kapıyı açınca uçup gider. Rana arabaya binip çocukları bir yere götürürken veya alışverişe giderken dahi arabada evdeki o güzel cennet kokusunu hisseder. Bu esrarengiz ve çok ilginç manevi bir durumdan sonra Rana, kocasının Hizmet uğrunda koşup durmasını hoşgörür.

4.13. Omuzuma Kim Dokundu?

Ömer, Mascot'ta açılan yurda mütevelli toplantısına katılmak için gitti. O akşam Halit, Ömer'e iki tane video kaseti verir ve "Bunlar hocamızın kasetleridir" der. Ömer anlatıyor: "Kasetleri alıp eve geldim. Saat gece 10 gibi idi. Eşim ve çocuklar uyuyordu. Ben de o video kasetlerden birini seyretmeye başladım. Kaseti seyrederken sanki birisi omuzuma dokundu ve bana 'Bunu tanıyor musun?' dedi. Ben de videoyu hemen durdurdum. Sağıma soluma baktım, kimseyi göremedim. Tabii bu arada düşünmeye başladım. Sonra aklıma geldi ki yolda gelirken bariyerin üzerinde durup beni kazadan kurtaran bu Hoca Efendi imiş. Gece çok geç olmuştu. Ben Halit'i aradım. Bir taraftan da ağlıyordum. Daha sonra bende birtakım değişiklikler oldu. Daha çok gözyaşı döküyordum. Hatta annem 'Oğlum, sana ne oluyor?' diye bana okuyordu. Ailemin bazı fertleri de benim bu halimden endişe ediyorlardı. Durup dururken bir gariplik çöküyor ve ağlamaya başlıyordum."

4.14. Ağaç İçin Ağlayan Adam

Ömer, kendisinde manevi olarak değişiklikler olduğunu hisseder. Ama ilk zamanlar derdini kimseye çok anlatamaz. O anlatıyor: "Bazen evimizin yakınındaki bir parka gidip orada olan bir ağaç ile konuşuyordum. Hemen hemen her hafta gidiyordum. Tabii ki o ağaca derdimi anlatıyordum. Ağacın beni dinlediğini hissediyordum. Aradan epey bir zaman geçti. Derken bir gün bu ağacı görmeye gittim. Öyle hissettim ki ağaç da çok ağlamış. Dalları aşağıda, yaprakları yere dökülmüş. Ağacın bu halini görünce ben de çok üzüldüm. Aradan belli bir müddet geçtikten sonra bir daha bu ağacı ziyarete gittiğimde baktım ki ağacı kesmişler. Ondan sonra da o parka hiç gitmedim. Çünkü o ağacı hatırlamak istemedim. Onu hatırlamak bana hüzün veriyordu."

Hoca Efendi, "İnsanın imandan nasibi, mahlûkata muhabbeti ve şefkati ölçüsündedir. İman ile şefkat mebsûten mütenâsiptir (doğru orantılıdır) denebilir" der. Ömer'deki bu manevi değişiklikler zamanla rayına oturacak ve hak yolunda koşup koşacaktır. O hem malı hem de canıyla insanlığın faydası için, gençlerin kötü yola düşmemesi için kendisini hizmete adayacaktır.

4.15. Denizlice Bilen Reyhan Baba

Reyhan Baba denilince akla Denizlili Rahmi Çetiner gelir. Evinin bahçesinde ektiği fesleğenleri her gittiği meclise götürdüğü için lakabı Reyhan Baba oldu. 90'lı yılların başında Eastlakes'te bir kasap dükkanı devralmıştı. O, Redfern Camii'nde imam olan Garip Hoca'ya "Hocam, kasabı açmadan önce et alacağım mezbahanelerin helal kesip kesmediklerini teftiş etmek istiyorum. Siz de benimle gelir misiniz?" dedi. Garip Hoca "Hay hay" der. Orange ve Dubbo'daki et alacağı mezbahaneleri beraber gezerler. Ondan sonra gönül rahatlığı ile kasap dükkanını açar. Merhum çok mütevazi idi. Bir defasında Garip Hoca ona bir soru sorar. Reyhan Baba "Hocam ben sadece denizlice bilirim" diyerek tevazusunu gösterdi.

Çok yakın arkadaşı Ebu Bekir anlatıyor: "Merhum Hacı Rahmi abinin dükkanında çalışırken orası aynı zamanda kaset çoğalttığımız bir yer oldu. O zaman için teyp kasetlerini çoğaltmak için bir tarafına boş, öbür tarafına dolu kaset koyduğumuz bir cihaz vardı. Kaseti dinlerken kendimiz de öğrenmiş olurduk. Merhum enerji doluydu, akşama kadar çalışır ve o yorgun halde akşam sohbetlere veya mütevelliye giderdik. Kendisi bazen arabanın arkasında birazcık kestirirdi. O, son nefesine kadar istikameti korudu. Hatta hasta olduğunda kendisini ziyarete her gittiğimizde bize pozitif enerji veriyordu. Halbuki o kanserdi ve ömrünün günlerinin sayılı olduğunu biliyordu ama buna rağmen onda hiç ölüm korkusu görmedim. İmkanları belliydi ama o, kendi gücünün çok üstünde himmet ederdi. Şunu diyebilirim, o Sidney'de ilk mütevelli heyetindeydi. Namazına dikkat eder, helal ve haram konusunda da çok hassastı. Dışarıdan misafir geldiği zaman özellikle onun evine götürdük çünkü misafir götürebileceğiz çok fazla kimse yoktu."

Reyhan Baba, Hoca Efendi geldiğinde kendisini ziyaret etmiş ve sohbetini dinlemişti. Kendisi haftada altı gün sabah 7 akşam 7 arası çalışırdı. Ondan sonra evine gider, duşunu alır, yemeğini yedikten sonra sohbet veya mütevelliye giderdi. Mikail onun hakkında şunları ifade etti: "Hacı Rahmi abi ile Eastlakes semtinde komşu sayılırdık. Kendisi çok yorgun olduğu için onu

arabamıza alır mütevelliye götürür, getirirdik. O yorgunluktan dolayı hem giderken hem de dönerken arabada uyurdu. Buna rağmen onun hiçbir sohbet ve mütevelliyi kaçırdığını hatırlayamıyorum. Kendisi yaşlı idi ama hep bir genç gibi hizmette koşturdu. Umum toplantılarda yani festivallerde kendisi 'Bana çöpçülük işini verin, çöpleri toplayayım' der ve de seve seve yapardı.

Haşim abi geldiğinde onun evinde misafir olmuştu. Kendisi 1982 yılında bir ev almış, ondan sonra da imkanları olmasına rağmen dünyalık bir şeye sahip olmamıştı. O, kendi çocuklarının eğitimini düşünür, dünyayı düşünmezdi. Kazandığından kendi masraflarını çıkardıktan sonra kalan paranın çok büyük bir kısmını getirip eğitim kuruluşlarına hibe ederdi, fakir öğrencilere burs verirdi.Mikail, "Hacı Rahmi abi vefatından dört beş gün önce kurban bayramı festivaline geldi. Kendisi o gün bize, fakir Afrikalılar için otuz küsur kurban topladığını söyledi." O, helal ve harama dikkat eder ve her yıl yaklaşık gelirinin yüzde onunu yani vereceği zekatın dört katını eğitim faaliyetleri için harcar, fakir talebelere burs verirdi."

Yanılmıyorsam ilkokul mezunuydu. Kanser olmuştu fakat ruhu dipdiriydi. Garip Hoca, "Geçen yıl Güney Afrika'ya bir konferans için gidince Reyhan Baba'yı daha iyi anladım. Afrika'nın en gelişmiş ülkesi Güney Afrika'da dahi neredeyse insanların yüzde altmışı teneke evlerde yaşıyor. Diğer Afrika ülkelerinin halini siz düşünün. Afrikalılar son yüz yıldır hep bir şeyler dağıtan misyonerleri görürlermiş. Rahmi Çetiner gibiler sayesinde az da olsa hayır yapan Müslümanları da görmüşler. Evet, dağıtılan iki kilo et değil, beyaz Müslümanları yanlarında görmeleri onlar için gelecek adına bir umut olmuştu."

Reyhan Baba, başkalarının çocukları okusun diye ölünceye kadar uğraştı. Garip Hoca'ya "Hocam, ben bir şey bilmem. Sadece Denizli'ce bilirim" derdi. Allah da onun çocuklarını korudu. Hepsi okudu. Örnek bir Müslüman doktor ve iş adamı olarak Avustralya'da hizmet ediyorlar.

Onun arkadaşlarına göre, o hep hizmet derdi. Hacı Rahmi, kanser olmasına rağmen son nefesine kadar insanlığa hizmet etme gayesinden asla sapmadı. Garip Hoca şöyle der:

Hacı Rahmi, Hazreti Ömer zamanında savaşa gitmek isteyen yaşlı bir sahabiye benzetiyorum. Sanki onun gölgesi gibi idi. Cihat için Medine'de bir çağrı yapılınca o yaşlı sahabi de bu sefere katılmak ister. Komutan Sa'd İbn-i Ebi Vakkas onun çok yaşlı olduğunu ve katılmasını önlemek ister. O yaşlı sahabi, "Ey Sa'd, Allah Kur'an'da buyurmuyor mu: 'Ey müminler! İster hafif teçhizatla, ister ağırlıklı olarak seferber olun ve mallarınızla, canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz böylesi sizin için daha hayırlıdır.' (Tevbe: 41) Bu

ne demek? Genç ve yaşlı herkesin katılmasını isteyen bir ayet değil mi?" der. Fakat kendisi ısrar edince izin verilir ve Şam'a kadar gider. Bir rivayete göre orada savaşırken şehit olur.[103] Bu ayetin tefsirinde büyük İslam alimi Elmalılı Hamdi Yazır şunları yazar: "Bundan dolayı 'Allah için seferber olunuz.' denildi mi, hemen kendiliğinizden hifafen ve sikalen koşup toplanınız. Yani gerek hafif, gerek ağır, hangi halde olursanız olunuz, yani gerek size kolay gelsin, gerek ağır gelsin, genç ve ihtiyar, bekar ve evli, işsiz ve meşgul, fakir ve zengin, piyade ve süvari, ister ağır silahlarla ister hafif silahlarla, kendi durumunuz ve silah durumunuz her ne ise savaşa katılabilenleriniz, hepiniz hiç beklemeden akın akın nefir olunuz, mallarınızla ve canlarınızla cihad ediniz. Hem malla, hem canla katılmaya gücü yeten ikisiyle birden, yalnız malla katılabilen malıyla, yalnız canıyla katılmaya gücü yetenler de canıyla gücü yettiği ölçüde cihad etsin. Hepiniz topyekün cihada katılınız. Böyle topyekün cihad sizin için hayırlıdır, tamamen hayırdır, eğer bilir iseniz. Yani hayrın ne olduğunu bilmek melekesine ve duygusuna sahip iseniz biliniz bu sizin için hayırdır. Bilirseniz cihada koşarsınız."[104]

4.16. Ebu Bekir'in merhum Hacı Rahmi Çetiner'in vefatı dolayısıyla yazdığı şiir:

Bir Dost

Bir dost tanıdım dünyanın bu garip kıtasında

Bir dost ki hizmetin ilk günlerinin sancısında

Ne varsa imkan elinde avucunda ve yuvasında

Mahcup etmedi müracaat edenleri belki kaç defasında

Sevdikleri ona Reyhan Baba diyordu söz arasında

Zira güzel günlerin kokusu oluyordu her defasında

Şimdi reyhanlarını koklarken her sevenin hatırasında

Ya da Cemil olup kaldı o hizmet günlerinin halkasında

103 https://www.altafsir.com/Tafasir.asp?tMadhNo=1&tTafsirNo=1&tSoraNo=9&tAyahNo=41&tDisplay=yes&UserProfile=0&LanguageId=1

104 Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kuran Dili. http://www.enfal.de/telmalili/tevbe.htm

Evet, Rahmi Çetiner kendisi için yaşamadı. Başkalarının mutluluğu için yaşadı. Bu konuyu söz sultanının ifade ettikleri ile noktalayalım: "Kendi çıkarlarını düşünmeden, başkalarının iyiliği için yaşamak, insaniyeti en yüce noktaya çıkarır. Bir toplumun dirilişi, fedakârlık timsali insanların gayretiyle mümkün olur. Başkasının mutluluğu için kendi mutluluğunu feda edenler, gerçek insanlık örneğidir." Reyhan baba bir model oldu.

4.17. Tahir'in Gözyaşları

Tahir, 8 yaşında iken ailesiyle beraber Avustralya'ya göç eder. Arkadaşlarının ifadesine göre babası toplumsal faaliyetleri çok sever ve milli duyguları da güçlü olan bir insandı. Aynı zamanda insanlara yardım etmeyi de çok severdi. Tahir, ailesinden güzel bir terbiye aldı. İlk, orta, lise ve üniversiteyi Sidney'de okudu. Başarılı bir öğrenciydi. Kendisi Hizmetteki insanlarla nasıl tanıştığını şöyle anlatıyor: "Garip Hoca'nın Redfern Camii'nde yaptığı sohbete bir defa katılmıştım. Oradaki o manevi atmosferi görünce bu toplantıya bundan sonra katılacağım diye niyet etmiştim. Fakat hemen sonra Türkiye'ye gittim ve ehli dünya bir bayan ile evlenince artık o sohbetlere katılamaz oldum. Bu yaklaşık iki yıl sürdü." Garip Hoca, Tahir ile irtibatını kesmez. Onu daha sonra evinde ziyaret eder. Garip Hoca'nın amacı, eşi ile sıkıntı yaşayan Tahir'e yardım etmektir. Fakat onların evliliklerinin devamına muvaffak olamaz. Ancak Tahir, yıllardır tanıdığı arkadaşı Enes ile irtibatını asla koparmaz.

Tahir anlatıyor: "15 yaşından beri tanıdığım ve yakın bir arkadaşım olan Enes bir gün beni bir toplantıya davet etti. Zannettim ki Enes beni yine Garip Hoca'nın sohbetine davet ediyor. Meğer o sadece sohbet değil, aynı zamanda okul yapılması için yapılan ilk himmet toplantısıymış. İlk toplantımda, orada genç arkadaşların verdiği himmetleri duyunca gözümden yaş akmaya başladı. Ben kendi kendime bugüne kadar bayram namazları için camiye gittiğimde en fazla 10 dolar veya 20 dolar veriyordum. Himmete katılan öğrenci arkadaşlar bile 1000 dolar veya 2000 dolar vaad ediyordu. Bu öğrenciler çalışmıyorlardı. Kendi kendime yazıklar olsun sana, bu öğrencilerin yaptığı fedakarlıklara bak. Bu parayı aldıkları burslarından vereceklerdi. O gün için imkanlarım yoktu, neredeyse iflas etmiş durumdaydım. Arkadaşların yaptığı fedakarlıklardan da etkilenerek ben de 2000 dolar vaad ettim. Fakat bu miktarı verecek param yoktu. Kendi kendime 'Ben söz verdim, bu parayı vermem lazım.' dedim. Daha sonra evdeki bazı eşyaları satarak o gün vaad ettiğim o parayı ödedim."

Garip Hoca bir gün Tahir'in babasıyla karşılaşır. Tahir'in babası Garip Hoca'ya "Benim oğluma ne yaptınız ki bu kadar cömert oldu? Bayramda beraber camiye giderdik, en fazla 10 dolar 20 dolar sadaka olarak verirdi. Halbuki okul projesi için 2000 dolar vaad etti. O parayı vermek için de evinin eşyalarını sattı." Tahir'in babası, oğlundaki bu değişiklikten son derece mutluydu. Tahir, Hizmetteki arkadaşların 5 vakit namaz kıldığını görür fakat önceleri kendisi onları seyrederdi. Zamanla nasıl olduysa kalbine bir ilham gelir ve 5 vakit namaz kılmaya başlar. Ondan sonra da namazını asla terk etmez.

Tahir, hizmetteki arkadaşlar ile bağını kesmez. Her yıl cömertçe imkanlarını okulların kurulması için seferber eder. Onlarla olması onun hayatında da bir dönüm noktası olur. Tahir anlatıyor: "O zaman Optus telefon şirketinde çalışıyordum. İş yerindeki yöneticiler ve çalışanlarla sosyalleşmek için onlar gibi olmaya gayret ettim fakat bütün bunlara rağmen kendimi onlara beğendiremedim. Daha sonra Hizmetteki arkadaşlar sayesinde ben kendim oldum ve kendimi buldum, bir Müslüman gibi yaşamaya başladım. Benim bu halim onlar üzerinde bir güven oluşturdu. Şirketin CEO'su bana çok güveniyordu. Hatta sonraki yıllarda Amerika'da büyük bir şirket ile Optus arasında büyük bir antlaşma yapılacak. Şirketin CEO'su beni antlaşma yapmak için gönderdi. Hizmetteki arkadaşlarla beraber olmam ve mütevelli heyetine katılmam zamanla benim bazı kabiliyetlerimi de geliştirdi." Optusun CEO su ona güvenmekle haklı idi çünkü Tahir'in dürüst olduğunu biliyor ve ona tam güveniyordu. Tahir anlaşma yaptğı şirketin verdikleri çok küçük bir hediyesini dahi rüşvet olur diye kabul etmedi.

Tahir, zamanı el verdiği müddetçe toplumsal faaliyetlere katılır. Dini sohbetleri kaçırmaz. Dini bilgisini de geliştirir. Ehli dünya olan ilk eşinden boşandıktan sonra, kendi karakterine uygun ve 5 vakit namazını kılan biriyle evlenir. Karı koca hep beraber insanlığa faydalı şeyler yapmaya çalışırlar. Bu konuda evlerini açarlar. Maddi fedakarlıklarda bulunurlar. Gençleri her türlü kötülükten alıkoymak için gece gündüz gönüllü olarak çalışırlar. Fakat onların bu çalışmalarından rahatsız olanlar da olacaktır. Hatta öyle bir noktaya gelecektir ki bazıları onlara terörist gözüyle bakacak ve bir teröriste yapılan muamele gibi muamele görecektir. Ancak bu engeller her ikisini de topluma hizmetten alıkoyamayacaktır. İkisinin de topluma yaptıkları hizmetleri ve karşılaştıkları bazı sıkıntıları gelecek bölümlerde okuyacaksınız. Hatta insanlığa bu kadar faydalı olanlar hakkında onlara terörist muamelesi

yapılmasına "Bu kadar da mı olur?" diyeceksiniz. Ancak karı koca, geçmişte insanlığa ve dine hizmet edenlerin kaderinde ne olduysa onlar da aynı şeylerle karşılaştılar.

4.18. Abdülhalim'i Cezbeden Şey

Abdülhalim, 1971 yılında Avustralya'da doğdu, ilk, orta, lise ve üniversiteyi Avustralya'da okudu. Bilgisayar mühendisi olarak genç yaşta işe başladı. Daha sonra Wollongong Üniversitesi'nde master yaptı. Abdülhalim, Hizmetteki insanlarla nasıl tanıştığını şöyle anlattı:

"İlk tanışmamız, birkaç arkadaşın yaşadığım şehre gelmesi ile oldu. Onlar Wollongong Üniversitesi'nde master yapıyorlardı. Alican abimiz vardı, sonra Hakkı abi vardı. Birkaç arkadaş daha vardı. Biz de üniversite öğrencisiydik o zamanlar. Son sınıftaydım galiba veya üçüncü veya dördüncü senemdeydim. Türkiye'den yeni gelen arkadaşlarla tanıştık ve böylece ilk Hizmetle tanışmış oldum."

Peki ne zaman mütevelli oldunuz sorusunu da Abdülhalim şöyle cevapladı:

"İlginç bir şekilde, 94 yılında Mascot'daki yurdumuzda kalıyordum. Aklıma ve gönlüme en iyi yatan ve çok ikna edici olan şey, Hizmetin eğitimle ilgili olması ve eğitime önem vermesiydi. Daha önce farklı cemaatlerde bulunmuştum, Esat Hoca Efendi'nin cemaatinin kamplarına katılmıştım. Milli Görüş camiasında bulunmuştum, vesaire. Ama Hizmetteki arkadaşlar eğitimi vurguladıklarında, benim için çok mantıklı geldi. Çünkü Avustralya'da eğitimi görmüştüm ve buradaki devlet okullarının (özellikle göçmenlerin olduğu bölgelerde) ne kadar eksik olduğunu bizzat yaşayan biri olarak eğitimin ne kadar önemli olduğunu o zaman anlamıştım. O dönemde Türk kökenli gençlerin üniversiteye gitme sayısının çok az olduğunu gördüm. Bunun nedenini sorgulayarak eğitimin önemini kavradım. Arkadaşlar eğitimi öne sürdüklerinde, bu benim için çok mantıklı ve doğru geldi. Bu nedenle Allah rızası için bir cemaatte eğitim öncülüğü yapmak istedim. Tanıdığımız arkadaşlar ve onların kalitesini gördükçe, bu işin benim için doğru olduğuna daha çok inandım ve Hizmete dahil oldum."

Abdülhalim'i cezbeden başka bir şey de tanıştığı Halit, Erkam ve Alican'ın fedakarlıkları idi. O, bu konuda eski günlerini hatırlayarak şunları ifade etti:

"Evet, hatırlıyorum. Özellikle Halit Abi büyük fedakarlıklar yaptı. Yurtta aynı odada kalıyorduk ve bize her zaman rehberlik etti, eğitimimiz ve şahsi

gelişmemize çok yardımcı oldu. Ayrıca ortaokul seviyesindeki çocuklarla birebir ilgilenirdi, onlara güler yüzlü ve hoşgörülü davranırdı. Halit Hocam, bize büyük emekleri olan ve eğitimimize büyük katkı sağlayan birisiydi. Aynı şekilde Alican Hocam da çok değerliydi. Erkam Abi, disiplinli birisiydi ve fedakarlık konusunda taviz vermezdi. Ancak aynı zamanda insanlarla iyi ilişkiler kurmayı biliyordu. Alican Hocam ise hizmette aksiyonun ne kadar önemli olduğunu bana öğretti. Programları ayarlama, farklı insanları bir araya getirme ve vizyonumuzu açma konularında bize rehberlik etti. Bu ağabeyler sayesinde hizmete daha fazla katkı sağlamayı öğrendik."

Allah'ın insanlığa ilk emri "Oku"dur. Peygamberimiz "Dünyayı isteyen ilme sarılsın, ahireti isteyen ilme sarılsın. Her ikisini isteyen yine ilme sarılsın."[105] Hoca Efendi "Bir milletin gerçek gücü, orduları, silahları veya ekonomisi değil, yetişmiş insan potansiyelidir." demiştir. Abdülhalim, 1995 yılından itibaren mütevelli üye oldu ve o günden bugüne mütevelliyi hemen hemen hiç aksatmadan devam ettirdi. Eğitim hizmetlerinde, iş adamları ve diyalog faaliyetlerinde çok önemli projelerde çalıştı. Hele onun öyle bir maddi fedakarlığı var ki asla unutulmayacak. Onun bu konulardaki katkılarını da gelecek bölümde okuyacaksınız.

4.19. Erkam'ın Hayali

Erkam, 1991 yılının sonunda göçmen olarak Avustralya'ya gelir. Onun gayesi okumaktı fakat okuyup okuyamayacağı konusunda emin değildi. Gelgitler yaşıyordu. Avustralya'ya gelmesi, Hizmet orada olduğu ve lojistik destek sağladığı için gerçekleşmişti. Erkam gelmeden önce Halit Bey ile telefonda görüşür. O, geleceği evin adresini vermişti. Erkam, "Hiç unutmuyorum 20 Leonard Caddesi idi. Fakat ben uçakta kendi kendime düşünüyordum. Bana verilen sadece cadde numarası, yani apartman numarası yok çünkü Türkiye'de genelde cadde numarası ve apartman adresi de olurdu. Beni almaya gelmezlerse ben nasıl gideceğim? Doğrusu beni bir heyecan sarmıştı. Ben bu eksik adresi nasıl bulacağım diye endişe etmiştim. Tabii ki hayatımda ilk defa yurtdışına çıkıyordum. Onun da getirdiği bir başka heyecan vardı. Sabah beşte havaalanına indim. Bir baktım ki Halit ve Ebu Bekir Beyler kapıda beni karşıladılar. Sabahın o saatlerinde gelmeleri beni çok mutlu etmişti ve hatta içimden şöyle demiştim: 'Bu arkadaşlar ne yaparlarsa yapsınlar, geçmiş ve gelecek bütün haklarım helal olsun.'"

105 Tirmizi, Davaat, 68.

Ben geldiğimde arkadaşlar evi hazırlamışlardı zaten. Ben döşenmiş bir yere geldim. 20 Leonard Caddesi'nde ama evin çok eski olduğunu hatırlıyorum. O kadar eskiydi ki eve o zaman bir veya iki kişi geliyordu. Evdeki her şey çok eski idi. Hatta gelen arkadaşlardan bir tanesi bizde yemek yemiyordu. Ben niye yemiyorsun diye sorduğumda hamam böcekleri çok varmış, sağda solda dolaşıyormuş. Ondan dolayı yemek yemediğini söylemişti. İşte evin hali böyle idi."

Erkam temizliğe çok dikkat eder, gelen ve giden ile çok yakından ilgilenirdi. Evde her şeyin yerli yerinde olmasına dikkat ederdi. Her gelen misafire ne varsa ikram etmeye çalışırdı. Bir defasında Peygamberimizi rüyasında görerek Müslüman olan Avustralyalı Ahmet Sadık evi ziyarete gelmiş ve Erkam'a "Ben burada Said Nursi'nin maneviyatını görüyorum" diye ifade etmiş. Tabiri caizse nasıl ki Yunus Emre Taptuk'un dergahında pişmiş ise, dersane ve yaptığı faaliyetler de Erkam'ı olgunlaştırmıştı, manevi mesafe katetmişti.

Erkam, Hoca Efendi Sidney'e geldiğinde kaldığı odada kalır, kullandığı yatağı ve yorganı kullandığı için bunu kendisi için bir şeref saymıştı. Halit Bey Türkiye'ye gitmek zorunda kalınca, kendisinin yaptığı sohbetleri Erkam'ın yapmasını istemişti. Bu, Erkam için adeta bir kamçı oldu ve kendisini yetiştirmesine vesile oldu. Ancak o kendisini hiçbir zaman yeterli görmedi. Erkam, "Ben de kör topal yapmaya gayret ettim. Hatta bazen eksiklerim olunca Ebu Bekir Bey tamamlardı. Tabii o gün için sohbete gelen farklı gruplardan insanlar da vardı, hatta bazıları daha takva sahibi ve alim kişilerdi. Ben o zaman hayret ederdim, bunlar nasıl oluyor da benim sohbetime geliyorlar." Erkam yıllar sonra bunun şahsi manevinin bir bereketi olduğunu anlar.

O eve NSW üniversitesi öğrencisi Kamil bazen Boşnak çocuklarını getirir, onlara orada ders verir, yedirir içirirdi. Dolayısıyla Erkam Bey'in sohbetlerine genç yaşlı herkes o gün için katılırdı. Eğer o gün Halit Bey'in ona emanet ettiği sohbeti yapmasaydı belki grup dağılacaktı. Tabii ki onları sonradan toparlamak çok zor olacaktı. Ancak Erkam Bey'e göre, sohbetin bel kemiği Ebu Bekir Bey idi ve insanları o davet ediyor ve topluyordu.

4.20. Hakan'ı Ağlatan Kitap

Hakan, Türkiye'de dünyaya gelir. İlk ve ortaokulu Denizli'de okuduktan sonra ailesiyle beraber Avustralya'ya hicret eder. Kendisi daha sonra fen bilimleri

dalında lisansını yapar. Masterını da bilgi teknolojisi alanında yapar. Hizmetle ilk tanışmasının nasıl olduğunu Hakan şöyle ifade ediyor:

"Hizmetle tanışmam çok ilginçtir. Nasraddin adındaki arkadaşımın babası kitap okumayı çok severdi. Bir defasında kendi kitaplarından bir kitap çıkararak bana verdi ve 'Bunu oku' dedi. 'Sen bu kitabı seversin' dedi. Kitaba baktığımda 'Bilinmeyen Yönleriyle Bediüzzaman Said Nursi' kitabı idi. Kitabın içinde onun bazı resimleri de vardı. Tabii o zamana kadar Bediüzzaman ile alakalı hiçbir bilgim yoktu. Her akşam ondan birkaç sayfa okuyorum, okudukça duygulanıyorum ve aynı zamanda da ağlıyordum. Ben kendi kendime bu zatı neden önce tanıyamamışım diye hayıflanıyordum."

Hakan üniversitede okurken Nasreddin ile beraber Redfern Camisi'nde yapılan sohbetlere katılır. Hem sohbet hem de sohbetten sonra yapılan çiğ köfte Hakan'ın çok hoşuna gider. Hakan aynı zamanda Redfern Camisi gençlerinin organize ettiği kamplara da katılır. Kendisi daha sonra Türkiye'den gelen Halit ile tanışır. Hakan anlatıyor: "Halit Bey kendisi hem doktora öğrencisi hem de namazında niyazında dindar bir insan idi. O günkü Türk toplumunda okumuş kesimden dindar bir insan bulmak zordu. Daha sonra kendisiyle ara sıra bir araya gelmeye başladık. Ben ona 'Bilinmeyen Yönleriyle Said Nursi' kitabından bahsediyordum. Ben de o kitabın içeriğini onunla paylaşıyordum. Meğer ben kitabın içeriğini Halit Bey ile paylaşırken, o da çok sevmiş. Daha sonra onun açtığı dershaneye gidip gelmeye başladım ve hatta bazen orada kalmaya başladım." Halit, bana Üstad Bediüzzaman Said Nursi'den ve onun eserlerinden bahsetmeye başladı. Üstad'ın yaşadığı sıkıntıları, iman ve Kur'an konusunda verdiği mücadeleyi dinledikçe çok duygulandım. Daha sonra bana Üstad'ın eserlerini gösterdi. Okuyorum ama anlayamıyorum. Çünkü dili çok ağırdı, zaten benim Türkçem de yeterli değildi. Ben hala Hizmetin ne olduğunu bilmiyordum. Daha sonra Halit Bey bize Hoca Efendi'nin 'İslam'ın Dirilişi' teyp kasetini hediye etti. Babam ve ben bir yere giderken arabada dinledik. Dinlerken de ikimizin de gözleri yaşardı ve ağladık." Halit daha sonra Hakan ile beraber Melbourne şehrine gezmeye gider ve oradaki arkadaşlarla tanıştırır.

Bir defasında Redfern Camisi'nde sohbetten sonra cami hocası sohbetteki gençlere "Arkadaşlar, şu ana kadar pek çok sohbete katıldınız, bilgi edindiniz. Bundan sonra Kur'an-ı Kerim'i daha iyi okumak için çalışacağız. Her biriniz hutbe verecek seviyede bir noktaya gelmelisiniz. Hepiniz okullarda din dersi verebilecek bir seviyeye gelmek için gayret etmelisiniz. Siz aynı zamanda bazı okullarda cuma namazlarını kıldıracaksınız." Bu onlar için güzel bir hedefti.

Hakan, "O yıllarda da bazı okullarda Müslüman talebeler için cuma namazı kıldırmak teşebbüsleri olmuştu. Daha sonra gittiğimiz gençler kampında namaz fıkhını hocamızdan öğrenmiştik. Ayrıca cuma namazıyla alakalı detaylı bilgileri de öğrenmiştik. Yani cuma namazının farzları nelerdir, vacipleri nelerdir, sünnetleri nelerdir, hangi dualar okunmalı, bu konuda bir eğitim aldık."

Hakan daha sonra bir devlet lisesinde Müslüman öğrenciler için cuma namazı kıldırmaya başlar. O aynı zamanda ortaokul ve liselere de din dersi öğretmeni olarak Müslüman çocuklara din dersini verir. Hakan'ın yaptığı bu gönüllü hizmetler onun çok hoşuna gidiyor ve ondan manevi bir zevk alıyordu. Bediüzzaman "Cenab-ı Hak, kemal-i kereminden, hizmetin mükâfatını hizmet içinde derc etmiştir. Amelin ücretini nefs-i amel içine koymuştur."[106]

4.21. Hakan'ın Hoca Efendi ile Tanışması

Hakan, Hoca Efendi ile nasıl tanıştığını şöyle anlatıyor: "1992 yılında Hoca Efendi Sidney'e geldiğinde Auburn Gelibolu Camisi'nde bir vaazı vardı. Fakat ben başka yerde cuma namazını kıldırmaya gittiğimden onun vaazını dinleyememiştim. Cuma namazını kıldırınca çabucak Gelibolu Camisi'ne geldim. Niyetim acaba Hoca Efendi'nin vaazına kavuşabilir miyim idi. Ben geldiğimde tam kapıda iken Hoca Efendi de camiden dışarı çıkıyordu. Halit Bey beni kendisi ile tanıştırdı. Hoca Efendi de bana bazı sorular sordu. Ona üniversite talebesi olduğumu ve iki dersimin kaldığını ifade ettim. Kendisi de bana dua etti. Daha sonra alnımdan öptü. Bu benim için büyük bir şerefti. İslam alimleri öpmeyi: "Sevgi öpmesi, merhamet öpmesi, şefkat öpmesi, hürmet öpmesi, şehvet öpmesi" diye beş kısma ayırırlar. Onlara göre,Allah rızasıyla olduğu takdirde hepsinin ibadet sayılacağını ifade etmiş, çocukların öpülmesini de "rahmet" olarak değerlendirmiştir.[107] Peygamberimiz torunlarını alınlarından öperdi. Peygamber Efendimiz çocukların alnından öperdi. Çocukların alnından öpmek çocukların özgüvenini arttırır.

Din kardeşinin alnından öpmek meşrudur. Bu öpmenin meşruluğunu iki misâlle belgelendirmek istiyoruz. Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.), amcasının oğlu Cafer bin Ebî Tâlib'i bir yolculuk dönüşünde karşılaşmıştı.

106 Nursi, Lemalar, 17. Lema, Sekizinci Nota, s.127.

107 İbrahim Canan, Kütüb-i Sitte Tercüme ve Şerhiö Sorularla İslamiyet, https://sorularlaislamiyet.com/peygamber-efendimizin-torunlari-hz-hasan-ve-hz-huseyini-opmesi-ile-ilgili-hadisleri-nasil-anlamak

Yanına geldiğinde ona sarılmış, iki gözünün arasında kalan alın kısmından öpmüştü. Resûl-i Ekrem (s.a.v.) vefat ettiğinde Hz. Ebû Bekir (r.a.) hâne-i saadete gelmiş, Fahr-i Kâinat Efendimizin yüzündeki örtüyü kaldırıp alnından öpmüş ve "Ey Allah'ın Resulü, senin memâtındaki hâlin hayatındaki kadar güzel" diyerek ağlamıştı.[108]

Hizmetle tanışmasının bir de geçmişi var. Hakan daha önce Redfern Camisi'ndeki sohbetlere giderken sohbet yapan hocaya bir soru sorar: "Hocam, siz Türkiye'ye döneceksiniz, biz nasıl ve nerede hizmet edelim?" Cami hocası onlara "Arkadaşlar, evet ben sizden ayrılıp Türkiye'ye döneceğim. Siz kalbinize danışın ve hangi cemaat size en yakın ise oraya gidip hizmet edin" der. Sohbetlere katılan birkaç genç ehli tarik olur. Hakan, Halit Bey'le tanıştıktan sonra zaten fıtratına çok uygun olan hizmeti bulmuştu. Hakan, Halit'in kaldığı dershaneye gitmeye başlar ve hatta hafta sonları bazen orada kalır. Önceleri annesi onun hafta sonları Halit Bey'in kaldığı evde kalmasına razı olmaz.

Hakan, Hoca Efendi geldiğinde onun kaldığı dershanede o da o gece kalmıştı. Hakan anlatıyor: "Evde çok kişi olduğu için yatak dahi bulamamıştım. Hoca Efendi yatsıdan sonra konuşmadı ve odasına çekildi. Bir ara geceleyin Hoca Efendi dışarı çıktı. İçeride insan dolu olduğu için Hoca Efendi ile tekrar yüz yüze geldim. Tabii o esnada bulaşıkları yıkarken gürültü yapmamak ve ses çıkarmamak için son derece dikkatli davranıyordum." İşte Hakan'ın da Hizmet yolculuğu böyle başladı. O, gelecek yıllarda hem Avustralya'da hem de yurtdışında toplum hizmetinde çok önemli roller üstlenecek ve büyük fedakarlıklar yapacaktı. Hakan'ın geri kalan hizmetle alakalı ilginç hatıralarını gelecek bölümlerde okuyacaksınız.

4.22. Alican'in Gerçekleşen Duası

Alican, 1967 yılında Türkiye'de doğdu. Türkiye'de üniversitede asistan olarak vazife yaparken, yurt dışı doktora bursu vesilesiyle 1993 yılında Avustralya'ya geldi.

Onun nasıl geldiğini ve ne bulduğunu kendisinden dinleyelim: "1993 yılının Şubat ayında İstanbul'da Zaman gazetesinin eski binasında, Bosna yeni binasında biz o zaman hem asistanlık yapıyorum hem de gazetede vazifem var. Ayda bir defa İstanbul mütevellisi diye bahsettiğimiz eğitimle alakalı belli mütevelli heyetleri bir araya geliyor. Eğer Hocamız da oradaysa o da

108 M. Asım Köksal, İslam Tarihi, Köksal Yayıncılık: 8/285-286.

katılıyor. O toplantıda büyüğümüzün olması sebebiyle daha bir özel olmuştu. O günün şartlarında orada İstanbul'da bu hizmetleri koordinatör Sait Bey abimiz ve ben koridorda beklerken büyüğümüzün odasından bir arkadaş çıktı. Benim yaşlarımda bir arkadaş idi. Sait Bey bana, 'Halit Bey için bu arkadaş Avustralya'ya gidiyor,' dedi. Tabii Avustralya o güne kadar hiç bilmediğim bir ülkeydi. Kendi kendime, bu genç arkadaş benden daha ihlaslı olduğu kesin ki önce gitmiş diye içimden geçti. Allah bize de nasip etsin diye dua ettim. Yaklaşık iki ay sonra Yükseköğretim Kurulu yurt dışına doktora talebesi göndermek için bir imtihan açtı. Nasip oldu ben de imtihanı kazandım. O zaman YÖK, öğrencilere istediği ülkeyi seçme hakkını veriyordu. Tabii böyle olunca ben de Hocamıza sormamız manasında güzel bir vesile oldu. O gün için kimisi Amerika'ya, kimisi Kanada'ya veya başka ülkelere gidiyorlardı. Japonya ihtimali de vardı. Fakat bana Avustralya'ya gitmemi istemişlerdi."

Alican'ın İstanbul'da çok aktif bir hayatı vardı. O, öndeki abilerinden gördüğü fedakarlıkları asla unutmuyor. Nitekim o bir hatırasını şöyle anlattı: "İstanbul'da olmanın havası bambaşkaydı. Bir tarafta üniversitede asistanlık, diğer taraftan gazetede çalışıyorum. Bu aynı zamanda günümüz gecemiz değişik programlarla dopdolu geçiyordu. Ağabeylerimizden de çok büyük fedakarlık görmüştük. Hiç unutmuyorum, Haşim abiyle iki gün süren istişarelerimiz olurdu. Bazen arada bir 10-15 dakika müsaade ister, biraz uyuyayım derdi. Çünkü geceleri belki de çok az uyuyordu veya hiç uyumuyordu. 15 dakika kısaca kestirdikten sonra tekrar toplantılara devam ederdik. Onun gibi pek çok abinin fedakarlığını müşahede ettim. Yani onlar bize bir model oldular. Ben şahsen Haşim abinin o günkü fedakarlıklarını hatırladığım zaman hâlâ gözlerim dolar."

Alican, Avustralya'ya gitmeden üç dört gün önce Hoca Efendi'yi ziyarete gider. Hoca Efendi o zaman Altunizade'de beşinci katta kalıyordu. Alican'ı da orada misafir etmişlerdi. Alican anlatıyor: "Beşinci kattaki salonda onun oturduğu yerin sağ tarafında bir dünya küresi vardı. Hoca Efendi bana 'Nereye gittiğini biliyor musun?' diye sordu. Ben de 'Adını yeni duydum, Avustralya'ya gideceğim inşallah' dedim. Sonra kendisi tebessüm etti. Parmağıyla dünya küresinin üzerindeki Avustralya'yı gösterdi. Sonra ortalık biraz sakinleşince bana 'Orada arkadaşlar var, kimseyle görüştün mü?' diye sordu. Ben de daha önce Halit Bey ile görüşmüştüğümü söyledim. Sonra Hoca Efendi bana 'Oraya gittiğinizde Garib Hoca'nın evinde bir ay kadar misafir kalırsınız'dedi. Hakikaten Avustralya'ya gelince Garib Hoca'nın evinde kaldık. Gelir gelmez

ev aradık ama ancak yaklaşık bir ay sonra bulabildik." Alican, Avustralya'ya geldiğinde Avustralya'da Hizmetin müesseseleri olduğunu zannediyordu.

Alican anlatıyor: "Tabii daha Avustralya'ya gelmeden Orta Asya ile alakalı çok şeyler duyuyorduk. Oraya giden arkadaşların yaptığı fedakarlıklar ve müesseseler vesaire çok duymuştuk. Ben de Avustralya'ya gelmeden önce zannediyordum ki evlerimiz, yurtlarımız, okullarımız var. Fakat geldiğimde okulların olmadığını gördüm. Doğrusu bu bende hayal kırıklığı meydana getirmişti. Ancak o gün henüz herhangi bir müessese yoktu." Ebu Bekir'e göre, Alican Avustralya'ya ilk geldiğinde bir rüya görür. O rüyasında üç yıl sonra Sidney'de okul açıldığını görmüş ve hakikaten bu rüya yaklaşık üç yıl sonra gerçekleşmişti.

Alican, Wollongong Üniversitesi'nde doktora için kayıt yaptırdı ve oraya taşındı. Fakat o gece gündüz demeden, bulunan 45 yakın döner kebap dükkanını ve esnafı dolaşırdı. Alican hakkında onu yakından tanıyan Ebu Bekir şunları söyler: "Alican geldikten sonra esnaf hizmetleri kısa bir zamanda ikiye katlandı."

Alican anlatıyor: "Wollongong Üniversitesi'nde okuyacaktım. Onun için oraya taşındım. Oradayken haftanın 3 günü, daha doğrusu 3 gecesi döner karavanlarda çalışan Türkleri dolaşırdık. Tam 45 Türk döner karavanı vardı. Haftada 3 gece bunların hemen hemen hepsini dolaşırdık. Onlar farklı cemaatlere mensup idiler. Ancak bizim onları ziyaret etmemizden çok hoşlanıyorlardı. Hatta bizim ziyaretimizden manen kuvvetlendiklerini de ifade ettiler. Doğrusu o arkadaşların o günkü şartlarda imanlarını korumaları çok büyük bir şeydi. Çünkü genelde döner karavanları gece kulüpleri çevrelerine açılırdı ki para kazansınlar." Alican'ın esnaf ziyareti hem esnaf üzerinde hem de kendisi üzerinde müspet bir etki bırakır. O ziyaretler onun için geleceğe umutla bakmasına vesile olur. Çünkü netice itibariyle eğer bir eğitim yuvası kurulacaksa bunun maddi yükünü esnaf taşıyacaktı. Alican esnafta bu cevherin olduğunu keşfetmişti.

4.23. Anneniz Camide Size Mama Verecek

Şakir, 3 aylık bir bebek iken Karaman'dan ailesiyle birlikte göçmen olarak Avustralya'ya gelir. İlk, orta, lise ve üniversiteyi Sidney'de okur. Şakir, Avustralya futbolunu çok sever. Hatta oynarken bir defa burun kemikleri de kırılmıştı. Anne babası beş vakit namazını kılar, dinlerini yaşamaya çalışırlardı. Aynı zamanda işlerinde dürüst hareket ederlerdi. Kendi çocuklarının hem dini hem

de iyi bir dünyevi eğitim almaları için gayret ettiler. Nitekim bu konuda da başarılı oldular. Çocuklarının hemen hemen hepsi üniversite okudu, iş güç sahibi oldu. Şakir, fıtratından dolayı ve de ailesinden gördüğü terbiyenin de etkisiyle dinini yaşamaya çalışırdı. Kendisi Randwick Boys High School'da okurken orada cuma namazlarını kılmasına vesile olmuş ve onun bu gayreti sayesinde o okulda okuyan Müslüman öğrencilerin yüzde seksen veya seksen beşi cuma namazına kılıyorlardı. Bu okulda cuma namazları yıllarca kılınmaya devam etti. Buradaki cuma namazı bir model oldu. Daha sonra başka liselerde de Cuma namazı kılınmaya başlandı.

Daha önce Redfern Camisi'nde hocalık yapan hocalardan Kur'an dersi almıştı. 1987 Nisan ayında camiye imam olarak tayin edilen Garip Hoca gençlere sohbet etmeye başlamış ve onların problemleriyle de yakından ilgilenmişti. Şakir anlatıyor: "Garip Hoca hafta sonları biz gençleri camiye yakın bir parka götürür ve futbol oynardık. Devre arasında bizi toplar 3-5 tane hadis okur ve kısa bir yorum yapardı. Hadis-i şerifi tam hatırlamıyorum ama bir hadis-i şerif okununca ondan çok etkilendim. Daha sonra cuma ve cumartesi akşamları camide yapılan sohbetlere daima katılmaya başladım. Doğrusu sohbetlerde çok güzel bir manevi hava esiyordu. Hatta bir defasında cumartesi akşamı evimize misafir gelecekti. Annem bana 'Oğlum, bu akşam sohbete gitme ve gelen misafirlere hizmet et' dedi. Fakat ben camideki sohbete katılmak istiyordum. Ve ısrarla bunu anneme söyledim. Annem baktı ki ben kararımdan vazgeçmeyeceğim, bana şunları söyledi: 'Git ha git, sanki annen camide sana mama verecek.'"

Şakir hizmetle de şöyle tanıştığını anlatıyor: "Biz Redfern Camisi'nde sohbetlere giderdik. Galiba Garip Hoca veya bir başkası bir video kaseti getirdi ve seyrettik. O videoda ağlayan bir hoca, Türkçe konuşuyordu. Türkçemiz o kadar iyi değildi, ancak o video etkileyiciydi. Ayrıca, anne babanın hakkı hakkında vaaz ediyordu. Türkçesi çok derin ve ağırdı, ama o hoca ağlamasaydı bile insanı etkiliyordu. İşte o anı hatırlıyorum. Bunun dışında, Melbourne'den gelen birkaç genç abi vardı. Onlar da bize sohbet yapmışlardı. Risale-i Nur'la tanıştığımı hatırlıyorum. Ahmet Veli Hoca geldiğinde de bir sohbet vermişti. Uhud Savaşı'nın hikmetlerini anlatmıştı, neden kaybettiklerini ve hikmetleri nelerdi. Redfern Camisi'ndeki o sohbeti hatırlıyorum. Başka bir hocamız da Haşim abi idi. Camimizi ziyaret etmişti ve beni çok etkilemişti. Tesbihatı da öyleydi. İlk tanıştığımız anı hatırlıyorum. Daha sonra Halit ve Erkam'ın

kaldığı dershaneye gidip gelmeye başladım. Dershane açıldıktan kısa bir süre sonra Hoca Efendi Türkiye'den geldi ve orada onun yaptığı sohbetlere de katıldım. Gerçekten etkilendik. Evet, onun dışında bir yıl boyunca dershanede bölgenin gençlerine matematik dersleri verdim. Üniversiteye hazırlık dersleri veriyordum. Böylece Hizmet ile tanıştım." Şakir, evlendiği günün ertesi gecesi öyle bir şey yaptı ki okuyucular olarak hayret edeceksiniz ve "Bu kadar da olur mu?" diyeceksiniz. Onun bu hikayesini gelecek satırlarda okuyacaksınız.

4.24.Sınıftaki Günah Keçisi Enes

Enes, 1972 yılında Denizli'de doğdu. 6 aylık bebek iken Avustralya'nın Sidney şehrine ailesi ile hicret etti. İlk, orta, lise ve üniversiteyi Sidney'de okudu. Meslek olarak telekomünikasyon mühendisliği yaptı. Enes, ilkokulu Burke Street'deki deki okulda okudu. O küçükken şunları hatırlıyor: Kendisi ve ailesi Türkiye'den geldikten sonra amcası da ailesiyle gelir. Maddi imkanları çok kısıtlı olduğundan önceleri iki aile beraber kiralık bir evde kalırlar. Bunu sadece Enes'in ailesi değil, başka Türk aileler de yapıyordu. Çünkü genelde sadece bir kişi çalışıyor ve onun kazandığının büyük bir kısmı kiraya gidiyordu. Pek çok Türk'ün düşündüğü gibi Enes'in ailesi de birkaç yıl kalıp bir miktar para biriktirip Türkiye'ye dönmeyi düşünüyorlardı. Enes ilkokulda okurken daha sonra yakın arkadaşı olacak Şakir ve başkalarıyla iyi arkadaş olacaktır.

Enes anlatıyor: "1981 yılında Cabramatta'ya taşındık. Orada kimseyi tanımıyorduk. Zamanla o bölgedeki Türk ailelerle tanışmaya başladık. Orada kendimi yabancı hissettim ve kim olduğumu, ne olduğumu öğrenmeye başladım. Mesela ANZAC kavramını beşinci sınıfta öğrendim. Biz genellikle 23 Nisan ve Cumhuriyet Bayramı'nı hafta sonları açılan Türk okullarında kutlardık. Beşinci sınıfta ANZAC konusu işlenirken, öğretmen dahil sınıftaki herkes bana baktı; sanki kendimi bir günah keçisi gibi hissettim. O yıllarda ailem beni camilere ve hafta sonu Kur'an kurslarına gönderiyordu. Ayrıca hafta sonu Türkçe kurslarına da devam ediyordum.

Ortaokul ve liseye kadar sadece bir veya iki Türk arkadaşım oldu. Daha sonra Canley Vale Lisesi'ne gitmeye başladım. Orada da sadece bir Türk arkadaşım vardı. Bölgedeki Türkler çocuklarını başka liselere gönderiyordu. Sınıfımda Vietnamlılar, Yunanlılar ve Hırvatistan'dan gelen göçmen çocukları da vardı; yani çok kültürlü bir ortamdı."

4.25. Sidney Teknoloji Üniversitesi'nde İlk Cuma Namazı

Enes üniversiteye giderken kendi hemşerileri olan Hakan ve Nasreddin ile tanışır. Üniversitede okurken yeni bir çevre oluşmaya başladı. Daha sonra Hakan ve Nasreddin onu Redfern Camii'ndeki sohbetlere götürürler. Enes, Sidney Teknoloji Enstitüsü'nde okurken ilk cuma namazını organize etti. Enes'e cuma namazını organize etme fikri nereden doğdu diye sordum. Enes, "Cuma ve cumartesi akşamları Redfern Camii'nde yapılan sohbetlere katıldığım zaman sohbetteki bazı gençler kendi üniversitelerinde yaptıkları faaliyetlerden bahsediyorlardı. O gün için sohbette olan Şakir, kendi üniversitesinde Müslüman Öğrenciler Derneği'ni kurup üniversite idaresinden cuma namazı kılmak için bir oda istediklerini ve yetkililerin kendilerine bir oda tahsis ettiklerini ifade etmişti." Bundan ilham alan Enes de kendi üniversitesinde Müslüman Öğrenciler Derneği'ni kurar ve cuma namazı kılmak için onlardan bir sınıf ister. Üniversite idaresi de cuma günleri belli bir saatte cuma namazı kılmaları için onlara bir sınıf tahsis etti. Enes, cuma namazının üniversitede kılınacağını beyan eden broşürler hazırladı ve bunu üniversitenin lobisindeki panoya astı. Üniversite o sınıfı bütün dinler için tahsis etmişti fakat genelde Müslümanlar orayı kullanırlardı. Sınıfın içinde aynı zamanda abdest alma yeri de vardı. Enes, ilk cuma namazını kıldırmak için Garip Hoca'yı davet etti. Garip Hoca da kendi camisinde başkasına cuma namazını kıldırmasını isteyerek Enes'in bu teklifini kabul etti ve geldi, orada ilk cuma namazını kıldırdı.

Önceleri çok az olan cemaat sayısı zamanla artmaya başladı. Hatta o sınıf yetmedi, üniversite idaresi 33. katta daha büyük bir sınıf tahsis etti. O günden bugüne o üniversitede cuma namazı kılınmaya devam ediyor. Halihazırda o üniversitede büyük bir salonda cuma namazı kılınmaktadır. Her cuma namazına 500 ü aşkın talebe iştirak etmektedir. Enes ve diğer Müslüman öğrenciler o sınıfa hem dini bilgileri içeren kitapçıklar ve broşürler koyar ve aynı zamanda İngilizce Kur'an tercümesini de bulundururlardı. Ayrıca üzerinde cuma namazı kılınması için seccadeleri vardı fakat onlar bunu toplar, birkaç tanesi hariç büyük bir torbaya koyarlar ve sadece cuma günü çıkarırlardı. Enes üniversitede okurken Budist ve Hıristiyan grupların sohbetlerine katılırdı. Daha sonra Budistler de camide yapılan sohbete katıldılar. Kısacası Enes için gayrimüslimlerle diyalog yapmak üniversitenin ilk yıllarında başlamıştı. Enes ve arkadaşları üniversitedeki bazı panolara seçtikleri Kur'an ayetleri ve hadis-i şerifleri de asarlardı. Çünkü Avustralya toplumu İslam ve Müslümanlar

hakkında yanlış bilgiye sahipti. Enes ve arkadaşları da küçük de olsa İslamiyet'i ve Müslümanları tanıtmak için değişik yerlere asılan panoları kullanırlardı. Denilebilir ki onun dine hizmeti bu yıllarda başladı.

Enes o günlerle alakalı hatıralarını şöyle anlattı: "Ailem de Redfern Camii'ndeki dini sohbetlere katılımımdan dolayı seviniyordu. Ortaokul ve lise yıllarında bana arkadaş olan ve Türklerin nasıl bir hayat yaşadıklarını şimdi Facebook'tan takip ediyorum. Onların çoğunun hali çok perişan. Onların o halini gördükçe kendimi iyi hissediyor ve Allah'a şükrediyorum. Hatırladığım kadarıyla, 1991'de ailem bu tür sohbetlere katılmamı teşvik ediyordu. Daha sonra Auburn semtindeki açılan bir kitabevinin üst katında liseli öğrencilere ders vermeye başladık. O yıllarda birkaç üniversiteli öğrenciyle beraber istişare yapıyorduk, Halit Bey de vardı. Kensington semtinde açılan eve 1-2 yıl boyunca ara sıra sohbetlere katıldım. Hoca Efendi Sidney'e geldiğinde bazı nedenlerden dolayı kendisiyle tanışma imkanım olmadı. Neden camideki vaaza katılamadığımı da hatırladığım kadarıyla, o gün üniversitede cuma namazını organize ettiğim için katılamamıştım. Üniversitede okurken South Granville Lisesi'ne din dersine gidiyordum. Öğrencilerle beraber bir odada oturup ders yapardık; yaklaşık 40 dakika boyunca İslamiyet'i anlatırdım. Tabii o gelenlerin hepsi Müslümandı."

Enes, arkadaşları tarafından sakin fakat çalışkan olarak bilinir. Zamanla bir taraftan esnaf, diğer taraftan da öğrenci sayısı artınca ortak bir mütevelli heyeti oluştu. Enes böylece Hizmet ile tanışır. Daha sonraki yıllarda o, hem eğitim konusunda ve okulun kurulmasında hem de sosyal, dini ve dinler arası diyalog konusunda çok önemli projelerde görev alacak, adeta hayırda yarışacaktır.

4.26. Yamyama Benzeyen Müslümanlar

Avustralya'da Müslüman imajı genelde kötü bilinir. Tarihten gelen ve oryantalizm ile yoğurulan batı eğitim sistemi islam ve Müslümanlar hakkında çok yanlış bilgiler ihtiva eder. Genel itibariyle medyada da kötü Müslümanlar hakkında haber yapılır ve müspet haberler nadiren çıkardı.

Veli ortaokul sınıftayken beş vakit namazına başlar. Gittiği devlet okulunda namaz kılacak bir yer yoktur. Ancak o namazlarını kaçırmamak için boş olan sınıflarda namazını kılar. Bir defasında namaz kılarken birkaç genç sınıfa girer ve kendi aralarında onunla alakalı şöyle konuşurlar. "Sen bu Müslümanların kim olduğunu biliyor musun. Onlar Afrika'daki yamyamlara

benzerler yani çok vahşi dirler, derler" Veli namazını bitirince bu öğrencilere iyi davranır ve namaz hakkında kısaca bilgi verir.

4.27. Bu Kadar da Olurmu Demeyin

Halime Avustralya'ya 1977 yılında 3 aylıkken ailesi ile göç etmiş. Lise eğitimi tamamladıktan sonra Melbourne ve Sydney Üniversitesi'nde ve Fen fakültesinden mezun oldu. Ardından eğitim dalında yüksek lisans yaptı. Halime üç yıl boyunca babasının yönetim kurulu olduğu camiden din eğitimi alır. O on beş yaşlarındayken babasının vesilesi ile Hizmetteki ablalar ile tanışır. Babası mütevelli üyesiydi. Sonraki yıllarda lise son sınıfta dershane programlarına ve kamp programlarına katılmaya başlar. 18 yaşında evlenir ve Sidney'e taşınır. Eşi de Hizmette aktif olduğundan o da böylece Hizmete girer. Halime o ilk günleri şöyle hatırlıyor.

"İlk etkinlikler ev ortamında mı gerçekleşiyordu. Hizmetin henüz ilk yıllarıydi. Gençlerle ilgilenme konusunda okul eğitimi ve rehberlik birimi olmadığı için ablalar evlerini hafta sonları açıyorlar ve bizimle sohbet ve aktiviteler düzenliyorlardı. Bu benim için farklı bir deneyimdi, çünkü daha önce böyle bir yatılı programda kalmamıştım. Annem ve babam, kamplara ve gezilere katılmama izin vermiyorlardı, ama sonradan izin verdiler ve birkaç kez katıldım. Bu programlarda, ablaların fedakarlıklarını gördüm, çünkü kendi ev işlerini bırakıp küçük çocukları olmasına rağmen benim gibi genç kızlarla ilgileniyorlardı. İlk ablam Firdevs ablaydı ve evi vakıf binasına çok yakın bir evde oturuyorlardı. Eren Bey'in eşi Selime abla da ona yardımcı oluyordu. Her ikisinin de kücük çocukları vardı ama yine de bizlerle ilgilenmeye calışıyorlardi. Bu işe genç yaşta kendilerini adamışlardı. Evleri hafta sonları adeta bir bayan dersanesi gibi çalışıyordu."

Halime, Şakir ile nişanlanır. Halime, "Şakir Bey ile nişanlı iken telefon ile görüştüğümüzde bana okul yapmak için bir arsa aldıklarını söylediğini hatırlıyorum. Cok heyecanlıydı ve telefon konusmalarimizda daha fazla eğitim faaliyetlerinden ve okul için aldıkları arsadan vesaire bahsediyordu. Buna hayret ediyordum." Evet Avusturalya da büyüyen gençler nişanlı iken başka şeyler konuşurlar. Şakir sanki eğitime aşık olmuş gibi nişanlısı ile telefonda konuşuyordu.

4.28. Evliliğin İkinci Günü Mütevelliye Gidiş

Halime anlatıyor. "Şakir Bey ile evlendikten sonra evliliğimizin ikinci gününün akşamı mütevelliye gitmek için benden izin istedi. Tabii olarak önce şaştım kaldım. Ama gitmesine müsaade ettim." İşte Şakir bu kadar hizmet aşığı idi. Normalde Avustralya'da evlenenler birkaç haftalığına uzak bir yere balayına giderlerdi. Şakir ise mütevelliye gitmişti. Şakir 32 küsur yıldır hep mütevelliye katıldı ve katılmaya devam ediyor ve eğitim kurumlarının açılması için elinden gelen maddi ve manevi fedakarlığı yaptı.Şakir ile alakalı yaptığım araştırmada onun bu halinin hala devam ettiğini gördüm.

4.29. Mikail'in Hayatının Dönüm Noktası

Mikail, 1964 yılında Karaman'da doğmuş olup, 1970 yılında ailesiyle birlikte 5 yaşındayken Avustralya'ya göç etmiştir. İlkokul, ortaokul, lise ve üniversite eğitimini Sidney'de tamamlamış, üniversitede muhasebe ve ekonomi alanında lisans eğitimi almıştır. Üniversiteden mezun olduktan sonra muhasebecilik yapmaya başlamış ve bu mesleği günümüze kadar sürdürmüştür. Ancak Mikail'in sosyal yönü de güçlüdür; çevresindekilerle sakin haliyle çok kolay iletişim kurabilen biridir.

Mikail, Avustralya'daki ilk yıllarıyla ilgili şunları söyler: "İlk 5 yıl zaten çocukluk dönemi olduğu için büyüklerimden dinlediklerime göre bir manevi boşluğa girmişler. Yani İslam'dan biraz uzaklaşmışlar. 5-6 sene sonra toplum olarak camiye ihtiyaç olduğunu hissedip cami çalışmaları başladı. Babam hem Erskineville hem de Redfern camisinin yapılmasında aktif görev aldı. Dolayısıyla camiyle ve cami cemaatiyle iç içe büyüdüm." Mikail, diğer taraftan da camide yönetim kurulu veya cemaat arasında meydana gelen bazı sıkıntıları da gözlemlemiştir. Henüz lise çağında olduğu için bu sıkıntıların temel nedenlerini tam olarak anlayamamıştır.

1992 yılında Sidney'e gelen Halit ile tanışır. Kendisi ara sıra Redfern camisinde yapılan programlara da katılmaktadır. Ayrıca İslam dernekleri adına haftada bir saat yayın yapan Sancak Radyosu programlarını da üç kişiyle beraber idare eder. O güne kadar sadece devletin SBS radyosu vardı ve her gün bir saat Türkçe yayın yapardı. O zaman radyo sol kesimin elinde olduğu için kendi arzu ve isteklerine göre yayın yaparlardı. Diğer taraftan bu yayın politikası Türk İslam cemiyetleri tarafından çoğunlukla hoş karşılanmazdı. Ancak o günlerde o radyo dışında da bir haber kaynağı yoktu.

Mikail, 1992 Mayıs ayında Sidney'e gelen Hoca Efendi'yi kaldığı Kingsford'daki evde ziyaret eder ve sohbetine katılır. Ancak Auburn Gelibolu camisinde yaptığı vaaza işinden dolayı katılamaz.

Mikail, o yıllarda Türkiye'ye gider. Daha önce Avustralya'ya gelen ve kendisinin de görüştüğü Haşim abi Hoca Efendi'yi ziyaret eder. Haşim abi o gün için Zaman gazetesinin başındadır. Mikail'i kendi evine yemeğe davet eder. Mikail, Haşim abinin evine vardığında şaşırıp kalır. Çünkü evindeki bütün eşyalar sanki ikinci el eşya gibidir. Zaman gazetesinin genel müdürünün bu kadar sade bir hayat yaşaması Mikail'e çok etki eder ve Türkiye dönüşü canı gönülden Avustralya'daki hizmete sahip çıkmaya başlar.

Mikail, Halit ile tanıştıktan sonra onunla sık sık bir araya gelir. O günlerle alakalı Mikail şunları söyledi: "Çok heyecanlıydık, çok istekliydik, yani güzel ümitler ve güzel projeler hakkında konuştuk. Yeni gelen kardeşlerimiz dünyadaki hizmeti anlattılar ve bu güzel şeylerin burada da, Sidney ve Avustralya'da olması gerektiğini söylediler. Bunların olması lazım olduğunu söylediler ve biz de inandık ve bu yola girdik. Allah'a şükür o günden bu yana Allah'ın inayeti ile devam etmeye çalışıyoruz." Mikail, çok sakin bir kişiliğe sahip olup toplum arasında kızdığı hemen hemen hiç görülmemiştir. Son derece kibar ve rasyonel hareket eden birisidir. Çok iş yapar ama önde görünmek istemez.

4.30. Bir Ziyaret İman Kurtarır mı?

Allah için iyi yapılan ziyaretler bazen insanların hidayetine vesile olur ve imanın korunmasına bir kalkan olur. Garip Hoca anlatıyor: "Bir defasında bir arkadaş bana camimize 15 km mesafede bir semtte bir Türk'ün oturduğunu söyledi. Ancak bu kişinin ne camiyle ne cemaatle ne de toplumla bir ilişkisi bulunmadığını ifade etti." Garip Hoca, o arkadaştan o kişinin adresini alır. O zamanlar cep telefonu olmadığı için ve de ziyaret edilecek kişinin telefonu da olmadığından Garip Hoca gidip o Türk'ün kapısını çalar. Kapıyı açan o toplumdan kopuk kişi önce şaşırır. Garip Hoca, kendisinin Redfern Camisi imamı olduğunu ve ziyarete geldiğini, eğer müsaitse beraber bir çay içebileceklerini ifade eder. O kimse de Garip Hoca'yı içeriye davet eder ve hemen mutfakta bir çay yapar getirir. Garip Hoca dinden, imandan, İslamiyetten hiç bahsetmez, sadece güzel şeyler konuşurlar. O kişi çay içerken yıllardır bu evde oturduğunu ve kapısının ilk defa Garip Hoca tarafından çalındığını ifade ederken gözleri dolar ve ağlar. Ve şunu söyler: "Üç yıldır

burada yaşıyorum. Kapımı çalan ve ziyaretime gelen ilk siz oldunuz. Size çok çok teşekkür ederim." Garip Hoca çay içerken birkaç soru sorar ve onu dinler. Daha sonra da müsaade isteyip ayrılır. Yaklaşık bir hafta sonra Garip Hoca o ziyaret ettiği kişiyi cuma namazında görür. Daha sonra da bu kişi cuma namazlarına devam eder. Garip Hoca anlar ki Allah için yapılan bir ziyaret bazen bir imanın kurtarılmasına vesile olabilir.

4.31. Aman Çocuklarımız Kaybolmasın

Avustralya'ya ilk gelen göçmen Türkler, birkaç yıl çalışıp ülkelerine geri döneceklerini düşünüyorlardı. Fakat bu mümkün olmadı. Çocukları Avustralya'da büyümeye başlayınca bazı endişelere kapıldılar. İyi bir eğitim almayan bu çocuklar, genç yaşlarda dini ve milli kimliklerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar. Hatta bir kısmı uyuşturucu kullanmaya başladı, alkolik oldu veya ebeveynlerinin hoşnut olmayacağı bazı gayri ahlaki değerlere sahip olmaya başladılar. Özellikle milli ve manevi değerlerinin korunmasını isteyen anne babalar, çeşitli çareler aramaya başladılar. Bir kısmı çocuklarını hafta sonları Kur'an kurslarına veya hafta sonu açılan Türkçe kurslara göndermeye başladılar. Fakat bu arzu edilen sonucu sağlamadı. Bunun üzerine bazı aileler, çocuklarımız bozulmasın diye geçici de olsa Türkiye'ye geri döndüler.

Yavuz'un ailesi de bu niyetle Türkiye'ye geri döndü. Çünkü Yavuz'un milli ve manevi değerlerine bağlı olarak iyi bir insan olarak yetişmesini çok istiyorlardı. Yavuz'un abisi ailesi için sıkıntılı olmaya başlamıştı. Yavuz, Sidney'de doğmuş ve ilkokulu orada okumuştu. Ortaokula da başlamış ve henüz ortaokulu bitirmeden ailesiyle beraber Türkiye'ye geçici dönüş yapmışlardı. Gerisini Yavuz'dan dinleyelim:

"Daha sonra annem ve babam Türkiye'ye dönüş yapınca ben de onlarla beraber döndüm ve orada eğitimime devam ettim. Türkiye'ye gittiğimde annemler, tabi kendi başıma olamıyacağım için ancak ablamlarla beraber yaşamak kaydıyla izin verdiler. Öyle rahat ettiler. Kendilerinin birkaç ay sonra döneceğiz düşüncesi vardı. Konya'da ablamın yanına yerleştim. O zaman eniştemin Hizmetle alakası vardı. Enişte, o zamanlar Konya'da olan Abdullah Aymaz abiyle görüşürmüş. Benim Avustralya'dan geldiğimi ve burada okuyacağımı ifade edince Abdullah Aymaz abi, kendisine Bursa'daki Nilüfer Koleji'ni önce tavsiye etmiş. Fakat buna ben de enişte ve ablam da sıcak bakmadı çünkü ben onlardan uzak yaşamak istemiyordum.

O yıllarda Nakşibendi tarikatından Abdullah Büyük diye bir hoca vardı. Kendileri bir Kur'an kursu açmışlardı. Abdullah Aymaz abi onlara 12 Eylül 1980 ihtilalından sonra 'o Kur'an kursunu kapatabilirler, bunu özel bir liseye çevirin' diye tavsiyelerde bulunmuş. Onlar da o Kur'an kursunu özel erkek kolejine çevirmişler. Ben o zamanlar beş vakit namazımı kılıyordum. Abimin ise ibadetleri eksikti, ben onun gibi olmak istemiyordum. Tabii ki annem babam da abim gibi olmamı istemiyordu. O zamanlar enişte Hoca Efendi'nin vaaz kasetlerini dinler ve ağlardı. Ben de o zaman kasetleri dinlerken duygusal anlar yaşadığımı hissediyordum fakat anlamıyordum. Tabii ben o zaman enişteme soruyordum. Hoca Efendi'nin ağlamaları sanki bana bir kadın sesi gibi geliyordu. Ben de enişteme 'bu neden ağlıyor' diye sormuştum. Eniştem de bana 'Onun bütün derdi, senin gibi gençlerin iyi bir insan olmasını ve iyi bir eğitim almasını istiyor' dedi. Bunun üzerine beni bir merak sardı. Öyleyse gidelim Hoca Efendi'yi ziyaret edeyim ve tanışayım, dedim. Eniştem 'herkes onu göremez ve ziyaret edemez' dedi. Ben de 'niye' diye sordum. Sonra 'bugüne kadar dua ettim size, Allahu Teala benim dualarımı kabul etti. Ben bu Hoca Efendi'ye gidip ziyaret edeceğim' dedim.

Meğer eniştem de sohbetlere gidermiş. O gün dindarlara baskı yapıldığı için bu sohbetler açıktan yapılamıyormuş. Bir defasında beni de sohbete götürdüler. İnsanlar üçer beşer dakika arayla eve girdiler, Risale-i Nurlar okundu. Bana da okuttular fakat ben bir şey anlamadım. Risale okunurken bilgisi iyi olanlar bazı yorumlar yapıyordu. Sohbet bittikten sonra yine dikkat çekmemek için birer birer, üçer beşer dakika arayla evden ayrıldılar. Ayrılmadan önce herkes gelecek haftaya kadar risalelerden kaç sayfa okuyacak ve de çok okuyana küçük bir hediye verilecek diye konuştular.

O zamanlarda ben Abdullah Büyük Hoca'nın da yanına gidip geliyordum. Onların da kendi çapında sohbetleri vardı. Bana 'Biz sana Arapça, sen de bize İngilizce öğret' diyorlardı. Bana iltifatta bulunuyorlardı. Fakat benim gönlüm Risale-i Nur ve Hoca Efendi'deydi. Konya'da Abdullah Büyük Hoca Efendi'nin açtığı özel okulda okurken sınıftan hafız olan bir arkadaşım vardı. O bana İzmir'de açılmış olan Yamanlar Koleji'nden bahsetti. Arkadaşım, Yamanlar Koleji'nin çok iyi laboratuvarları olduğunu ve iyi bir eğitim verdiğini ifade etmişti. Okulun yanında güzel bir cami ve minaresi var ve çok iyi, kaliteli insan yetiştiriyorlar diye bana söyledi. Tabii benim bundan haberim yoktu. Çünkü o benim Hoca Efendi'ye olan sevgimi biliyordu. O zaman Türkçem çok iyi değildi, aynı zamanda Türkçemi geliştirmeye gayret ediyordum. Bu okula

gitmeyi kafaya koydum. O günkü kırık Türkçemle bu okulun müdürüne bir mektup yazdım. Mektupta önce kendimi tanıttım. 'Benim Türkçem zayıf ama çalışkan ve gayretli biriyim' diye yazdığımı hatırlıyorum. Bu aynı zamanda 'Ben Hizmeti de şu seviyede seviyorum' diye mektupta belirttim. Hoca Efendi'yi de sevdiğimi yazmıştım. Sonunda da 'Ben de gelip sizin bu okula kaydolmak ve orada okumak istiyorum' diye ilave ettim. Tabii o zaman okulun adresi bende yoktu. Sarı sayfalarda da okulun isim ve adresini göremedim. Bunu, adresini bilen var mı yok mu diye gittiğim sohbette de dile getirdim. Fakat onların içinden de bilen çıkmadı. Ben de 'İzmir Özel Yamanlar Lisesi, İzmir' deyip mektubu postaladım.

Yazın Sarayköy'e gidiyordum. Sarayköy'e halamın oğlu gelip giderdi. Ben de ona ara sıra Hizmetten bahsederdim. Daha sonra öğle namazı mıydı veya ikindi namazı mıydı tam hatırlamıyorum. Camiye namaz kılmaya gittim. Orada dolmuşçu Ali dedikleri Ali Abi ile karşılaştık. O beni evine çay içmeye davet etti. Ben artık Ali Abi'nin evine gidip gelmeye başladım. Tabii evde Risalelerden konuşuyoruz, Hoca Efendi'den konuşuyoruz. Ali Abi de benimle yakından ilgileniyor. Tabii o zaman Sarayköy'de Hizmetten çok fazla kimse yoktu. Ben ona İzmir'deki Yamanlar Koleji'ni sordum. Onun da çok bilgisi olmadığını bana ifade etti. 'Evet, öyle bir okul var fakat daha fazla bilgi edineyim ve size döneyim' dedi.

O sıralarda ilçe müftüsü olan kişi daha önce Bozyaka Yurdu'nda kalmış. İlyas Hoca bana 'Sizi Yamanlar Koleji ile irtibata geçireceğim' dedi. Daha sonra telefon numarasını buldular ve telefon ettik. Telefonda bana 'Gelsin bir görüşelim, ona göre hareket ederiz' dediler. Bunların hepsi hemen hemen bir hafta içinde oldu. Tabii babam düzenimi bozmak istemiyor. O, oturmuş bir düzenin bozulmasını sevmez. Zar zor onu ikna edebildim. Sonra İzmir'e gittim. Yamanlar Lisesi'nde beni bir sınava tabi tuttular. O zaman Necmi Hoca müdür yardımcısıydı. Böylece Yamanlar Lisesi'ne kayıt yaptım. O zamanlar Hizmet ile az bir ilişkim vardı. Hatırladığım kadarıyla bana "Asrın Getirdiği Tereddütler" kitabını verdiler ve onu okudum. Tabii yine Risale dersleri yapılıyor, Hoca Efendi'nin de kasetlerini dinliyorduk. Cuma günleri öğleden sonra İstiklal Marşı okunurken sanki en üst kattan perde aralanır, biri bize bakar gibi olurdu. Rıdvan Hocam o zaman yurt müdürümüzdü. Ahmet Toker okul müdürümüzdü. İkisi de çok samimi, fedakar insanlardı. Mesela Rıdvan Hoca'nın evli ve beş tane çocuğu olduğu halde sadece Perşembe ve Cuma geceleri evine giderdi, diğer bütün vakitlerini yurtta bizimle geçirirdi.

4.32. Hoca Efendi İle İlk Karşılaşma

Hoca Efendi ile karşılaşmam şöyle oldu. Tabii o zaman artık anlıyoruz ki Hoca Efendi var ve en üst katta kalıyor. Ancak devamlı kaldığını bilmiyoruz. Hatta bazen öğrenciler kendi aramızda mistik şeyler konuşurduk. İşte Hoca Efendi gelir, arabayla şu kapıdan içeri girer, şu koridordan yürür vesaire gibi şeyler duyardık. Hatta bir defasında Reşit Muhtar da oraya gelip gitmişti.

Yurt müdürü bir gün geldi, bir akşam mütalaası sırasında "Burada kimler bir yerde ilahi söylemek ister?" diye sordu. Ben ve Bahadır diye bir arkadaşımı da ilahi söylemek için koroya katılmamızı istediler. Benim bildiğim okulda matematik, fizik, kimya gibi dersler çok iyi öğretilir fakat sanat dallarında herhangi bir şey yok gibiydi. Şahsımın da hiçbir müzik tecrübesi olmamıştı. İşte Reşit Muhtar'ın yanına gittik, onunla beraber ilahi çalışmaları yaptık. Onun söylediği ilahilere biz de eşlik ediyorduk. Biz beş kişi, o yıl mezun olan abilerimizin mezuniyet töreninde ilahiler söyledik. O gün Cuma akşamıydı. Okul tatil olacaktı. Akşam mezuniyet töreninden sonra annem ve babamla birlikte Sarayköy'e döneceğiz. Yani yaz tatilini orada geçireceğiz. Tatili de dört gözle bekliyoruz.

Tam o akşam yurt müdürü bana "İstanbul'a gideceğiz" dedi. Ben ise "Annem babam buradalar, Sarayköy'e dönecektik, onlar kızarlar" dedim. O bana "Ben onlarla konuşurum" dedi. Meğer bir sonraki akşam Fatih Koleji'nin İstanbul'da mezuniyet töreni varmış. Oraya da gidip ilahiler söyleyecektik.

O gece iki abi ve ilahi korosundakiler ile beraber otobüsle İstanbul'un yolunu tuttuk. Korodaki arkadaşlarımın kimisinin babası mütevelli olduğu için Hizmetle geçmişte de yakın alakası vardı fakat benim böyle bir şey yoktu. Sabah namazına doğru Altunizade'ye vardık. Kimse açıktan söylemiyor ama Hoca Efendi'den bahsediyorlar, sanki onu göreceğiz. Kimse kesin konuşmuyor ama onu görebileceğimizi söylüyorlar. Altunizade'de sabah namazını kıldık. Daha sonra diğer sofralar hazırlandı. Reşit Muhtar, Hoca Efendi'nin oturduğu sofraya davet edilince bizi de davet ettiler. Nasıl denk geldiyse Hoca Efendi'nin hemen sol tarafında oturdum. Bağdaş kuruyorum fakat çok heyecanlıyım. Heyecandan bir şey yiyemiyorum. Belki yemiş gibi yapıyorum. Hatta bir defasında heyecandan çatal ile bir zeytine basınca zeytin Hoca Efendi'nin önüne düştü. Hoca Efendi sağdan başlayarak herkese tek tek ismini sordu. Tabii bazı arkadaşlarımın babasını da Hoca Efendi tanıyordu. Sadece onların hal ve hatırını değil, babalarını da soruyordu. Hatta bazılarının abilerini ve kardeşlerini dahi soruyordu. Sonradan öğrendim ki zaten o korodaki

arkadaşlarımın çoğunun adını Hoca Efendi kendisi koymuş. O esnada benim heyecanım daha da arttı. Çünkü benim onlar gibi bir geçmişim yoktu.

Tam sıra bana geldiği zaman Kemal Hoca geldi ve Hoca Efendi'ye "Hocam, şöyle bir şey düşünüyorduk. Arkadaşlara birer takım elbise alacaktık" deyince sofradan kalktık. Böylece benim Hoca Efendi ile o gün tanışmam nasip olmadı. O gün akşam ilahiler söyledik. Onlardan biri de "Kalk Yiğit, uykudan" mısralarını hatırlıyorum. O gece orada yattık, ertesi gün yola koyulduk. İsimlerimizi vermişler ve Hoca Efendi hepimize birer kitap imzalayıp verdi.

Yavuz, arkadaşları ile İzmir'e döner ve öğrenciler için yapılan kampa katılır. Kamplarda hadis-i şerifler okunmaktadır. Fakat Risaleler Yavuz'a çok ağır gelir. Kampta beş vakit namaz cemaatle kılınmaktadır, namazın sonunda tesbihatlar yapılmaktadır. Ayrıca özellikle akşamları özel sohbetler de yapılmaktadır. Kampta öyle bir manevi hava vardır ki bazı öğrenciler Peygamber Efendimizi rüyasında görür, bazıları Üstad ve Hoca Efendi'yi rüyalarında görürler.

O günlerde Rusya'da askeri bir ihtilal olur. Ancak başarılı olamaz. O sırada Tatar bazı öğrenciler de İzmir'e gelmiş ve kampa katılmışlardı. Kampta onlar Kur'an surelerini ezberlediler. İhtilalden dolayı uçakla ülkelerine dönemeyen Tatar öğrenciler mecburi olarak otobüs ile Sarp sınır kapısından Rusya'ya geçecekler. Bu öğrencilerle beraber Yavuz ve birkaç kişi daha eşlik eder. Otobüste kardeşlikler pekişir ve kendi aralarında güzel sohbetler yaparlar. Gelirken yollarda bazı yerlerde gece kalırlar. Yavuz anlatıyor:

"Afyon'da gece yattık. Rüyamda Hoca Efendi'yi gördüm. Hoca Efendi bana İstanbul'dayken sana adını sormamıştım. Tam o esnada Reis odama giriyor ve beni namaz kılmak için uyandırıyor. Dolayısıyla rüyam yarıda kaldı. Reis odaya girerken de bana ismimle seslenince uyandım. Rüyam yarıda kaldı diye çok üzülmüştüm."

"O Tatarları Sarp sınır kapısına kadar götürdük. Onlardan ayrılırken ben ve Bahadır arkadaşım hüngür hüngür ağladık. Aynı zamanda otobüs şoförü de ağladı. Yolculuk esnasında öyle bir manevi hava oluştu ki izah etmem çok zor."

Yavuz, İzmir'e döndükten sonra Karşıyaka'daki binada Hoca Efendi ile aniden karşı karşıya gelir. O güne kadar defalarca Hoca Efendi'nin huzuruna girip çıkmış, çay ikram etmiş fakat aralarında hiçbir diyalog nasip olmamıştı. Hoca Efendi ona, "Hoş geldiniz" dedi.

Yavuz ve arkadaşları öğrenciyken pazartesi ve perşembe günlerini oruçla geçirirler. Ayrıca her gece teheccüde kalkarlar. Hatta öyle bir noktaya gelirler

ki sanki pazartesi ve perşembe günleri oruç tutmayan ve teheccüde kalkmayan kimselere iyi gözle bakmazlar. Onların bu derece ibadete sarılmaları, evradı ezkar yapmaları manevi hayatlarına çok büyük bir tesir eder. Bu genç lise öğrencileri kimisi Peygamber Efendimizi, Üstadı veya Hoca Efendi'yi rüyalarında görürler. Yurt müdürü bunun üzerine onlara belli bir süre için pazartesi ve perşembe günü oruç tutmalarına müsaade etmez.

Yavuz, Hoca Efendi'den özel ders alan ilahiyatçılar halkasına da oturur ve Hoca Efendi ders verirken onu dinlerdi. Yavuz, Yamanlar Koleji'ni bitireceği sırada üzülmeye başlar. Çünkü o okulda yatılı kalmakta ve çok defa Hoca Efendi'nin huzuruna girme şansı elde etmektedir. O biliyordu ki okul bitince bu şansını kaybedecek. Hatta keşke orada bir çaycı veya kapıcı olarak kalsam ve oradan ayrılmasam diye düşünüyordu.

4.33. Avustralya'da İlk Rehber

"Kim hidayete çağrıda bulunursa, kendisine tabi olanların sevapları kadar ona sevap verilecek ve tabi olanların sevaplarından da hiçbir şey eksilmeyecektir. Kim de dalalete davet ederse, kendisine tabi olanların günahları kadar günah ona verilecek ve tabi olanların günahlarından da hiçbir şey eksilmeyecektir." [109]

Hayber'in fethi için Peygamberimiz Hz. Ali'ye sancağı verince ona "… Allah'a yemin ederim ki, senin sayende Allah'ın bir tek kişiye hidayet vermesi senin için, kırmızı develerin olmasından daha hayırlıdır."[110] Bir insanın ebedî saadetinin kurtulmasına vesile olmak, değil sahra dolusu koyunu tasadduk etmekten, belki güneşin üzerine doğduğu her şeyden daha hayırlı ve daha mühimdir. Çünkü sahra dolusu koyunu tasadduk etmek ne kadar büyük bir fazilet ve sevap olmuş olsa da sınırlıdır. Ama hidayetine vesile olduğun kişinin saadeti mahdut değil, ebedîdir. Yani o kimsenin sana olan şükran ve minneti ebedî olacaktır.[111]

Fethullah Gülen, rehberlik konusunu iman, ahlak ve samimiyet bağlamında ele alır. Şu ifadeleri kullanır:"Rehberlik, insanı kendisine, Rabbine ve yaratılmışlara karşı sorumluluklarını hatırlatma sanatıdır." Rehberlikte en etkili yol, bizzat yaşamak ve model olmaktır. Sözden önce hâl, teoriden

109 İbn Mâce, Sünnet 14.

110 Buhari 7/3468, Müslim 2406/34.

111 https://sorularlaislamiyet.com/hidayete-vesile-olmanin-mukafati-nedir

önce pratik gelir." "Bu ifade, rehberliğin yalnızca sözlü nasihatlerle değil, aynı zamanda örnek davranışlarla yapılması gerektiğine işaret eder. Hizmet eden, rehberlik ederken kendini öne çıkarmamalı; o, bir köprü, bir vasıta olduğunu asla unutmamalıdır."[112]

Koleji bitirdikten sonra yurt müdürü Yavuz'u Hoca Efendi'nin yanına götürür. Hoca Efendi, Yavuz'a "Sizin Avustralya pasaportunuz var, eğer size çok ağır gelmeyecekse Avustralya'ya dönseniz çok iyi olur" der. Yavuz bunu kabul etmekle beraber keşke burada kalabilsem diye düşünüyordu. Hatta beni İngiltere'ye gönderseler orada rehberlik yapsam. Çünkü İngiltere yakın olduğu için sık sık gelip Hoca Efendi'yi ziyaret edebilirim diye düşünüyordu. Avustralya ise çok uzaktı. Türkiye'ye gelme ve Hoca Efendi'yi sık sık ziyaret etme imkanı yoktu. Yavuz buna üzülüyordu.

Yavuz anlatıyor: "Okulda rehberlik yaparken en zor çocuklar ile ilgileniyordum. Ben Avustralya'ya gidince onlarla iletişimim nasıl devam edecek diye düşünüyorum. Hoca Efendi bana bunu söylerken henüz haziranın başıydı yani okul bitmemişti. Temmuz gelince Hoca Efendi bana tekrar hatırlattı. Ben bundan sonra Hoca Efendi'ye görünmemeye çalışıyordum. Yani hani nerede Hoca Efendi benimle konuşabilecek bir durumda olursa oradan da olmamaya çalışıyordum. Namaza katılıyordum, sohbete katılıyordum, sohbetten sonra hani baş başa kalabileceğimiz bir yerlerde bulunmuyordum. Ağustos ayında Hoca Efendi ile beşinci katta merdivenlerde karşılaştık. Sonra bana "Tekrar çok zor olmayacaksa geri dönsen iyi olur. Eğer bana içindekilerini söylemeyeceksen yazılı olarak da verebilirsin" diye ifade etti. Daha sonra hasbelkader bir şey açıp okusam veya Hoca Efendi'nin bir vaaz kasetini dinlesem tevafuken itaatın önemi ortaya çıkıyordu.

Artık dayanamadım, biletimi aldım. Hoca Efendi'nin yanına gidip helallik diledim. Sonra da duasını aldım ve 18 Ağustos 1992'de Avustralya'ya geldim. Barbaros Abi ile onun odasındayken Hoca Efendi "Kitap veriyoruz, başka ne verelim?" diye ifade buyurdu. Ben de "Bir şey istemiyorum" dedim. Cübbesini yarıya kadar çıkarıp "Cübbe mi vereyim?" dedi. Ben de "İstemiyorum hocam" dedim. "Cübbemi çıkarıp sana vereyim" dedi ve cübbesini verdi.

Avustralya'ya gelince, Türkiye'deki tecrübemden dolayı ilgili abi beni Hudeybiye Yurdu'na belletmen olarak çağırdı. Daha önce de Sidney'deki o küçük Hafız Ali Yurdu'nda kısmen belletmenlik yapmıştım. Yavuz,

112 Fethullah Gülen, Sızıntı, Ocak 1985, s. 45.

Avustralya'ya döndükten sonra ilk rehber olur ve önce Sydney, sonra da Melbourne'de rehberlik yapar. Onun ile ilgili daha geniş bilgileri gelecek bölümde okuyacaksınız.

4.34. Vakkas'ın Avustralya Yolculuğu

Vakkas, zengin bir ailenin çocuğu idi. Ailesi onu farklı bir şekilde yetiştirmek istiyordu. Fakat Vakkas, genç yaşlardan itibaren gönlünde başka şeyler vardı. O, ortaokuldayken Hizmetin Gaziantep'te açtığı ve liseli talebelerin kaldığı bir yurda ders çalışmak için gitmeye başlar. Gayesi prestijli bir okul olan Fen liselerine hazırlanmaktır. Orada üniversitede okuyan bir abi gönüllü olarak Vakkas'a matematik dersleri verir. O yurda gidip orada ders çalışmayı ve oradaki arkadaşları seviyordu. Oradaki manevi atmosfer de çok hoşuna gitmişti. Fakat ailesi onun o yurda gitmesine sıcak bakmıyordu. Babası, onun gittiği yurdu muhasebecisine sormuş, o da "O yurt falancıların yurdudur" diyerek damgalamış. Neticede, o da ailesini dinlemek zorunda idi. Dinlemese saygısızlık olurdu. Vakkas, sonra kendi sınıfında Nur talebelerinin okuyucu kısmının dershanesine giden bir arkadaşı vasıtasıyla onların dershanesine gider fakat ailesine gittiğini söylemez. O, Hizmetin yurdundaki abileriyle de ilişkiyi tam koparmaz. Abilerinin tavsiyesi üzerine Anadolu Teknik Lisesi'ne kayıt yapar. Lise son sınıfta iken yurtta rehberlik bile yapmaya başlar. O, daha sonra okuyucular kanalı ile hem Artvin'e hem de Van'a gider, orada okuma kampları yapılır. O, Van'da iken ağabeylerinin tesiriyle de Orta Doğu Teknik Üniversitesi fizik bölümünü ister. Zaten Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin fizik bölümüne gitmek istiyordu. Vakkas Bey'in ablası da Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde uluslararası ilişkiler bölümünde okuyordu. O mezun olunca babası onu master yapmak için Amerika'ya gönderdi.

Vakkas, Ankara'da okuyucuların dershanesinde kalmaya başladı. Babası Ankara'ya gelince onun orada kalmasına da izin vermedi. Kendisine bir ev tuttu ve Vakkas'ın orada kalmasını istedi. Vakkas, o evde tek başına kalamayacağı konusunda babasını ikna etti. O, daha önce lisede talebeleriyle ilgilendiği için aynı şeyleri devam ettirmek istiyordu. Dolayısıyla Hizmetin dershanesine gitti. Orada 5 vakit namazlar cemaatle kılınıyor, tesbihatlar yapılıyor, kitaplar okunuyor ve bazı akşamları da sohbetler yapılıyordu. Orada gürül gürül bir manevi hava vardı. Ancak kendisi daha sonra Boğaziçi Üniversitesi'ne gidip okumak istedi. Fakat buraya girebilmesi için İngilizceyi iyi derecede bilmesi

gerekiyordu. Babasının imkanları olduğu için ailesiyle görüşerek İngiltere'ye gidip birkaç ay orada kalıp İngilizcesini geliştirecekti.

O İngiltere'de İngilizce öğrenirken planı daha sonra Türkiye'ye dönüp üniversite sınavlarına girmekti. Kendine güveniyordu. Üniversite sınavlarında daha iyi bir puan alarak Boğaziçi'ne gidebileceğini kafasına koymuştu. Fakat o yıl üniversite sınavları erkene alındığı için Vakkas'ın haberi olmamış ve dolayısıyla sınava da girememişti. Lisedeyken kendisine öğretmenlik yapan Eren Bey ile görüşür.

Babası, Vakkas'ı da ablası gibi Amerika'ya göndermek istedi. Fakat Vakkas, Amerika yerine Avustralya'ya gitmek için babasını ikna etti. Daha sonra Sidney'de bir İngilizce kursuna kayıt yaptırdı. Sidney'e gelince uzaktan akrabaları olan birkaç kişi onu karşıladılar. Böylece Vakkas'ın Avustralya yolculuğu başlamış oldu. Geldikten sonra Hizmetten kimse var mı yok mu araştırdı. Daha sonra biri vasıtasıyla Halit Bey'in telefonunu aldı ve Halit Bey ile görüştü. Bu görüşmeden sonra Wollongong Üniversitesi'ne kayıt yaptı ve orada lisansını tamamladı.

4.35. Zengin Aile Çocuğunun Hizmetçiliği

Vakkas, orada okurken 6-7 tane ortaokul ve lise öğrencisine dershanede abilik yapıyordu. Dershanenin temizlik işlerini yapar, onların yemeklerini pişirir, diğer bir tabirle bir hizmetçi gibiydi. O zaman beraber kaldığı Erkam, "Vakkas ile ilgili çok güzel şeyler ifade etti. Zengin bir aileden gelmesine rağmen dershanedeki çocuklara hizmet ediyordu. Bir taraftan şefkatle onlara ağabeylik yaparken diğer taraftan da dershanedeki bütün işleri yapıyordu. Zengin bir aile çocuğunun böyle bir şey yapması Türkiye'de çok nadir görülen bir şeydi." Yaklaşık 30 yıl geçmesine rağmen Vakkas bu hizmetçilik karakterinden hiçbir şey kaybetmemiş ve hala programlarda, kamplarda talebelere yemek pişirir ve onlara hizmet eder. Onun bu hali hem dershanedekiler hem de sonraki yıllarda öğrencileri üzerinde çok güzel bir etki bırakır. Yani o sadece bir abi değil, bir müdür değil, bir öğretmen değil, aynı zamanda bir rol modeldir. Hal diliyle kendisini talebelerine bir rol model olarak kabul ettirmiştir. Hem bütün zamanını buna vakfedecek hem de maddi olarak tabiri caizse eşi ile beraber Ömeri olacaktı, yani kazançlarının yarısını eğitim maksatlı projelere veya muhtaç olan kimselere bağışlayacaklardı. Bu kitabın ikinci ve üçüncü ciltlerinde Vakkas'ın ve eşinin eğitim müesseselerinin kurulmasındaki katkılarını ve fedakarlıklarını okuyacaksınız.

4.36. Sidney Hizmetleri

Sidney'deki Türk toplumu, Melbourne şehrindeki Türk toplumuna benziyordu. Türk toplumu önce Erskineville'de bir cami kurmuş. Fakat bu camide de camiyi kim idare edecek konusunda sıkıntılar yaşanmıştı. Hatta bazı kimselerin ifadelerine göre kavgalar olmuş, konu mahkemeye bile taşınmış. Daha sonra bu camiden ayrılan bir grup, Redfern'de eski bir kiliseyi satın alarak camiye çevirmişler. Her iki camide de Türkiye'deyken biraz hocalık yapmış, Kur'an bilen kimseler imamlık yapıyor ve çocuklara ders veriyordu. O günkü toplumda genel kanaat olarak 3-5 yıl çalışacaklar, para biriktirip Türkiye'ye döneceklerdi. Fakat bu mümkün olmadı.

4.37. Redfern Gençleri

Garip Hoca, Redfern Camisi'nde imamlık yapmaya başlamıştı. Camide genelde cuma günleri cuma namazına 15-20 dakika kala cemaat namaz için gelirdi. Sair vakitlerde ise 3-5 tane Türk olmayan Müslüman namaza gelirdi. Türkiye'de çok aktif bir hoca olan Garip Hoca, imam olarak geldiği ilk aylarda bayağı canı sıkılmıştı. Aynı şekilde eşi de Türkiye'de Kur'an kursu öğretmeniydi. Kur'an kursu öğretmenliği yanında ilçede sohbetler yapar, bayanlarla bir araya gelirdi. Yeni geldikleri yerde bu şartlar yoktu. Hatta ailesinden de uzak olduğu için çok defa her gün ağlardı. O gün için Türkiye'ye telefon etmek de bayağı pahalıydı, dakikası 1 dolar 20 sent idi.

Garip Hoca zamanla 2-3 tane lise öğrencisi ile tanışır, onlarla beraber cuma akşamları camide bir araya gelip sohbet yapmaya başlar. Bu gençlerden biri sonra Allah Resulü'nün aşığı olur. O yatar kalkar Allah Resulü der. Her gün mesajlarında ondan bahseder. Kendisi aynı zamanda Medine aşığıdır. İki defa hacca gider. Bir defasında Medine'de Peygamber Efendimizin mübarek kabrini ziyaret etmiş ve artık ayrılmak üzeredir. Allah Resulü sonunda yakaza halinde belirir ve onun sırtını okşar. O günden sonra bu kişi dünyaya tamamen sırtını çevirir. Her gün hayalen Medine'ye gider. Onun en önemli arzularından biri Medine'de vefat edip Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e komşu olmaktır.

Daha sonra bu sohbete gelen gençlerin sayısı yavaş yavaş artmaya başladı. Garip Hoca gençleri camiye çekebilmek için hafta sonları piknikler tertip etti. Ayrıca cuma akşamları da sohbetten sonra çiğ köfte yapıp gençlere ikram ediyordu. Hatta bazıları ona "çiğköfteci hoca" demeye başladılar. O yıllarda camilerde haftada 1-2 gün birkaç saatlik çocuklara Kur'an dersi ve

basit dini bilgiler verilirdi. Ayrıca birkaç yerde hafta sonu yani cumartesi günleri Türk çocuklarına Türkçe öğretiliyordu. Bunun dışında gençlere hitap eden bir sohbet yoktu. Garip Hoca kendi kendine, "Böyle giderse bu camiler gelecekte müze mi olacak?" diye endişe ederdi. Ancak hafta sonları camiye gelen gençlerin sayısı çoğalınca onun bu fikri değişti. Hem cuma akşamları hem de cumartesi akşamları sohbet yapmaya başladı. Sidney'in her tarafından hatta bir buçuk saatlik mesafeden gençler arabalarıyla sohbete gelirlerdi. Bazen olur ki gece saat 3'e kadar kalırlar, hem sohbet hem soru cevap hem meyve veya yiyecek yiyip muhabbet ederlerdi. Camide çok güzel bir manevi hava esiyordu. Bu manevi hava gençleri mıknatıs gibi çekiyordu. Hatta gençlerden birisi rüyasında Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in camide onlarla beraber namaz kıldığını görür. Bütün bunlar onlar için adeta manevi bir kamçı olur.

Garip Hoca gençleri camiye çekebilmek için hafta sonları civar parklarda piknikler tertip etmeye başladı. Daha sonra yıl sonuna doğru 24 kişilik bir kamp yaptılar. Paraları olmadığı için bir toplum merkezinden bedava bir otobüs buldular. Bu 24 kişi New Castle'sa Myall Lakes gölü kenarında dört gün üç gece çadırlarda kamp yaptılar. Ormanın içinde kurulmuş tuvaletler vardı fakat banyo yoktu. Gençler gölde yıkanırlardı. Garip Hoca birinden aldığı küçük bir tüp ile bu gençlere çay kahve yapar ve yemeklerini pişirirdi. Ayrıca beş vakit namazlar cemaatle kılınır ve her namazdan sonra Garip Hoca onlara 10-15 dakika sohbet yapardı. Yatsı namazından sonra yaktıkları ateş etrafında toplanırlar ve orada gece 12'ye kadar sohbete devam edilirdi. Gençler akıllarına gelen her türlü soruyu Garip Hoca'ya sorarlar. O da onları kırmadan ve kınamadan sorularına güzel bir şekilde cevap vermeye çalışırdı. Kampta imkanlar çok kısıtlıydı. Mesela öğle yemeği olarak sadece makarna ikram edilirdi. Akşam çiğ köfte yapılırdı. Sabah kahvaltıda çay, peynir, zeytin ve ekmek ikram edilirdi. Buzdolabı olmadığı için et ve et mamullerini getirememişlerdi. Bu kamplar her yıl gelenek haline geldi. Yıl sonunda altı yıl boyunca yapıldı.

Camide bu sohbetler olurken ve gençler disko yerine uyuşturucu kullanmak yerine sohbete gelirken bazıları da boş durmuyordu. Hani derler ya, hayırlı şeylere muzır manileri çok olur. Garip Hoca hakkında bazı söylentiler çıkarmışlardı. Bu söylentiler kahvelerde konuşuluyordu. Bazıları onun Atatürk düşmanı gençler yetiştirdiğinin dedikodusunu yapıyorlardı. Bazıları da onun PKK'cı olduğunu iddia ediyorlardı.

4.38. Hocayı Dövelim

Ömer anlatıyor: "Bir defasında Sidney'in Redfern semtindeki Türk kahvesine gitmiştim. Orada iki genç bilardo oynuyorlardı. Kendi aralarında Redfern Cami imamı Garip Hoca'nın Atatürk düşmanlığı yaptığını, gençlere Atatürk düşmanlığı aşılayıp ona küfrettirdiğini konuşuyorlardı. Daha sonra da 'Biz gidip onu camide hafta sonu güzel bir döveceğiz' diye konuştular. Bunu duyunca kalktım yanlarına gittim. O iki gence, 'Redfern Camisindeki hocanın ismini biliyor musunuz?' diye sordum. 'Bilmiyoruz,' dediler. Peki, 'Hocayı tanıyor musunuz?' dedim. 'Yok,' dediler. 'Bunu siz nereden duydunuz?' dedim. 'Bu kahveye geliyorum, devamlı her hafta gelirim. Sizi ilk defa burada görüyorum,' dedim. Onlar, 'Biz buraya gelir bilardo oynar gideriz,' dediler. Ben de onlara, 'Eğer bu cami hocasıyla alakalı böyle bir şey görmediyseniz, duymadıysanız lütfen ezbere konuşmayın,' dedim."

Ömer, döner dağıtırken yakın arkadaşlarından biriyle karşılaşır ve ona kahvede iki gençten duyduklarını anlatır. Ömer arkadaşına, 'Cami hocası camide gençlere sohbet yapıyor. Kahvedeki iki genç de bu sohbetten hoşlanmıyorlar ve gidip hocayı dövmek istiyorlar,' dedim. Bunun üzerine arkadaşım ve ben karar verdik. Cumartesi günü akşam vakti gelip caminin önünde gece beklemeye başladık. Eğer onlar gelirlerse biz onları dövmeye karar vermiştik." Garip Hoca camide sohbet yapıyordu. Epey beklerler, gelen giden olmaz. Yani o kahvede gördüğüm iki kişi gelmediler. Belki ertesi hafta gelirler diye yine cumartesi günü gelip, akşamüstü caminin önünde beklemeye başlarlar. Epey beklerler. Yine gelen olmaz. Ömer, "Hatta hatırladığım kadarıyla üçüncü haftada geldik. O esnada Garip Hoca beni ve arkadaşımı caminin dışında gördü ve içeriye davet etti. Biz ikimiz içeri girip sizin sohbeti dinledik. Tabii ki sohbeti çok sevdik ve ondan sonra da devam etmeye başladık."

Ömer ve arkadaşı artık bu sohbetlerin müdavimi olurlar. Hani bir atasözü vardır: "Şer görünen bazı şeylerin arkasında hayır vardır." Gençlerin o konuşması da Ömer ve arkadaşı için hayır vesilesi olmuştu.

Ömer'in kayınbiraderi hapishaneye düşmüş ve Garip Hoca da onu ziyaret etmişti. Daha sonra Garip Hoca'nın hapishanedeki sohbetlerine katılmıştı. Hatta Garip Hoca'nın sohbetlerine katıldıktan sonra o hapishanede beş vakit namaza başlamıştı. Daha sonra tahliye oldu. Ömer, kayınbiraderine bu iki gencin Garip Hoca'yı dövmek için konuştuklarını anlatır. Bunu duyan kayınbiraderi, "Enişte, o iki genci bana göster, gidip onların hakkından geleyim. Ben nasıl olsa hapishaneye alıştım," der. Ömer'e göre, eğer o iki gencin

kim olduğunu söyleseydi, kayınbiraderi gözünü kırpmadan gidip onların hakkından gelir ve dövecekti. Ancak Ömer, kayınbiraderine onları dövmesine müsaade etmez.

4.39. Gerçekleşen Rüya: Üç Yıl Sonra Sidney'de Okul Açacağız

Ebu Bekir,"Hatırladığım kadarıyla Alican Bey, 1992 yılının sonu veya 1993'ün başında gelmişti. Kensington'da yeni açtığımız dershanede bir şeyler yapıyoruz. O biraz dinlendi. Kalkınca gördüğü rüyayı anlattı. Rüyasına binaen 3 yıl sonra Sidney'de okul açacağız, demişti. Hakikaten üç yıl sonra okul açıldı." Ayrıca Hakan Bey'in annesi de bir rüya görmüştü. O rüyasında henüz okul arsası alınmadan okulun arsasını görmüş. Hatta arsanın ortasına yakın bir yerde olan bir su çukurunu dahi rüyada görmüş. Arsada pek çok böyle ağaçlar filan varmış. Kendisi okulun açılışına geldiği zaman 'Ben burayı daha önce rüyamda gördüm ve buranın okul olacağını bana söylediler,' demiş. Bu rüyanın görülüp görülmediği konusunda Hakan Bey'e sordum. O da 'Evet, annem böyle bir rüya gördüğünü söyledi,' dedi.

4.40. Bunlar Kafayı Yemiş

Ebu Bekir ve arkadaşları eğitim ile alakalı ideallerini insanlara anlatırken, bazıları onları hayalci görüyor, onların dediklerinin gerçekleşmesinin mümkün olmadığına inanıyorlardı. Hatta bazıları "Bunlar kafayı yemiş" derlerdi. Ebu Bekir ve arkadaşları ise başaracaklarına inanıyorlardı. O anlatıyor: "Bir defasında Halit Bey, Eastlakes Parkı'nda bir ülkücü arkadaşla oturmuş. Bu arkadaşa toplumumuzun okula ihtiyacı olduğunu söylemiş. Gençlerimiz üniversiteye gitmiyor, okumuyor. Bazıları uyuşturucu kullanarak vefat ediyorlar. Bu nesli kurtarmak için dertlenmek ve mutlaka okullar kurmak gerekiyor. Ve biz bu okulu Allah'ın inayetiyle yapacağız, demiş." Ülkücü arkadaş Halit Bey'e şunları söylemiş: 'Ben bizim toplumu tanıyorum. Bizim toplum okul filan yapmaz, yapamaz.' Ancak Halit Bey ona kararlı bir şekilde 'Biz bu okulu yapacağız,' demiş. Ben bunu daha sonra o ülkücü arkadaştan duydum. Zaman Halit Hoca'yı haklı çıkardı. Okul yapıldı elhamdülillah. Elbette ki bu okula en çok mütevellinin katkısı oldu. Ancak şunu da ifade edebilirim ki, toplumumuz da çok destek verdi."

Ebu Bekir: "Gördüğümüz her güzellik veya başarılarımız bizleri motive ediyor. Daha da çok gayret göstermemize sebep oluyordu. Bazen engeller de çıkıyordu ama yine yolumuza devam ediyorduk. Doğrusu anlaşılması

çok zor bir ruh haleti. İçimizde öyle bir arzu vardı ki kendi düşüncelerimizi bütün dünyaya duyurmak istiyorduk. Çünkü mesajımız evrenseldi. Her insana faydalı olabilecek şeylerdi. Bu kadar enerjiyi nerede buluyorduk? Ama enerjimiz vardı ve koşturuyorduk. Sanki iki kanatlı kuş gibiydik. Geceleri ruhban yani ibadet ve hizmetle geçirir, gündüzleri de aslan gibiydik. Yapılan gayretler meyvesini veriyor ve her iki ayda mütevelliye eden yeni insanlar kazanıyorduk. Kanaatimce bu tamamen Cenabı Allah'ın bir lütfu idi. O günlerde de böyle düşünüyorduk. Bütün bu yapılanlar Allah'ın yardımıyla oluyor. Bizden kaynaklanmıyordu. Biz bir fert olarak iyi bir insan olmaya gayret ediyorduk. Bende şöyle bir kanaat vardı: Bu hizmete ne kadar saat veya gün ayırırsam benim için asıl kar budur.

Şimdi düşünüyorum. Demek ki o günler öyle olması gerekiyordu. Yapılması gereken çok lüzumlu işler vardı. Cenabı Allah da bizi bu işlerde kullandı veya istihdam etti. Ben şahsen bunu Allah'ın bir lütfu olarak görüyorum. Doğrusu o günleri çok özlüyorum. Sadece ben değil, o gün beraber olduğumuz arkadaşlar da o güzel günleri çok özlüyor."

4.41. Sidney'de ilk Ev Sohbeti

İlk ev sohbetleri Ebu Bekir'in evinde başlatılır. Açılış konuşmasını Ebu Bekir yapar.

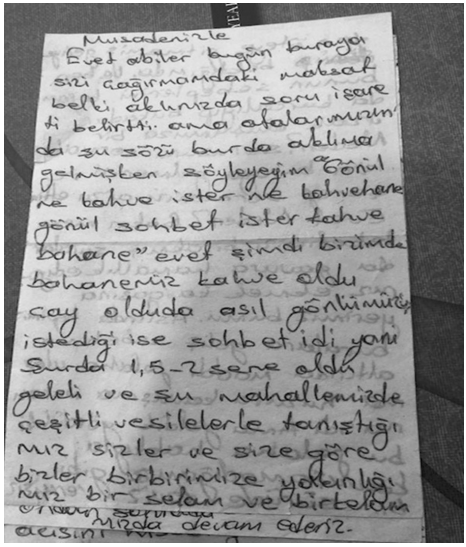
Musadenizle
Evet abiler bugün buraya
sizi çağırmamdaki maksat
belki aklınızda soru işare
ti belirtti. ama atalarımızın
da şu sözü burda aklıma
gelmişken söyleyeyim "Gönül
ne kahve ister ne kahvehane
gönül sohbet ister kahve
bahane" evet şimdi bizimde
bahanemiz kahve oldu
çay olduda asıl gönlümüz
istediği ise sohbet idi yani
Burda 1,5-2 sene oldu
geleli ve şu mahallemizde
çeşitli vesilelerle tanıştığı
mız sizler ve size göre
bizler birbirimize yakınlığı
mız bir selam ve birkelam
mizda devam ederiz.

4.42. İlk Sohbetin Açılış Notları

Ebu Bekir, "Bugün bir araya gelmemizin maksadı belki aklınızda soru işareti oluşturdu. Ama atalarımızın şu sözü aklıma gelmişken söyleyeyim: Gönül ne kahve ister ne kahvehane, gönül sohbet ister kahve bahane. Evet, şimdi bizim de bahanemiz kahve oldu, çay oldu. Asıl gönlümüzün istediği de sohbet idi. Yani şurada bir buçuk, iki sene oldu bir araya geleli ve şu mahallemizde çeşitli vesilelerle tanıştığımız sizler ve size göre de bizler, birbirimize yakınlığımız bir selam ve bir kelamdan öteye gitmemiş idi. Ben bunun sebeplerini kafamda kurcalayıp bu kadar uzak oluşumuzu sorgulamak için buraya gelmenizi ve bizlere şeref vermenizi arzu ettim. Evet, memleketimizi bırakmış bu ülkede hamallık ediyoruz. Aslında hepimiz buraya geliş sebebinin altında maddi refaha ulaşmak ve huzura kavuşmak vardı. Ama geldik, gördük ki bu maddi refaha hakkıyla ulaşamadığımız gibi, bir sürü de taviz vermişiz. Ev hayatımızdan vermişiz, iş hayatımızdan vermişiz. Hasret duygularımızı ayağa kaldırmış, olmuş veya olacak çocuklarımızın endişesine dalmışız. Dönecek miyiz, kalacak mıyız? Bunun endişesine dalmışız. Ölü mü yoksa diri mi döneceğimiz meçhul ve en kötüsü her şeyimiz olan maneviyatımızdan kaybetmişiz veya kaybediyoruz. Bu halimizi doğal karşılama noktasına gelmişiz. Öyle ki bir sosyal hayatımız kalmamış, yolda birbirimize selam vermeyelim diye yolumuzu değiştirdiğimiz veya onun ötesine gitmişsek bir selam vermişiz, geçmişiz. Peki bu kadar zaman boşuna mı gitmeli? Varlığımızı ahseni takvim üzerine yaratan insanlık değerleri bu kadar ucuza mı gitmeli? Derdimiz mi yok? Oturup dertleşecek yüzümüz mü yok? İşte ben bu dertleri ortaya çıkarmak, Allah için içimizi birbirimize dökmek için milli şairimiz Mehmet Akif'in dediği gibi "Gitme ey yolcu, gel otur beraber ağlayalım" sözünü değiştirip "Gitme ey komşu, gel oturup beraber ağlayalım" demek istedim.

Aydınlık gelecek açısından kendime ve bilenlerden sorduğumda çare olarak karşıma Allah için bir araya gelmek çıktı. Hani böyle şeyler hissettikten sonra bilenlere de sorduktan sonra bir araya gelmenin doğru olduğunu kanaat getirdik. Bu kanayan yaralarımıza merhem olması sebebiyle sizi davet ettim. Hepiniz mevcut yaralarımızı biliyorsunuz. Uzattığımdan dolayı kusuruma bakmazsınız inşallah."

Ebu Bekir, "Evlerde yaptığımız sohbetlerde Hoca Efendi'nin kasetlerini izliyorduk. Ayrıca hadis okur, Risale-i Nur'ları da mütalaa ederdik. Buna ilaveten Hoca Efendi'nin kitaplarını da okuyorduk. Güzel bir manevi hava olurdu. Halit Bey de kendi has haliyle sohbetler yapardı. Daha sonra

öğrendim ki Halit Bey sohbet yapacağı gün bir şeyler yemezmiş. Yani Hoca Efendi'yi taklit edermiş. Daha sonra sohbete katılanlar da kendi evlerinde sohbetler yapılmasını istediler. Dolayısıyla her hafta bir evde sohbet yapıyorduk. O günkü sohbetlerin manevi havası bambaşkaydı. Sohbete gelen herkes mutlu olurdu.

Daha sonra Erkam Bey de geldi. Dershanemiz biraz daha şenlendi. Halit Bey ve Erkam Bey'in gayretiyle dershaneye lise ve üniversite gençleri gelmeye başladı. Daha sonra Redfern Camisi'ne devam eden gençler de yavaş yavaş Hizmeti tanımaya başladı ve Hizmet etmeye başladılar. Zaten altyapıları hazırdı. Onların da katılmasıyla işler aldı yürüdü. Zamanla cami derneklerinin yönetim kurulları da bizi sevmeye başladılar. Belli bir süre sonra Auburn semtinde de bir sohbet başlattık. O bölgede yaşayan bazı cami cemaatleri de evlerini bize açıyordu, onların evinde sohbet yapıyorduk. Tabii ki sohbetlerde okul konusu da gündeme çok defa geliyordu. Zaten camiler yapılmış fakat okul eksikliği vardı. Okul kurma fikrini herkes beğendi. Ama okulun kurulması bir cesaret işiydi. Auburn semtinde yaptığımız sohbetlere gelenlerin sayısı artmıştı. Zaten o semt o zaman Türklerin merkeziydi. Sohbetlere gelenlerin sayısı o kadar çoğaldı ki artık evler almamaya başladı. Çok büyük bir iştiyak vardı.

Merhum Hacı Rahmi Çetiner'in fedakarlıklarını unutamam. Evini iftarlara açtı ve evin arka bahçesinde piknikler yapıyorduk. Tabii ki onun evinde sohbetler de oluyordu. Abdullah Aymaz Abi geldiğinde de çok memnun kalmış ve dönüşte Zaman gazetesinde buradaki memnuniyetini yazıya dökmüştü. Daha sonra Haşim Abi de geldi. Onların gelip gitmeleri bizi motive etti.

Zamanla değişik illere seyahatler tertip ettik. Ayrıca kamplar yaptık. Hem bu geziler hem de kamplar hizmete katılanların sayısının çoğalmasına sebep oldu. Çünkü orada gürül gürül maneviyat eserdi.

Kendi toplumumuzdan, arkadaşlarımıza karşı bir sevgi ve muhabbet gelişiyordu. Tabii ki biz de bu sevgi ve muhabbeti kredi olarak okulun kurulmasında kullandık. Şahıslar için değil. O gün atılan temeller sonradan daha çok çeşit meyvesini verecek. O yıllarda mütevelliye gelen her arkadaş adeta bir fişek gibiydi. Görev taksiminde kendilerine düşen vazifeleri yapmaya gayret ederlerdi. Ama daha sonra aynı durum devam etmedi. Belki de nazar değdi. Kendi aramızda bazı sıkıntılar oldu. Tabii ki bu yapılacak işlere de aksetti. Yapılması gereken şeylerde bir yavaşlama söz konusu oldu. Ama daha

sonra toparlandılar. O da bizler için ayrı bir imtihandı. Belki de çok hikmetleri vardı. Netice itibariyle insanız. Bir insan olarak da insan her zaman aynı çizgiyi koruyamıyor. Bazen renk tonu değişebiliyor. Ancak şunu samimiyetle altını çizerek söyleyebilirim: O günlerde hizmete sahip çıkan insanların pek çoğu hâlâ aynı samimiyetle bugün de sahip çıkmaya devam ediyorlar."

İlk dershane açılınca bu dershanenin temel ihtiyaçlarının giderilmesi için 3-5 kişiyle de olsa bir himmet yapalım diye karar verirler. Çünkü Türkiye'de model böyle idi. Esnaf dershanenin ihtiyaçlarını karşılardı. Ebu Bekir ve arkadaşları da bu modeli Sidney'de uygulamak isterler. Tanıdıkları 3-5 insanı himmet yapmak üzere bir toplantıya çağırırlar. Fakat onların beklediği gibi olmadı. Erkam anlatıyor: "O günlerde unutmadığım başka bir şey var. Henüz büyük çapta değildi, küçük çapta 3-5 insanla bir himmet yapmak istedik. Birisi bir tabak kuru fasulye getirmişti. Bir diğeri himmete giymiş oldukları çamaşırları getirmişlerdi. İsim vermeyeceğim. Bir daha bu kimseleri göremedik. Himmet ile alakalı arzu ettiğimizi bulamadığımız için hepimizin çok zoruna gitmişti. Ancak yılmamıştık." Nitekim üç yıl sonra okul için bir himmet yapılır. Ve bu himmete pek çok insan katılır ve fedakarlıklar yaparlar. Bu hizmetle alakalı geniş bilgiyi gelecek sayfalarda okuyacaksınız.

4.43. Garip Hoca'nın Yanlış Kararı

Bir defasında Türkiye'den siyasal İslamcı liderlerden birisi Avustralya'ya gelmiş, Sidney ve Melbourne şehirlerinde değişik yerlerde konuşmalar yapmıştı. Sidney şehrindeki konuşmasını Garip Hoca'nın sohbetine katılan bazı gençler de dinlemiş ve etkilenmişlerdi. Onlara göre, Garip Hoca'nın yaptığı işler pasif işlerdi. Garip Hoca camideki gençlik hizmetlerini yürütmek için 7-8 kişilik bir istişare grubu kurmuştu. Bu grubun içerisinde birisi siyasal İslamcıların konuşmalarından çok etkilenmiş, istişare grubunda hoş olmayan şeyler konuşmuştu. Onun bu konuşmaları Garip Hoca'nın da zoruna gitti. Ve kendi kendine, "Ben artık bu gençlere karışmayayım, bunlar istedikleri yerlere gitsinler ve istediklerini yapsınlar," dedi. O bu kararı aldıktan sonra ertesi gün o istişare heyetindeki bir genç camiye geldi ve Garip Hoca ile acele görüşmek istediğini söyledi. O genç rüyasında Peygamber Efendimizi gördüğünü ve Peygamber Efendimizin o istişare grubununa katılıp aralarında oturduğunu ifade etti. Garip Hoca bu rüya üzerine kendisinin yanlış karar verdiğine inanır, istiğfar eder ve tekrar hem o gençlerle istişareye devam eder hem de

sohbetlerine devam ettirir. Garip Hoca bu gençlerde bir ışık görürdü. Onların gelecekte genel hizmetler ifade edeceğine inanıyordu.

4.44. Her Müslüman Böyle Olsa Dünya Müslüman Olur

Bir defasında Redfern Camisi'ndeki sohbete devam eden Enes ehli dünya bir üniversite hocasını sohbete getirdi. O ehli dünya öğretim üyesi Garip Hoca'ya, "Eğer her Müslüman Enes gibi olsa bütün dünya Müslüman olur," dedi. Evet, Bediüzzaman bir ifadesinde, "Eğer biz ahlâk-ı İslâmiyenin ve hakaik-i imaniyenin kemalâtını ef'âlimizle izhar etsek, sair dinlerin tâbileri elbette cemaatlerle İslâmiyete girecekler. Belki, küre-i arzın bazı kıt'aları ve devletleri de İslâmiyete dehalet edecekler,"[113] der. Müslümanlar, İslam'ın ulvî hakikatlerini güzel yaşayıp hayatlarına mal etse, fiil ve davranışlarıyla da tam temsil edebilselerdi, sair dinlere tabi olan insanlar dalga dalga İslam'a dehalet edeceklerdir. Ancak ne yazık ki, son bir iki asırdır, Müslümanlar İslam'ın güzelliğini temsil edemediler ve hatta su-i misal oldular. Bunun neticesinde de diğer dinlerin tabileri İslam dininden soğudular. Müslüman'ın her davranışı İslam olarak kabul edildiği için, «İşte İslam budur!..» deniliyor. Güzel temsil edilmişse müşteri oluyor, aksi takdirde düşman kesiliyor.[114]

4.45. İhlaslı Maklube

Maklube yemeği Ürdün'ün meşhur bir yemeğidir. Ürdünlü Kahit, 1970 yıllarda İzmir'de tıp fakültesinde okurken Hizmetteki insanlara bu yemeği tanıtmış ve yavaş yavaş dersanelerde yurtlarda ve okullarda yenilen bir yemek türü haline gelmiş. Zamanla Avustralya'ya gelen Hizmet gönüllüleri de bu yemeği pişirmeye başlamışlar. Bir defasında, Nasreddin ehli dünya bir insanı kaldığı dersaneye yemeğe davet edip ona maklube yemeğini ikram eder. Misafir yemeği çok sever ve Nasreddin'den yemek için kullanılan malzemeler ile yemek tarifini yazılı olarak ister. Nasreddin de malzeme olarak listeye bir de ihlası ekler. Misafiri daha sonra Türk bakkalına gider ve malzeme listesindekilerini almak ister. Bakkal ihlas diye bir malzemenin olmadığını ve bunun dini bir

113 Bediüzzaman Said Nursi,Hutbe-i Şâmiye, s. 28.

114 https://sorularlarisale.com/biz-ahlak-i-islamiyenin-ve-hakaik-i-imaniyenin-kemalatini-efalimizle-izhar-etsek-sair-dinlerin-tabileri-elbette

terim olduğunu öğrenince ehli dünya olan şahsın jetonu düşer ve bunun bir şaka olduğunu anlar. Liste yanlış değildir. Nasreddin yemeği ihlas ile yapmıstır. İhlaslı maklube Hizmet gönüllüleri arasında darbı mesele olur.

Gelecek bölümde, Sidney'de ilk Hizmet müessesesi nasıl kuruldu, adını yazmayan bir bayanın fedekarlığı ve yazdığı mektubunun himmette etkisini okuyacaksınızç Ayrıca, Allah'ın inayetlerini, yapılan fedekarlıklar, çekilen çileler ve gerçekleşen rüyaları da dikkatınızı çekecektir.

5. BÖLÜM

SİDNEY'DE İLK YURT VE OKUL VE MELBOURNE'Kİ IŞIK KOLEJİ

5.1. Sidney'de Hafız Ali Yurdu

Yavuz, Türkiye'den Avustralya'ya döner ve Sidney'de Mascot semtinde iki arkadaşı ile büyük bir ev tutar. Onun amacı, İzmir'de öğrendiği rehberliği burada da yapmak, öğrencilere yardım etmek, onları üniversiteye hazırlamak ve uyuşturucu ile alkol gibi zararlı alışkanlıklardan uzak tutmaktı. Bütün bunların yanında, gençlerin güzel ahlaka sahip olmalarını ve namazlarını kılmalarını da çok arzu ediyordu.

Yavuz, daha önce abisinin durumunu bildiği için gençlerin de onun gibi olmasını istemezdi. Çünkü o zamanlarda gençler akşamları diskoya gidiyor ve oralarda kötü alışkanlıklar ediniyorlardı. Bazen o diskolarda veya gece hayatında kendi aralarında kavga eder ve birbirlerine düşerlerdi. Yavuz, gençlerin böyle durumlara düşmemesi için bir şeyler yapma isteğiyle doluydu. Hatta neler yapabileceğini kendi kendine soruyordu. Çünkü Türkiye'den Avustralya'ya geldikten sonra sudan çıkmış balığa dönmüştü. Türkiye'deyken yurtta beş vakit namazını cemaatle kılıyor, tesbihatlar yapıyor, sohbetlere katılıyor, gece teheccüde kalkıyor, pazartesi ve perşembe oruçlarını tutuyor ve aynı zamanda akşamları ve hafta sonları gençlere rehberlik yapıyordu. Diğer bir tabirle, sanki daima manevi bir atmosfer içinde yaşıyordu. Fakat Avustralya'ya geldikten sonra Yavuz, o eski günlerini çok özledi. Çok yalnızlık hissediyordu. Hatta kendi ifadesine göre belki iki ay boyunca her akşam ağladı. Sonunda bir ev tutup orayı dershane gibi kullanmak fikri aklına geldi. Bu fikrini ilk önce 3-4 yaşından beri çok yakın tanıdığı ve dünya ehli ailenin çocukları olan iki arkadaşına anlattı. Ayrıca Türkiye'de yapılan hizmetleri ve kendisinin ne kadar değiştiğini ve mutlu olduğunu da onlarla paylaştı. Amacı, onları da ikna edip birlikte bazı faaliyetler yapmaktı. Neticede onun fikirleri her iki arkadaşının da hoşuna gitti ve birlikte Mascot'ta iki katlı büyük bir ev tuttular.

Ev tutar tutmaz hemen tanıdığı arkadaşlarını eve davet etti. Akşamları sohbetler, hafta sonları da piknikler tertip etti. Yavaş yavaş eve gelenlerin sayısı arttı. Bu sayı hafta sonları 30-40 kişiye kadar çıktı. Bir defasında, 3-4 yaşından beri arkadaşı olan bir öğrencinin babası Yavuz'a, "Oğlumu yalnız bırak» dedi. O, oğlunun Yavuz'un yaptığı faaliyetlere katılmasını istemiyordu. Yavuz da ona, «Amca, biz ne kötülük yapıyoruz ki bunu benden istiyorsun?» dedi. O ise zaten eve içkili gelmişti. Kendisine, «Bana bir bira ısmarla» dedi. Yavuz da, «Ben size bira filan ısmarlamam fakat yakın bir yerdeki kahveye gidip size kahve ısmarlayabilirim ve hem de orada konuşuruz" dedi. Arkadaşının babası Yavuz'a, "Siz İran'dan para alıyor musunuz, bu doğru mu?" diye sordu. Yavuz,

"İran nedir bilmem, böyle bir şey de yok" dedi. Arkadaşının babası, "Peki bu evde neler yapıyorsunuz?" diye sordu. Yavuz, "Talebelerle bir araya geliyoruz, derslerine yardımcı oluyorum. Türkçemizi geliştiriyoruz. Tarihimizi anlamaya çalışıyoruz. Ecdadımızdan konuşuyoruz. Ayrıca birlikte namaz kılıyoruz, cuma günleri de onları alıp cuma namazına götürüyorum. Sizce bu yanlış mı?" dedi. Arkadaşının babası, "Hayır, değil" dedi. Sonra o, Yavuz'a, "Siz bu gençlere Atatürk düşmanlığı aşılıyor musunuz, bu doğru mu?" diye sordu. Yavuz ona, "Böyle bir şey yok. Atatürk de insanlara dininizi öğrenin demedi mi? Biz de bunu yapıyoruz" dedi. Arkadaşının babası ikna oldu ve sonraları eve talebeler için yiyecek getirmeye başladı. Ayrıca sağda solda bu eve girip çıkanlar hakkında menfi konuşma yapanları susturdu.

5.2. Güzel İşler Yapıyorsunuz

Hayırlı şeylerin muzır manileri çok olur derler. Yavuz, tuttukları bu evde gençlerle ilgilenirken bazı kimseler de onların bu faaliyetlerinden hoşlanmıyordu. Yavuz anlatıyor, "Biz evde bu faaliyetleri yaparken meğer polis de toplumuzdan bazı kimselerin şikayetleri üzerine bizi takibe almış. Çünkü bazıları, 'Bunlar terörist yetiştiriyorlar' diye şikayet etmişler. Fakat altı aylık bir takipten sonra polis, bizim gençlere sahip çıktığımızı tespit etmiş. Bunu da sonradan öğrendik. Bir defasında evin arka bahçesinde yine pek çok öğrenciyi toplamıştım, barbekü yapıyordum. Birisi geldi ve bana, 'İki polis kapıda seninle görüşmek istiyor' dedi. Ben de gittim, polisler bana, 'Biz sizi uzun zamandır takip ediyoruz fakat siz güzel işler yapıyorsunuz. Biz kendimizi tanıtmaya geldik ve ayrıca size yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa bize bildirin' dediler ve ayrıldılar. Bir defa Türk toplumundan birisi bu uyuşturucu meselesinden mahkemeye düşüyor. Kendisi de esasında uyuşturucudan kurtulmak istiyor. Polis kendisine, 'Bir referans mektubu alabilir misiniz?' diye soruyor ve kendisine Yavuz'u tavsiye ediyor. O Türk genci de, 'Ben Yavuz'u filan tanımam' der ama polis, 'Ona git, onunla görüş' der. Daha sonra polisler evimize kadar geldiler, onlara ne yaptığımızı anlattık, onlar da memnun kaldılar çünkü bölgedeki Türk gençlerinin kötü alışkanlıklara sahip olmasını polisler de istemiyorlardı."

Zamanla Halit ve arkadaşları Yavuz'la görüşerek burayı küçük bir yurt yapmak istediler. Ev bayağı geniş ve büyük olduğu için 15-20 tane öğrenciyi barındırabilecek kapasitede bir yerdi. Ve nitekim de öyle yaptılar. O yıllarda yurtta idarecilik yapan Hakan şunları hatırladı:

Hakan, "Yurt ile ilgili hatıralarıma gelince, Yavuz ve arkadaşları büyük bir yer tutmuşlardı. Bir sohbette orasını yurt yapalım diye konuşuldu, öyle hatırlıyorum. Ben o güne kadar şahsen yurt nedir, bu konuyla alakalı çok bilgim yoktu. Netice itibariyle orası yurda dönüştürüldü ve yirmiye yakın öğrenci o yurtta kalıyordu. Yurttaki öğrenciler gündüzleri bölgedeki ortaokul ve liseye gidiyorlardı. Okuldan geldikten sonra yurda geliyor, ders çalışıyorduk. Aynı zamanda ders dışında çeşitli rehberlik programları da yapıyorduk. Beraber top oynamaya giderdik, geziler yapardık. Daha sonra ben oraya idareci oldum. Benim için çok iyi bir tecrübe oldu ve çok şeyler öğrendim. Çünkü bir taraftan çocuklarla ilgilenirken diğer taraftan da kendimi yetiştirmek zorundaydım. Bazı talebelerin güzel rüyalar gördüğünü de onlardan duyduk. Yurtta kalırken haftalık istişareler de yapılırdı."

Hafız Ali yurduna gönüllü olarak yardımcı olanlardan biri de Mikail idi. O günlerde yurt ile ilgili hatıralarını şöyle anlattı:

"Orası büyük bir ev idi ama yurt gibi çalıştı, 15-20 öğrenci ile başladı. O sıralarda Botany belediyesinde o evden dolayı bazı sıkıntılar vardı. Ben de belediyede gönüllü olarak Türk toplumunun temsilcisi olduğum için belediyedeki sıkıntıları ben çözmeye uğraşıyordum. Çünkü dershanecilik çok zor bir şey, Avustralya'da kanunlar çok sıkı, belediyenin çok şartları vardı. O ev ise Boarding Home şartlarına tam uygun değildi ve onun için bazı sıkıntılar oldu tabi.» O yurt ile alakalı bir sorumuza Mikail şöyle cevap verdi: «Ben o yıllarda Türk toplumunun Botany Belediyesinde gönüllü temsilcisiydim, aynı zamanda Mascot Police Department ile de gönüllü yardımcı ve tercümanlık yapardım. Polislerle arkadaş oldum. Polis arkadaşlar bana anlattı. Bu evde yapılan faaliyetlerin neticesinde çevredeki Türk gençleri üzerinde çok iyi bir etki bıraktığını ve suç oranında azalma ve olumlu gelişmeler gördüklerini söylediler."

Yavuz, istek üzerine o yıl Melbourne şehrinde açılan yurda rehber olarak gider. Mascot'ta açılan bu küçük yurda Hafız Ali Yurdu adı verilir. Burada gençlere derslerinde yardımcı olunuyor, ayrıca onlara ahlaki ve dini bilgiler de veriliyordu. Öğrenciler gündüzleri devlet okullarına gider, akşamları ise rehberlerinin gözetiminde ders çalışırlardı. Bu da onların başarılı olmasına sebep oldu. Bu yurtta güzel faaliyetler devam ederken bazıları ise aleyhinde konuşuyordu. Kimisi hâlâ "Onlar Atatürk düşmanlığı aşılıyor" diye sağda solda laf yapıyordu. Hafta içi mütevelli bu yurtta toplanırdı. Hafta sonları sohbetler olur, esnaf da gelip giderdi ve buraya maddi katkılar sağlardı.

5.3. Ekilen Çiçekler

Bu yurtta çok güzel bir manevi hava vardı. Öğrencilerden biri, rüyasında Peygamber Efendimizin yurda geldiğini ve yurdun bahçesine çiçekler ektiğini ifade etti. Yurdun adı Hafız Ali Yurdu olduğu için bazı öğrenciler de Üstat Bediüzzaman Said Nursi'nin talebesi Hafız Ali'yi rüyalarında görmüşlerdi. Bu yurtta kalan öğrenciler hafta sonları ailelerine giderlerdi. Çocuklarının eğitimde başarılı olmasını ve güzel ahlak sahibi olmasını isteyen aileler, çocuklarını seve seve bu yurda verdi. Çünkü orada yapılan eğitim ve rehberlik faaliyetlerinden memnunlardı.

O gün için Türk toplumunda üniversitede okuyan öğrenci sayısı çok azdı. Halit, merak ettiği için eyalet eğitim bakanlığına bu eyalette kaç Türk'ün üniversitede okuduğunu sorar. Gelen cevap ise 54'tü, yani o zaman Türk toplumunun nüfusunun yaklaşık yarısı bu eyalette yaşıyordu.

5.4. Feza Vakfının Kuruluşu

O güne kadar yapılan faaliyetler ferdi faaliyetlerdi, yani bir dernek veya kuruluş adına yapılmamıştı. Artık küçük bir yurt vardı ve aynı zamanda okul açılması düşünülüyordu. Bütün bu faaliyetlerin resmi olarak bir organizasyonun altında olmasında fayda vardı. Bunun için mütevelli de konuştular ve bir vakıf kurmaya karar verdiler. Önceleri Melbourne şehrinde kurulan Selimiye'nin bir şubesi olmak istediler. Ancak daha sonra bazı gelişmelerden dolayı o görüş terk edildi ve Sidney'de Feza Vakfı kuruldu. Vakfın yönetiminde 7 kişi vardı. Vakıf dini bir vakıf değil, bir eğitim vakfıydı. Çünkü devletten yardım alabilmek veya bu vakfa bağışlanan paralardan bir kısmının vergi dönüşü olarak bağışçılara geri gelmesi için eğitim vakfı olması gerekiyordu. O güne kadar dindar kesim hep İslam cemiyetleri veya Türk İslam derneklerini kurmuşlardı. Bunlar devletten yardım alamıyorlardı. Hatta birisi şöyle bir şey anlattı: Kendileri bir İslam cemiyeti kurmak için Türkçe bilen ve yıllardır Avustralya'da olan Kıbrıs'tan gelen bir Rum'a danışırlar. O Rum, "Gelin eğitim vakfı kurun, dini vakıf olmasın. Siz bu eğitim vakfı ile yine cami yapabilirsiniz. Veya bir bina yapar, bir kenarında camimizi kurabilirsiniz." demiş. Fakat bizim Türkler, "Hayır, islam cemiyeti kurmak istiyoruz." demişler ve o Rum'un tavsiyesine uymamışlardır. Hizmet, Müslüman veya sağ kesimden ilk defa eğitim vakfını kuran bir cemiyet oldu.

5.5. Sidney'de Okul Açılmadan Görülen Rüyalar

Kübra, Avustralya'da büyümüş ve Türkiye'den gelen bir akrabası ile evlidir. Kocası haftada altı gün çalıştığından ve diğer vakitlerini de Hizmete harcadığından kendisine az zaman ayırmaktadır. O, kocasının hizmete koşmasına karşı olmamakla beraber kendilerine zaman ayırmadığı için zaman zaman serzenişte bulunmaktadır. Kübra anlatıyor:

"Daha yeni evlenmiştim. Henüz Hizmetin hiçbir müessesesi yoktu. Hatırladığım kadarıyla 1991 yılının sonu olsa gerek. Bir gece yatsı namazını kılıyordum. Secdede iken sanki böyle el dokuması bir halının üzerinde çok hızlı bir şekilde Kabe'ye gitmişim. Kabe'yi görüyorum. Yerde değilim, havadayım. Kendi kendime çevreye bakıyorum. Neden buradayım diye düşünüyorum. Daha sonra yine o kırmızı halı seccade üzerinde çok hızlı bir şekilde Sidney'e geldim. Okulun halihazırdaki arsasının üzerinden uçuyorum. Yeşillikler görüyorum, çiftlikler görüyorum, koyunlar görüyorum ve oraya gelince bir ses duydum. Bana denildi ki: 'Sizin arsanız işte burası.' Sonra secdeden kalktım." Çok ilginçtir ki yaklaşık üç sene sonra Hizmetteki arkadaşlar Kübra'nın rüyasına giren bu arsayı satın alırlar. Bu arsa bugünkü Amity Koleji'nin bulunduğu arsa idi. Bu arsayı almadan önce belki 70-80 arsaya bakılmıştı. Ama bazı arsalar okul olaya müsait de bazıları da fiatı çok yüksek idi.

Kübra anlatıyor: "Arsa alındıktan sonra beyim beni arabayla götürüp arsayı göstermek istedi. Hatta yolda bana: "Hanım, yaklaştık." diyor. Ben de ona: "Biraz daha ilerle, hele biraz daha git." diyorum. Çünkü rüyamda bana gösterilmişti. Tam rüyamda gösterilen yere geldik. İşte burası, dedim. Tabii beyim çok şaşırmıştı. O yakaza halinde müşahedemi gördüğüm günlerde henüz okul diye bir şey konuşulmuyordu."

Kübra'nın yakaza halinde gördüğü bu hâl onu çok etkiler. Ve ondan sonra da kocasının gece gündüz de olsa hizmete koşmasından memnun kalır.

1990 yılından itibaren hizmet önce Orta Asya, daha sonra da başka yerlerde okullar açmaya başlamıştı. Bu okullar açılırken yapılan fedakarlıklar ve başarılar Sidney'de de sohbet konusu olurdu.

5.6. Haydi Okul Kuralım

Hakan anlatıyor: "Bir defasında Garip Hoca mütevellideki arkadaşlara 'Burada okul açalım' diye bir teklif etmişti. Halit Bey o teklifi duyunca 'Bir yurdu dahi zor idare edebiliyoruz, yani maddi kaynaklarımız yok, okulu nasıl açacağız?' dedi. Daha sonra annemi ziyarete gitmiştim. Anneme okulla alakalı daha

önce de o günde hiçbir şey konuşmamıştım. Annem bana 'Oğlum, rüyamda bir arsa gördüm ve bana bu arsa üzerinde okul yapılacak' dediler. Daha sonra mütevellide annemin bu rüyasını anlatınca hepimiz duygusal anlar yaşadık. Ve kendi kendimize inşallah okul açacağız dedik. Bunun üzerine yavaş yavaş arsa aramaya başladık."

Ebubekir'in anlattığına göre, okul arsası alınmadan yaklaşık üç yıl önce Türkiye'den doktora talebesi olarak gelen Alican Bey de rüyasında üç yıl sonra okul açılacağını görmüş ve uyandıktan sonra bunu yakın çevresine de anlatmıştı. Nitekim üç yıl sonra Sidney'de eski adıyla Şule Koleji açıldı.

Hizmetin Orta Asya ve başka ülkelerde açtığı okulların faydasının görüldüğü ve inanıldığı bir dönemde, Avustralya'da da mütevelli heyeti okulların açılması için kendi aralarında istişare ettiler. Sidney şehrinde mütevelli heyeti uzun bir görüşmeden sonra okul için çalışmalara başlanması kararı aldı. Tabii ki bunun için öncelikle bir okul arsası gerekmektedir. Bu aynı zamanda çok miktarda paraya ihtiyaç vardır. Okul yapılması kararı alındığında, bir mütevelli üyesinin ifadesine göre, vakfın banka hesabında sadece üç bin dolar civarında para vardı.

Mütevelli heyeti finansman kaynağı olarak Türk toplumunu görür. Bunun için 1994 yılının Ramazan ayında yapılacak himmet için büyük bir hazırlık yapılır. Mütevelli kendisi önce büyük feedkarlık yapmalı idi ki, topluma etki edebilsinler.

5.7. Okul İçin İlk Himmet

Hizmetin Avustralya'daki Müslümanlara, özellikle Türklere model olduğu bir kavram ise hizmettir. Hizmetle alakası olan esnaflar, yıllık gelirlerinin ortalama yüzde 5 ile 50 arasında eğitim faaliyetleri için bağış yapmaktadır. Bağışı sadece esnaf değil, hizmetle alakası olan herkes yapmaktadır. Bütün bunlara ilaveten, Hizmette yapılan faaliyetlerin en az yüzde 60 ile 70'i gönüllüler tarafından yapılmaktadır. Amerikalı akademisyen Helen Ebough, Hizmetin finans kaynaklarını aylarca araştırmış ve değirmenin suyunun nereden geldiğini bir akademisyen olarak kitaplaştırmıştır. Helen Ebough, Türkiye'ye gidip değirmenin suyunun nereden geldiğini yerinde incelemiş, yıllardır himmet eden esnaflarla görüşmüş ve onların bu Hizmete nasıl katkı yaptıklarını yerinde öğrenmiştir. Onlar her şeyden önce bu işin başındakilere güvenirler. Çünkü onların dünyalıkları yoktur. Esnaf, kendi gelirlerinin yüzde beş ile yüzde 70'ini himmet eder. Projeye öncelik yapan öğretmen ve idareciler ve

mütevelli heyeti, halk tarafından güvenilir. Çünkü en büyük fedakârlığı onlar yapıyor. Onlar çok büyük fedakârlık yaptığı için halk bunu görür ve onlara maddi manevi bir destek sağlar. Kendileri çok vermekle kalmaz, aynı zamanda çevrelerini ve halkı da yardım etmeye teşvik eder ve başarılı da olurlar. Böylece halktan daha çok yardım toplarlar. Onlar bunu yaparken büyük bir manevi haz duyarlar. İngilizce bilenler detaylar için o kitaba bakabilirler.[115]

Avusturalya'da da "Bu değirmenin suyu nereden geliyor" diyerek pek çok kişi yapılan fedekarlıkları bilmedikleri için bazen gıybet bazen de iftira atmışlardır. Kimilerine göre, bu para kaynağı İran, kimisi Saudi Arabistan, kimiside Amerika demişlardi.

5.8. Himmet Programı

Himmet programı, Peygamberimizin Tebük Seferi'ne çıkmadan önce yaptığı gibi yapılmaktadır. O, sahabesini açıktan vermeye davet etmiş, Hz. Ebu Bekir malının hepsini, Hz. Ömer yarısını, hatta bazı sahabeler malı olmadığı için gece hamallık yaparak kazandığının hepsini getirip vermiştir[116]. Peki, Hizmet Hareketi'nin bu kadar müesseselerin parasını nasıl bulmaktadır? Bu kadar yaptığı faaliyetlere maddi kaynağı nedir? Kanaatimce bu müesseselerin büyük bir kısmının kendi kendine yeterli olmalarının ve bu kadar faaliyetlerin finansmanında üç tane kaynak vardır. Birinci, Hizmet Gönüllüleri'nin yaptıkları maddi fedakârlıklardır. Yukarıda birkaç örneğini verdim. Belki buna benzer onbinlerce örnek vardır. Ümit ederim ki; gelecekte bunlar yazılsın ve gelecek nesillere ders olsun. İkincisi, öğretmen ve Hizmet gönüllülerinin özellikle ilk aşamasında çok şeyleri gönüllü yapmaları. Üçüncü olarak da kurulan bu müesseler iki üç yıl içinde başarılı olunca, zenginler aileler de dolgun bir ücretle çocuklarını bu başarılı okullara gönderir ve okulun kendi imkanları ile eğitim yapma fırsatı elde eder.

5.9. Himmet İçin Yapılan Yemekte Keramet

Ramazan öncesi ve Ramazan ayında himmet ile ilgili hazırlıklar devam ederken, esnaftan biri hanımına 100 kişilik iftar yemeği hazırlamasını ister.

115 The Gülen Movement: A Sociological Analysis of a Civic Movement Rooted in Moderate Islam, Springer, 2009.

116 Geniş Bilgi için bakınız, M. Asım Köksal, İslam Tarihi, s 870...https://archive.org/details/islam-tarihi-asim-koksal-tum/page/n875/mode/2up?q=Teb%C3%BCk

Çünkü Feza Mütevellisi himmet için yapılacak iftar yemeğine yaklaşık 100 kişi beklemektedirler. Bir esnafın hanımı olan Kübra şunu anlattı: "1994 yılının Ramazan ayıydı. Beyim geldi ve bana 80-100 kişilik iftar yemeği hazırlamamı istedi. Ben de daha yeni doğum yapmışım. Bebeğim 2-3 haftalık. Doğum sezaryen ile olmuş. Ayrıca astım hastalığım da var. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Hatta evde bu kadar insana yemek yapacak tencere tabağım da yoktu. Ben şimdi bir taraftan oksijen tüpüyle evin içinde dolaşıyorum. Astım hastalığı olduğu için rahat etmek için oksijen almam gerekiyor. Onun da uzun bir hortumu var. Hortumu takıyorum ve mutfakta iftar için yemek yapıyorum. Bir taraftan da doğum sonrası ağrılarım henüz devam ediyor. O zor şartlarda o yemeği hazırlamıştım.

Çok ilginç bir şey daha oldu. Bebeğim 2-3 haftalıktı ve o gün tam 18 saat uyumuştu. Doğrusu ben de şaşırmıştım. Bir bebek 18 saat kalkmadan nasıl uyur? Hatta her saat başı bebeği kontrole giderdim. Yahu bu bebek niye uyanmıyor? Endişe ederdim. Acaba öldü mü yani? Fakat kontrol ediyorum bebeği, eline koluna bakıyorum. Bebek mışıl mışıl uyuyor. O gün için o yemeği hazırladım. Fakat içimde öyle bir duygu var ki o yemeği hazırlarken sanki birileri bana yardım ediyor. Yani çok yardımcılarım var. Bana yardım ediyorlar. Yani evin içi boş değildi."

Kübra yemeği hazırlar, bebeği bu yemeği hizmetten önce verilecek iftar yemeği için yurda götürür. Ve o gün akşam iftar yemeğinde bu yemek ikram edilir.

5.10. Himmette Herkesi Ağlatan İsimsiz Mektup

Ebubekir anlatıyor: "Yıl 1994. Sidney'in Mascot semtinde küçük bir erkek öğrenci yurdumuz vardı. Bu yurtta ilk himmet toplantımızı yapacağız. Bu himmet toplantısından yaklaşık bir hafta önce yurdumuza bir paket gönderildi. Paketin içinde bir de mektup vardı. Mektubun Türkçesine bakıldığında burada büyümüş bir bayanın yazdığı belli oluyor. Çünkü kırık bir Türkçe ile Mevlit Kandili günü yazılmış. Mektup şöyleydi."

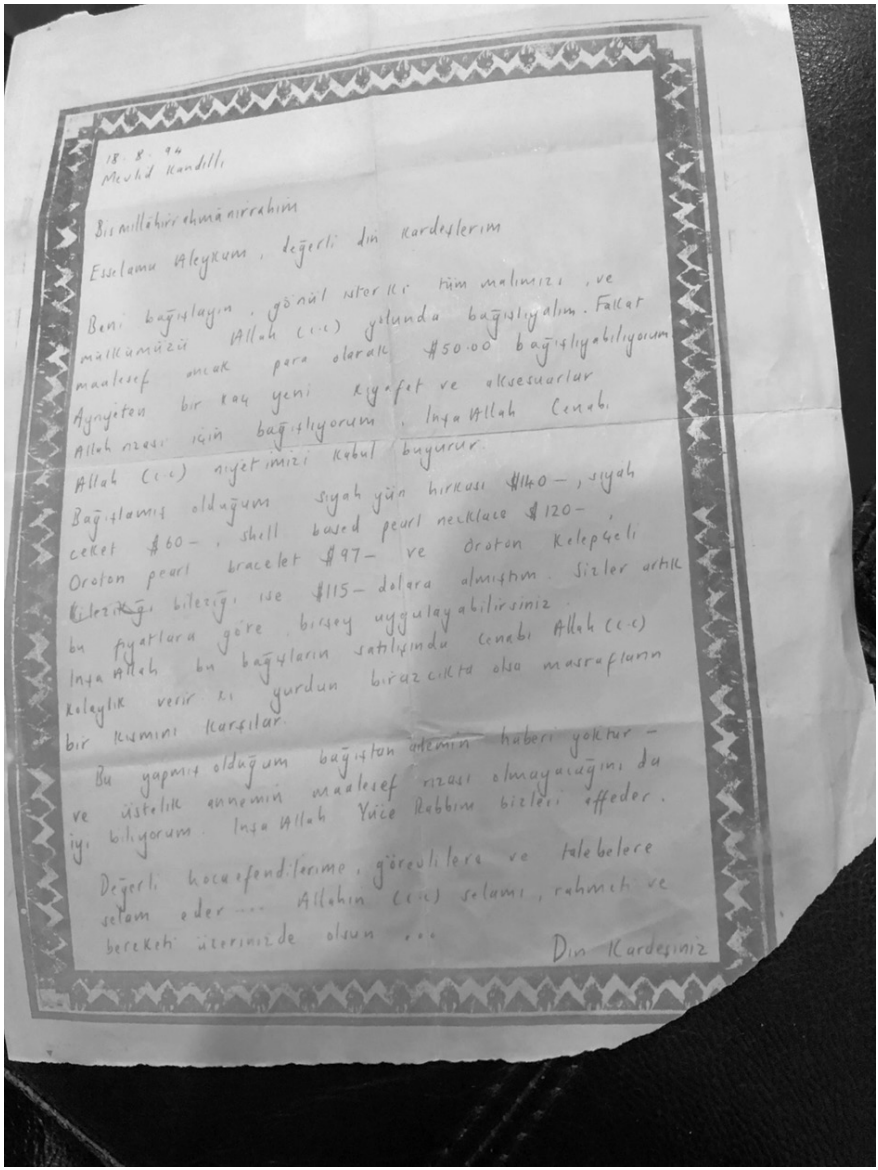

18. 8. 94
Mevlid Kandilli

Bismillâhirrahmânirrahim

Esselamu Aleykum, değerli din kardeşlerim

Beni bağışlayın, gönül isterki tüm malımızı, ve mülkümüzü Allah (c.c) yolunda bağışlıyalım. Fakat maalesef ancak para olarak $50.00 bağışlıyabiliyorum. Ayrıyeten bir kaç yeni kıyafet ve aksesuarlar Allah rızası için bağışlıyorum. İnşa Allah Cenabı Allah (c.c) niyetimizi kabul buyurur.

Bağışlamış olduğum siyah yün hırkası $140-, siyah ceket $60-, shell based pearl necklace $120-, Oroton pearl bracelet $97- ve Oroton kelepçeli bileziği ise $115- dolara almıştım. Sizler artık bu fiyatlara göre, birşey uygulayabilirsiniz. İnşa Allah bu bağışların satılışında Cenabı Allah (c.c) kolaylık verir ki yurdun birazcıkta olsa masrafların bir kısmını karşılar.

Bu yapmış olduğum bağıştan ailemin haberi yoktur - ve üstelik annemin maalesef rızası olmayacağını da iyi biliyorum. İnşa Allah Yüce Rabbim bizleri affeder.

Değerli hocaefendilerime, görevlilere ve talebelere selam eder.... Allahın (c.c) selamı, rahmeti ve bereketi üzerinizde olsun ...

Din Kardeşiniz

Yurda Gönderilen İsimsiz Mektup

Yukarıdaki mektubun içeriği kelime kelime aşağıdadır.

Mevlıt Kandilli, 18.8.94

Bismillahirr rahma nirrahim

Essalamu aleyküm,

Değerli din kardeşlerim. Beni bağışlayın. Gönül ister diki tüm malımızı ve mülkümüzü Allah Teala yolunda bağışlayalım fakat maalesef ancak para olarak 50 dolar bağışlayabiliyorum. Ayriyeten birkaç yeni kıyafet ve aksesuarı Allah rızası için bağışlıyorum. İnşallah Cenabı Allah niyetimizi kabul buyurur. Bağışlamış olduğum siyah yün hırkası 140 dolar, siyah çeket 60 dolar shell based pearl 120 dolar oraton pearl braclete 97 dolar ve oraton kelepçeli bileziği ise 115 dolara almıştım. Sizler artık bu fiyatlara göre bir şey uygulaya bilirsiniz inşallah. Bu bağışların satışlarında Cenabı Allah (c.c.) bağışların satışlarında Cenabı Allah biraz kolaylık verir, yurdun birazcık da olsa masraflarının bir kısmını karşılar. Bu yapmış olduğum bağıştan üstelik ailemin de haberi yok. Üstelik annemin maalesef rızası da olmayacağını da iyi biliyorum. İnşallah Yüce Rabbim bizleri affeder. Değerli Hoca Efendilere, görevlilere ve talebelere selam eder Allah'ın (c.c.) selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun derim.

Din Kardeşiniz

Bu paketin ve içindeki elbise ile paranın ve mektubun kimin gönderdiği belli değildi.Bu isimsiz kahraman ve ihlaslı bayanın mektubu, hizmette Garip Hoca tarafından okununca, himmete katılan yaklaşık 50 kişinin hemen hemen hepsi gözyaşlarına boğuldu. Ayette "Sadakaları açıktan verirseniz ne güzel! (Fakat) onları fakirlere gizlice verirseniz, sizin için daha hayırlı olur ve Allah bu sebeple bir kısım günahlarınızı affeder. Allah, yaptığınız her şeyden haberdardır." (Bakara 2/271) denmektedir.

Peygamber (s.a.v.) efendimiz, "Sadakanın en faziletlisi, az bir şeyi olanın, fakire gizlice verdiği, gücünün son yettiğidir." buyurmuştur. Bir başka hadiste, "Kul gizlice bir amel yapar, Allah da onu gizlice yazar. Sonra bu ameli açıklarsa, Allah onu gizli amellerden nakleder, açıkça yapılan ameller listesine yazar. Sonra bunun lâfını ederse, Allah da onu gizli yapılan ameller listesinden de, açıkça yapılan ameller listesinden de çıkarır, riyaya yazar." buyurulmuştur.

Yine bir meşhur hadiste, "Kıyamet günü, Allah gölgesinden başka bir gölgenin bulunmadığı o gün, Allah Teâlâ yedi kişiyi kendi gölgesiyle gölgelendirir. Bunlardan birincisi bir sadaka verip de sağ elinin verdiğini sol eli bilmeyen kimsedir...."[117] Bir hadis-i şerifte, "Gizlice verilen sadaka, Rabbin öfke ateşini söndürür."[118] buyurulmuştur.[119]

Bu hanım efendi bilinmeyen bir kahramandır. Allah onu vesile yapıp pek çok hayrın işlenmesine vesile olmuştur.

5.11. Garip Hoca İlk Himmet ile İlgili Şunları İfade Etti

"Bu içten yazılmış mektubu himmet yemeğine götürdüm. Amacım bu mektubu bağış yemeğindeki konuşmamda okumaktı. Feza Vakfı'nın büyük bir himmet toplantısı vardı. Toplamda 45-50 civarında kişi katıldı, aralarında bazı üniversite öğrencileri, birkaç orta sınıf iş insanı, sekiz-on kadar iirketlerde çalışan, birkaç emekli ve yaklaşık on mavi yakalı çalışan vardı. Bana kısa bir konuşma yapmam istendi. Eğitimin ve bağışın önemi hakkında kısa bir konuşmanın ardından, birkaç gün önce gönderilmiş olan bu mektubu okudum. Mektubu duyduktan sonra, toplantıdaki birçok kişi gözyaşlarını tutamadı. Orta sınıf bir iş adamı olan Ömer, 50.000 dolar bağışta bulundu. Bir diğeri 35.000 dolar bağışladı. Sonrasında herkes katkıda bulundu.

Abu Bekir, "Mütevelli olarak dört gruba ayrıldık. Yüzlerce evi ziyaret edip insanlardan okul için maddi destek vermesini istedik. Bazıları da bizim bir hayal peşinde koştuğumuzu iddia ediyorlardı. Onlara göre toplumumuz okul filan kuramazdı. Bu gayretler hep dua hükmüne geçti. Toplumumuzun da desteğini gördük elhamdülillah. Bazı zenginlere gittik fakat maddi katkıda bulunmadılar. Ancak bu ziyaretleri yaparken hiç beklemediğimiz kimselerden de maddi destek bulduk." dedi.

5.12. Bütün Parasını Bağışlayan Öğrenci

Garip Hoca himmetle alakalı şunları hatırladı: "Doktora öğrencisi olan biri, gözleri yaşlı bir şekilde yaklaşık 300 dolar nakit getirdi. Ağlıyordu. Ayrıca 1000 dolar bağış yapmayı taahhüt etti. O öğrenciyi tanıyordum. Yaklaşık 750-

117 Buhari, Ezan 36, Zekat 16.

118 Tirmizî, Zekât 28

119 Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, http://www.enfal.de/telmalili/bakara3.htm

800 dolar civarında aylık burs alıyordu ve kira ödeyip eşine ve iki çocuğuna bakmak zorundaydı. Ona, "Banka hesabında ne kadar para bıraktın?" diye sordum. "Sadece bir dolar. Hesabımın kapanmasını istemedim" dedi. Bir başkası da bankada yalnızca on dolar bırakıp tüm birikimini getirdi. Başka bir doktora öğrencisi, yıllık bursunun %20'sini bağışlamayı taahhüt etti. Bir hafta önce benden kardeşine Türkiye'de hediye göndermek için 100 dolar borç almıştı. Gözyaşlarıyla 1000 dolar bağış yaptı. İki hafta sonra Wollongong Üniversitesi'nden 10.000 dolarlık burs kazandı. Bu öğrenci beni arayıp sevinçle güzel haberi verdiğinde ona şu Kur'an ayetini hatırlattım: "Kim bir iyilikle gelirse ona onun on katı vardır..." (En'am, 6:160). Böylece 1000 dolar bağış yaptı ve Allah ona on katını verdi.

Optus şirketinde çalışan biri, 2000 dolar bağışladı. Sonradan babasından öğrendiğime göre, işini kaybettiği ve geliri olmadığı için bağışını karşılamak üzere mobilyalarını satmış. Bir lisans öğrencisi 2000 dolar bağış yaptı. Bir yıl, ilkokul öğrencisi bir çocuğun kumbara birikiminden 120 dolar getirdiğini hatırlıyorum. Neredeyse tüm mütevelli üyeleri, yıllık gelirlerinin %20-30'u arasında bağışta bulundu.

Toplam taahhüt miktarı yaklaşık 600.000 dolar civarındaydı. Bu, Avustralya'da Türk toplumunun tarihinde daha önce hiç görülmemiş bir olaydı. Bu tarihi bir andı. Ortamda çok güzel bir manevi hava vardı. Bazıları, iftar yemeğinde "Cennetin kokusunu hissettiklerini" söylediler. O içten yazılmış mektup herkesin kalbini yumuşattı ve duygulandırdı. Bu kadar yüksek bir bağış miktarına gerçekten şaşırmıştım. Mütevelli ve gönüllüler, böylesine büyük bir miktarla motive oldular. Bir yönetim kurulu üyesinin ayakkabısında delik vardı. Yeni ayakkabı almıyordu çünkü tüm gelirini okula bağışlamak istiyordu. Bir sonraki yıl da gelirinin çoğunu vermeye devam etti. Böyle bir fedakârlık seviyesi, özellikle maddiyatçı bir toplumda, inanılmazdı."

Garip Hoca o günkü himmeti anlatırken bir üniversite öğrencisinin 3000 dolar taahhüt ettiğini ifade etti. Bu miktar o öğrencinin yıllık olarak devletten aldığı bursun neredeyse yarısıydı. Garip Hoca birkaç kişiyle bazı zenginleri dolaşmış ve hatta Türklerden en zengin olan bir kişiye gitmiş fakat kendisinden 1000 dolar dahi almak nasip olmamıştı.

5.13. Ebubekir O Günkü Himmetle İlgili Şunları Hatırladı:

"O günkü himmet toplantısına yaklaşık 50 kişi katılmıştı. Küçük yurdun üst katında toplanmıştık. Kısa bir sohbetten sonra yukarıdaki mektup okundu.

Bu mektup okunurken hem okuyan ağladı hem de dinleyenlerin çoğu ağladı. Doğrusu bu mektup hepimizi çok motive etmişti. Kim olduğunu bilmiyorduk ve hâlâ bilmiyoruz. Hatırladığım kadarıyla o günkü hizmette 50'ye yakın kişi 600.000 dolar civarında para bağışlamayı veya bulmayı söz verdiler. Bu 50 kişi içerisinde büyük iş adamları yoktu. Hatırladığım kadarıyla yedi sekiz esnaf, 15-20 tane farklı yerlerde çalışan, diğer kısmı da üniversite ve lise öğrencisiydi. Mesela birisi 20.000 vereceğim dediği zaman aynı zamanda 30.000 de bulacağım diyordu.

İlk toplu himmet olmasına rağmen hem yeni başlayan bir yurdun heyecanı vardı. Diğer taraftan da okul projesi dolayısıyla zaten insanlar da buna hazırlıklıydı. Öyle gönül dolusu bir himmet oldu. O himmet Sidney'in toplu büyük ilk himmeti idi. Yoksa daha önce de bizler kendi aramızda 3-5 kişi bir araya gelip küçük himmetler yapmıştık. Ben kendim o himmete 40.000 dolar demiştim. O zaman haftada 250 dolara çalışıyordum. Tabii bu söz verdiğim paranın büyük bir kısmını bulacaktım. Hatırladığım kadarıyla 5000 dolarını ben verecektim. Gerisini de dolaşıp insanlardan bulacaktım."

Ebu Bekir 35.000 doları esnafları ve kapı kapı kapı dolaşıp bulacaktı. O yıllarda belki üç bin kişinin katıldığı Auburn Gelibolu camisindeki bayram namazlarında en fazla 30- 40 bin dolar para toplanabiliniyordu. Bir insan inanmazsa bu kadar toplayabileceğini hayal bile etmez. Kendisi yıllık gelirinin yaklaşık %40 verdiği için elbette Ebu Bekir'in sözleri tesir edecek ve bulacağını vaadettiği çok büyük bir kısmını bulacaktı. O gün için insanlara sorsan bu delidir diyeceklerdi. Evet o Allah yolnun delisi olmuştu. İnsan ancak onun gibi olursa onu anlayabilir. Hz Mevlana'ya sormuşlar. Seni nasıl anlayabiliriz. O da cevaben "Benim gibi olduğunuz zaman". Ebu Bekir'leri de anlamak için onlar gibi olmak lazım.

5.14. Allah'ın Lütfu

O hizmetten sonra herkes cennetvari bir koku hissetmiş ve herkes aynı zamanda çok mutlu görünüyordu. O gün için yapılan o fedakârlıklar tarihe geçecek kadar önemlidir. Türkiye'de okumuş bir Boşnak arkadaş ise himmette 5000 dolar vaad etti ve en kısa zamanda da ödedi. O yeni işe girmiş, o parayı biriktirerek kendisine ikinci el bir araba almayı düşünüyordu. Önce o parayı vereyim mi vermeyeyim mi diye tereddütler yaşadı. Daha sonra o biriktirdiği bütün parasını getirip verdi. Sonra kendisi anlattı: "İşe ertesi gün gittiğimde şirket sahibi bana, sana yeni bir araba alacağız, sen bu arabayla aynı zamanda

kendi işlerini de görebileceksin, dedi. Ben kendim ikinci el bir araba alacaktım fakat şirket bana yeni bir araba satın aldı. Ben bunun Cenab-ı Allah'ın bir ihsanı olduğuna şüphem yoktur."

Ebû Hüreyre radıyallahu anh'den rivayet edildiğine göre Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "Sadaka vermek malı eksiltmez. Kul başkalarının hatalarını bağışladıkça Allah da onun şerefini arttırır. Kim Allah için alçak gönüllü davranırsa, Allah da onu yükseltir."[120] Mütevelli üye o gün katılanlardan biri de Ali Özkan idi. Hem o hem de Hacı Rahmi abi son nefesine kadar hizmete koşup koşturdular. İkisi de kanserden vefat etti. Allah rahmet eylesin.

Ebu Bekir anlatıyor. "O günlerde de maaşının üçte birini hatta yarısını veren arkadaşlarımız vardı. Bir defasında okul arsasının borcunu ödeyecektik fakat paramız eksikti. Bir hafta sonra düğünü olacak Abdulhalim Bey 8000 dolar getirip verdi. Yani düğün parasını arsanın borcu için okula verdi. Hakikaten o günkü maddi imkânlarımız azdı ama arkadaşların çok büyük fedakârlıklar yaptığını gördüm. İçimizde zengin kimseler yoktu. Kimse miras bırakmadı. Ama elhamdülillah işlerimizde hep yürüdü. Zorlandık ama başardık. Okulun kurulması aşamasında ve ilk yıllarında kapı kapı dolaşıp insanlardan para isterdik."

Ebubekir, "Alim diye bir arkadaşın o günkü maddi fedakârlığını unutamam. O bayağı katkı sağlamıştı. Miktar olarak şu an hatırlayamıyorum. Çok zorlandığımız dönemlerde de borç para istedik ve bize güvenip verirlerdi. Bir defasında okulun 80.000 dolar borcu vardı. Tanıdık birkaç yere telefon ettim, borç para istedim. Sonra başka bir arkadaşı aradığımda bana dedi ki, '80.000 dolar bir yerden alacağım var, eğer onu alabilirsem size veririm'. O 80.000 doların 60 binini borç verdiği yerden aldı ve o parayı bize borç olarak verdi. Buna benzer çok tevafuklar oldu. Maddi olarak her zorlandığımızda Allah'ın inayet ve keremiyle işin üstesinden gelebiliyorduk. Bazen borç, bazen de arkadaşların fedakârlıkları sayesinde borçlarımızı ödeyebiliyorduk. Bu müesseseler kurulurken Türkiye'den bir dolar dahi gelmedi. Buradaki arkadaşların ve toplumumuzun katkılarıyla bu müesseseler kuruldu."

120 Müslim, Birr 69. Ayrıca bk. Tirmizî, Birr 82.

5.15. Hizmet Bize Vermeyi Öğretti

Ebubekir, "İlk yıllarda maddi konuda ne zaman bir sıkıntı ile karşılaşsak, gayret edince Cenab-ı Allah kapılar açıyordu. Bazı insanlar da bize çok güvendikleri için getirip borç para verirlerdi. Bu borç paralar zorlandığımız anlarda rahat nefes almamıza faydası olurdu. Zorlanıyorduk ama neticede oluyordu. Şunu söyleyebilirim ki esasında Hizmet bize vermeyi öğretti. Her himette yüksek bir rakam söylerdim. Daha sonra kendi kendime bunu acaba nasıl ederim diye bazen düşünürdüm. Fakat Cenab-ı Allah söz verdiğim miktarı vermeyi daima lütfetti. Yani alan el değil veren el olduk.[121] Sohbetlerde hocalarımızdan duyardık. Allahu Teala yeminle kim onun yolunda verirse Cenab-ı Allah onun karşılığını verir[122] ayeti şerifi serlevhamızdı. Ben şahsen bunun çok canlı örneklerini gördüm. Biz verdikçe Cenab-ı Allah'tan daha fazlasını verdi. Hatta Avustralya bazı konularda dünyadaki diğer hizmetlere de bir model oldu."

5.16. Birinci Aşama: Okul Arsanın Satın Alınması

Bütün aramalara rağmen bütçelerine uygun ve şehre yakın mesafelerde bir arsa bulmak mümkün olmadı. Hatta bazen ümitsizliğe bile düşüldü.

Garip Hoca anlatıyor: "Bir defasında yurtta sohbet yapacaktım. Sohbet için hazırlık yapmaya fırsat bulamamıştım. Salondaki kitaplıktan bir kitabı bismillah diyerek çekip aldım. Yine bismillah deyip kitabı açtım ve açıktan okumaya başladım. Kitapta 1991 yılında Fransa'da bir arkadaş şöyle bir rüya gördüğü yazılıyordu. O arkadaşın rüyasına göre, Hoca Efendi ile beraber Sydney'e gidiyorlar. Havaalanında pek çok kişi, hatta Müslüman olmuş Avustralyalılar onları karşılıyor. Daha sonra Hizmetin kurmuş olduğu okula gidiyorlar. Bu rüyayı gören arkadaş elindeki tebeşirle tahtaya bir şiir yazıyor." Hoca kitaptaki bu rüyayı okuyunca hem kendisi hem de orada olanlar okul açılması konusunda daha da ümitvar oldular. Hakikaten de bu rüya zamanla gerçekleşecekti.Aylar süren arayışın ardından Prestons'da uygun bir arsa bulabildiler.

Mütevelliden Hakim, son altı ayda bu arsanın önünden birçok kez geçti. Satılık tabelasını gördüğünde, emlakçıya arsa hakkında bilgi almak için telefon etti ve fiyatını ve büyüklüğünü sordu. Arsanın yedi dönüm olduğunu

121 Peygamber Efendimiz bir hadisi şerifte, ""Veren el alan elden hayırlıdır..."(Buhârî, Zekât 18, Nefekât 2; Müslim, Zekât 94-97).

122 Sebe Suresi, Ayet 39 "(Hayır için) ne harcarsanız O, bunun ardından (daha iyisini) lütfeder. O, rızıklandıranların hayırlısıdır."

ve fiyatının 500.000 dolar olduğunu öğrendi; bu, Feza Vakfı'nın alabilmesi için imkânsız bir miktardı. Onlar iki ila üç dönüm bir arsa arıyorlardı. Yaklaşık altı ay sonra, Hakim bu arsanın önünden tekrar geçti ve fiyatın aynı olup olmadığını merak etti. Emlakçı, sahibinin taksitle satış yapmak istediğini söyledi. Ayrıca fiyat 487.000 dolara düşmüştü. Arsa, Prestons'da 163 Kurrajong Road'da yer alıyordu. Hakim durumu yönetim kuruluna getirdi. Uzun tartışmaların ardından, kurul satın almaya karar verdi. Peşinat ödendi ve altı hafta içinde tapu devri yapılacaktı. Tapu devrinden bir hafta önce, arsa sahibinin avukatı Feza Vakfı'nın avukatını aradı ve sözleşmeyi değiştirmek istediğini belirtti. Vakfın 87.000 doları peşin ödeyip kalan 400.000 doları faizsiz olarak bır yıl sonra ödenmesini önerdi. Bu, onlar için çok iyi bir haberdi. Bu demekti ki önce okulu açabilecekler ve sonra bağış toplayabilecekler anlamına geliyordu. Mütevelli bu teklifi tereddütsüz kabul etti.

Daha sonra, arsanın sahibinin zengin bir adam olduğunu ve vergi sorunları yaşadığını öğrendiler. Muhasebecisi, arsayı faizsiz olarak bir hayır kurumuna satmasını tavsiye etmiş. Kurul üyeleri, bunu ilahi bir lütuf olarak gördü. Emlakçı, Hakim'e "Arsayı altı aydır satlığa çıkardıklarını fakat kimsenin fiat dahi sormadığını belirtti. Arsayı almak isteyen ilk siz oldunuz" dedi. Emlakçı ancak sözleşme imzalandıktan sonra, bazı kişiler arayıp arsa hakkında bilgi almak istediklerini belirtti. Yönetim kurulu üyesi Mikail, arsa sahibinin Sydney Olimpiyatları için bir yol inşaatı projesi yapılacağının ve bu yolun arsadan geçeceğinin muhtemelen farkında olduğunu bildiğinden dolayı arsayı hemen satmak istediğini tahmin ettiğini söyledi.

Sonunda arsa alındı. Arsayı satın aldıktan sonraki ilk pazar günü, Mütevelli üyeleri ve tüm gönüllüler arsada toplandı ve orada bir kahvaltı yapıldı. Sonrasında, çalıları ve bazı ağaçları temizlemeye başladılar. Bir yönetim kurulu üyesinin arkadaşı olan ve iş makinesi olan Lübnan asıllı bir adam, temizleme işinde neredeyse ücretsiz olarak yardımcı oldu. Arsanın üçte biri temizlendi, çalılar kaldırıldı ve bazı ağaçlar kesildi. Arsanın bu kısmı, temel atma için neredeyse hazır hale geldi.

Bir yandan, bazı yönetim kurulu üyeleri okulu açmak ve geçici bina kurmak için Liverpool Belediyesinden izin almaya çalışırken, diğer yandan diğer yönetim kurulu üyeleri arsada altyapı çalışmaları yapıyordu.

Garip Hoca anlatıyor: "Yönetim kurulu üyeleri planı Liverpool Belediyesine sundular. İlk oturumda, komşulardan bazı itirazlar geldi. Arsa çevresinde ev yoktu, yalnızca arsamıza bitişik, eski bir belediye meclisi üyesine

ait olan yedi dönümlük arsası bir ev vardı. Bu kişi, arsasının yanına okul açılmasından memnun değildi ve okulun açılmaması için lobi yaptı. Bir gün çok şiddetli bir yağmur yağdı. Arsamız sel gibi suyla dolmuştu. Meteoroloji departmanı, Sydney'de son 99 yılın en yoğun yağmuru olduğunu belirtti. Eski meclis üyesi çizmesini giyip yerel gazetede Liverpool Belediyesi'nin onayına karşı çıkan bir haber yayınladı. Mikail kendisiyle buluştu ve ona kim olduğumuzu, amacımızı ve okul açıldığında arsa değerinin artacağını anlattı. Diğer komşular İslami bir okul olacağı konusunda itirazda bulundular. Onlara İslami bir okul olmadığımızı söyledik. Ancak ilk denememizde izin alamadık. Başvuru tekrra görüşülmek üzere yaklaşık bir ay ertelendi.

Bir ay sonra, bağışçılarımızdan biri beni alıp Feza Vakfı başvurusu için belediye toplantısına götürmek istedi. Arabasına bindiğimde, aracı çalıştırdı ve kasette Kur'an'dan İnşirah suresinin (94. sure) 5 ve 6. ayetleri çalıyordu: "Şüphesiz, zorlukla beraber bir kolaylık vardır. Evet, zorlukla beraber bir kolaylık vardır." Bağışçıya bu sureyi bilerek mi açtığını sordum. Hayır dedi. Ona bunun tesadüf olamayacağını söyledim. Kur'an'da 6200'den fazla ayet var. Bence bugün izin alacağız. Çünkü "Zorlukla beraber bir kolaylık vardır" diyor. (Kur'an, 94:5). Yol boyunca dua ettik. Mikail komşuların soruları da dahil olmak üzere tüm soruları bilgece yanıtladı. Allah'a şükürler olsun, izin alabildik. Bazı yönetim kurulu üyeleri sevinçten gözyaşı döktüler. Eğer izin almasaydık, okulu 1996 Şubat'ında açmamız mümkün olmayacaktı. Daha sonra, oraya okul açılmasına karıı çıkan ve aleyhte lobi yapan eski meclis üyesi Liverpool Belediyesi'nden onay almadan arsasında bazı işler yaptığı ve toprağı kirlettiği için cezalandırıldı." Mütevelli bunu da Allah'ın bir lütfu olarak gördü. Onlar bu kişiye iyilikle yanaşmışlar ancak o kabul okul arsası ile ilgili şikayetlerine belli bir müddet devam etti. Ancak Mikail onunla diyaloğa devam etti. Sonun da o da dost oldu.

5.17. Büyük Risk

Okul arsasını aldıktan sonra Feza yönetim kurulu bir haber aldı. Bu habere göre, Sydney'de yapılacak Olimpiyatlar için yeni bir yol yapılacak. Bu yol, okul için alınan arsanın ortasından geçecekti. Yönetim kurulu üyeleri sonradan öğrendiler ki okulun hemen karşısında çok büyük bir inşaat şirketi lobi yaparak yolun kendi arazilerinden değil de Feza Vakfı'nın aldığı arsanın içinden geçmesi için çalışmalar yapmışlar. Bunun üzerine Feza yönetim kurulundan Mikail'in bazı şahsi teşebbüsleri oldu. Ayrıca henüz çok genç yaşta olmalarına rağmen

Şakir ile Abdulhalim ilgili bürokratlardan randevu alarak yolun aldıkları arsa içinden geçmemesi için çalışmalarda bulundular. İlgili bürokratlar bu iki genci karşılarında görünce önce şaşırdılar. Şakir ile Abdulhalim bu arsayı aldıklarını ve topluma okul açma sözünü verdiklerini hatırlatarak eğer yol arsanın ortasından geçerse, Türk toplumunun bu hayalinin suya düşeceğini ifade ettiler. Çünkü bu okul Türk toplumunun kuracağı ilk okul olacaktı. Bu tür sebeplere riayet edildikten sonra mütevelli üyeleri arasında Fetih Suresi paylaşıldı, Salat-ı Tefriciye okunması istendi ve ayrıca mütevelliden sonra da hacet namazları kılınarak gözyaşları ile Cenab-ı Allah'a yalvardılar.

Yönetim kurulu üyesi Mikail, yerel milletvekilleri, bürokratlar ve ilgili yetkililerle görüştü ve durumu anlattı. Ancak, savaşı kaybediyor gibi görünüyorduk. Yönetim kurulu ve gönüllüler olarak bir toplantı yaptık, durumu tekrar tartıştık ama bir çözüm bulamadık. Tasbih namazı kıldık ve dua ettik. Çaresiz bir durumdaydık. İnsanlar bağış yapmış ve biz de okul açacağımıza söz vermiştik. Okul projesinin başarısızlığa uğrayacak gibi görünmesi Feza Vakfı için bir felaket olurdu ve tüm üyeleri ve gönüllüleri demoralize ederdi."

Garip anlatıyor: "Namazdan sonra uzun bir dua edip gözyaşları ile Allah'tan yardım istedik. O aşamada yapabileceğimiz başka bir şey kalmamıştı. Birkaç gün sonra, M7 otoyolunun planının değiştiği ve sadece arazimizin üçte birinin alınacağı haberi geldi. Bu, arsanın kalan kısmında okul inşa edebileceğimiz anlamına geliyordu. Birkaç ay sonra otoyol planı yeniden değişti ve arazimizi tamamen koruduk. Otoyol, arazimizin yanından geçecekti." Yine çok ilginçtir ki yolun Feza Vakfı'nın aldığı arsa içinden geçmesi için lobi yapan o büyük mimarlık şirketi 5-6 ay sonra iflas etti. Alvarlı Efe Hazretleri şöyle der:

Sular gibi çağlasan Ya'kûb gibi ağlasan

Ciğergâhın dağlasan ahvâlini sormaz mı

Lutfiyâ yâri gözle cân u gönülden sızla

Dergâha dönder yüzün duân kabûl olmaz mı

Evet mütevelli üyeleri gözyaşları ile Allah'a yalvardılar, Cenabı Hak da dualarını kabul etti.

Hakan Anlatıyor, "Şakir ile ben ilgili devlet yetkilileriyle görüşmüştük. O zaman, geleceğe yönelik 50 yıllık ve hatta 100 yıllık planlar yapılıyordu. Aynı

zamanda, hayata geçirilecek pilot projeler için hazırlıklar yapılıyor, gerekli altyapılar oluşturuluyordu. Yetkililer bize, "Bu arsadan yol geçebilir," dediler. Hatta şunu çok net hatırlıyorum: Elimle bir kavis yaparak, "Acaba bu yol böyle geçmez mi?" diye sordum. Kadere bakın ki, daha sonra gerçekten de yol, elimle çizdiğim kavisin tam üzerinden, arsanın arkasından geçti.

Tabii, yetkililerle görüştükten sonra bize üç alternatif sundular. Bu alternatiflerden biri, yolun arsanın ortasından geçmesiyle ilgiliydi. O zaman çok endişelenmiştim. Hatta, "Bunu arkadaşlara arkadaşlarıma nasıl anlatırım?" diye düşünüyordum. Halit Bey ile birlikte arsa üzerinde kafa yoruyorduk. Eğer bir kısmı yola giderse, en azından alt kısmını spor sahası olarak bırakır, üst tarafına binaları yaparız diye plan yaptık. Böylece yol geçerse, sadece spor sahasından geçer diye kendi aramızda konuştuk.

Belediyeye, okul açacağımıza dair raporlar sunduk. Ancak ilk etapta yetkililer, "Oraya okul kurulamaz," dediler. "Burası sel bölgesi, su basar," diye eklediler. Şansımıza o yıl, son 99 yılın en fazla yağmurunun yağdığı bir yıl oldu ve gerçekten de arsanın her tarafı suyla doldu. Belediyenin bu tavrı ve kanaati bizleri oldukça üzmüştü.

Planımız belediyede görüşülürken, o gün orada bulunan bölge milletvekili Paul Lynch şöyle bir öneride bulundu: "Buraya geçici olarak okul izni verelim. Onlar okulu açsınlar. Daha sonra uygun bir yer bulduklarında okulu oraya taşırlar." Onun bu önerisine hiçbir meclis üyesi karşı çıkmadı ve teklif bu şekilde kabul edildi."

Garip Hoca, "Allah'ın dualarımızı kabul ettiğine inanıyorduk. Bizim aleyhimize lobi yapan şirket aynı yıl iflas etti. Yol okulun arsasından değil yakınından geçti. Yol ile okul arasında bir arsa bulunuyordu. Feza Vakfı daha sonra bu arsayı yerel yönetimden satın aldı ve şu anda otopark olarak kullanıyor."

5.18. Şüle Koleji'nin Temel Atma Töreni

Garip Hoca anlatıyor: "Prestons'da okul inşaatı Feza Vakfı'nın en büyük projesiydi. Resmi temel atma töreninden önce, yönetim kurulu üyeleri ve gönüllüler olarak 1995'in sonlarında arsada toplandık. Önce, resmi temel atmadan önce sembolik olarak dua ile temeli atmak istedik. Yaşım diğer yönetim kurulu üyelerine göre büyük olduğu ve imam olduğum için önce kazma görevini bana verdiler. Bu görevi hak etmediğimi düşündüm; bunu yapabilecek başkaları vardı. Yönetim kurulu üyeleri ısrar edince temelini attım.

Fakat ikinci yıl ana binanın temelini yine benim atmamı istediler. Etrafa baktım ve yönetim kurulu üyesi Tahir'in yedi yaşındaki kuzeni Erdinç'i gördüm. O, bir melek gibi günahsızdı. Bu işe başlamayı benden daha çok hak ediyordu. Ona kazmayı verdim ve "bismillah" diyerek kazmasını istedim; o da temele ilk kazmayı vurdu. Sonrasında beraberce kısa bir dua ettik. Herkes çok heyecanlıydı.

Erdinç daha sonra Süle Koleji'ne kayıt oldu. Annesi vefat edince okulu bıraktı ve Türkiye'ye gitti. İş adamı oldu. 2016'nın ilk gününde İstanbul'da bir yılbaşı resepsiyonunda terör saldırısına uğradı. O sırada oradaydı ama ölü taklidi yaparak kurtuldu. O saldırıda 37 kişi öldü. Kolombiya'da iş yaparken mafya tarafından öldürüldü. Ölüm nedeni hâlâ bir sır. Öldürülmeden önce dayısına mesaj gönderip Sydney'e gelmek ve topluma hizmet etmek istediğini söylemişti. Cenazesinin getirilmesi birkaç gün sürdü. Annesinin yanına defnedildi. Cenaze namazını ben kıldırdım ve gözyaşlarımı tutamadım."

5.19. Yoğun Çalışma ve Bir Yönetim Kurulu Üyesinin Rüyası

Mütevelliden biri anlatıyor: "Arsayı temizledikten sonra iki taşınabilir bina aramaya başladık. Yenileri pahalıydı; yeni taşınabilir binalar yaklaşık 40.000 dolardı. Yeni binaları almaya paramız yoktu, bu yüzden ikinci el olanları araştırmaya mecbur kaldık. Yönetim kurulu üyesi Mikail, bir kiliseye ait olan iki kullanılmış taşınabilir bina buldu. Bu kullanılmış binaları 6000 dolara aldık. Belediyeden geçici onay almak gerektiği için taşınabilir binaları arsa üzerine taşımak ve yerleştirmek biraz zaman aldı. Peyzaj çalışması tamamlandıktan sonra taşınabilir binalar hazır hale geldi."

Ramazan ayıydı ve Avustralya'da yılın en uzun günleriydi. Çoğu yönetim kurulu üyesi hafta sonları oruçlu halde eski taşınabilir binaları boyama, oyun alanı hazırlama ve ana caddeden okula giden yolu yapma gibi işlerde çalışıyordu. Çünkü müteahhitlere ve işçilere ödeme yapacak paramız yoktu. Yönetim kurulu üyesi Serhan'ın küçük bir inşaat şirketi vardı. Serhan, yanında çalışan birkaç işçiyi okulda çalışmaları için getiriyordu. Ayrıca okula önemli miktarda para da bağışladı; sanırım bu, 1995 yılında 10.000 dolardan fazlaydı.

Yönetim kurulu üyeleri, Hacı Rahmi'nin evinde teravih namazından sonra manevi bir program yapmaya karar verdiler. Kitap okuyup özellikle teheccüd gibi nafile namazları kılacaklar, ardından sahura kadar birlikte vakit geçireceklerdi. Teravih namazı saat 11 civarında bitince Serhan dinlenmek için evine gitti.

Serhan bana şöyle dedi: "Eve gittim, yatağa uzandım. O sırada Halit Beyden bir telefon aldım. Beni, arabayla yaklaşık 45 dakika süren Eastlakes'teki Hacı Rahmi'nin evine davet etti. Önceleri gitmek istemedim, çünkü dinlenmek istiyordum; ama Halit Bey, haftalık Ramazan programı için toplanmaya beraberce mütevellide karar verdiklerini söyleyince, hayır diyemedim ve Hacı Rahmi'nin evine gittim. İşçilerle çalışan bir müteahhit olarak erken ayrılmam gerekiyordu. Gece 2 civarında izin isteyip sahur için evime döndüm. Sabah namazından sonra tekrar uyudum. O gece çok ilginç bir rüya gördüm. Rüyamda bir tepeye doğru çıkan bir merdiven vardı ve insanlar tırmanıyordu. Merak ettim ve nereye gittiklerini sordum. 'Hacca gidiyoruz,' diye cevap verdiler. Etkilendim ve kendime, 'Ben de gitmeliyim,' dedim ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Ancak merdivenler kaygandı ve ayaklarım yerden kesildi, düşüp vücudumdan irin aktığını gördüm. Hacca gidememekten ve bu halimden dolayı çok kendimi kötü hissettim, keşke bu durumu görmeden ölseydim diye düşündüm. Bir anda Peygamber Efendimiz rüyamda belirdi. Vücudumdaki irini sildi ve 'Oğlum, şimdi hacca gidebilirsin,' dedi. Gözyaşları içinde uyandım ve o gece bir daha uyuyamadım." Bu tür rüyalar, genelde yönetim kurulu üyelerine ve gönüllülere büyük bir motivasyon kaynağı olurdu.

Bir gün, bir Türk bayan yoldan geçerken, yönetim kurulu üyelerinin güneşin altında oruçlu halde gönüllü çalıştığını gördü. Böyle bir fedakarlığa inanamadı. Eve gider gitmez 20.000 dolarlık bir çek gönderdi. Yoğun çalışırken yönetim kurulu üyeleri de okul inşaatına büyük miktarda bağış yapıyorlardı.

5.20. Baban Nerede

Bağış toplamak için Türkçede "himmet" kelimesini kullanıyorduk. Himmet, aynı zamanda Türkçede bir erkek ismidir. Garip Hoca, "Bir keresinde, oğlumu camiden aldım ve eve bıraktım. Eve bırakmadan önce ona, 'Eğer annen nerede olduğumu sorarsa, ona himmete gittiğimi söyle,' dedim. Bir süre sonra biri evdeki telefonu arar ve beni sorar. Telefonla konuşan yedi yaşındaki oğlum Mehmet arayan kişiye, "Babam evde değil, Himmet amcanın evine gitti," der. Böylece oğlum, bağış anlamına gelen "himmet" kelimesini bir erkek ismi olarak algılayıp karıştırmıştı."

Şule Kolejinin İlk Yılkı Hali (1996)

5.21. En Heyecanlı Gün: Okulun Açılışı

Feza Vakfı yönetim kurulu ve gönüllüleri, açılış günü için hazırlıklarını büyük bir özenle tamamladılar. İki sınıf, küçük bir kütüphane, müdür odası ve sekreterlik odasından oluşan iki prefabrik bina hazırdı. Oyun alanı, küçük bir otopark, çakıllı bir yol ve yeni dikilen ağaçlar ile çiçekler de sahneyi tamamlıyordu.

Bazı tanıtım çabalarına rağmen, okulun bilinirliği sınırlıydı. Yeni bir okul olduğundan dolayı pek tanınmıyordu ve bazı aileler için uzaklık çocuklarını kaydettirme konusunda bir engel teşkil ediyordu. Yönetim kurulu üyeleri ve gönüllüler, tüm engellere rağmen iki hafta süren bir kampanyaya girişerek aileleri bizzat ziyaret etti. Bu fedakarlıkları sonucunda anaokulundan 3. sınıfa kadar toplam 32 öğrenci okula kaydedildi.

Davetiyeler, Başbakan Paul Keating, Muhalefet Lideri John Howard, yerel milletvekilleri, Liverpool Belediye Başkanı, belediye meclis üyeleri, toplum liderleri, veliler ve Türk topluluğu üyelerine kadar geniş bir kitleye gönderildi. Yağmur ihtimaline karşı büyük bir çadır temin edildi. Yaklaşık dört bin kişinin katılımıyla büyük bir kalabalık toplandı.

Yoğun seçim programı nedeniyle Başbakan Keating katılamasa da tebriklerini ileten bir mektup gönderdi. Bu mektup, Werriwa milletvekili Mark

Latham tarafından okundu. Mektupta, Keating'in John Howard ile yapacağı televizyon tartışmasına hazırlanması gerektiği ancak Mark Latham'ın kendisini temsilen orada bulunacağı belirtiliyordu. Muhalefet lideri John Howard da bir temsilci gönderdi ve yönetim kurulu üyelerini telefonla tebrik etti.

Liverpool Belediye Başkanı, yerel milletvekilleri, belediye meclis üyeleri ve farklı geçmişlerden toplum liderleri de katıldı. Avustralya ve Türkiye milli marşları coşkuyla yankılandı. Tüm yönetim kurulu üyeleri ve gönüllüler, harcadıkları çabaların meyvesini görmekten çok mutlu idiler ve Allah'a şükrediyolardı. Resmi açılış töreni büyük bir başarıyla yapıldı.

Kutlamalar sırasında, en yaşlı yönetim kurulu üyesi olan Hacı Rahmi Çetiner'in etraftaki çöpleri mütevazı bir şekilde topladığını fark ettim. Bir gönüllü ise tuvaletlerin temizliğini özenle sağlıyordu. Törenden sonra ikram edilen aperatifler, ortamı bayram havasına çevirdi. Birçok üyenin gözlerinde mutluluk gözyaşları parlıyordu; bu, günün anlam ve önemini derin bir şekilde ifade ediyordu.

Şule Koleji, Şubat 1996'da anaokulundan 3. sınıfa kadar 32 öğrenciyle ilk öğrencilerine kapılarını açtı. Ertesi yıl, kolej anaokulundan 7. sınıfa kadar 282 öğrenci kaydetti. Kolej hızla büyümeye devam etti ve 1999'da Illawarra bölgesine tek sınıflı bir ilkokul açarak eğitim hizmetlerini genişletti. Toplumdan gelen yoğun talep üzerine, 2001 yılında Auburn semtinde bir ilkokul daha açıldı.

Yıllar geçtikçe, kolej'in sunduğu yüksek kalitedeki eğitim, daha geniş topluluğun ilgisini çekti ve farklı geçmişlerden gelen çok sayıda öğrenci ve öğretmenin okula katılımını sağladı. Böylece Süle Koleji, 40'tan fazla milletten 3000'i aşkın öğrencisiyle çok kültürlü bir aile haline geldi. Okulun öğrenci ve öğretmen kadrosundaki bu çeşitlilik, okul yönetim kurulunu okulun ismini toplumun her kesimini kucaklayan bir isimle değiştirme fikrine yöneltti. Toplum ve paydaşlarla uzun süren istişareler sonucunda okulun adı Amity College olarak değiştirildi. "Amity" kelimesi dostluk, huzurlu uyum ve karşılıklı anlayış anlamına gelir ki bu değerler okulun temel ilkelerini ifade etmektedir.

5.22. Müdürün Fedakarlığı

Mütevelliden biri, "Halit Bey doktorasını yapmıştı ve Süle Koleji'nin ilk müdürüydü. Okulun bütçesi kısıtlıydı. İki öğretmen, bir müdür ve gönüllü bir sekreter vardı. Halit Bey, sekiz ay boyunca gönüllü olarak çalıştı. Sekiz ay kadar okuldaki ofisinde bir çekyat üzerinde uyudu çünkü kira ödeyecek

parası yoktu. Ne yazık ki vakıf, kira bedelini karşılayacak durumda değildi. Bir seferinde Halit Bey beni arayarak, iki öğretmenin iki haftalık maaşını ödemek için okulun yeterli parası olmadığını söyledi. Bu amaçla 1000 dolar bağış bulundu. Daha sonra okul, öğrenci ücretlerini topladı ve öğretmenlerin maaşlarını ödeyebildi. İlerleyen yıllarda müdür, Avustralya'daki diğer müdürlerin aldığından çok daha az maaş aldı. Aynı zamanda çalıştığı okula da büyük miktarda bağış yapıyordu. Okul sonrası, hafta sonları ve okul tatillerinde gönüllü olarak ekstra birçok saat çalıştı. Minimum 20 saat fazladan gönüllü olarak çalıştığını tahmin ediyorum. Ayrıca tüm gönüllü faaliyetleri ve okul projelerini yürütüyordu. Müdür, Avustralya'dan ayrılana kadar eski bir araba kullandı çünkü okula çok bağış yapıyordu ve yeni bir araba almak için parası yoktu."

İlk yıl okul gönüllüler tarafından temizlendi. İki otobüs şoförü de gönüllü olarak çalışıyordu. Gönüllü sayısı yaklaşık 45 kişiye ulaştı.

O zamanki Avustralya yasalarına göre, yeni açılan bir okul iki yıl boyunca kendi finansal kaynakları ile eğitimini sürdürmek zorundaydı. Ancak John Howard o yıl seçimleri kazandı ve onun kurduğu hükümet bu kuralı değiştirdi. Yeni okullar kurulduktan hemen sonra federal ve yerel hükümetin finans desteği alabiliyordu, bu da Şüle Koleji yönetimini rahatlattı. Ertesi yıl, öğrenci sayısı 32'den 282'ye yükseldi. Bu denli bir artış muhtemelen Avustralya tarihinde hiç görülmemişti. Hükümet desteği olmadan bu kadar büyük bir öğrenci sayısını kabul etmek mümkün olmazdı.

5.23. Yönetim Kurulu Üyeleri ve Gönüllülerin Fedakarlıkları

Mütevelliden birisi, "Yönetim kurulu üyeleri, ulaşabilecekleri kadar çok kişiye ulaşmaya çalışıyordu. Bir seferinde, Sydney'deki en zengin Türk'ü ziyaret ettiler. Okul projesini anlattık ve maddi yardımda bulunmasını rica ettiler. Zengin kişi onlara birçok kez Auburn Camii'ne 1000 dolar bağışladığını söyledi. Tavsiyeler verdi ama hiçbir maddi destek sağlamadı. Camii'ye bağışladığı paradan tekrar tekrar bahsederken, böyle hayırlı yönetim kurulu üyeleri ve gönüllülerle nasıl bereketlendiğimizi düşündüm. Çünkü üniversite öğrencilerinden biri 3000 dolar bağış yapmıştı. Diğer küçük işyeri sahipleri 10.000-30.000 dolar arasında bağış yapmışlardı."

Garip Hoca anlatıyor: "Bir başka seferde, orta sınıf bir iş insanını ziyaret ettim. Okul projesinden bahsettim. Heyecanla dinledi. Onun yaklaşık 1000 dolar bağışta bulunacağını düşündüm. Ancak 15.000 dolar bağışladı.

Sevincimdem gözyaşlarımı tutamadım. Ertesi yıl 20.000 dolar bağışladı. Yıllarca bu desteği devam etti. Sanırım 2015 yılıydı, bu kişi 80.000 dolar bağışladı."

5.24. Siz Çılgın Olmalısınız

Mütevelliden birisi "Unutmayacağım bir gün, bir yönetim kurulu üyesi ile bir iş insanını ziyarete gitmiştik. Okul projesini anlattık. Dinledi ve bize, "Çılgın olmalısınız. Böyle küçük bir grupla bu kadar büyük bir projeyi nasıl gerçekleştirebileceksiniz?" dedi. Konuşmalarıyla bizi moral olarak çökertti ve bir kuruş bile alamadık. Yönetim kurulu üyesi ve ben çok üzüldük. Moralimizi kaybettik ve böylesine zengin bir insanın nasıl yardım etmediğine inanamadık. Redfern Camii'ne gidip biraz geç bir vakitte akşam namazını kıldık. Namaz sırasında cennet kokusunu hissettim. Allah'a bu nimetleri için şükrettim ve dualarımda O'ndan yardım diledim."

Bu yönetim kurulu üyesi gelirinin yaklaşık %20'sini bağışlardı. O zamandan beri Allah, işini kurmasına yardım etti ve o da eğitim projelerine bağış yapmaya devam etti. Son 30 yılda üç milyon dolardan fazla bağışta bulunduğunu düşünüyorum.

5.25. Meşguliyet Çok ama Şikayet Yok

Her yönetim kurulu üyesi ve gönüllü, gönüllü olarak Hizmet için saatler ayırıyordu. Bazıları minimum otuz saat, bazıları yirmi saat, en azı ise haftada en az on saat gönüllü olarak çalışıyordu. Yardım toplama, bağış toplama, toplumla iyi ilişkiler geliştirme, çalışma grupları aracılığıyla gençleri eğitme, ihtiyaç sahiplerini ziyaret etme ve eyalet dışı seyahat etme gibi işlerde gönüllü olarak çalışıyorlardı.

Mütevelliden biri: "Hepimizin her gün belirli sayıda Kur'an sayfası, cevşen, Peygamber duası okuması, nafile namazı kılması ve evimizi geçindirmek için günlük işlerimizin yanı sıra gönüllü iş yapması gerekiyordu. Bazen kırmızı ışıkta durduğumda cevşenimi okurdum. Böylece 30-40 saniyeyi bile boşa harcamadan cevşenimi okuyarak değerlendirirdim ve sürekli yanımda taşırdım."

5.26.Dert ve Tevafuk

Garip Hoca: "Feza Vakfı araziyi satın almıştı. Vakfın yıl sonuna kadar 400.000 dolar ödemesi gerekiyordu. Bu parayı toplumdan bulmamız gerekiyordu. Ama

nasıl? Neredeyse dokuz yıl imamlık yapmıştım ve Sydney'de çok iyi bir çevre edinmiştim, birçok insan tanıyordum. Yönetim kurulu üyeleri, bağış toplama konusunda benden beklentilere çok yüksekti. Elimden geleni yapıyordum ama alınacak çok yol vardı. Diğer yandan, okulun ilk yılı olması sebebiyle vakıf okulun masraflarını da desteklemek zorundaydı. Birçok kişiyi ziyaret ederdim ama bazen bütün gün boyunca tek bir kuruş bile toplayamazdım. Bazı insanlar bizi hoş karşılamazdı ve bazen bizim moralimizi bozacak sözler sarfederlerdi. Böyle bir günde bir defasında çok üzüldüm ve kendi kendime, "Yeter artık, daha fazla yapamayacağım" dedim. Auburn Camii'ne gittim. Namaz vakti değildi, kimse yoktu. Allah rızası için iki rekat namaz kıldım, Allah'tan yardım diledim ve gözyaşlarımı tutamadım. Sonra Kur'an-ı Kerim'i bismillah deyip rastgele açtım ve okumaya başladım. İlginçtir ki, İbrahim Suresi'ni açtım. Okuduğum ilk sahifede bu ayet adeta bana devam etmem için motive etti: Ayette,"O size her istediğiniz şeyi vermiştir. Eğer Allah'ın nimetlerini saymaya kalkışsanız, sayamazsınız. Doğrusu insan çok zalim, çok nankördür" (14:34).

Bu ayet bana hitap ediyor dedim. Evet, şimdiye kadar Allah'tan birçok şey istedik ve O hep verdi. Fakat Allah'ın bize ve şahsen bana olan nimetlerini saymam mümkün değildi. Gaffar olan Allah'tan affedilmeyi diledim ve okul için bağışçı bulmaya devam ettim."

5.27. Okullar Doguran Hudeybiye Yurdu

Hudeybiye Öğrenci Yurdu, Avustralya'da kurulan ilk müessese olması ve merhum Hoca Efendi'nin temelini atması nedeniyle manevi açıdan önemli bir yere sahiptir. Bu yurtta pek çok öğrenci kalmıştır. Bu araştırmayı yaparken yurtta kalan öğrencilerin bazıları ile görüştüm. Yurtta kaldığı günleri anlatırken ağlayanlar oldu. Geçmiş bölümde de izah edildiği gibi, Peygamberimizin hem orada gönüllü olarak hizmet eden esnafın hem de yurtta kalan öğrencilerin rüyalarında defalarca burayı ziyaret ettiğini tespit ettim. Ayrıca bu yurtta kalanların büyük bir kısmı istikametini korudu. İyi bir Müslüman ve iyi bir vatandaş oldular.

Alim, ilkokulu bitirdikten sonra babası onu yurda kaydeder. Yurtta kısaca şöyle bir program uygulanmaktadır: Yurt müdürü sabah namazından önce yurda gelir ve orada kalan belletmenler ile beraber öğrencileri sabah namazına kaldırır ve namazı kıldırır. Namazdan sonra kısa bir tesbihat yapılır. Daha sonra herkes istirahat için odasına çekilir. Sabah 7.30'da tekrar kalkarlar, kahvaltı yapıp gidecekleri okula hazırlanır ve okula giderler.

Okuldan geldikten sonra kısa bir süre her öğrenci için "free time" dedikleri bir boş zaman vardır. Bu zamanda isteyen duşunu alır, üstünü değiştirir. Daha sonra ikindi namazları cemaatle kılınır ve namazdan sonra tesbihat yapılır. Ayrıca her namazdan sonra kısa bir sohbet yapılır. Namaz tesbihatından sonra Peygamber Efendimizin hayatından veya sahabe hayatından kısa sohbetler yapılır. Daha sonra yurdun arka bahçesinde spor yaparlardı. Mevsime göre değişmesine rağmen bazen önce akşam yemeği yerler, sonra akşam namazı kılarlardı veya eğer kış ise önce akşam namazını kılar, sonra yemek yerlerdi. Yemekten sonra etüt saati vardı. Her öğrenci kendi ev ödevini yapmak için sınıfta toplanır, burada belletmenleri ve yurt müdürü kendilerine ödevlerini yapma konusunda yardımcı olurlardı.

Alim, o günleri çok özlediğini, hatta hayatının en güzel günlerini, aylarını yurtta geçirdiğini anlattı. O günkü hatıralarını anlatırken sanki hayalen o günlere gitti ve gözyaşlarını tutamadı. "Yurt müdürümüz Eren Bey, belletmenlerimiz Yavuz ve Osman bizimle çok yakından ilgilenirdi. Yurt müdürü bazen bize babalık yapar, bazen annemiz gibi olur, bazen de arkadaşımız gibi olur ve bize yardım ederdi. Hemen hemen her gece saat 11'e kadar yurtta kalır, bizimle tek tek ilgilenirdi. Şimdi düşünüyorum, yurt müdürümüz evliydi, daha çocuğu yeni doğmuştu, gidip kendi ailesiyle vakit geçirmesi gerekirken o vaktinin çoğunu bize ayırıyordu. O hepimizi yatırdıktan sonra evine giderdi. Ben şahsen şimdi onları sahabeyi örnek alan kişiler gibi görüyorum. Bize çok emek verdiler, çok yardımcı oldular. Yine boş vakitlerimizde hafta sonları çeşitli spor faaliyetleri yapardık, başımızda bazen müdürümüz, bazen belletmenler olur ve bize rehberlik yaparlardı."

Alim, "Yurtta çok güzel manevi bir hava vardı. Abilerin fedakarlıklarını unutamıyorum. Esnaflardan Ensar, Halis ve merhum Kubilay ve Fahrettin amcalar ve daha başkaları gelirler, yurdu temizlerler, yemeğimizi pişirirler, bizlere yardımcı olurlardı. Bu amcalar saat beşte işten geldikten sonra gelip bunu yaparlardı. Gece geç saatlere kadar kalırlardı. Müdürümüz, belletmenlerimiz hem de esnaf amcalarımız bize halleriyle Peygamberimizi ve onun sahabelerini sevdirdiler. Onların yaptığı fedakarlıkları şimdi düşündüğümde hakikaten çok büyük fedakarlık olduğunu anlıyorum."

Alim, "Yurtta kalan talebelerin büyük bir kısmı Allah ve Peygamberi çok sevdiği, imanını güçlendirdiği ve onların çoğu hala namazında niyazında. Bazıları üniversiteyi bitirdi, bazıları bitirmedi ama iyi bir Müslüman olarak iyi bir vatandaş olarak hayatlarını devam ettiriyorlar. Çoğuyla irtibat halindeyiz,

WhatsApp gruplarımız var, ayrıca Ramazan'da bir araya gelip iftar yapıyoruz. Bazıları başka cemaatlerde de olsalar, politik olarak farklı da düşünseler ama birbirimize karşı sevgi ve muhabbetimiz var."

Alim'e yurtta iken hiç rüya gördün mü diye sorduğumda bana şu cevabı verdi: "Yurttayken abilerle bazen oturup film seyrederdik. Peygamber Efendimizin hayatını anlatan Çağrı filmini de defalarca izlemiştik. Bir gece rüyamda baktım ki yurttaki talebeler ve Hizmetteki abilerimiz dağ başında beyazlar giyinmişler, başlarında imam abimiz var ve o dağın etrafında yürüyorlar. Fakat biz yürürken Çağrı filmindeki Peygamber Efendimizin Mekke'ye girerken çalınan müzik çalıyordu."

Alim, yurt müdürümüz Eren Bey Türkiye'den gelince hiç dinlenmeden hemen o sabah yurtta vazifeye başladı. Hakikaten onun hal ve davranışları ve de namazdan sonra hem onun hem de belletmenlerimizin anlattıkları Peygamber Efendimizin ve sahabe hayatından bölümler hepimizi derinden etkiliyordu. O gün için o yurtta kalan talebelerin çok az bir kısmı hariç hepsi hakikaten istikametini korudu. O az olanlar da yine de istifade ettiler. Fakat aileleri adeta onları başından savmak için getirip yurda vermişlerdi."

Turhan, on üç yaşındayken ailesi onu yurda kaydeder. Kendisi 1995 ile 1998 yılları arasında yurtta kalır. Turhan, "Yurtta bazı zorluklar vardı ama negatif bir şey yoktu. O zaman hem müdürümüzün hem belletmenlerin hem de esnaf amcaların yaptıkları fedakarlıkları unutamuyorum ve bende bir iz bıraktılar. Evde iki tane abim vardı fakat yaş itibariyle benden büyük oldukları için benimle oynamıyorlardı. Onlar ilk nesil olduğu için annem ve babam onlarla biraz sıkıntı yaşadılar. Benimle aynı sıkıntıyı yaşamak istemiyorlardı. Bunun için beni yurda kaydettiler. Yurda geldikten sonra benimle aynı yaşta olan pek çok arkadaş edindim. O zaman yurtta kalan öğrencileri birbirleriyle kardeş ediniyorlardı. Ben de aynı odada ve aynı ranzada yatan Alim ile kardeş oldum. Onunla bu kardeşliğimiz hâlâ güzel bir şekilde devam ediyor. Yurttayken kendi aramızda güzel bir kardeşlik oluşmuştu. Bu kardeşliğin oluşmasında hem müdürümüz hem de belletmenler ve esnaf amcaların önemli rolü oldu. Müdürümüz sabah namazından önce yurda gelir, bizleri namaza kaldırır ve namaz kıldırırdı. Bütün gün ve gece ve hafta sonları bizimle vakit geçirirdi. Aynı şey belletmenlerimiz için de geçerliydi. Onlar bize derslerimiz konusunda yardımcı oluyorlardı. Bu da bizim okullarda başarılı olmamıza vesile oluyordu. Kısacası yurt bize çok şeyler verdi, müdürümüz, belletmenlerimiz ve bize yardım eden esnaf amcalar bizim üzerimizde derin

bir iz bıraktılar. Hatta şunu söyleyebilirim, yurtta kalan öğrenciyle kalmayanlar arasında fark vardı."

Turhan'a yurtta iken herhangi bir rüya gördün mü diye sorduğumda şu cevabı verdi: "Çok defa rüyamda kendimi okyanusta yüzerken görüyordum. Ancak yüzerken yorulmuyordum. Rüyadan uyanınca içimde bir huzur hissediyordum." Yurt ile alakalı kötü bir anı hatırlamayan Turhan, "Bazı zorluklar olurdu ama hep güzel şeyler hatırlıyorum. Kötü bir hatıram yok," dedi. Annesi ona, "Seni o yurda göndermenin meyvelerini şimdi yiyoruz," demiş.

Furkan, ortaokul ikinci sınıftayken yurda kaydolur. Kendisi yedi yaşındayken Avustralya'ya geldiği için ilkokulda dil bilmediğinden zorluklar yaşar. Çevresinde hemen hemen hiç Türk olmadığı için hep İngilizce konuşur. Dil konusunda kendi sınıfındaki diğer insanlara göre daha çok zorluklar yaşayan Furkan, bu durumun kendisine olan özgüvenini yitirmesine sebep olduğunu belirtir. Yurda kaydolduktan sonra, hep kendisi gibi Türkçe bilen arkadaşlar olduğu için kaybettiği özgüvenini tekrar kazanır.

Furkan, o yıllarda esnafın yurda gelip gönüllü çalışmalarını asla unutmuyor. Hâlâ o gün yurda gelip gönüllü çalışan esnafı gördüğünde saygı gösterip onlarla kucaklaşıyor. Ayrıca Furkan için o zamanlar beş vakit namazını kılmak daha kolay oluyordu çünkü herkes yapıyordu. Yurttayken onu en çok üzen şey, çok sevdiği arkadaşı ve aynı zamanda yurtta kalan Halil Kurnaz'ın denizde boğulması oldu. Bir defasında rüyasında onu yurdun üst katında görür. Bakar ki onun ayakları yerden yarım metre yüksekte ve renkli bir cam arkasından ona bakıyor. Furkan, onun bu halinden dolayı biraz korkar ama uyandığında Halil Kurnaz'ı çok özlediğini hisseder. Furkan'ın unutmadığı diğer bir şey de hizmetteki gönüllü bayanların yurda gelip onlara yemek pişirmesiydi. Furkan'a göre, onlar yemekleri pişirdiğinde yemeklerin kalitesi çok artar ve aynı zamanda daha da lezzetli olurdu. Hatta Furkan, "Onlar geldiğinde biz bayram yapıyorduk," diyor.

Furkan'a göre, o zamanki problemlerden biri Türkiye'den gelen müdür ve diğer abilerin Türkiye'deki yurtlarda yapılan hizmetleri aynen uygulamak istemeleriydi. Çünkü kültürel bir farklılık vardı. Avustralya'da büyüyen ve eğitilen çocuklar ile Türkiye'den gelen abiler arasında bu kültür farklılığı bazen problem oluşturuyordu. Müdür Eren Bey de "Eğer bugünkü aklım olsaydı, o günkü yurtta farklı şeyler yapardım," dedi. Yurdun bir idarecisi, yurtta çocuklara öğretilen şeylerin devlet okullarına gidince etkisinin

azaldığını belirtti. Bunu tecrübe edince, kendi okullarımızı kurmanın önemini daha iyi anladık.

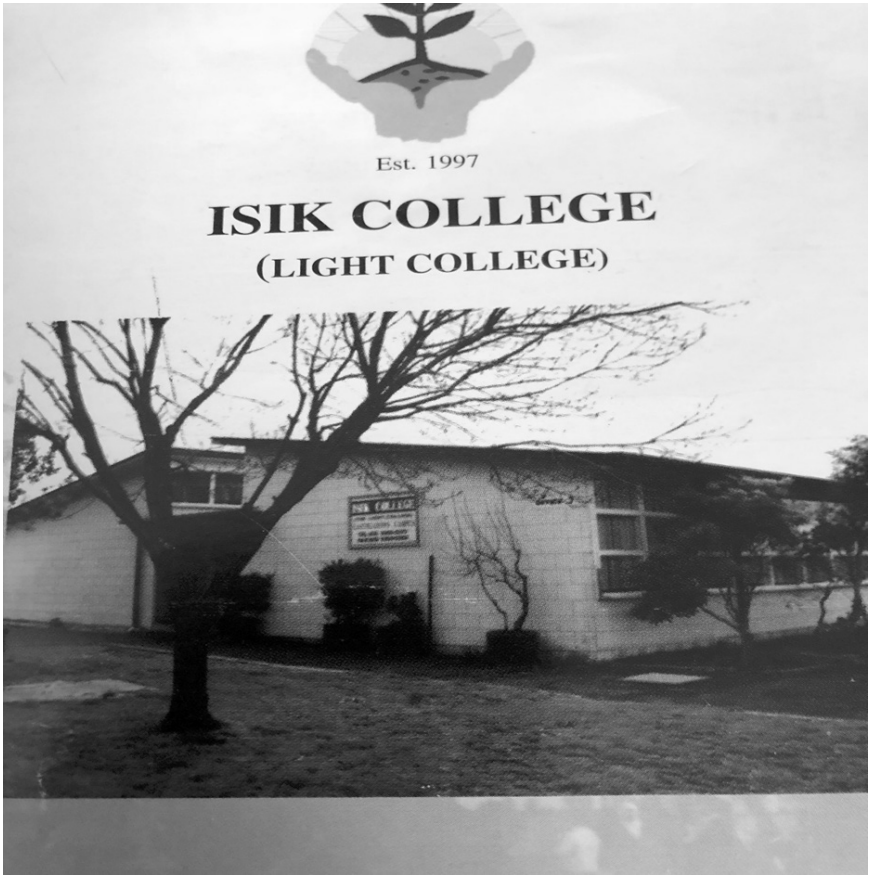

Işık Kolejinin Binası ve Amblemi(1997)

5.28. Melbourne'de İlk Açılan Okul

Selimiye Vakfı, okulu açmak için uygun arsalar ve binalar aramaya başladı. Vakfın elinde çok az para vardı; İbrahim Dellal'a göre, en fazla birkaç bin dolarları vardı. Ancak, öğrenci yurdu açtıkları zaman toplumdan büyük destek gördükleri için okul konusunda daha fazla destek göreceklerini umuyorlardı. Yurt projesi için yapılan bağış yemeğinde, yaklaşık 60-70 kişi doğrudan katkıda bulunmuş veya 90.000 doların üzerinde bir taahhütte bulunmuştu.

Ayrıca, Vakıf üyeleri ve topluluk, yurt binasının hazırlanmasında zaman ve becerilerini ortaya koymuşlardı. Bu yüzden, Selimiye yönetim kurulu üyeleri bir okul açmayı başarıyla gerçekleştireceklerine dair çok ümitvardılar.

Eğitim Bakanlığı aracılığıyla, Victoria'da en fazla Türk ve Müslüman ailenin yaşadığı Eastmeadows'ta bir okul binasının satılık olduğunu öğrendiler. O dönemde kampüs çok eski iki bina ve birkaç portatif bina ve boş araziden müteşekkil idi.. Eğitim Bakanlığı yetkilileri yaklaşık 7 yıldır kullanılmayan bu okulu müteahhitlere satıp bakanlığa bir gelir getirmek istiyorlardı. O zamanki fiyata göre yaklaşık o okulun arsası 2.000.000 dolar değerinde idi. Ancak Green Party milletvekilleri buranın müteahhitlere satılmasına karşı çıktılar ve oranın yeşil alana dahil edilmesinin istediler. Bunun üzerine oku satılmadı. Eğitim Bakanlığı yetkilileri tek çare olarak orayı okul olarak satmak oldu. O haliyle de fiyatı ancak 400.000 dolar ederdi. Selimiye Vakfı yönetim kurulu bu okulu satın almak için teşebbüste bulundular.Okul alanını inceledikten ve fiyatları değerlendirdikten sonra 400.000 dolara satın almayı kabul ettiler. Yapılan pazarlıklar sonucu 50.000 dolar peşin verilecek. Geri kalanıda bir yıl sonra ödenecekti. Ödeme detaylarını içeren sözleşme imzalanmadan önce, İbrahim, Vakfın süreci başlatmaya olan büyük arzusunu göstermek için cebindeki 20 doları verdi. Birkaç gün sonra, yönetim kurulu üyeleri son sözleşmeyi imzalamak için Eğitim Bakanlığına gittiler. İmzaladıktan sonra anahtarları almak için beklediler. Maalesef, hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Bir bürokrat onlara yaklaşıp sözlü bir anlaşma olmasına rağmen Eğitim Kurulu Başkanı'nın okulu satmayı reddettiğini ve doğru prosedürlerin izlenmediğini belirtti. Binanın önce gazetede ilan edilmesi ve ardından en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılması gerektiğini söyledi. İlginç bir şekilde, diğer okullar gerekli ilan yapılmadan satılmıştı. İbrahim, Selimiye Vakfını sevmeyen Türk toplumundan birinin Eğitim Bakanlığına şikayette bulunduğunu düşündü; çünkü vakfın faaliyetlerine karşı çıkan toplumdan bazı kesimler daha önce benzer şeyler yapmıştı.

Vakfın yönetim kurulu almakta üyeleri kararlıydı. Saatlerce ofiste beklediler; bağış toplamak ve topluluğu yeni okulu desteklemeye ikna etmek için gösterdikleri tüm çabalardan sonra geri dönemeyeceklerini belirttiler. Depoziti üzerinde anlaşmaya varılması ardından işlemi son anda tamamlayamayacaklarını öğrenmek, oldukça yanlıştı. Üstelik bazı aileler çocukları için kayıt ettirmek başvurularını bile yapmıştı.

Ofisteki yetkili, taleplerini işleme almak ve satın alma işleminin tamamlanmasına izin vermek için çaba gösterdi. Ancak saatler süren bekleyişten sonra, yetkili, Eğitim Kurulu Başkanının okulu Selimiye Vakfı'na satmama yönünde kesin bir talimat verdiğini belirtti. İbrahim o anı şöyle anlattı: "O anda, tüm umutlarım sanki suya düştü."

Saatlerce beklemekten yorulan yönetim kurulu üyeleri park ettikleri arabalarına doğru yöneldiler. İçlerinden biri, "İbrahim abi, şimdi ne yapacağız?" diye sordu. İbrahim adama dönerek, "Endişelenmeyin. Henüz bitmedi bu iş," dedi. Bir hafta içinde, üyeler bu konuyla ilgili olarak yerel iktidar ve muhalefet partileriyle görüştüler. Yönetim kurulu üyelerinin Eğitim Kurulu'nun ofisinde bir toplantıya katılacaklarına dair haber geldi.

Yönetim kurulu üyeleri umutluydu ve yanlarında İbrahim'in olmasından mutluydular. İbrahim'in İngilizceyi iyi konuştuğunu ve Gümüş Jübile Madalyası aldığı için devlet bürokrasisinde saygı gördüğünü biliyorlardı. Yanlarında okul müdürü olarak görev yapacak Eren Bey ve vakfın muhasebecisi Mehmet Aydınoğlu da vardı. İngilizcesi akıcı olduğu için İbrahim grup adına konuşacaktı.

Vakfın önerisini dinlemek için eğitim bakanlığından beş kişilik bir komite toplanmıştı. İbrahim, şu argümanları öne sürdü: "Toplumumuzda eğitime büyük ihtiyacı olan üçüncü sınıf vatandaşlar var. Kendileri veya çocukları için uygun bir eğitim sağlayamıyorlar. Yerel hükümet, eğitim faaliyetlerimizden haberdar. Federal Göçmenlik Bakanı Nick Bulkos, yurdumuzun açılışına katıldı. Ayrıca bize, bu okulun sözü verildi, bu yüzden o hafta içinde yaklaşık otuz erken kayıt kabul ettik. Topluma, okul açamıyacağız diye kötü bir haber veremem. Bunu yapamam. Bu toplum bize güveniyor. Onlara ne söyleyeceğiz? Toplum üyeleri okulumuz için maddi destek vaat etti. Bazıları anında nakit para bile verdi. Eğer bu okul binasını satın alamazsak, bu vakfımızın itibarına büyük bir darbe olacak ve mali açıdan da bizi büyük ölçüde etkileyecek."

Komite üyeleri sorular sormaya başladılar. Toplum üyelerinin taahhüt ettiği bağış miktarlarını gösteren yazılı belgeleri istediler. Vakfın muhasebecisi gerekli belgeleri sundu. Bağış belgelerini inceledikten sonra komite ikna oldu. Komite başkanı ayağa kalkarak, "Bu okul artık sizin. İnsanlara söz verdiniz, paralarını aldınız ve onlara umut verdiniz. Bu yüzden bu okulu size vermek zorundayız," dedi. Vakfın muhasebecisi, kaporanın tamamını çek ile ödedi, anlaşmayı imzaladı ve okulun anahtarlarını teslim aldı.

Anahtarları teslim almanın getirdiği rahatlama duygusuna rağmen, yönetim kurulu üyeleri hâlâ endişeliydi. Gereksiz gecikme, okulun önümüzdeki döneme hazırlanması için gerekli olan değerli zamanı boşa harcamıştı. Ancak, yöneti kurulu üyeleri açılış tarihini ertelemeyi düşünmüyorlardı. Eyalette okullar gelecek hafta açılacaktı. Cuma günü okulun anhatarlarını teslim almışladı.

İbrahim, "Bu okulu üç gün içinde açacağız. Hepinizi açılışımıza davet ediyoruz," dedi İbrahim. Komite üyeleri şaşkına dönmüştü. İbrahim, yüz ifadelerinden kendisine inanmadıklarını anlayabiliyordu. Okulun acil olarak yenilenmesi gerekiyordu ve bu işin tamamlanması en az üç ay sürerdi, bırakın üç günü. Ancak, yönetim kurulu üyeleri nihayet bir okul binası satın almış olmanın mutluluğuyla, önlerinde duran zorlu görevden korkmuyorlardı.

Yönetim kurulu üyeleri hızlıca ailelerini ve arkadaşlarını topladılar ve 60 kişilik bir ekip oluşturarak, sonraki 78 saati okulda çalışarak geçirdiler. Duvarları boyadılar, pencereleri değiştirdiler, yeni halılar ve masalar satın aldılar, koridorları temizlediler, tesisat ve elektriği kontrol ettiler. Zaman kısıtlı olduğu için geceleri de çalıştılar. Bahçe düzenlenmesi yapıldı.

Okulun ilk müdürü Eren ise şunları hatırladı: "Okulun binasının alınması sürecinde İbrahim Dellal Abi'nin ve Mehmet Aydınoğlu, Ali Abi gibi insanların büyük katkıları oldu. Mehmet Aydınoğlu ve Ali Abi ile beraber aldığımız okulun anahtarlarını almaya gitmiştik. Anahtarları aldığımız gün cuma günüydü ve normal okullar bir sonraki hafta açılacaktı. Eğer geç kalırsak, öğrenci ve öğretmen bulmada zorluklar yaşayacaktık. Kayıt yapanlarda kayıtlarını geri alırlardı. O hafta sonu ve birkaç gün içinde, terk edilmiş bina eğitim yılına hazır hale getirildi. Yediden yetmişe herkes, sınıfların boyasından perdelerine, dışarının peyzajına kadar her şeye el attı. Orada yaşanan fedakarlık gerçekten tarihiydi.

Bu süreçte eğitim başlamış ve çocuklar okullara gitmeye başlamıştı. Mütevelliler ve aileler, çocuklarını bize vermeleri için ikna ediliyordu. Çoğu çocuklarını verdi ama sınıf olarak sadece ilkokul açtığımız için büyük öğrencileri veya yurttaki öğrencileri alamıyorduk. Sadece ilkokul öğrencileri vardı. Hem öğretmen bulmak hem de öğrenci bulmak bu kadar kısa sürede gerçekten kayda değer bir hizmetti.

27 öğrenci ile sene başında eğitime başlamıştık. Bu öğrencileri bulmak için aileleri tek tek ziyaret ettik. Bazen babalar çocuklarını göndermek isterken anneler razı olmuyordu. Bir yıl sonra öğrenci sayımız 150'ye çıktı. O günlerde

aklımda kalan bir şey daha var. Bazıları, bizim neden İslam okulu açmadığımızı soruyordu. "Siz Müslümansınız, neden İslami bir okul açmıyorsunuz?" diye eleştiriyorlardı. Yani, okulun özel bir okul statüsünda olmasını istemiyorlardı. Biz de onlara, okulda din dersleri olacağını ve farklı yollarla dini bilgiler vereceğimizi söyledik. Eğitim başladıktan sonra, zamanla bu durumun faydasını gördüler ve itirazları azaldı. Çünkü o günlerde Melbourne şehrinde birkaç İslam okulu vardı. Okul açılmadan önce yaptığımız faaliyetler sayesinde insanlar bize güveniyor ve başarılı olacağımıza inanıyorlardı.

O yıllarda, hizmet dışında Türk toplumunda gençlere yönelik kamp yapma ve benzer faaliyetler neredeyse yoktu. Bizim bu konudaki çalışmalarımız, toplum için bir örnek oldu. Zamanla bu faaliyetler meyvesini vermeye başladı. Okulumuza ta Dandenong gibi 30-40 km uzak yerlerden bile öğrenciler gelmeye başladı. Otobüslerle öğrenciler okulumuza taşınıyordu."

5.29. Melekler Yardım Etti

Üç gün sonra pazartesi günü, İbrahim tekrar Eğitim Bakanlığı'na giderek okulun açılışı için nihai onayı almak ve okulun açılışa hazır olduğunu bildirmek istedi. İlgili bürokrat şaşkındı ve "Bu imkânsız. O binanın renevasyonu en az üç ay sürer. Üç günde bitiremezsiniz. Kırık camları onardınız mı? 150'den fazla pencere var," dedi. İbrahim, "Evet," diye yanıtladı.

"Kırık kapıları tamir ettiniz mi?" diye sordu. İbrahim tekrar "Evet," diye yanıtladı.

"Ya duvarların tamamını boyamak? Onu yaptınız mı?" İbrahim gülümseyerek, "O da yapıldı," dedi.

Yöneticinin her olumlu cevaba karşı gözleri daha da büyüdü. "Halıları ne yaptınız? Onları değiştirdiniz mi?" diye sordu. İbrahim sakince, "Evet, değiştirdik," dedi.

"Binanın dışı, bahçesi? Onları da temizlediniz mi?" "Evet."

"Masaları, sandalyeleri ve dolapları da aldığınızı söylemeyin sakın?" İbrahim gülerek, "Onları da hallettik," dedi.

İdareci buna inanmada çok zorlandı. "Bu imkânsız. Bunu nasıl yaptınız? İmkânsız," dedi. Selimiye Vakfı'nın genelde olduğu gibi bir müteahhit bulmak için ilan verip önce bir sözleşme yapmasını, binanın renevasyonu için gerekli paranın toplamasını ve alınacak kararları kurul toplantılarında onaylatmasını bekliyordu ki bu süreç en az üç ay sürerdi.

İbrahim'in kendinden emin tavrını görünce, "Sizin çalışma hızınız insan üstü. Size yardım eden biri var mıydı?" diye sordu. İbrahim iftiharla, "Evet, başkaları da vardı," dedi. Yönetici, "Kim yardım etti?" diye sordu.

İbrahim, "Melekler," diye yanıtladı. Yönetici şaşırdı. "Ciddi misiniz?" dedi. İbrahim, "Ee, siz kendiniz söylediniz, insanların yapamayacağını," diye cevap verdi.

Yönetici, "Bana tarihteki Türkleri (Osmanlıları) hatırlatıyorsunuz," dedi. İbrahim onu daha da meraklandırarak, "Anlamadım ne demek istediniz?" diye sordu. Yönetici ona şöyle dedi: "Büyüklerimiz derdi ki, 'Osmanlılar bir şeyi yapacaklarını söylediklerinde, mutlaka yaparlardı.' Siz bir şey yapacağınızı söylediniz, iki şey yaptınız. Tebrik ederim. Görüyorum ki atalarınızı bile geçtiniz."[123]

5.30. Işık Kolejinin Açılışı

Yerel iktidar ve muhalefet partisi üyeleri açılışa davet edildi. Okul, 17 Şubat 1997'de müdür Eren, müdür yardımcısı Hülya, iki öğretmen ve 27 öğrenci ile açıldı. Okula Işık Koleji adı verildi. Kurucuların amacı, insanlığa hizmete adanmış "Altın Nesil"i yetiştirmekti.

İbrahim şunları belirtti: "İlk iki yıl boyunca, ofisimde telefon bile olmamasına rağmen, Selimiye Vakfı veya okulun ihtiyaç duyduğu her işi yaptım. İlk yıl, öğretmenlerin maaşlarını karşılamakta zorlandık. Müdür Eren Bey, hak ettiği maaşın yarısından daha az alıyordu. Okulun bütün temizlik ve inşaat işleri yönetim kurulu üyeleri ve diğer üyeler tarafından gönüllü olarak yapıldı."

5.31. Okulda Çalışanlara Yarım Maaş

İbrahim, "Kırtasiye malzemesi almak için bile paramız yoktu. Yönetim kurulu üyeleri arasında en çok çalışanlardan biri de Mehmet Aydınoğlu'ydu. Ondan bize para bulmasını istedim ve talebimize karşılık olarak 1000 dolar buldu. Diğer ihtiyaçlar da kredilerle alındı. Yönetim kurulu üyeleri gibi, burada adını anmadığım onlarca kahraman vardı; zamanlarını, paralarını ve dualarını hayalimizi gerçekleştirmek için adayan isminin olmasını istemeyen kimselerdi. Onların herbirisi okula çok katkılar sağladı. Onları asla unutamam."

123 Daha fazla bili içiç bakınız Salih Yucel, The Struggle of İbrahim: Biography of an Australian Muslim, Tugrah Books, New Jersey, 2010.

İlk yılın sonunda okulda 64 öğrenci vardı. Bu ilk yılda yalnızca ilkokul çağındaki öğrenciler (hazırlık – 5. sınıf) eğitim gördü. İkinci yılda ise öğrenci sayısında büyük bir artış yaşandı. Okula 286 çocuk kaydoldu ve 6, 7 ve 8. sınıflar eklendi. Üçüncü yılın sonunda ise öğrenci sayısı 460'a ulaştı. Halihazıraki binalar kafi gelmediği için taşınabilir binalar kiralandı.

İbrahim'e öğrenci sayısındaki bu yüksek artışın sırrını sorduğumda, o gülümseyerek şöyle dedi: "Okulda çalışan herkes, müdürden temizlik görevlisine ve gönüllülere kadar, gece gündüz çalıştı. Öğretmenlerden bazıları sadece mesai saatlerinde değil, mesai sonrası ve hafta sonları da içtenlikle gönüllü olarak çalıştı. Okulun başarısının sırrı budur. Bu kahramanlardan isimlerini yazmak isteseniz, büyük bir ihtimalle hayır derler ve isimsiz kahraman olarak kalmak isterler." İbrahim haklı idi. Bazı kimseler özellikle bazı bayanlar bu araştırmayı yaparken sadece Allah bilsin dediler ve konuşmak istemediler.

5.32. Dandenong Kampüsünün Açılması

Işık Koleji, Melbourne çevresindeki çeşitli semtlerden Türklerin ilgisini çekmeye başlamıştı. 1998'den itibaren, Melbourne'un güneydoğusunda bulunan Dandenong semtinde yaşayan bazı Türk veliler, çocuklarını Işık Koleji'ne kaydettirmeye başladılar ve trafiğin yoğun olduğu saatlerde bu öğrenciler 40-50 km'lik bir yolculuk yaparak okula gelebiliyorlardı. Günde iki saatleri yolda geçiyordu.Bu, elbette, çocuklar için çok zor idi. Dandenong'daki veliler sık sık Selimiye Vakfı'nın yönetim kurulu üyelerine, "Neden burada, Dandenong'da da bir şube açmıyorsunuz? Burada da büyük bir ihtiyaç var," diye soruyorlardı.

Mütevelli de bazı itirazlara rağmen, Dandenong' da arsa veya okul binasını aramak için bir komite kuruldu. Aylarca süren yönetim kurulu toplantılarında yeni bir kampüs açma konusu tartışıldı. Hem mali kaygılar vardı hem de yeterli sayıda öğrenci bulunamıyacağı ve deneyimli öğretmenlerin bulunamayacağı korkusu hakimdi. İtirazlar, daha ziyade Selimiye Vakfı'nın gerekli finansal kaynaklara sahip olmadığı gerekçesiyle olmuştu.

Komite, Dandenong'un Keysborough semtinde on dönümlük bir tarım arazisinin satışa sunulduğunu öğrendi; ancak birkaç sorun vardı. İlk olarak, arazi yarım milyon dolar değerindeydi. Bu da Selimiye Vakfı'nın harcamayı planladığı miktarın çok üzerindeydi. İkincisi, tarım arazisi idi ve çok çekici görünmüyordu. Ayrıca, arazi yalnızca tarım amaçlı kullanım için tahsis

edilmişti ve Selimiye Vakfı'nın, yerel belediyeden kullanım amacını değiştirme yani okul yapılması için başvurusunda bulunması gerekecekti. İzin almak zaman alırdı.

Selimiye Vakfı'nın kordinatörü Cemal, yönetim kurulunu satın alma işlemine devam etmeye ikna etti ve bahsedilen engellerin aşılabileceğine inandırdı. Cemal, "Dandenong'daki Türk toplumuna güveniyordum. Bize destek olacaklarına inanıyordum," dedi. Cemal'in sözlerinin kalplerine dokunduğunu fark eden İbrahim, yönetim kurulu üyelerine asıl hedeflerinin Türk çocuklarına kaliteli eğitim vermek ve ahlaki değerler kazandırmak olduğunu hatırlattı. Bu nedenle amaçları, Türk çocuklarının Avustralya'nın iyi vatandaşları olmalarını sağlamaktı. Yönetim kurulu üyelerine, yerel belediyeden gerekli onayları almak gibi yasal konuları kendisinin halledeceğini bildirdi.

Dandenong Selimiye yönetim kurulu üyelerinin ve Dandenong'daki Türk toplumunun yardımıyla vakıf, birçok bağış toplama etkinliği ve müzayede düzenledi. Okulu destekleyen insanlar, garaj satışları ve ev yapımı yiyecek satışları yoluyla para topladılar. Vakıf, bankalardan kredi ve federal ve eyalet hükümetinin hibeleri için başvuruda bulundu. İki yılın sonunda, Türk toplumu araziyi satın almak için ilk deposit miktarını toplamayı başardı, ancak kalan ödemeleri yapmak için bağış toplama faaliyetlerine devam edildi.

Hâlâ imar değişikliği sorunu çözülmemişti. İbrahim, vakfın bir diğer yönetim kurulu üyesi Faruk ile birlikte defalarca belediyeye gitti. İlgili bürokratlarla görüştüler, ancak imar sorununu çözemiyorlardı. Daha sonra öğrendiler ki bazı müteahhitler konut inşa edebilmek için bölgenin imar durumunu değiştirmek istiyordu. İlgililerle defalarca yapılan toplantılardan sonra, İbrahim ve Faruk nihayet belediyeyi imar durumunu değiştirmeye ikna etti. Faruk, "Şanslıydık. Okul arazisinin çevresindeki alan tarım bölgesinden konut bölgesine dönüştürüldü," diye hatırlıyor. Bu ise arsanın üç ay zarfında değerini üç kat artırdı.

İmar durumu değişikliği onaylandıktan sonra, o bölgedeki Türkler gereken desteği sağladı. İlk olarak tüm çabalarını bağış toplamaya odakladılar. Arazi satın alınmıştı, ancak ortada bina, mobilya ve eğitim için gerekli olan hiç bir şey yoktu. Yönetim kurulu üyeleri yeni binalar inşa etmek için banka kredisi beklememeye karar verdiler ve taşınabilir binalar satın almayı seçtiler. Yönetim kurulu üyeleri binaları temizlemeye, çevre düzenlemesine yardım etmeye, gerekli elektrik ve su tesisatını kurmaya, işçilere yemek sağlamaya

ve çocuklarını okula kaydettirmek isteyen aileleri bulmaya destek oldular. Aslında, bu işlerin çoğu gönüllüler tarafından tamamlandı.

Faruk "Ortak çalışmalara hayran kaldım. Herkes gün boyunca o kadar çok çalışıyordu ki bazıları uzun iş saatlerinden sonra yardım etmeye geliyor, diğerleri gece boyunca ve hafta sonları çalışıyordu," dedi. İbrahim'in bahsettiği bu fedekar kişiler arasında Dandenong kampüsünün ilk müdürü Şaban, yönetim kurulu üyelerinden en az yirmi kişi vardı.

Ocak 2001'de, Işık Koleji Dandenong kampüsü 30 öğrenci, iki öğretmen ve bir müdür ile açıldı. Başlangıçta, ilkokul çağındaki çocuklar Işık Koleji'ne devam ediyordu. 2008 yılında, okul ilk mezunlarını verdi ve mezunlar arasında, okul açıldığından beri orada eğitim gören öğrenciler de vardı. Mezun olan 20 öğrenciden 18'i Victoria'daki üniversitelere kabul edilmişti. İlk mezuniyet töreninde, İbrahim, mezun olan öğrencinin ailelerinin önünde gözyaşlarına hakim olamadı. Yönetim kurulunun rüyası gerçekleşmişti. İbrahim, "Dünyanın en mutlu insanıyım," diye düşündü. Törene katılan toplum liderlerine, ebeveynlere ve arkadaşlara bir göz attı ve gözlerindeki mutluluğu gördü. "Herkes, bu okulu açmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu ancak zoru başardık ve yıllar boyunca birlikte acıları ve sevinçleri yaşadık. Bu mezunlarımız ile iftihar ediyoruz," dedi.

Gelecek bölümde, Avusturalya'nın Adelaide, Perth ve Brisbane şehirlerinde ihlas ile atılan, çile, ızdırap ve gözyaşları ile yoğurulan tohumların nasıl yeşerdiğini okuyacaksınız.

6. BÖLÜM:

ADELAIDE, PERTH VE BRİSBANE' DE YEŞEREN TOHUMLAR

Bu bölümde Adelaide, Perth ve Brisbane şehirlerinde Hizmet gönüllülerin ilk yıllarda yaptıkları faaliyetleri, fedakarlıkları ve Cenab-ı Allah'ın nasıl inayet ettiğini okuyacaksınız. Bu konuda Hizmet gönüllülerini dinleyince onlar da Cenabı Allah'ın inayetini ifade ettiler. Fakat yaptığım araştırmaya göre arkadaşlar sayıları az iken aralarında daha çok uhuvvet var bu aynı zamanda daha samimi oluyorlar. Bediüzzaman, "Evet, velâyetin kerâmeti olduğu gibi, niyet-i hâlisanın dahi kerâmeti vardır. Samimiyetin dahi kerâmeti vardır. Bahusus, lillâh için olan bir uhuvvet dairesindeki kardeşlerin içinde ciddî, samimî tesânüdün çok kerâmetleri olabilir. Hatta şöyle bir cemaatin şahs-ı mânevîsi bir veliyy-i kâmil hükmüne geçebilir, inâyâta mazhar olur" der. Hoca Efendi, "hakiki uhuvvet en makbul manevi bir duadır" buyurur. Hizmet gönüllüleri arasındaki uhuvvet Cenab-ı Allah'ın inayetine vesile olmuş.

Hoca Efendi Melbourne'de kampta iken Mus'ab'a "Canberra'ya gidebilir misiniz" diye sorar. Mus'ab kabul eder. Daha sonra, o gün için kampa katılan ve Adelaide'in en büyük camisinde imamlık yapan Selim Hoca, Aborijinlerle ilgili değişik bilgileri ve tecrübelerini Hoca Efendiye arz eder. O, Afganlı devecilerin Avustralya toplumuna yaptığı katkıları ve daha sonra onların nesillerinin nasıl asimile olduğunu anlatır. Bu konuyla ilgili başından geçen çok ilginç hadiseleri de nakleder. Çünkü Selim Hoca sadece Adelaide şehrinde kalmamış, şehir dışındaki küçük büyük yerleşim yerlerini de ziyaret etmişti. Bu ziyaretlerde Afgan devecilerinin torunlarıyla karşılaşmış ve onların tamamen asimile olduklarını tespit etmiş. Ayrıca Afgan devecilerinin yerli halk olan Aborijinlerle evlendiğini ve bunların çocuklarının da çok yardıma muhtaç olduğunu anlatır. Onun bu bilgileri paylaşması Hoca Efendi'nin rikkatine dokunur ve Mus'ab'a Adelaide gitmenin daha önemli olduğunu ve oraya gider misin diye teklif eder.

Hoca Efendi Türkiye'ye döndükten sonra Avustralya'ya yeni gelen ilk idareci arkadaş biraz kalıp "yapamayacağım" der ve geri döner. Daha sonra gelen idareciler ile Avustralya'da olanlar arasında da bazı sıkıntılar olur, frekans uyuşmazlığı yaşanır. Kur'an'da "...Aslında hoşlanmadığınız bir şey, belki de sizin için hayırlıdır..." (Bakara: 216) buyurulur. Hizmet gönüllüleri arasındaki bu sıkıntı hayra tebeddül etmiş. Mus'ab ve ailesinin Adelaide şehrine göçmesi ile beraber orada güzel hizmetlerin temeli atılmış. Zaten Hoca Efendi de Mus'ab'ın Adelaide'a gitmesini arzu etmişti. Onun bu arzusu bir dua hükmüne geçmiş.

Mus'ab ailesiyle beraber Adelaide'a hicret eder. Fakat oralarda çok az Türk vardır. Ancak Pakistanlı, Bangladeşli, Hindistanlı gibi başka milletlerden entellektüel Müslümanlar mevcuttu. Mus'ab Adelaide'a gittikten sonra çeşitli ziyaretler yapar. Daha sonraları Halis de Melbourne şehrinden Adelaide'a göçer. İlk olarak bir dershane açmaya karar verirler. O esnada Melbourne şehrinde eşinden boşanan Mustafa isminde bir arkadaş da Adelaide'a gelir ve Mus'ab onu dershaneye yerleştirir. Dershanede hafta sonları üç beş insanla sohbet yapmaya başlarlar. Mus'ab ayrıca Güney Avustralya'daki Adelaide şehrine çok uzak olmayan Renmark, Murray Bridge ve Port Augusta gibi yerlere de ara sıra gider, ziyaretler ve sohbetler yapar. Zaman zaman Mildura'ya da gider ve orada da sohbetler yapar. Mus'ab'a arkadaşlık yapan Halis ise, "İkimiz haftada bir 250 km uzaklıkta Renmark kasabasına sohbete giderdik. Adelaide yakın Marissa kasabasına her hafta Türklere sohbet etmek için beraber giderdik" der.

Bir defasında Selim Hoca Mus'ab'ı arar ve der ki, "Caminin telefonuna Port Augusta'dan Danny adında birisi mesaj bırakmış ve İslamiyeti araştırıyormuş ve aynı zamanda kendisi bu konuda gelip biriyle konuşmak istediğini belirtmiş." Selim Hoca Danny'i Mus'ab'a havale eder. Selim Hoca, Mus'ab ve Danny cuma namazından sonra buluşurlar. Selim Hoca kısa bir konuşma yapar ve kendisi çok meşgul olduğundan ona Mus'ab'ın yardımcı olacağını ifade eder. Mus'ab Danny'i eve getirir ve beraber yemek yerler. Danny başından geçen olayları A'dan Z'ye anlatır ve İslamiyete nasıl merak duyduğunu da izah eder.

6.1. Kur'an Rahatlatıyor

Danny, kendisinin önce mafyatik işlere bulaştığını söyler. O zamanlarda sigara ticareti yapmaktadır. Bunun için yerleşim merkezlerinin merkezi yerlerine makineler koydurur. İnsanlar bu makinelerden para koyarak sigara alırlardı. Danny, bir defasında Port Augusta'daki makineyi gece saatlerinde boşaltırken beş altı Aborijin tarafından saldırıya uğrar ve öldüresiye dövülür, parasını da alırlar. Danny, hastanede çok uzun süre kalır. Hastaneden çıktıktan sonra da travmaları devam eder. Sık sık psikologa gider. Psikolog, kendisine farklı hobiler yapmasını tavsiye eder. Danny, değişik hobiler dener. Sonra bir arkadaşı onu ziyaret ederek bir kitap verir ve "Bu kitabı oku, rahatlarsın" der. Danny, kitaba bakmadan onu evindeki kitaplığa yerleştirir.

Bir gece gözüne uyku girmez ve kalkıp bir şeyler yapmak ister. O anda kitaplığa koyduğu arkadaşının verdiği kitap gözüne çarpar. Danny, o kitabı

alır ve okumaya başlar. Meğer o kitap, Kur'an'ın İngilizce tercümesiymiş. Danny, Kur'an'ın İngilizce tercümesini okurken rahatladığını hisseder. Panik ataklarının azaldığını fark eder. Bunun üzerine İslamiyeti öğrenme merakı ortaya çıkar. O gün için sarı sayfalardan Adelaide şehrindeki Marion camisinin telefonunu bulur ve oraya mesaj bırakır.

Kur'an'ın "Biz Kur'an'ı mü'minlere şifa ve rahmet olarak indiriyoruz" (İsra:82) ayeti ile ilgili araştırma yapan pek çok alim ve psikolog, Kur'an'ı okuyana ve dinleyene huzur verdiğini bilimsel olarak ispat etmişlerdir. Çünkü Kur'an insanın bütün duygularına hitap eder.

Bu tanışmadan sonra Danny Müslüman olur ve Mus'ab ona namaz kılmayı öğretir. Artık hemen hemen her cuma günü görüşürler. Danny aynı zamanda çok pahalı olan güvercin işine girer. Danny, bu güvercinleri Avrupa'dan getirtir. Bunların özelliği, nereye bırakırsanız bırakın, kendi yuvalarına dönerler. Zamanında Hitler, bu tür güvercinleri istihbarat dahil değişik faaliyetlerde kullanmış. Danny'nin yirmili yaşlarında bir de oğlu vardı. Kendisi gece kulüplerinde orkestrayla beraber gitar çalardı. Oğlu da babasının yanına ve Mus'ab ile görüşmeye başladı. Bir defasında "Ben de sizin gibi namaz kılmak istiyorum" dedi ve Müslüman olup namaz kılmaya başladı.

6.2. Adelaide'da İlk Müessese

Mus'ab, Danny'e kendi ve arkadaşlarının yaptıklarını anlatır. Gayelerinin gençliğe sahip çıkmak, onların iyi bir vatandaş olmalarını sağlamak ve kötü alışkanlıklardan korumak için faaliyetler yaptıklarını belirtir. Fakat bunu daha iyi yapmak için müesseselere ihtiyaç olduğunu ve özellikle bir yurt olursa daha iyi hizmet edebileceklerini ifade eder. Danny, bu konuda yardımcı olacağını beyan eder. Daha sonra Port Augusta'ya döndükten sonra telefonla değişik yerleri arar ve fakirler için kurulan hükümet evlerini idare eden idareciye ulaşır ve ondan bir randevu alır. Mus'ab ile beraber fakirler için yapılan hükümet evlerinin başındaki kişi ile görüşmeye giderler. Mus'ab, Danny'e "Benim İngilizcem yeterli değil, sen bizim maksadımızı biliyorsun. Konuyu sız anlatın hem de daha iyi anlatırsınız" der.

Danny, durumu idareciye anlatır ve kendilerinin bir yurt açmak istediklerini, mümkünse hükümetin uygun binalarından birinin bu konuda kendilerine tahsis edilmesini talep eder. Mus'ab, "İdareci çok oralı olmadı ve bize 'Size tahsis edecek bir binam yok' dedi. Ve bize 'Benim başka işlerim var, randevum var' deyip müsade istedi. Ayağa kalkınca, Mus'ab kendisine 'Sizin

genç yaşlarda çocuğunuz var mı?' diye sordu. O idareci 'Var' dedi. 'Bana bu soruyu neden sordun?' dedi. Ben de ona 'Siz iyi bir insansınız. Eğer biz bu göçmen gençler ile ilgilenmezsek ve problemli çocuklara yardımcı olmazsak kötü bir insan olurlar. Bunlar bir gün sizin çocuğu da etkileseler ve onu da yoldan çıkarsalar ne düşünürsünüz?' dedim. Bunun üzerine idareci bizi tekrar oturttu ve bana 'Sen konuş' dedi. Sonra bana 'Siz kimsiniz, necisiniz, ne işler yapıyorsunuz, bu konuda bana geniş bir bilgi verir misiniz?' diye sordu.

Ben de yaptıklarımızı ve yapmayı düşündüğümüz şeyleri ona izah ettim. Eğer biz bu gençleri rehabilite etmezsek, bunlar gelecekte çok büyük problem olacaklar. Eğer biz bu genç insanlarla ilgilenmezsek, bunlar sokağa düşecek ve sadece kendilerini değil toplumu da rahatsız edecekler. Bu aynı zamanda hem Avustralya hem de mevcut olan sisteme problem olacaklar. Sizin kızınızı ve oğlunuzu kendilerine benzetmeye çalışacaklar. Siz böyle bir şey düşünür müsünüz veya kabul eder misiniz? Biz gönüllü bir kuruluş olarak bu tür gençlere yardım etmek istiyoruz, onların sokağa düşmesine engel olmak için gayret ediyoruz. Ve sizin idare ettiğiniz bu kuruluşun bize yardımcı olacağını tahmin ediyorduk" dedim.

Mus'ab, "O hükümet evlerinin başındaki idareci bize 'Sizin bu projeniz ilginç bir proje. Şu an elimde bir şey yok ama araştırayım ve size döneceğim' dedi. Ve hakikaten yaklaşık 10 gün sonra beni aradı ve şunları söyledi: 1880'li yıllarda zengin bir işadamı, şehir merkezine çok yakın Unley semtinde bulunan büyük evini kimsesiz çocuklara sahip çıkılması için eyalet hükümetine hibe etmiş. Burayı belli bir zaman kiliseler işletmiş fakat altı ay önce onlar da burayı ihtiyaç kalmadığı için terk etmişler.

Sonra o idareci bana, 'Bunu size vermek istiyorum ama şahıslara verememe. Sizin resmi bir vakfınız var mı?' dedi. Mus'ab da 'Hayır yok ama hemen kurarız' der. Mus'ab'ın anlattığına göre, Pakistan kökenli emekli bir öğretmen olan Nuri Bey, bu vakfın kurulmasında kendisine çok yardımcı olmuş. Nuri Bey hem öğretmenlik, hem de idarecilik yapmış ve gençlerin problemlerine vakıf bir insandı. O, 'Vakfa öyle bir isim bulalım ki herkesi kapsayıcı olsun' demiş ve sonra Multi Cultural Youth Education Support Services (Çok Kültürlü Gençlik Eğitim Destek Hizmetleri) isminde karar kılmışlar ve vakfı kurmuşlar. Durumu hükümet evlerinin başındaki kişiye bildirmişler. Tabii ki bu kuruluşun yönetiminde farklı milletlerden kişilerden oluşturulmuş çünkü adı 'Çok Kültürlü Gençlik Eğitim Destek Hizmetleri' olduğu için öyle olması gerektirmiş."

Hükümet evlerinin başındaki idareci, Unley semtindeki bu binayı az bir paraya kiraya vermek için çok uğraşmış. Hem ilgili bakanlıkları ikna etmiş hem de eyalet Eğitim Bakanı ile danışmanından randevu almış. Mus'ab ve arkadaşları gidip projelerini ve ne yapmak istediklerini onlara arz etmişler. Netice itibariyle bu tarihi binayı devralmışlar. Çok ilginçtir ki kilise burayı terk ettikten sonra eyalet hükümeti burayı renevasyon yapmış. 17 tane büyük odası ve arkasında da bir tane ev var. İdareci, bu tarihi binayı kiraya vermek için Mus'ab Bey'in evine gelir. Anlaşmaya göre vakıf, hükümete haftalık 255 dolar ödeyecek. Geri kalanı da eyalet hükümeti destek olacak. O zaman orada belki her odanın kirası 150 dolardı.

Adeliade da ilk Müessese : Kiralık Yurt Binası

6.3. Anne Nasihatı: Oğlum Müslümanlara Yardımcı Ol

Mus'ab, bu görüşmelerde mümkün mertebe İslami kimliğini ortaya koymak istemez. Fakat o idareci, Mus'ab'a "Birisi seni gözetliyor, bunu biliyor musun?" diye sorar. Mus'ab da "Evet, sadece beni değil herkesi gözetliyor" der. Meğer bundan kasıt Allah imiş. Sonra o idareci, "Sana niçin yardım ettiğimi biliyor musun?" diye sorar. Mus'ab, "Hayır" der. İdareci, "Çölün ortasında olan Port

Piri kasabasında doğdum ve büyüdüm. Benim ailem orada şarküteri şeklinde bir iş yeri vardı. Afganlı deveciler malzeme taşırken bizim iş yerinin önündeki parkta konaklarlardı. O günkü Müslüman deveciler çok iyi insanlardı, bana çikolata alırlardı ve iyilik yaparlardı. Annem de bana 'Oğlum, bunlar çok iyi insanlar ve bunlar Müslüman. Eğer bir gün yüksek bir yerlere gelirsen sen de Afganlara veya onların çocuklarına yardım et' dedi. İşte ben bugün annemin vasiyetini yerine getiriyorum. Sizin Müslüman olduğunuzu anladım. Onun için size yardım etmeye çalıştım" der. Böylece o binanın kontratı imzalanır ve yurt faaliyetleri başlar.

6.4.Bejah Derviş'in Torunu İle Tanışma

Güney Avustralya'da Afganlı devecilerin torunları senede bir defa bir araya gelirlerdi. Mus'ab ve Selim Hoca, bunlarla tanışmak için onların toplandığı yere giderler. Mus'ab, Güney Avustralya'da bulunan Afganlı devecilerin torunları ile tanışır. Bunlardan biri de Bejah Derviş'in torunu idi. Mus'ab onunla tanışmak ister. Mus'ab, "Kendisi 90 yaşında idi. Selam verdim, hiç oralı olmadı, Avustralyalı gibi konuştu gitti. Ben dedim ki biz sizinle akraba olabiliriz. Sizin atalarınız Avustralya'ya gelmiş, benim atalarım da Afganistan'dan Türkiye'ye gitmiş. Tipim de benzediği için kadın bir anda değişti. Sonra 'La ilahe illallah Muhammeden Resulullah' dedi, geldi sarıldı ve ağladı. Beni aldı bir kenara çekti ve dedi ki 'Bak, biz çok çile çektik. Müslüman olduğumuz için bu ülkede bize yapmadıklarını bırakmadılar. Bundan dolayı siz kimsiniz? Necisiniz, ilk defa görüyorum. Tereddüt ettiğim için soğuk karşıladım. Ama sizin sözlerinizden sonra birden içimde bir sıcaklık oldu.' Yaşlı kadın, başından geçenleri, yaşadıkları zorlukları, bugünün şartlarına rağmen nasıl ayrımcılığa uğradıklarını ve zor bir hayat yaşadıklarını kısaca anlattı. Dedesi Bejah Derviş'ten bahsetti. Onun nasıl güzel bir insan olduğunu, ahlaklı biri olduğunu anlattı."

Mus'ab ve Selim Hoca, Afganlı devecilerle evlenmiş bulunan Aborjinlerin torunlarıyla tanışırlar. Onlarla iyi bir ilişki içine girerler. Fakat hassas bir konu olduğu için devlet yetkilileri onların bu ilişkilerini çok hoş karşılamaz. Mus'ab ve arkadaşları da bundan dolayı onlarla yakın ilişkilerini sürdüremezler.

Afganlı deveciler, Avustralya'nın keşfedilmesinde, demir yollarının yapılmasında, telgraf hatlarının döşenmesinde ve pek çok maden yataklarına ulaşılmasında çok önemli rol oynamışlardır. Hatta bazı Avustralyalı tarihçilere göre, eğer Afganlı deveciler olmasaydı, Avustralya'nın iç taraflarının keşfi

belki 50 sene sonra olacaktı. Bundan dolayıdır ki Avustralya hükümeti, Afgan devecilerini hayırla yad eder. Hatta Bejah Derviş 1957'de öldüğü zaman onun için devlet töreni yaparlar.

6.5.Dürüst Belediye Başkanı

Adelaide şehrindeki yurdun tam karşısında belediye binası vardı. O sırada seçimler vardı. Mus'ab ve arkadaşları, belediye başkanlığı seçimlerinde bir profesörü destekledi̇ler. Kendisine seçim kampanyalarında kullanılmak üzere Multi Cultural Youth Education Support Services Vakfı olarak beş yüz dolarlık bir çek verdiler. Ayrıca onun hazırladığı broşürleri arkadaşlarla beraber belki yüzlerce eve dağıttılar. Neticede o profesör seçildi. Sonra Mus'ab ve arkadaşlarını ziyarete geldi. O vakfın seçim kampanyası için vermiş olduğu 500 dolarlık çeki de geri getirdi ve verdi. Dedi ki "Siz gönüllü bir kuruluşsunuz. Bu paraları ne kadar gayret edip topladığınızı tahmin ediyorum. Bu parayı alıp seçim işlerinde harcamaya içim rahat etmedi. Size çok teşekkür ediyorum, lütfen bu çeki geri alınız."

Belediye Başkanı, Mus'ab ve arkadaşlarının samimiyetine inanır ve zaman zaman Mus'ab onu ziyarete gider. Bir defasında belediye başkanına kendilerinin bir otobüse ihtiyacı olduğunu, eğer varsa ellerinde bunu vakıf adına kullanmak için talebini iletir. Belediye Başkanı da "Evet, bizim böyle bir otobüsümüz var. Piyasa değeri yaklaşık 20.000 dolardır ama biz size 12.000 dolara satarız. Onun faizini de biz öderiz. Bu 12.000 doları 5 sene içerisinde siz de taksitle yavaş yavaş ödersiniz" der. Mus'ab, "Böylece biz bu otobüsü aldık ve orada gençlik hizmetleri için kullanmaya başladık. Daha sonra Mildura'da Işık Kolejinin şubesi açıldı. Onların böyle bir otobüse ihtiyacı varmış. Biz de bu otobüsü 25.000 dolara onlara sattık. 12.000 dolar borcumuzu ödedik. Artan sekiz bin dolar ile de 15 kişilik bir minibüs aldık ve o işimizi gördü. Biz bunu yaparken belediyeyle istişare ederek yaptık. Onlar 'Siz akıllı bir ticaret yaptınız' diye sevindiler."

Mus'ab, "Multi Cultural Youth Education Support Services yönetim kurulunda entellektüel kimseler vardı. Bunlardan biri Profesör Hamid Faruq, diğeri ise Adelaide Hastanesi'nde kanser dalında profesör olan Ahmed Eşfak'tı. Vakıf olarak özel bir okul açmaya karar verdik. Yönetim kurulundaki bu entellektüel kimselerle beraber açacağımız okul ile alakalı ön hazırlıkları yaptık. Bunun için önceden eyalet eğitim bakanlığından izin alınması gerekiyordu. Bunun için başlarında özel okullarla ilgilenen genel müdür olmak

üzere 15 kişilik bir heyetin huzuruna çıktık. Yaklaşık bir saat süren bir sunum yaptık. Bu sunumda açmayı düşündüğümüz okulun eğitim sistemi, rehberlik programı ve okul çerçevesindeki toplumsal desteği sağlamak için yapacağımız faaliyetleri tek tek izah ettik.

Komisyonun başındaki genel müdür, orada bulunan heyete "Bu sunumda dikkatinizi çeken ne oldu?" diye sordu. Daha sonra kendisi, "Yıllardır özel okul açmak isteyenlerle heyet halinde görüşüyoruz. Bu görüşmelerden sonra okul kuracaklardan çeşitli dosyalar istedik veya ekstra bilgiler tedarik etmelerini talep ettik. Özel okul açacak olan bir grup A'dan Z'ye her şeyini çalışarak gelmiş ve bize sunum yaptılar. Ben şahsen bu heyetin anlattıklarından tatmin oldum ve bu heyete özel okul açmak için izin vermeyi düşünüyorum" dedi. Heyetteki diğer üyeler de bu teklifi kabul ettiler. Böylece Burç Koleji'nin kurulması için ilk izin çıktı. Fakat bu izni okul binası olması şartıyla verdiler. O zaman bina alacak veya orada okul yapacak paramız yoktu. Belediye başkanına giderek acaba yurdumuzu okula çevirebilir miyiz diye sordum. Belediye Başkanı yardımcı olmak istediklerini fakat binanın fiziki yapısının okul olmaya müsait olmadığını ifade etti. Çünkü odalar küçük, sınıflar yok. Yangın sistemi ona göre kurulmamış ve daha birçok şey okul için uygun değildi."

Mus'ab, Halis ve arkadaşları okulun kurulması için gayret ederler fakat onlara okul açmak nasip olmaz. Mus'ab Melbourne'e tekrar döner. Okulu daha sonra gelenler kuracaklardır.

6.6. Adelaide'de Görülen Rüya

Hizmet gönüllülerinden Latif anlatıyor: "Adelaide şehrinde bulunan Tatarlar, Irak'tan gelen Türkmenler ve diğer Müslümanlarla irtibata geçtik. Onları ziyaret ettik, onlarla yurdumuzda iftarlar yaptık. O gün için Türklerin sayısı orada çok azdı. Hiçbir fark gözetmeksizin orada bulunan bütün cemaatlerle, Müslüman topluluklarla iletişime geçtik. Yavaş yavaş bir çevre oluştu. Orada küçük bir yurdumuz vardı. O yurdu çok aktif bir şekilde kullandık. Hatta hatırlıyorum, bir Ramazan boyunca toplam 165 kişiye o küçücük yerde iftar vermişiz. Bazen iftarlara pek çok kişiyi çağırıyor, ona göre yemek yapıyorduk fakat zaman zaman söz verdiği halde gelmeyenler olunca moralimiz bozuluyordu. Ama buna rağmen biz onları iftarlara davet etmeye devam ettik. Okul açılınca bu iftarlara çağırdığımız kimseler maddi ve manevi çok katkıda bulundular. Yani o gayretlerimiz boşa gitmedi."

Adelaide şehrinde daha önce orada hizmet eden Mus'ab Bey ve arkadaşları okul açılması için bazı çalışmalar yapmışlar. Hatta okul kurulması için izin bile alınmış. Okul için daha çalışmalar yapılırken Hizmete dost olan bir insan rüyasında Adelaide şehrinde okulun açıldığını görmüş. Latif'in anlattığına göre, rüyayı gören kişi enerji dolu bir insan ve topluma katkı yapmak isteyen biriymiş. Latif, "Yine o şehirde yaşayan Gaziantep'li İsmail Amca vardı, onun şehir merkezine yakın bir yerde büyük bir arsası da vardı. Biz caminin yanındaki binayı kiralayıp okul izni için başvurduğumuzda yetkililer, 'Yarın sizi bu binadan çıkarsalar ne yapacaksınız çünkü kaldığınız yer kiralık' dediler. Allah inayet etti ve İsmail Amca yazılı olarak 'Ben bu arsamı okula bağışlıyorum' diye bir mektup verdi. Bu mektup olunca Eğitim Bakanlığı yetkilileri okul açmamıza izin verdiler. Biz ayrıca okula öğrenci bulmak için gece gündüz uğraştık, otuz küsur öğrenci de bulduk. Ayrıca henüz okula gelmeyecek çağda olan çocukları da gelecekte öğrencimiz olacak diye kaydettik ve yetkililere 'Bunlar da gelecekte bizim öğrencimiz olacaklar' dedik. Böylece yetkililerden okul izni alabildik. İsmail Amca'nın arsasını bağışladığını duyan çocukları itiraz ediyorlar, bu arsayı veremeyeceğini söylüyorlar. Neticede arsayı hibe etmediler fakat biz izin aldıktan sonra olduğu için bizi çok etkilemedi."

Okulun açılması için Halis ve eşi de çok fedakarlık yapmış, çok defa gönüllü olarak çalışmışlar. O bazen otobüs şoförü, bazen temizlikçi, bazen gelen gidenle ilgilenme dahil her işe severek koştururdu. Eşi de onun gibi hizmetlerde koştururdu. İftarlar için onlarca kişiye yemek hazırlar, gelen gidenleri evlerinde misafir ederlerdi.

Halis bir himmet toplantısından önceki halini anlattı: "Himmetin olacağı günün sabahında saat beşte kalktım. Gün boyunca insanları himmete çağırmak için sağa sola koştum. Diğer taraftan himmete hazırlık yapıyoruz, zaten sayımız çok az. Bir yer tutmuşuz ve insanları oraya çağırıp yemek ikram edip himmet yapacağız. Öyle bir hale geldim ki o gün artık yürüyemiyordum. Terden bacaklarımın arasında yaralar oluşmuştu. Onun için yürümekte çok zorlanıyordum. Hani sünnet olan bir çocuk ilk günde nasıl zor yürür, ben de aynen öyle olmuştum. Ama Allah'a şükür o günkü himmette yaklaşık 35.000 dolar vaad edildi ve bunun da büyük bir kısmı toplandı. Evet, başarılı olmak için önce topluma bir şey vermek lazım ki onlardan bir şeyler alasın. O ilk yıllarda arkadaşlar hepsi çok büyük gayret sarf ediyordu." Alvarlı Muhammed Lutfî Efendi'nin dediği gibi:

Sen Hakk'ın kapısında

Canlar feda eylesen

Emrince hizmet etsen

Allah ecrin vermez mi?

Hizmet gönüllüleri samimi olarak gayret ettiler. Allah da muvaffak kıldı. Eski adı ile Burç ve yeni adı ile Pinnacle Koleji, üç kampüsü ve yaklaşık 900 öğrencisi ile bugün Güney Avustralya'da hizmet etmektedir. Bu kolejin nasıl büyüdüğünü bu kitabın ikinci cildinde okuyacaksınız.

PERTH

Perth şehrinin yerlileri, Avustralya'ya ilk gelen mahkum ve çocukları olmadığı için şehri hür insanlar kurduğu için kendilerini biraz farklı görürler. Ayrıca yeraltı zenginlikleri bakımından da diğer eyaletlerden daha çok kaynaklara sahip oldukları için kendilerini biraz üstün görürler. Burada da okul kurmak kolay olmamış.

Perth şehrinde okulun nasıl açıldığını yazmadan önce, kendisini "komünist Turhan" diye çağıran bir Türk vatandaşının hikayesiyle başlamak istiyorum. Turhan Bey, Türkiye'de meşhur bir sol organizasyonda yöneticilik yapmış. Sonra Avustralya'ya göçmen olarak gelmiş. Kendisi dine ve dindarlara mesafeli bir insanmış ancak herkese yardım etme konusunda dindarlardan daha çok iyi iş yapmış.Kendisine "uçan kuşa yardıma koşan" lakabı takmışlar. Kendi ifadesiyle hem içki içer hem de cuma namazlarına gider ve Perth şehrindeki Türk camisinin yapılmasında emeği geçer. Turhan Bey'in hanımı ise çok dindar bir hanımefendi idi. Beş vakit namazını kılar, eşi Turhan için yıllarca her gün defalarca dua eder ve onun da namaz kılmasını Allah'tan niyaz ederdi.

Hizmet gönüllüleri, Perth şehrinde okul açmadan önce orayı ziyaret ederler. Çünkü orada henüz Hizmetten kimse yoktur. Bu ziyaret esnasında herkese faydası dokunan Turhan Bey'i de ziyaret ederler. Turhan Bey, Hizmet hakkında menfi düşünmektedir. Onlara dobra dobra "Siz Atatürk karşıtısınız? Bir de dincisiniz? Ben burada sizin okul açmamanız için çalışacağım veya okul

açtırmayacağım" demiş. Fakat o günlerde hem maddi imkanlar yok hem de Hizmetten kimse olmadığı için okul açma planlarını rafa kaldırırlar.

Daha sonra Turhan Bey'in hanımı hacca gitmek ister. Beyi de "Olabilir" der. Fakat hanımefendinin hacca gidebilmesi için yanında ya eşi ya kardeşi veya erkek çocukları olması gerekiyordu. Yoksa Suudi Arabistan Büyükelçiliği hac için vize vermiyordu. Hanımı ısrar edince Turhan Bey de istemeyerek de olsa "Hacca bir gideyim hele bir göreyim" der. Hatta kendi ifadesiyle hacca gitmek için havaalanına gitmeden önce bile içki içmiş. O gün için hac konusunda kendisini bilgilendiren bir arkadaş "Kabe'yi görür görmez ne dua yaparsan Allah duanı kabul eder" demiş.

Turhan Bey'in uçağı Cidde semalarında iken hava trafiğinin yoğunluğundan dolayı biraz havada dolanır. Pilot anons yapar ve der ki "Mekke'ye yaklaşacağız, Kabe'nin yanlarından geçeceğiz. Önce soldakileriniz uçağın penceresinden Kabe'yi görebilir, sonra dönüş yaparken de sağdakiler Kabe'yi görebilir." Tam Kabe'ye yaklaşınca pilot anons ediyor, "Soldakiler arzu ederlerse pencereden bakıp Kabe'yi uzaktan görebilirler." Turhan Bey o heyecanla biraz kalkıp pencereden Kabe'yi görmeye çalışır ve görür. İçinden "Allah'ım beni bu halimden kurtar" diye dua eder. Onun ifadesine göre sanki başından ayaklarına doğru bir ter gibi bir şey aktı ve kendisi çok büyük bir huzur hissetti. Medine'ye gidince Peygamberimizin kabrine yaklaşınca bakarki çok kişi ağlıyor. Birine neden ağladığını sorunca "İşte paygamberimizin mübarek kabri bu gümüş parmaklıkların arkasında" der. Bunun üzerine Turhan bey de ağlamaya başlar ve yaklaşık yarım saat ağlar. O gün artık o bambaşka bir insan olur.

Daha sonra hac vazifesini tamamlar, alkolü bırakır ve beş vakit namazına başlar. O Kabe'de iken Perth'e okul kurmak için gelen Hizmet gönüllülerine söylediklerine de pişman olur. Bir bakar ki Kabe'de bir kenarda birkaç kişi elinde kırmızı kitaplar, yani Said Nursi'nin kitapları var, onları okuyorlar. Turhan Bey onlara yaklaşır ve kendisini tanıtır. Onlar da hacca gelen Hizmet gönüllüleri imiş. Turhan Bey Avusturalya'daki bir Hizmet yetkilisiyle görüşmek için telefon ister. Onlar da Melbourne'den İbrahim Dellal'ın telefonunu verirler. O hacdan döndükten sonra İbrahim Dellal'ı arar ve "Perth'e gelip bir okul kurmalarını" ister. İbrahim Dellal da "Biz de bu konuyu mütevellide konuşuyorduk. Şu an için orada bir arkadaş yok fakat Endonezya'dan bir arkadaş yakında oraya gelecek ve inşallah o arkadaşımız gelince okul çalışmalarını başlatacak" der.

Turhan Bey buna çok sevinir ve bundan sonra Hizmetten gelen arkadaşlara okul açmaları için yardımcı olur.

Perth şehrine ilk hicret eden Hadi'nin gayretli çalışmaları olmuş, okul kurmak için bir arsa satın alınmıştı. Ancak bu arsaya okul binası yapmak çeşitli nedenlerden dolayı nasip olmamıştı. Latif, Perth'e gittikten sonra Alevi, Sünni, Kürt, Türk demeden Türkiye'den gelen herkes ile ilişki kurmaya ve samimi olmaya çalışır. Latif, "Toplumu birleştirmek, kardeşlik için Kürt, Türk, Sünni, Şii ve laikçiler demeden hepsiyle beraber bir şeyler yapmaya çalışıyorduk." Tabii ki kafalarda oluşan şablonu yıkmak kolay olmadı. Ancak Latif ve arkadaşları ümitsizliğe kapılmadan çalışmalarına devam ederler. İslami bir okulda para ve vergi meselesinden dolayı kötü bir olay yaşandığından devlet yetkilileri Müslümanlara okul açmaları konusunda şüphe ile bakar hale gelmişler. Çünkü İslami bir okul, kayıtlı olmadığı halde bazı öğrencileri kayıtlı göstererek devletten para almıştı.

Hakan anlatıyor: "Avusturalya' da yavaş yavaş sistem kuruldu. Önce Hadi Hoca Perth'e gelmişti. Orada bir arsa satın alınmıştı ancak değişik nedenlerden dolayı orada okul açılamadı. Ancak okul açılması için çalışmalar devam etti. Orada okul açacağız dediler, bana da okul için bir logo ayarlar mısınız dediler. Tabii o yıllarda Perth şehrinde çok kimse yok, birkaç arkadaş var. Suat Bey ve ailesi var, bir de cami cemaatinden birkaç aile sahip çıkıyordu. Orada Coolbellup semtinde kullanılmayan ve çok eski bir devlet okulunda okul açmak için geçici bir izin aldık. Orada tabii ki hiçbir şey yok. O semtte ancak bir yer bulmuşlar. Orada sınıf var ama sandalye yok, masa yok. Müfettişler gelip teftiş edip okul olup olamayacağı konusunda izin verecekler. Ortada öğrenci yok. Hakikaten müfettişler geldiler, baktılar ki ortada bir şey yok, 'Biz sonra tekrar gelelim' dediler. Gayret edip anaokulundan yedinci sınıfa kadar 33 tane öğrenci bulabildik." O eski binada okul açılması için üç beş insan gece gündüz uğraşır, temizliğini yapar, kırık döküğünü tamir eder. Okula, masa, sandalye ve eğitimde lazım olacak diğer zaruri ihtiyaçları alırlar.Böylece Damla Koleji eski bir binada 2006 yılında eğitime başlar.

Damla Koleji ve İlk Öğrencileri

6.7.Temizlikçi Müdür

Hakan anlatıyor: "Ben daha ziyade okulun müfredatını hazırlıyorum. Bu öğrencilerin okula gelmesi için otobüs yok, servis yok. Hakikaten çok zorluklar içerisinde orada bu okulu başlattık. Okulda eğitim başladı ama çok büyük bir personel eksikliği var, muhasebeci yok. Okulun temizlik işlerini kendimiz yapıyoruz. Okulda birden üçe kadar, dörtten altıya kadar iki sınıf açtık, yedinci sınıflara da ayrı bir sınıf açtık. Tabii personel ve öğretmen eksikliği de var. Derse girerken birinci, ikinci, üçüncü sınıflara ayrı ayrı ders anlatıyorsunuz, yani bir dersi aynı anda bütün gruba verme imkanı yok. İşte böyle zorluklarla o eski binada okul projesi başlatıldı. Muhasebe işleri için bir başkasından nasıl olacağı konusunda bilgi öğrendim. Çünkü maaşların o sistem üzerinden ödenmesi gerekiyordu. İlk sene bayağı yoğun geçti ve de çok meşgul etti."

Hakanı dinleyince liderlik ile alakalı bir hadis hatırıma geldi. Peygamberimiz, ashabına su ikram ederken bir Bedevi içeri girip, "Bu insanların başı kimdir?" diye bağırır. Resulullah, üç kelimeyle İslami liderliğin ve kamu yönetiminin güçlü bir ilkesini ifade ederken şöyle buyurur: "Seyyidu'l

qawm khadimuhum" - "Kavmin başı onlara hizmet edendir."[124] Hakan da bir müdür olarak aynı zamanda bir hizmetçi gibi çalışıyordu. Zaten bu Hizmetin genel bir prensibiydi. İdareci arkadaşlar çok defa her şeyi yaparlardı.

6.8. Şoför Müdür

Hakan, "O yoğunlukta okulun açılışını yaptık, bir milletvekili de geldi. Ben de milletvekiline bir okul binasına ihtiyacımız olduğunu söylemiştim. Daha sonra okulu başka bir yere, Ferndale'ye taşıdık. İkinci yıl öğrenci sayımız arttı, üç sınıftan beş sınıfa yükseldi. Daha sonra bir Kıbrıslı öğretmenimiz oldu. Spor derslerine giriyordu. Okulumuzu da çok sevmişti. O öğretmenimizin okula çok büyük katkıları oldu. Hatta okulda spor takımı kurdu. Okulumuz turnuvalara katılmaya başladı. Bu da okulda disiplinin yerleşmesini sağladı. Çünkü spor öğretmenimiz çocuklara, 'Çocuklar, diğer derslerinizi çalışmazsanız size antrenmanda yer yok' diyordu. Bu da çocukların diğer derslerini iyi çalışmalarına bir katkı sağlıyor, bir nevi kamçı oluyordu. Hatta hafta sonları çocukları turnuvaya götürürken bir müdür olarak ben de otobüs şoförlüğü yapıyordum. Yine kamplara veya gezmelere götürsek şoför olmadığı için ben şoförlük yapıyordum."

Okulu taşıyınca o bölgede çok samimi bir Yunan Belediye Başkanı vardı ve bizi çok sevmişti. Latif, "Belediye başkanı bizi evine yemeğe davet etti. Türkleri seviyordu." Hakan, "Hatta kartını da verdi ve muhasebecisinin gönüllü olarak bize saat beşten sonra yardımcı olmasını istedi. Hatırladığım kadarıyla muhasebecisi belki 10-15 hafta saat beşten sonra bizlere yardımcı oldu. Yani okul bütçemiz planı olması gerekiyordu. Çünkü bunlar olmadan yeni bir okul alma veya kiralama imkanı yoktu. Bir de onlar işleri çok iyi bildiklerinden bize business portfolio hazırlarken nasıl olacağını, nasıl yapılacağını konusunda yardımcı oluyorlardı. Business portfolio o kadar güzel oldu ki 'bununla nereye müracaat ederseniz istediğinizi alabilirsiniz' dedi. Çünkü okulla alakalı ne ihtiyaç varsa Belediye Başkanı ve muhasebecisi hepsini hazırlamıştı. Ben belediyeye sanki onlardan biriymişim gibi gidiyorum ve gayet iyi karşılıyorlar ve yardımcı oluyorlardı. Tabii bu portfolio hazırlanırken ben de çok şeyler öğrendim. Orada ne yapacağız, nasıl yapacağız, önümüzdeki yıllarda hangi adımları atacağız, nereden nereye geleceğiz, hedefimiz ne, gayemiz ne, gayet güzel bir şekilde açıklanmıştı.

124 Daylami Masnad, II, 324, Hindi, Kanz'ul-Ummal, v. 6, p. 710 in Fethullah Gülen, Messenger of God: Muhammad (New Jersey: The Light, 2005), 270.

Okulumuz suç oranının çok yüksek olduğu bir bölgede idi. Geceleyin bir Bangladeşli gönüllü olarak orada kalıyordu. Biz ondan kira almıyorduk ve ona da herhangi bir şey olursa bizi ara diye tembih etmiştik."

6.9. Okulu Yakma Teşebbüsü

Okul, suçların çok işlendiği bir bölgede açılmıştı. Kaç defa okulun camlarını kırdılar. Hakan, Latif ve esnaf gece okulda nöbet tutarlar. Bir defasında iki genç okulu basıyor, otobüsü yakıyor, çocukların bütün spor kıyafetlerini yakıyorlar. Ertesi gün Belediye Başkanı okulu ziyarete gelir. Daha sonra radyolar röportaj yapıp okuldaki bu haberi bir terör olayı olarak yansıttılar. Medyada çıkan bu haberler üzerine eyalet başbakanı okulu ziyarete geldi. Onlar bize, "Okulun bütün yanan şeylerin masrafını biz karşılayalım" dediler. Bu konuda yardımcı olacaklarını söylediler. Okul idaresi de eyalet başbakanından yeni bir okul ister.

Hakan, "Ben bu ara yerel milletvekiline gittim ve ona okul binası istediğimizi tekrar arz ettim, biraz da samimi olduk. O bana dedi ki, okul istemekle okul bulamayabilirsiniz, bunun mutlaka bir prosesi var, bir yol ve yordamı var. O yol ve yordamına uygun bir şekilde isteklerinizi ve taleplerinizi iletin dediler. Ayrıca bazı bölgelerde eğer 150'den az öğrenciniz varsa oralara okul açamazsınız diye o zaman bir şart vardı. İki yıl boyunca bayağı yorulmuştum, artık yurt dışına başka ülkelere gitmek istiyordum.

Halihazırdaki okulla alakalı da size ilginç bir şey anlatayım. Latif Hoca'yla beraber iki tane okula gidip bakacağız ama hangisi olduğunu bilmiyoruz. Biz de Ferndale semtindeki hali hazırdaki okula öylesine gittik. Herhalde bu okuldur diye düşünmüştük. Okul binasına girince birisi bizi karşıladı. Meğer o okulun müdürüymüş. Bize, 'ne arıyorsunuz' diye sordu. Biz de okul binası almaya geldik dedik. O da bu okul satılık filan değil. Siz kanunen buraya giremezsiniz çünkü izniniz yok. Kaderin cilvesine bakın ki sonra arkadaşlar bu okulu satın alıyorlar ve halihazırdaki okul işte bu okuldur."

6.10. Bayanların Fedakarlığı

Turhan Bey, festival türü programlarda yiyecek satıp parasını okula hibe temek için uygun bir araba alır ve bayanlara verir. Bayanlar da okulun kurulmasında çok aktif bir rol alırlar. Özellikle hafta sonları değişik festivallere gider, orada gözleme ve yiyecek satarlar ve kazandıkları parayı okula hibe ederlerdi. Bazı günler 3000, bazen de 4000 dolar kazandıkları olurdu. Bayanlar iki yıl

boyunca her hafta sonu ya bir festivale ya da bir programa gider, oralarda gözleme vesaire satarlardı. Buradan kazandıkları parayla getirip okula hibe ederlerdi. Bayanlar iki yıl boyunca hep bu işi gönüllü yaptılar. Onlar bunu yaparken manevi bir zevk alırlar ve severek yaparlardı. Avustralya'da herkes hafta sonu evinde istirahat ederken veya piknik yaparken onlar da hafta sonlarını bu şekilde değerlendiriyorlardı. Bayanlar bu okulun kurulmasında önde görünmeyen kahramanlardı. Latif, "Perth şehrinde okul çalışmaları başlar başlamaz bay bayan herkesin çok fedakarlıklarını gördük. Hatta bazıları borç alıp getirip okulun kurulması için hibe ediyorlardı."

BRİSBANE

6.11. Muhacirini Evvelin Mehmet Korkmaz

Avustralya'da esnaf olarak ilk hicret etme şerefine eren Mehmet Korkmaz abidir. Arkadaşlarına göre, merhum Mehmet Korkmaz Türkiye'deki bir evini hizmete bağışladı. Allahu Teala da onun karşılığını birkaç kat veriyor. Yıllarca önce hizmet niyeti ile Brisbane'a hicret etmişti. Eski Diyanet reisi bir imamı diğer bir mahalleye göndermiyorum demişti. Kaldı ki, onlar maaşlı. Yine ismini vermeyeyim. Bir başka gruptan 90'lı yıllarda Melbourne'de ilahiyat mezunu çok arkadaş vardı. Sidney'de ise hiç yoktu. Başkanlarına "Neden Sidney'e bir ilahiyatçı göndermiyorsunuz?" diye sorunca "Orada kiralar çok yüksek, kimse gitmek istemiyor" demişti. Hicret edemeyen ilahiyatçı, öbür taraftan dini tahsili hiç yok ama gönlü iman ile dolu Mehmet abinin fedakârlığı unutulurmu hiç.

Mehmet abi ise hiçbir beklentisi olmadan hicret etmiş, hasta oluncaya kadar eşi ile beraber Hak yolunda gece gündüz koşturmuştu. Son gece hasta haline rağmen yatsıdan sonra çok uzun dua etmiş, eşi kendisine Kur'an okumuş. Çok ilginçtir ki, eşi Kadir Suresi'ni okurken son ayetleri olan "Melekler ve Ruh (Cebrail veya Ruh adındaki melek) o gece Rablerinin izniyle, her iş için inerler. O gece, tanyeri ağarıncaya kadar süren bir selâmettir" gelince "Orada dur" demiş. Sabah namazından önce vefat etmiş. O, 2000'li yıllarda Mersin'de olan dairesini oradaki hizmete bağışlamıştı. Son nefesine kadar hep cömert oldu.

6.12. Bediüzzaman'ın Brisbane'ye Gideceklere Tavsiyesi

Mehmet Korkmaz ve eşi gönüllü olarak Melbourne'den Brisbane'ye hicret etmişti. Giderken hiçbir şeyi götürmediler. Fakat oraya hicret etmeye karar

verince esnafın hanımı rüyasında Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerini görür. Bediüzzaman önce genç görünür. Sonra yaklaştıkça en yaşlı halini alır. Bediüzzaman ona "Kızım, Brisbane'ye gidiyorsunuz. Orada şunları, şunları yapar mısın?" diye nasihatte bulunur. O da "Tabii ki efendim, seve seve yaparım" diye cevap verir. Bu rüyadan uyanınca hanımefendi yatağında oturur, belki de sevincinden hüngür hüngür ağlar. O anki manevi duygularını ise hiçbir şey değiştirmez. Bu rüya üzerine onlar seve seve Brisbane şehrine hicret ederler ve orada Allah'ın izniyle çok hayırlı hizmetler yapmalarına vesile olur. O zaman o şehirde daha ziyade dinden ve Türklerden kaçan kimseler gider veya yaşarlardı. Bu esnaf ve hanımı herkesi evlerine davet ederler ve hiçbir fark gözetmezlerdi. Evde henüz eşya da yok ama gelen insanlar genelde memnun kalırlardı.

Bir Türk, bunları ailece döner dükkanına yemeğe davet eder. Oraya varınca 60'lı yaşlarında bir bayan, "Sen Türk müsün?" diye sorar. O da evet deyince yaşlı kadın, "Bana namaz kılmayı öğretir misiniz?" diye sorar. O da tabii ki diye cevap verir. Fakat o kadının orada oturan kızı, "Sizin gibilerle işimiz yok" diye onu azarlar ve annesini de namaz öğrenmesi için getirmez. Kendisinin de arabası olmadığı için ona gidip namaz öğretemez.

Bayan ve eşi bir döner dükkanında otururken adamın birisi gelir. Dükkan sahibi bayan kendisine, "İşte bu gelen sizin gibileri sever" dedi. Beyim kalktı ona sarıldı. Meğer daha önce tanışıyorlarmış. O kişi bizi ailece evine davet etti ve biz de gittik. Eve varınca benim beyime, "Sana bir hoca göstereceğim. Bu hoca kimseye kafir demiyor" dedi. Sonra bir video kasetini koyar. Beyim bakar ki bu kaset Hoca Efendi'nin kaseti. Meğer o kimse Alevi bir vatandaşımızmış. Hoca Efendi'nin vaaz kasetlerini dinler ve çok severmiş. Sonra benim beyim de ona, "Bizde bu kasetlerden çok var" dedi ve daha sonra ona Hoca Efendi'nin kasetlerini vermeye başladı.

Sonra bir başka aile ile tanıştık. Onlar her cuma bize gelirlerdi. Eşi, beyinin de cuma namazı kılmasını isterdi. Bundan dolayı bir gün beyime, "Eşimi de çağır, o da cumaya gelsin" der. Beyim de onu alır camiye götürür, fakat onun dinle alakalı hiçbir bilgisi olmadığını anlar. Ona, "Haydi gel beraber abdest alalım ve beraber namaz kılalım" der. Böylece beraber abdest alır ve cuma namazını kılarlar. O kadıncağız, "Beyim de çocuklarım da abdest, namaz bilmezler" der. O zaman bizde namaz nasıl kılınır diye bir video kaseti vardı. Eğer bunu direkt beyine verirsek belki izlemeyecek. Üzerine Hoca Efendi'nin ismini yazdık. Kadın bu kaseti alıp evine götürdü ve salonda masanın üzerine

koydu. Beyi kaseti alıp seyretmek için videoya koyunca kadıncağız da hemen yan odada namaza durur. Çünkü beyinin bu kasetten dolayı ona kızabileceğini tahmin eder. Beyi kaseti izlemeye başlayınca hanımını çağırır. Fakat hanım namazda olduğu için cevap veremez. Bunun üzerine bey onun odasına gelir, bakar ki eşi namaz kılıyor. Namazdan sonra eşi salona gider. O bey eşine, "Bu kaseti nereden getirdin? Hemen verme ki biz hepimiz namaz nasıl kılınır bu kasetten öğrenelim" der. Dolayısıyla bu kaset hem onun için hem de çocukları için namaz nasıl kılınacağını öğrenmesine vesile olur.

6.13. Dünya Nasıl Olsa Yuvarlak

Bir hanımefendi anlatıyor: Brisbane şehrinde yaşlı bir insanı beyimle ziyarete gittik. Namaz vakti geldiği zaman kıbleyi sorduk. Adam kızarak, "Bu Müslümanlara şaşıyorum, dünya yuvarlak, ne tarafa dönersen dön kıble olur," dedi. Ben de bunun üzerine sırtımı ona döndüm ve öyle oturdum. Adam ve eşi şaşırdılar. Ben de onlara, "Dünya nasıl olsa yuvarlak, böylece size dönmüş olurum," dedim. Bu onlara güzel bir ders olmuş.

Bayan anlatıyor. "Gold Coast tarafında tanıdığımız yaşlı bir insanın kardeşi vefat etmiş. Adamcağız ne yapacağını şaşırmış. Abdest almayı bilmiyor, namaz kılmayı, cenaze namazı kılmayı bilmiyor. Sonra beyimi aradı. Beyim gitti, kendisine yardımcı oldu. Abdest almayı öğretti, cenaze namazı nasıl kılınır onu öğretti. Ve böylece cenazeyi beraber kaldırdılar."

6.14. Haset Ne Kötü Bir Şey

Okul arsası ararken bir başka cemaatin camisine çok yakın bir arsa bulduk. Arsa sahibi ile oturup konuştuk, el sıkıştık, fiyatımızı kabul etti. 1.000 dolar da kapora verdik. Bunu duyan bize yakın bir merkezi olan o cemaat, arsa sahibine gidiyor ve diyor ki, "Biz onların verdiğinden daha fazlasını size vereceğiz, arsayı onlara satmayın, bize satın." Adam da arsayı bize satmaktan vazgeçti ve 1.000 dolarımızı geri verdi. Fakat o cemaat daha sonra o adamın arsasını zaten almadı. Adam çok pişman oldu. Bize tekrar geldi. Biz de bunu Hoca Efendi'ye sordurduk. Hoca Efendi, "Onlara yakın olan bir arsayı satın almanız uygun olmaz," dedi. Dolayısıyla biz de artık o arsayı almaktan vazgeçtik.

6.15. Nasıl Ev Sahibi Olduk

Brisbane şehrine gittiğimizde evimiz barkımız yoktu. Melbourne şehrinde de yoktu. Ev alacak paramız da yoktu. Biz orada bulabildiğimiz her Türk ile

ilgilenmeye çalışıyorduk. Beyimle beraber akşamları bir döner dükkanını temizliyorduk. Döner dükkanının sahibi, bizi seven bir başka Türk ile anlaşarak bize bir ev satın almak istemişler. Beyimle beni dükkanlarına çağırdılar. Bize yemek ikram ettiler. Sonra bir bayan ellerinde kağıtlarla geldi. Bayan bazı kağıtlar çıkardı ve o iki dönerci Türk, Bu kağıtları imzalayın," dedi. Biz de şaşırdık. Biliyoruz ki bu insanlar iyi insanlar, bize yanlış bir şey imzalatmazlar fakat yine de endişe ettik. Neticede onlar ısrar edince biz de imzaladık. İmzaladıktan sonra o iki dönerci, "Eviniz hayırlı olsun," dedi. Doğrusu biz şaşırdık. Çünkü ev alma niyetimiz yoktu, paramız yoktu. Meğer o ikisi kendi aralarında anlaşmışlar. "Biz bunlara bir ev alalım ve ilk depozitoyu biz yatıralım, gerisini de kendileri öder," demişler. O bayanın evini bize almak için anlaşmışlar. O zaman bizim için 4.000 dolar depozit verdiler. Gerisini de bankayla anlaşmışlar ve biz yavaş yavaş ödedik. Daha sonra Brisbane şehrinden ayrılacağımız zaman o evi sattık. Kalan borcunu ödedik. Geri kalanının epey bir kısmını yeni kurulacak okul için bağışladık.

Ev biraz küçük idi. Gelen gidenimiz olduğu için ekstra bir ilave yapmak istedik. Bosnalı bir mimar bulduk. Ona da burada okul kuracağımızı söyledik. Mimar bize şöyle bir baktı, dediklerimize inanmadı. İki hafta sonra seçimler vardı. Belediye Başkanı adayı olan bayan kapımıza geldi ve bizden oy istedi. Biz de, "Biz sana oy vereceğiz. Fakat biz burada bir okul yapmak istiyoruz. Siz seçilirseniz bize yardım etmenizi umuyoruz," dedik. Belediye Başkan adayı bize tuhaf tuhaf baktı, fakat inanmadı ama tamam dedi. Aradan yaklaşık bir sene geçti. Okul için arsayı bulduk. Belediye başkanını telefonla aradım ve kendisinden randevu talep ettim. Ayrıca okul için arsa bulduğumuzu ve bu konuyla alakalı görüşeceğimizi de ifade ettim. Randevu tarihi ve saatinde gittiğimizde Belediye Başkanı yetkili mimarları ve idarecileri toplamış. Sonra kadın bana, "Siz bana ilk defa okul açacağız dediğinizde hiç inanmamıştım. Ama görüyorum ki ben yanılmışım," dedi.

Arsanın yerini söylediğimizde Belediye Başkanı, "Orası uygun olmaz, oradan yol geçecek," dedi. Biz bunu bilmiyorduk, dolayısıyla belediye başkanı bizi yanlış bir arsa almaktan kurtardı. Eğer randevu alıp gidip sormasak belki o arsayı alacaktık ve neticede zarar edecektik. Aynı zamanda okul da olmayacaktı.

Beyim 2004 yılında Türkiye'ye gitti. O yıl orada Brisbane'de görevli arkadaş daha önce arsa almamıza engel olan o cemaate yakın bir arsa bulmuş. Ben de onlara daha önce Hoca Efendi'nin, "Onlara yakın bir yerde arsa

almayın," dediğini hatırlattım. Ancak onlar dinlemediler. Hatta 16.000 dolar da depozit yatırdılar. Okul açacağız diye o arsada bir piknik yaptılar, milleti davet ettiler. Ancak gelenler, başka Müslümanların kendi damak tadına göre hazırladıkları yemeği de yemediler. O akşam gece saat ondan sonra görevli arkadaş kapımıza kadar geldi, beyim onun yakasına yapışarak, "Bunu nasıl yaparsın? Size hatırlatılmış. Hoca Efendi onlara yakın olan bir yerde arsa almayın demiş, siz bunu nasıl yaparsınız?" dedi. Bunu söylerken beyim aynı zamanda ağlıyordu. O vesile ile hem 16.000 dolar paramız gitti hem de çok insan kaybettik. Tabii arsa sahibi depozitimizi geri vermedi.

6.16. Zübeyir ve Hümeyra'nın Hicreti

2006 yılında merhum Mehmet Ali Şengül Hoca ve heyetin isteğiyle Zübeyir ve eşi Hümeyra'nın Brisbane şehrine eğitim faaliyetlerini başlatmak için gitmeleri istenir. Zübeyir, merhum Mehmet Ali Şengül'e, "Hemen mi gideyim yoksa sonra mı?" diye sorar. O da, "Siz hemen gitseniz iyi olur. Eşiniz de sonradan gelir," der. Onun bu isteği üzerine hem Zübeyir hem de Hümeyra eşyalarını bir kamyona yükleyip Brisbane şehrine giderler. Hümeyra hamile idi ve 2-3 hafta içinde bebek bekliyordu. Orada merhum Mehmet Korkmaz'ın evinde misafir olurlar. Çocukları olduğu için kiralık ev bulmakta zorlanırlar. Daha sonra bir Budist tapınağının yanında bir ev kiralarlar. O yıllarda Brisbane şehrinde çok fazla Türk yoktu. Olanlar da çok farklı semtlerde ve birbirine uzak mesafelerde yaşıyorlardı.

Zübeyir anlatıyor: "O yıllarda Brisbane şehrinde Türkler genelde ehli dünya insanlardı ve çok dağınık olarak yaşıyorlardı ve bir araya hiç gelmiyorlardı. Yardımcı olacak Yavuz Bey ve yaklaşık 400 kilometre mesafedeki Bundaberg kasabasında milli ve manevi değerlerine bağlı birkaç aile vardı. Ama orada boş durmadık, yavaş yavaş bulabildiğimiz Türkleri ziyarete başladık. Oradaki Türklerde genelde şöyle bir fikir vardı: Bizim buradaki toplumun bir araya gelmesi mümkün değil. Hatta Türkiye'nin fahri konsolosu bile, 'Biz ancak 3-4 kişiyi bir briç oynamak için ara sıra bir araya gelebiliyoruz,' dedi. Genelde şöyle bir fikir yaygındı: Avustralya'nın başka şehrinden ipini koparmış insanlar bu eyalete gelmiş ve bunların bir araya gelmeleri veya beraber bir iş yapmaları mümkün değil. Fahri konsolos ile görüştüğümde bana dedi ki, 'Seni çok heyecanlı görüyorum. 20 yıldır buradayım, buradaki toplumdan bir şey çıkmaz.' Ben de ona, 'Biz toplumu bir araya getirmek istiyoruz, bazı eğitim

faaliyetleri yapmak istiyoruz ve uzun vadede de burada bir okul kurmak istiyoruz,' dedim fakat kendisi buna inanmadı.

O zaman Dünya Tiyatro Grubu programlar yapmak için Avustralya'ya gelince, Zübeyir ve eşi onları Brisbane'ye davet eder. Bir üniversitenin parkında aileler için bir piknik organize ederler. Şiirler okunur. Program devam ederken Hümeyra doğum için hastaneye kaldırılır.

Zübeyir, "Ben programdan ayrıldım ve hastaneye gittim. Fakat arkadaşlarla telefonla daima irtibatta idim. Programı hastaneden takip ettim. Hatta çocuk dünyaya geldikten sonra arkadaşları aradım ve geleyim mi dedim. Onlar da 'Hocam gelmenize gerek yok, program güzel gidiyor, biz gerekeni yapıyoruz' dediler. Doğum esnasında bebeğin kordonu boynuna dolanmıştı. Çok tehlikeli bir durumdu. Ama Cenabı Allah'ın inayetiyle ve doktorların yardımıyla o problem halloldu ve bebek sağlıklı dünyaya geldi. Hatırladığım kadarıyla o programa 30-40 kişi katılmıştı. Küçüktü ama ümit vericiydi. Çünkü Brisbane şehrinde hiçbir zaman bu kadar Türk bir araya gelmediğini söylediler."

6.17. Sevinç Gözyaşları

Zübeyir anlatıyor: "Daha sonra 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı günü yaklaşıyordu. Cumhuriyet Bayramı dolayısıyla bir şey yapalım dedik ve orada Anzac Köprüsü altında bir park var. Şehrin merkezinde insanları buraya davet edelim, orada döner ikram edelim, Cumhuriyet Bayramımızı kutlayalım diye konuştuk. Tanıdık insanları bayram kutlamasına davet ettik. Yanımızda bolca Türk bayrakları vardı. O bayrakları da çocukların eline verdik. Yanımızda bir de hoparlör vardı. Ayrıca Türkçe öğretmemiz için CD'ler vardı ve ben bu CD'leri de o zaman çocuklara dağıtmıştım. Türk toplumdan insanlar bir araya geldi, hatta o bir araya gelme esnasında ağlayan insanlar oldu, onlar sevinç gözyaşları döküyorlardı. Bu program bize de bir ilham kaynağı oldu, anladık ki yavaş yavaş toplum içine girmemiz ve bazı faaliyetler yapmamız gerekiyor. Toplum konuşmaktan çok artık bir şeyler görmek istiyordu. Bu aynı zamanda şu duyguyu vermişti: Demek ki istersek buradaki Türk toplumu olarak bir araya gelebilir ve bir şeyler yapabiliriz.

Bu program, yavaş yavaş başka programları tetikledi. İnsanlar yıllardır buradalar. Bir araya gelmelerinin mümkün olmayacağını kabul etmişlerdi. Bu bir araya gelmeler onlar için bir ümit kaynağı ve bir ışık oldu. Daha sonra tuttuğumuz bir evde çocuklara Türkçe kursları verdik. 3-5 tane öğrenci geliyordu

ama olsun, o hizmet başka hizmet kapılarını açıyordu. Türkçe dil kursunu o Budist tapınağın yanındaki evimizin garajında ve aynı zamanda sitede bir tane kiralık öğrenci evimiz vardı, onun garajında vermeye başladık. Daha sonra kapanan bir fabrikanın iki odasını kiraladık ve orada Türkçe dersleri vermeye başladık. Veliler çocuklarını Türkçe öğrenmek için getiriyorlar ve orada bekliyorlardı. Onlar orada beklerken çocukları içeride Türkçe öğreniyor, biz de dışarıda velilerle ilgileniyorduk. Gelip gidenlerin çoğu ehli dünya insanlar idi. Din ile çok fazla alakaları yoktu, fakat çocuklarına Türkçe öğretmek ve kendi kültürlerini onlara vermek istiyorlardı. Bu tür faaliyetler ile yavaş yavaş orada bulunan Türk toplumu ile kaynaştık. Bizim yaptığımız, onları ziyaret etmek, beraber çay içmek ve onları dinlemek idi."

6.18. İsimsiz Altı Aylık Bebek

Zübeyir ilk ayları anlatırken duygulandı ve anlatmaya devam etti: "Daha sonraları Brisbane şehrindeki Türk toplumunun akrabaları vefat edince cenazeleri konusunda yardımcı olduk. Çocuklarına isim koymaları konusunda yardımcı olduk. Yani insanlarda genel itibariyle kültürel bir Müslümanlık vardı. O kültürel Müslümanlığın gerektirdiğini yaşamak için biz de onlara yardımcı olmaya çalışıyorduk. Yavaş yavaş bazı mübarek gecelerde de bir araya gelip kutluyorduk. Hatta bir defasında birinin çocuğu olmuş, 6 ay boyunca isim koymamış. Beni çağırdılar, gittim, kulağına ezan okudum ve çocuğa isim koyduk. O da şöyle oldu: Çocuk doğunca annelerini Türkiye'den davet etmişler. Kadıncağız da dinini yaşamak isteyen biri idi fakat dini bilgisi çok azdı. Çocuklarının dinle hiç bir alakası yoktu. Onun teşvikiyle beni bulmuşlar ve beni çağırdılar, ben de böylece isim koydum. Hatta ben o eve gittiğimde namaz kılmak istedim, hiç kimse kıbleyi bilmiyordu. Türkiye'den gelen kadının annesi de bilmiyordu. Ama kültürel olarak İslam'a bağlı birisi idi. Hatta o kadın bana, 'Biz dini diyaneti çok bilmiyoruz ve bu konuda neler yapacağımızı da bilmiyoruz,' dedi. Ben de ona, 'Üzülmeyin, biz buradayız, size yardımcı oluruz,' dedim."

Yine İzmir'den gelip Brisbane şehrine yerleşmiş bir Türk vardı. Bu Türk'ün babası vefat etti. Ben de başsağlığına gittim ve dedim ki, "İsterseniz babanız için küçük bir program yapalım, insanlar da gelsinler, başsağlığı dilesinler." Açtığımız Türkçe dil kursunun arkasında bir yer vardı. Orayı kiraladık ve o kişi tanıdıklarını merhum babası için yapılan programa davet etti. İzmirli Türk, Brisbane şehrinde sevilen bir insandı. Dolayısıyla pek çok Türk o programa

katıldı. Gelenler genelde siyah gözlük takmış, dinle diyanetle alakası olmayan insanlardı. Kısa bir konuşma oldu. Konuşmayı kendisi yaptı, hatta dedi ki, "Bu benim için hayatımın konuşması oldu." Sonra çay ikram edildi, yiyecekler ikram edildi. Onun babasının vefatı insanların bir araya gelmesine vesile oldu. Bu tür programlar vesilesiyle insanların bir araya geldiğini de böylece müşahede ettik.

6.19. Okul Arsasını Tavaf

Zübeyir, okul kurulmadan önce arsa bulma ile alakalı şunları anlattı: "Daha sonra yavaş yavaş bir okul arsası aramaya başladık. Brisbane şehri birçok yerde sel bölgesi olduğu için uygun bir arsa bulmamız çok zor oldu. Hatta bir emlakçıya 1200 dolar para verdik, kendisi Türktü. Ona dedik ki, 'Sen bize 1-2 hafta sıkı çalış, şehirdeki bütün arsaları tara ve bize uygun bir arsa bul,' diye kendisinden rica ettik. Kendisi bize 1.600.000 dolarlık bir arsa buldu. Bu para o günkü şartlarda Brisbane'deki Türk toplumu için çok büyük bir miktardı. Kimse bu paranın bulunabileceğine inanmazdı. 472.000 dolar peşinat istiyorlardı. Arsa okul olmasına uygundu. Biz hem Melbourne şehrinden hem de Sidney'deki arkadaşlardan maddi destek gördük. Ayrıca eşimin babasından kalan bir dairesi vardı Türkiye'de, onu satıp parasını da okulun arsası için verdik. Arkadaşların fedakarlıkları, Sidney ve Melbourne'daki arkadaşların desteği bizim için bir ümit kaynağı oldu ve de bir kamçı oldu."

Hümeyra, okul arsasını buldukları gün ile ilgili hatıralarını anlatırken sanki o günü yeniden yaşıyordu. O şunları söyledi: "Bir defa sabah erken, beyim 'Hümeyra bir arsa bulduk' deyince çocuk uyuyordu, hemen battaniyeye sarıp o şekilde arsaya gittik. Battaniyeye sarılı çocuk ile arsanın etrafında dolaştık, sanki tavaf yapıyor gibiydik. Beyime dedim ki, 'Burası şehrin içerisinde, hem merkezi bir yer, hem trafik çok fazla yok. Bu arsa olursa, okul da olursa çok gelen olur,' dedim. Yani her yerden gelen olur. Şaşkınlığımdan, 'Bu arsa bize nasip olsun artık,' diyerek çocuğu kucağıma alıp salavat getirerek turlamaya başlamışım. Çünkü en büyük derdimiz bir okul arsasının bulunmasıydı. Pek çok arsa bulunmuş fakat bu arsalar şu veya bu şekilde şu veya bu sebeplerden okul açılmasına müsait değillermiş. Kimisinde trafik için müsait değil bazı arsaların okul yapma izni yok. Neticede etrafında bebeğimi kucağıma alarak salavat getirerek turladığım bu arsa oldu ve okul yapmak için satın aldık."

Wisdom Kolejinin İlk Taşınabilir Binası

6.20. Okulun Açılışı ve Engeller

Okul arsası alındıktan sonra toplumda bazı dedikodular yapılmaya başlandı. Kimisine göre Amerika bunlara yardım ediyor, bazıları da başka şekilde dedikodular yapıyorlardı. Zübeyir, Brisbane şehrinde oturan ve bildikleri bütün Türklerin listesini çıkarır, tek tek ziyaret eder. Kimi 50 dolar, kimi 100 dolar, bazılarından da daha fazla alır. O, tanıdık tanımadık, sağcı solcu demeden, dindar ve ehli dünya demeden herkesi ziyaret eder, okul projesini açıklar ve onlardan yardım talep eder.

Zübeyir anlatıyor: "Bizim oturduğumuz semtte bulunan alışveriş merkezinde Konya'dan gelmiş komünist bir Türk vardı. Ona gittim, kimden paralar aldığımızı gösterdim ve sonra dedim ki, 'Yardıma ihtiyacımız var, siz de yardım edebilir misiniz? Hatta ona dedim ki, bize borç para verebilir misiniz?' O, 'Benim yardım etme imkanım yok ancak on üç tane benzin istasyonu olan bir arkadaşım var, belki o yardım edebilir,' dedi. Sonra telefonla o arkadaşı aradı ve onu ikna etmeye çalıştı. Karşıdaki kişi borç verdiği takdirde parasının geri verilemeyeceğini düşünüyordu. O ise onu ikna etmeye çalışıyordu. Fakat netice itibariyle o gün ikisinden de para alamadık. Ancak onlar şunu öğrendiler ki bize Amerika'dan para gelmiyor, biz bunu lokal Türk toplumundan topluyoruz veya borç alarak yapıyoruz."

6.21. Hümeyra'nın Fedekarlığı

Okul arsası alınması için çok paraya ihtiyaç vardı. Hümeyra babasından kalan Türkiye'deki dairesini sattı ve parayı getirtip okula bağışladı. Yavuz, kayınpederi ve yakın akrabalarıda çok büyük maddi fedekarlık yaptılar. Onlar aynı zamanda bir işçi gibide eski taşınabilir binaların tamirinde, boyamasında ve okulun çevre düzenlenmesinde çalıştılar. Onların yaptıkları bu fedekarlık çevredeki diğer Türklere de etki etti ve onlarda maddi katkılarda bulundular.

6.22. İlginç Tevafuk ve Gelibolu'dan Getirilen Çam Ağaçları

Zübeyir anlatıyor: "Çok ilginçtir, o arsayı 2008 yılında sekizinci ayın sekizinde satın aldık. Kanaatimce bu bir tesadüf değildir. Arsanın içinde 1984 yılında yapılmış, tek bir çivi çakılmadan yapılan bir ilginç görünümü olan ev vardı. Çivi çakılmadan ve ilginç görünümünden dolayı da1984 yılında Avusturalya Mimarlik Ödülü verilmiş. Bir gün okul arsası içinde bu evdeyken birisi çıktı geldi ve günaydın dedi. Daha sonra kendisi, 'Bina ne kadar güzel duruyor,' dedi. Ben de ona, 'Siz kimsiniz?' diye sorunca, o da, 'Bu evi yapan ustalardan biriyim,' dedi. Meğer adam İsviçre'liymiş ve kendisiyle beraber üç genç usta getirmiş. Adamlar ağaçları birbirine geçirerek bina yapmışlar, çivi kullanmamışlar. Böyle çok ilginç bir şeydi. Yine çok ilginçtir, o arsada bulunan çam ağaçlarını da o usta Gelibolu'dan getirmiş. Yani, o ağaçlar Avustralya ağaçları değildi."

Zübeyir, "Arsanın temizlenmesi ve bazı ağaçların kesilmesi gerekiyordu, bunun için hafriyat yapılması gerekiyordu. Tabii bunu nasıl yapacağız, kim yapacak, kim yardım edecek kimseyi o zaman tanımıyorduk. Diğer taraftan paramız da yoktu. O sıralarda mahallemize yakın bir yerde Nakşibendilerin bir camisi vardı. Ben de ara sıra oraya gider, ezan okur, kamet getirirdim. Namazlardan sonra Kur'an okutuyorlardı. Cumartesi programları oluyordu, ben de o programlara katılıyordum, dolayısıyla gayet iyi bir ilişkimiz vardı. Onun dışında bazen camiye yardım için yemekli himmet toplantıları yapıyorlar, ben de katılır, küçük de olsa desteğimi verirdim. İşte o camide Müslüman olmuş Jimmy kardeşler ile tanıştım. Onların o zaman meşhur olmuş bir CD'leri vardı. Aynı zamanda onlar hafriyat da yapıyorlarmış. Ben onlara arsamızın ve buradaki okul açma niyetimizi söyleyince onlar dediler ki, 'Biz size yardımcı oluruz. Siz prosedür gereği bir ilan verirsiniz, biz de gelir yaparız,' dediler. Netice itibariyle ucuz bir fiyata yapacaklardı. Okulun arsasında çok büyük ağaçlar vardı. Bu ağaçları kesmek için belediyeye başvurmuştuk ve izin bekliyorduk. O bana dedi ki, 'Siz sabah erken gelir, bana yapılacak şeyleri,

yerinden sökülecek ağaçları gösterirsiniz, ben gerekeni yaparım,' dedi. Kendisi 74 yaşlarında bir Avustralyalı ve uzun sakallı birisiydi. Sabah erken greyderi ile geldi, bu ağaçları sökmeye başladı. Sekize kadar bitirdi ve bana dedi ki, 'Ben gidiyorum, gelen giden olursa İngilizce az bilmiyorum, bunu Jimmy'nin adamları yaptı dersiniz.'

Onun konuşmalarından ben anladım ki belediyeden insanlar gelecek. Tabii o sıralarda komşular da okulun sınırına dizildiler. Demek ki bazıları da belediyeye şikayet etmiş ve belediyeden de insanlar geldi. Komşular, 'Biz yıllardır buradayız, bu arsada neler oluyor?' diye merak etmişler ve aynı zamanda, 'Buradaki ağaçları nasıl kestiniz? diye soruyorlar. Gelen yetkililere, 'Biz de iki kişi ile anlaştık, onlar geldiler bu ağaçları söktüler, bunun dışında biz detayları bilmiyoruz,' dedik. Sonra belediye yetkilileri, 'Biz sizi belediyeye çağıracağız,' dediler. Belediye bize 2000 dolar para ile 8 ağaç dikme cezası verdi. Böylece konu kapanmış oldu.

6.23. Hayrın Muzır Manileri

Bediüzzaman, "Ey kardeşlerim! Mühim ve büyük bir umûr-u hayriyenin çok muzır mânileri olur. Şeytanlar o hizmetin hâdimleriyle çok uğraşır. Bu mânilere ve bu şeytanlara karşı, ihlâs kuvvetine dayanmak gerektir. İhlası kıracak esbâptan; yılandan, akrepten çekindiğiniz gibi çekininiz," der. Bu okulun açılmaması için bazı kimseler durmayacaklardı.

Zübeyir, okulun açılmaması için bazı kimselerin harekete geçtiğini sonradan duyar. O anlatıyor: "Tam o sırada okulun açılmaması için mahallede 80 küsur imza toplanmış ve belediyeye gönderilmiş. Belediyede gelen bu tepki üzerine, 'Biz oraya okul izni veremeyiz çünkü halkın rızası yok,' dediler. Avukatımız kanalıyla bu işleri yapan güçlü bir avukat (barrister) bulduk ve şikayetleri belediyeden alıp avukata götürdük. Avukat akıllı bir insandı, şikayetlerin hepsini tek tek inceledi ve dedi ki, 'Esasında beş kişi şikayet etmiş. Diğerleri o beş kişinin kopyalarını kullanmışlar.' Durumu bu şekilde belediyeye rapor edince belediye de beş kişinin izni olmasa bile bize okul kurma izni verdi. Çünkü diğer yaklaşık 80 kişi esasında böyle bir şeye karşı olmadığını avukat onlara rapor etti. Bu beş kişi komşuları dolaşmışlar. Kendi şikayetlerinin fotokopisini onlara vermişler. Onlar da bu fotokopinin aynısını kendi dilekçelerine yazmışlar. Bu tecrübeli avukat sayesinde böyle bir sıkıntıdan kurtulduk. Ve de okul açılma izni verildi. Daha sonra avukat kanalı ile belediye ile görüşmelerimiz oldu. Belediye bize oraya bir trafik lambasının

konulması şartıyla izin vereceklerini söylediler. Biz de bunu yaptık ve okul kurma izni aldık."

Onlar okul açacaklar ama paraları yok. Binaların kurulması lazım ki okul açılsın. O günkü mütevelli heyeti, ilk etapta iki veya üç tane taşınabilir prefrabik sınıf alıp arsaya yerleştirmek isterler. Bu hem ucuz hem de çabuk olur ve okul da açılır. Zübeyir ve arkadaşları o bölgede bulunan bir İslam okulunu ziyarete giderler. Onlar, kendilerinin yeni bina yaptıklarını ve üç tane taşınabilir sınıfları olduğunu söyler ve kendilerine ucuz bir fiyata satarlar. Bu taşınabilir sınıflar kırık döküktü ancak onların başka şansları yoktu ve bu taşınabilir sınıfları getirip arsaya koydular. Sonra Zübeyir ve arkadaşları ve onları seven Türklerle beraber bu taşınabilir sınıfları tamir ederler, boyarlar ve sanki yeni bir sınıf haline getirirler. Hatta o İslam okulunun müdürü, okulun açılışında o sınıfları görünce şaşırır. Çünkü her şeyini değiştirerek tamamen yeni bir sınıf haline getirmişler. O esnada en çok yardımı dokunan ve ailesi büyük olan Yavuz'un kayınbabası ve ailesinin yardımları asla unutulmaz.

Yine Sidney'den Brisbane şehrine yeni taşınan bir başka esnaf da betonlarını çok ucuz bir maliyete döktü. Yoksa başkaları çok para istiyordu ki onlara verecek para yoktu. O esnaf arkadaş daha önce Sidney şehrinde Şule Koleji'nin kurulmasında da çok emek vermişti. Binaların tamir edilmesinde, boyanmasında, betonların dökülmesinde Zübeyir de bir işçi gibi çalıştı. Onun bir işçi gibi çalışması, onu seven Türkler ile esnaf üzerinde çok büyük bir etki bıraktı. Onlar da canla başla okul tamiratı bitinceye kadar ve okul açılıncaya kadar gereken gayreti gösterdiler.

6.24. Küçük Kızın Gözyaşları

Hümeyra, hizmette çok koşturduğu için bazen altı yaşındaki kız çocuğunu bir esnafın eşine bırakır. Esnafın eşi de o kadar yakın ilgilenir ki adeta teyzesi gibi olur. Çünkü esnafın hanımı, onun küçük kızıyla o kadar ilgileniyordu ki kızcağız onu hakiki teyzesi zannediyordu. Hümeyra bir defasında küçük kız çocuğuyla Türkiye'ye gider. Ona dedesini, teyzesini, dayılarını ve orada çocuk yaşındaki akrabalarını tanıtır. Fakat küçük kız çocuğu hep Brisbane şehrindeki dadı teyzesini sayıklar ve oradaki arkadaşlarının isimlerini söyleyerek, "Anne, ben onlarla oynamak istiyorum, onları çok özledim," der ve ağlar. Hatta annesine, "Anne, teyzeme gidelim," diye yakınır. Annesi de, "Kızım, bak işte teyzen burada, deden burada, dayın burada," der fakat o hâlâ Brisbane'deki

dadı teyzesini unutmaz ve ağlar. Hümeyra, "Öyle akraba gibi olmuştuk, çok güzel yıllarımız zorluklarla birlikte çok tatlı anılarımız oldu" der.

Hümeyra Hanım anlatıyor: "Esnaf arkadaşın hanımı ve esnafın kendisi de çok fedakar insanlardı. Brisbane şehrine ne zaman misafir gelse, onlar misafire ev sahipliği yapıyor, yedirip içiriyorlardı. O şehirde 2-3 arkadaştık ancak o yapılan fedakarlıkları asla unutmuyorum. Bazen festivallere gider, bir şeyler satar, okul için para kazanmaya çalışırdık.

7. BÖLÜM

UNUTULMAYAN HATIRALAR

Bu bölümde, değişik yıllarda farklı kimselerin hatıralarını içermektedir. Hepsi de ders alınması gereken çok güzel hatıralardır.

Avustralya Zaman Gazetesi ilk Sayısı (en solda)

7.1. Zaman Gazetesi Avusturalya'da Neden Yayına Başladı

Bu konu ile alakalı daha önce Zaman gazetesinde 1000. Sayısı münasebeti ile yayınlanan bir raportajı az biraz değiştirerek burada okuyuculara arz ediyorum.

Zaman Avustralya'nın yayın hayatına başlamasında emeği olan 'ilk'lerdensiniz. Nasıl ve hangi şartlarda başladınız?

-Zaman Gazetesi'ni sadece bir gazete gibi görmüyorum. Zaman bir okuldur, bir fikirdir. Ben böyle bakıyorum. 1987'de Avustralya'ya ilk geldiğimde, burada haftalık yayınlanan iki yerel gazete vardı.

Gazete fikri bu ihtiyaçtan dolayı mı ortaya çıktı?

-Evet, gayet doğal bir ihtiyaçtan ortaya çıktı. 90'lı yıllardı. 'Biz Türkiye'den gazete getirelim buraya, abone bulalım ve Zaman Gazetesi'ni buralarda dağıtalım' diye düşünüldü ve yapıldı. İlk defa Zaman Gazetesi bunu yaptı. Haftada iki gün, Türkiye'de basılıp buraya gelen gazeteler, bazen 3 gün gecikmeyle, bazen 5 gün gecikmeyle bazen de 11 gün gecikmeyle gelirdi. 300 kadar gazeteyle başlamıştık. Arkadaşlarımız gazeteleri tek tek abonelerin kapılarına kadar götürüp dağıtırlardı. Hatta Auburn'da oturan arkadaşların ta Campbeltown'a iki gazete dağıtmak için gittiğini biliyorum. Bu arkadaşlar 58 km yolu, Türkiye'den gelen Zaman Gazetesi'ni gecikmeli de olsa oradakilere de ulaştırmak için gidiyorlardı. Gazetenin dağıtılması bir arkadaşın en az 2-3 gününü alıyordu. Bazen iki arkadaş bazen de üç arkadaş yapıyordu bu işleri. Bunlar gönüllü yapıyorlardı. Uçak masrafı, Türkiye'deki baskı maliyetleri

kurtarmıyordu. Dolayısıyla gazete dağıtımına gönüllü destek veriyorlardı. Hiç unutmam, Auburn'dan Campbeltown'a gazetenin bu şeklide dağıtılması zannedersem 1-2 sene aralıksız devam etti. Bu çok büyük bir fedakârlıktı.

1996 yılında o zaman Türkiye'de Maoculuk ile övünen haftalık bir dergi, 100 kişilik bir çete yayınlamıştı ve Fethullah Gülen Hocaefendi'yi de o çeteler arasında göstermişti. Avustralya'daki haftalık bir Türk gazetesi de onu alıp, olduğu gibi manşetten yayınladı. Bütün bunlar Zaman Gazetesinin Avusturalya'da haftalık olarak yayına başlaması için bır kamçı oldu.

7.2. İlk Sayıda Üç Kilo Kaybettim

20 yıl öncesinden söz ediyorsunuz. Şartlar zor olmalı. Nasıl hazırlıyordunuz gazeteyi?

-İstanbul merkezle görüşülerek, Zaman Avustralya'nın çıkmasına karar verildi ama eleman yoktu. Sadece bir gazeteci arkadaş vardı. Yayın konusunda sıkıntısı yoktu ama teknik olarak tecrübe sahibi değildi. Bir tane bilgisayarımız vardı. O bilgisayar ile sayfa dizaynı yapmaya çalışıyorduk. Zaten ben hiç anlamıyordum bu gibi işlerden. O zamanki teknolojik imkânlar işi hızlı yapmaya pek imkân vermiyordu. Çok uğraştı arkadaşlar ama bir türlü gazeteyi çıkaramadık. İnternet gibi bir aktarım teknolojisi de olmadığı için Türkiye'de yaptırma imkanımız da yoktu. İmkansızlıklar karşısında adeta içim içimi yiyordu. O zaman hava soğuktu, ama terliyordum. Bir kitabevinin arkasında yarım oda büyüklüğünde bir mekanda, büyük bir stresle çabalanıyordu…

Hazırladınız gazete sayfaya dönüşmüyordu yani.

-Evet. Gazete çıkarmak teknik bir iş. Gazetenin dizaynını yapamadığımız için ancak 15 gün sonra ilk sayıyı tamamlayabildik. Geç kalındığı için çok üzüldüm. O kadar üzülmüştüm ki, o süreçte stres yüzünden 3 kilo vermişim. İlk defa burada haftalık gazetemiz elimizdeydi. Sonrasında iş fedakâr zaman okuruna düştü. Abone olunca da arkadaşlar kapıya kadar götürüp gazeteyi ulaştırıyorlardı.

7.3. Unutulmayan Hatıralar

Ensar Bey anlatıyor: "Bir seferinde umreye gitmiştik. Tabi oranın manevi havası bambaşka. Mescid-i Nebevi'de Mustafa Bey isminde bir arkadaşla beraber ikindi namazı kıldık. Benim elimde Sızıntı dergisi var ve onu

okuyordum. Mustafa Bey de az biraz uzağımdaydı. Az biraz ileride de zemzem suyu kabı vardı. Kendi içimden, 'Keşke birisi şu zemzem suyundan biraz getirip bana verse,' dedim. Bir baktım ki çok temiz, nurani Hintli bir zat o zemzem suyundan iki bardak doldurup getirdi, birisini bana verdi, diğerini de götürüp arkadaşım Mustafa Bey'e verdi. Doğrusu çok şaşırmıştım. Bunu kimseye anlatmayayım diye düşündüm. Daha sonra Mustafa Bey'le akşam bir araya geldik. O bana dedi ki, 'Ekrem Bey, bir şey size anlatacağım. Gerçi anlatmayı düşünmüyordum ama size anlatayım. Ben Mescid-i Nebevi'de otururken içimden, 'Keşke birisi şu zemzem suyundan biraz bana getirip verse,' diye düşündüm. Ben böyle düşünürken o mübarek, nurani yüzlü Hintli bir bardak zemzemi getirip bana verdi.' Ensar Bey de ona, 'Mustafa Bey, ben de aynen sizin gibi düşünmüştüm. O zat bir bardak zemzem suyunu getirip bana da verdi.' Doğrusu bu bir tevafuk oldu. Ve de bir ikram-ı ilahi idi."

7.4. İsraf Haram

Habib: "Şunu da hatırlıyorum. Haşim Hocam ile beraber bizim evde mütevelli yaptık. Hocam bize mütevelli nedir, kimler mütevelli olabilir, mütevellide ne konuşulur, adabı nedir, vazifesi nedir, manevi yönü nedir, bunları hep tek tek güzel bir şekilde bize açıkladı. O gün bir hatıram var, unutamıyorum çünkü hayatımda bu hep etkili oldu. Evde çay yapmıştım. Çaydanlık ocağın üzerindeydi. Haşim Hocam, 'Çaydanlığın altındaki ocak yanıyor mu?' diye sordu. Ben de, 'Evet hocam, açık bıraktım ki çay soğumasın,' dedim. O bana, 'Lütfen altını kapatın çünkü o israftır, israf ise dinimizde haramdır,' dedi. Onun bu ifadeleri bana çok etki etti. Kendisi bunu yaşadığı için sözleri de tesir ediyordu. Ben şahsen o önde hocalarımızın her birine bir sahabiye benzetiyordum. Her birinde farklı güzellikler ön plana çıkmıştı."

7.5. Teheccüd Vaktinde Görülen Rüya

Mütevelliden birisi anlatıyor, "Hoca Efendiden abdestin manevi faydalarını duyduğumdan beri, her gece uyumadan önce abdest almaya başladım. Bir seferinde sabah namazından bir saat önce uyandım ve lavaboya gittim. Abdestim almadım ve teheccüd namazı da kılmadım, geri yattım. Rüyamda Hoca Efendiyi gördüm. Bana çok kızgındı. Abdestim olmadığını ve teheccüd kılmadığımı fark ettim. Eşimle birlikte sabah namazını kıldıktan sonra Kur'an okudum. İlginç bir şekilde şu ayetlerle karşılaştım: "Ve O'dur ki kullarından

tövbeyi kabul eder, kötülükleri affeder ve yaptıklarınızı bilir. İman edenlerin ve salih ameller işleyenlerin dualarına icabet eder ve onlara lütfundan fazlasıyla verir. Ama kafirler için şiddetli bir azap vardır" (Şura, 42:25-26). Bunun bir tesadüf olmadığını düşündüm. Bu benim için bir uyarıydı. Tövbe ettim ve uykudan uyandığımda abdest almadan veya teheccüd kılmadan uyumamaya karar verdim. O günden sonra, hayatımda abdest almadan yatağa gittiğim bir gece olduğunu hatırlamıyorum.

7.6. Tahir'in Rüyası

2013 gibi ben o günkü Türkiye başbakanını severdim. 2013'ten sonra Hoca Efendi'ye aleyhinde olmaya başladı. Hoca Efendi'yi çok seviyorum, çok acayip seviyorum ama başbakanı da seviyorum. Fakat nasıl böyle bir şey olabilir diye aklımdan geçiyordu. Nasıl bu kadar düşman oldu diye düşünerek o akşam yatağa gittim. Sanki istihare namazı kılmış gibi kim doğru kim yanlış diye düşündüm ve şöyle bir rüya gördüm.

"Başbakan Avusturalya'ya geliyor ve yanında iki tane koruması var. Başbakan korumalara soruyor ki, 'Nerede bu Fethullahçıların başındaki adam?' Onlar beni gösteriyorlar. O zaman Vakfı'nın başkanıydım. 'Hakkımda kötü yazılar yazıyorsunuz,' diye başbakan bana kızıyor. Ben de dedim ki, 'Sayın başbakanım, biz senin hakkında kötü yazı yazmıyoruz, yalnızca kendimizi savunuyoruz. Bizim sana karşı bir şeyimiz yok, sen bize saldırıyorsun, biz de savunmaya geçiyoruz çünkü suçsuzuz, günahımız yok.' Sonra başbakan oturdu. Oturduktan sonra üzerine canavar gibi bir şeytan kondu. Onu ayağa kaldırdı ve başbakana, 'Benim dediğimi yapacaksın,' dedi ve başbakanın üzerine oturdu. O da korka korka o şeytan ne derse onu yaptı." Bu rüya üzerine Hoca Efendi'nin doğru olduğuna inandım.

7.7. Tahir'in İkinci Rüyası: Hoca Efendi Soruları Cevaplıyor

Bir defasında Hoca Efendi'yi rüyamda gördüm. Hoca Efendi Avustralya'ya gelmişti. Pek çok kimse, medya, milletvekilleri ona soru sormak için sıraya dizilmişti. Medyayı ben ayarlamıştım. Hoca Efendi'ye de tercümanlık yapıyordum. Öyle bir toplantıydı ki, dünyanın problemlerini nasıl çözebiliriz gibi konular konuşuldu. Hoca Efendi hepsine bakıyor, onlar da Hoca Efendi'ye bakıyordu.

7.8. Namaza Başlayan Emekli

Sidney'de Şule Koleji'nin arsası alınmış. Gönüllüler kendilerine 400 aileyi ziyaret etme ve onlardan okul için yardım etme hedefi koymuşlardı. Bu gönüllülerden üç tanesi emekli birini ziyaret ederler. Üçü de genç olan bu kişiler okul projesinden bahseder. O günün şartları içinde bu emekli de 300 dolar vaad eder. Sonra bu gençler ayrılınca namaza başlar. Kendisi anlatıyor: "Bu gençler beni ziyarete gelince aklıma eski günlerim geldi. Eskiden ben beş vakit namazımı kılardım. Fakat nasıl olduysa terk ettim. Bu gençleri gördükten sonra tekrar namaz kılmaya karar verdim. Bunlar benim için bir ilham kaynağı oldu."

7.9. Bir İkram-ı İlahi

Kırk yaşından sonra tövbe edip namaz kılmaya başlayan ve daha sonra hacca giden birisi Garip Hoca'ya sorar: "Hocam, ben bir iş kazası geçirdim. Üç yıldır mahkemeye gidip geliyorum, fakat bir şey çıkmıyor. Artık bıktım, davamdan vazgeçmek istiyorum." Garip Hoca ona, "Niçin vazgeçiyorsun? Madem bir iş kazası geçirmişsin ve bu konuda tazminat almaya hakkın var, davandan vazgeçme," der. Hacı Efendi de, "Artık avukatlarla, mahkemelerle uğraşmaktan yoruldum," der. Garip Hoca ona, "İstersen mahkemeye git ve eğer tazminat alırsam bunun bir kısmını okula bağışlayacağım diye niyet et ve o niyetle mahkemeye gir," der. Hacı Efendi tekrar mahkemeye gitmeye karar verir. Mahkemeye gitmeden önce niyet eder ve "On bin doların üzerinden ne kadar tazminat alırsam onun hepsini Şule Koleji inşaatına bağışlayacağım." Hacı Efendi anlatıyor: "Mahkeme günü geldi çattı. Mahkemeye gittim, hakimin huzuruna çıkmadan önce sigorta şirketi yetkilileri benimle konuşmak istediler. Benim yanımda hukuk fakültesinde okuyan kızım vardı, bana tercümanlık yaptı. Şirket bana 32.000 dolar tazminat teklif ettiler ve mahkemeye girmeden anlaşalım dedi. Kızım çok sevindi ve bana, 'Baba, hemen bu teklifi kabul et,' dedi. Çünkü bugüne kadar hiçbir zaman bu kadar para teklif etmemişlerdi. Fakat Hacı Efendi mahkemeye girmek istediğini söyledi. Kızı ısrar edip, 'Gitme, mahkemeye girme,' dediyse de o kızını dinlemedi ve mahkemeye girdi.

Hacı Efendi anlatıyor: "Mahkeme salonuna girdim. Hakim geldi ve bana bakarken gülümsüyordu. Normalde mahkemelerde hakim böyle gülümsemez ve ciddi olur. Mahkeme başladı. Hakim bana iş kazası ile ilgili çeşitli sorular sordu. O esnada Hizmetten bir arkadaş sanki beynime girdi ve bana, 'Hakimin sorusuna şöyle cevap ver, böyle cevap ver,' dedi. Ben de hakimin sorularına

öyle cevap verdim. Daha sonra hakim mahkemeye ara verdi ve 15 dakika sonra kararı açıklamak için tekrar geldi. Hakim, şirketin bana 230.000 dolar tazminat vermesine karar verdi. Hem sigorta şirketi yetkilileri, hem ben ve ailem doğrusu çok şaşırdık. Ben kendi kendime, 'Bu herhalde okula 10.000 doların üstünü vermek istedim, onun kerametidir,' diye düşündüm.

Sigorta şirketi vergileri çıkardıktan sonra yaklaşık 130.000 doları Hacı Efendi'nin banka hesabına yatırır. Hacı Efendi de bu paranın 120.000 dolarını getirip okul inşaatına vermek ister. Fakat hanımı ve kızı, "Sen deli mi oldun? 500 dolar ver, hadi bin dolar olsun. Eğer bin dolardan fazla verirsen bu deli oldu diye seni tımarhaneye göndeririz," derler. Hacı Efendi durumu gelip Garip Hoca'ya anlatır. Garip Hoca da, "Onlar bu konuda çok kararlılar ve sana bunu yaparlar. Sen de yapabildiğin kadar o paradan yardım et, belki emekli maaşından azar azar getirip okul inşaatına ver," der. Hacı Efendi yaklaşık bir yıl içinde 20.000 doları getirip okul inşaatına verir. Hacı Efendi okula 120.000 dolar verme konusunda kesin kararlıydı. Fakat onun bunu yapması evde, ailede çok büyük huzursuzlukların kaynağı olacaktı. Çünkü hanımı da kızı da ehli dünya idi. Garip Hoca ona, "Gücün yetebildiği kadar ver, Allah kabul eder," der. Hacı Efendi bunu bir ikram-ı ilahi olarak görür.

7.10. Bir Mahkumun Rüyası

Garip Hoca anlatıyor: "Çalıştığım hapishanelerin birinde İrlanda kökenli birisi rüyasında Hazreti Bilal Habeşi'nin ayak izlerini görmüş ve sesini duymuş. Bunun üzerine İslam'ı araştırmaya başlamış ve neticede Müslüman olmuştu. Kendisi beş vakit namaza başlamış, bu aynı zamanda hapishanede örnek bir mahkum olmuştu. Bu mahkum bana gelerek bir rüyasını paylaştı. Yıl 1996. Mahkum bana, 'İmam, Müslüman olmayan bazı kimseler Müslümanları kullanarak çok büyük terör yapacaklar ve bunu Müslümanlara mal edecekler. Ne olur, ben bunu rüyamda gördüm, bakınız bu kesin olacak, bunu Müslümanlara söyleyin, uyanık olsunlar,' der. Garip Hoca da netice itibariyle bir rüyadır diye düşünür. Hakikaten beş yıl sonra 11 Eylül terör olayı olur ve başka yerlerde, özellikle Orta Doğu'da çok terör vakaları meydana gelir. Temiz olan ve iyi bir Müslüman olan bu mahkumun rüyası da böylece çıkmış oldu."

7.11. Ramazan, Eziyet ve İnayet!

1990-1997 yılları arasında Avustralya'nın NSW eyaletinde ilk Müslüman din görevlisi olarak hapishanelerde çalıştım. Pek çok ders aldığım hatıralarım var.

Bir defasında hapishanenin birisinde isyan olunca idare, mahkûmların zaruri olmayan bütün eşyalarını, çalar saat dahil toplatılmıştı. Suçsuz yatan bir Türk mahkum da vardı. Kendisi namazında, orucunda biriydi ve hücrede tek başına kalıyordu. İsyan, Ramazan'dan birkaç gün önce olduğu için onun da çalar saatini almışlardı. Sahura kalkmadan hele o uzun günlerde oruç tutması mümkün değildi. Çünkü şeker hastasıydı.

Ramazan'dan sonra ziyaret ettiğimde bana, "Hocam çok endişe ettim. Hayatım boyunca Ramazan'da orucumu tutmuştum. Sahur yapmazsam şekerim yükselecek, belki ölecektim. Ne olacaksa olsun diyerek oruç tutmaya karar verdim. Otuz gün boyunca imsak vaktine bir saat kala, bir kuş gelir, benim hücremin penceresini gagasıyla vurur ve ben kalkıp ışığı yaktığımda uçar giderdi. Ramazan bitti ve bir daha ben o kuşu görmedim," dedi. Evet, sebepler tükenince ve de kişi kulluğunda samimi olunca Müsebbibül Esbab olan Cenâb-ı Allah inayet eder. Nitekim Rabbim Allah deyip imana ve Kur'an'a hizmet ettikleri için zindanlardaki inleyenlerin başına Hz. Muhsin inayetini sağanak sağanak yağdırıyor. Gün gelince bu işin tarihini yazanlar, çok şaşıracak.

7.12. Çaresiz Kalan Mahkum

Sydney'de mahkûmun biri de sahura kalkmak istiyor, fakat çalar saat olmayınca kalkamıyor. O da çare olarak uyumadan önce çok su içiyor. Böylece gece tabii ihtiyaç için kalkmak zorunda kalınca sahurunu da yapmış oluyor. Evet, insan veya samimi bir mümin çaresiz kalınca, çaresizlerin çaresi olan Allah, insana bir çare ilham ediyor.

7.13. İlk Oruç ve Bir Bardak Suyun Kıymeti

Müslüman olan bir Avustralyalı genç ilk defa uzun günlerde oruç tutuyor. İlk iftarını da Müslüman dostları ile yapıyor. İlk gün zor olmuştur, özellikle çok susamıştır. İftarda suyu ağzına alıyor ve bir müddet bekliyor, sonra içiyor. Neden bekledikten sonra içtin diye soranlara, "Şu yaşa geldim. Hayatımda ilk defa suyun ne büyük bir nimet olduğunu öğrendim. İstedim ki, o nimetin üzerinde biraz düşünüp sonra içeyim," diyor. Evet, orucun en önemli hikmetlerinden biri Üstad'ın tabiri ile verilen nimetlerin kadru kıymetini bilmektir.[125] Her nimetin kadru kıymetini bilip, şükrünü eda edenlere ne mutlu.

125 Bediüzzaman Said Nursi, Mektubat, Sahdamar Yayınları, İstanbul 2006, s.584

7.14. Oruçluyken Okul İnşaatında Çalışmak

Yıl 1996. Sydney'de o günkü adı ile Şule, yeni adı ile Amity Koleji'nde baraka şeklindeki binaların yerleştirilmesi, çocukların oyun yerlerinin yapılması vs. inşaat işleri devam ediyor. Mevsim yaz ve Ramazan ayı. Birkaç oruçlu genç o sıcakta gönüllü olarak çalışıyor. Biraz çalışıyorlar, sonra gölgede biraz dinleniyor, tekrar devam ediyorlar. Çünkü inşaatın yetişmesi gerekiyor. Para da yok. Mecburi olarak işler gönüllülere kalmış. Oradan geçen ve imkanları iyi olan bir bacımız, onların bu samimi halini görerek, çok etkileniyor ve bugünkü değeri yaklaşık 60 bin dolar olan bir çek yazıp gönderiyor.

Bu okul ile alakalı havuz medyası ne yalanlar yazdı ve iftiralar attı. Ehli hasedin rüesası da on yıldır kapatmak için oynamadık kirli oyun bırakmadılar. Yan kolları kanalı ile çocuklarını gönderenleri tehdit ettiler ama Allah inayet etti. Bazı Türkler çocuklarını aldı ama başkaları, "Madem bunlar yaptığınız eğitime düşmanlık yapıyor, demek ki siz doğru yoldasınız," deyip, çocuklarını kaydettiler. Öğrenci sayısı daha da arttı ve kolejin başarıları da her yıl daha da katlanarak devam ediyor.

7.14. Ağlayan Emekli

Sidney'de Şule Koleji'nin arsası alınmış ve okul kurulma çalışmalarına başlanmıştı. Yıl sonuna kadar arsanın 400.000 dolar arsa borcunun ödenmesi gerekiyordu. O gün için bu çok büyük bir paraydı. Ve bu paranın toplumun desteğiyle ödenmesi gerekiyordu. Onun için mütevellideki üyeler her kesimden insanları ziyaret ediyor ve bu borcu ödemek için yardım talep ediyorlardı. Bir defasında Wollongong şehrinde bir emekliyi ziyaret ettiler. Ona arsa aldıklarını, çok yüklü bir borçları olduğunu ifade ettiler. Bunun üzerine emekli o kişi müsaade isteyip odasına gitti ve bir çıkın parayla geri geldi. Ve dedi ki, "Son altı aydır evimin arka bahçesinde domates, biber, patlıcan, salatalık vesaire ektim. Ürünleri götürüp pazarda veya sağda solda dostlara sattım. Biliyordum ki bir gün siz okula yardım istemek için evimi ziyaret edecek, yardım talebinde bulunacaksınız. Ben de bu süre zarfında yaklaşık 5.000 dolar biriktirdim, lütfen bunu alınız ve bu okulu çabuk kurunuz. Neslimize sahip çıktınız, çocuklarımız kaybolmasın," dedi ve ağlamaya başladı. Onu ziyarete gidenler de ağladı. O bir emekli idi, şeker hastasıydı ve beş bin dolar o gün için büyük bir paraydı. Hastalığına rağmen çalışmış, para biriktirmiş ve bu paranın hepsini getirip okul inşaatı için verdi. Sonra anlaşıldı ki bu emeklinin bir tane kızı genç yaştayken evden ayrılmış ve bir daha eve dönmemiş. Kendisi

başka ailelerin çocuklarının böyle olmasını istemiyordu. Hizmet gönüllüleri o emeklinin fedakarlığını ve gözyaşlarını asla unutmadılar.

7.15. Hasetçinin Sonu

Avustralya'da yıllarca önce garibin biri, dine hizmet ettiği için kendisine hased ediliyordu. Hele lider pozisyonda olan biri, o garibe yalan ve iftira atıyor, hatta onun malını çalmayı ibadet zannediyordu. İsim vermeyeyim ki, gıybet olmasın. Sonra ne oldu? Beş altı yıl sonra o lider intihar etti.

Bir başka grup vardı. İçlerinde lider pozisyonunda olanlar, Hizmetle alakalı gördükleri güzel rüyalara rağmen, Hizmet erlerine hasetten dolayı düşmanlık yapıyorlardı. Birkaç yıl sonra birbirlerine girdiler. Bir televizyon kanalı "düşman kardeşler" diye haber yaptı. Hem kendilerine, hem de İslam'a yazık ettiler.

Birkaç kişi, yıllarca önce Hizmet erlerinin başlattığı yeni bir hizmete engel olmak istediler. Hizmet erleri hem sabretti, hem de musalaha ile hareket etti. Peki onların akıbeti ne oldu? Medya onların kusurlarını teşhir etti. Mahkemelik olup yüz binlerce dolar kaybettiler. Hem kendilerine, hem de İslam'a yazık ettiler. Bize düşen onların bu haline sevinmek değil, acımak ve onlara hayırlı işlerinde yardımcı olmaktır. Böyle yaparsak şeytanın tuzağını Allah'ın inayeti ile bozabiliriz. İsterseniz Üstad'ın serlevha olacak sözü ile bitirelim: "Ey kardeşlerim! Mühim ve büyük bir umur-u hayriyenin çok muzır mânileri olur. Şeytanlar o hizmetin hâdimleriyle çok uğraşır. Bu mânilere ve bu şeytanlara karşı ihlâs kuvvetine dayanmak gerektir."[126] Evet, kuvvet hakta ve ihlastadır.

7.16. Kim Kimi Tedavi Etti?

Sydney'den bir dost sıkıntılarına çare bulmak için psikoloğa gider. Psikolog sıkıntılarının nedenini sorar. O da, "Burada çok sıkıldım. Medine'de yaşamak istiyorum. Peygamberimi çok özledim," gibi benzer ifadeler kullanınca, Müslüman fakat dinini yaşamayan psikolog gözleri yaşla dolup ağlamaya başlar. Bu defa dost sorar, "Siz neden ağlıyorsunuz?" Psikolog, "Siz bana tedavi olmaya geldiniz ama beni tedavi ettiniz. Müslüman bir aileden dünyaya geldim. Onlar dinlerini yaşıyorlardı fakat ben değil. İçimdeki büyük eksikliği hissettim," der. Dost, "Ümit ediyorum ki; bu bayan bundan sonra dinini yaşayacak," diyor.

126 Nursi, Lemalar, 21 Lema.

7.17. Ehli Dünyalının Çocuğu

Sidney'in lüks semtlerinin birinde deniz kenarında döner satan ehli dünya bir esnaf vardı. Onun döner dükkanı haftada 7 gün ve 24 saat açık olurdu. Hizmet gönüllüleri bu dönerciyi ara sıra ziyaret ederler ve ondan okul için yardım talebinde bulunurlardı. Bir defasında o, okul inşaatı için 1000 dolar hibe etti. Onu ziyaret eden Hizmet gönüllülerden birisi anlatıyor:

"O parayı hibe ettikten yaklaşık iki ay sonra o esnafı tekrar ziyarete gittik, o bize ilginç bir şey anlattı. İmkanları iyi olduğu için oğlunu zengin çocukların gittiği özel bir okula kayıt yaptırmış ve o liseden mezun olmuş. Onun ifadesine göre çocuk haylaz mı haylaz, ders çalışmaz, har vurur harman savurur biriydi. Ailesi ehli dünya olduğu için çocuk da dinle alakalı hiçbir eğitim almamış veya alamamış ve öyle büyümüştü. Sonra bu delikanlı Türkiye'ye gider ve İzmir'de tatil yaparken Hizmetten bir arkadaşa denk gelir. Hizmetteki kişi onun Avustralya'dan geldiğini, İngilizcesinin mükemmel olduğunu görünce Yamanlar Koleji'nde yardımcı öğretmenlik teklif eder. Delikanlı da bunu kabul eder. O, Yamanlar Koleji'nde yardımcı öğretmenlik yaparken yavaş yavaş cuma namazlarına gitmeye başlar ve dinini öğrenmeye başlar. O zaten bir arayış içindeymiş. Bu onun için yeni bir hayatın başlangıcı olur. Sonra babası onu aradığında, 'Babacığım, ben cuma namazına gidiyorum, dinimi öğreniyorum,' deyince babası çok inanmamış. Fakat sonradan bunun doğru olduğunu anlamış. Hizmet gönüllüsü o dönerciye, 'Abi, neden şaşırıyorsunuz? Siz okulumuz için maddi yardımda bulundunuz ve çok dua aldınız. Sadece siz değil, aileniz de bu dualardan nasibini aldı ve o dualar kabul oldu. Allah'u Teala sizin oğlunuzu İzmir'de Hizmetten bir kimseyle karşılaştırması ve ona yardımcı öğretmenlik teklif etmesi bir tesadüf değil, bir tevafuktur ve bu yapılan dualaların da kabul olduğunu gösterir,' dedi." Hizmete maddi katkıda bulunan pek çok kimseye Allah çok inayet etmiştir. Ümit ederim gün gelir bunlar yazılır.

7.18. Yakeza Halindeki Görünen Nurani Zât

Ankara'da 15 Temmuz darbe tiyatrosun sonra kocası tutuklanan bir hanımefendi, her kapıya başvurmasına rağmen on dört gün onun nerede olduğunu zalimler söylemezler. O artık kocasının öldürüldüğünü zannedip hıçkıra hıçkıra ağlarken, yakeza halinde beyazlara bürünmüş nurani bir zât peyda olur ve "Kızım, niye ağlıyorsun? Kocan Hz. Yusuf'un (as) varisi oldu," der. Sonra bakar ki; nurani zât ortalıkta yok. Sonra ne gam, ne de

keder. Allah kalbine öyle bir huzur verir ki hayatında hiçbir zaman o noktayı yakalayamamıştır. Evet, evet, bunun gibi binlerce belki on binlerce örnek var. Zulüm yüz binleri evliya derecesine çıkardı. Hizmet Hareketi mensupları, yüzyıl çalışsaydı bu kadar sağlam insan yetiştiremezdi. Bazıları yollarda kaldı ama büyük bir kısmı muhacir ve ensar sahabelerinin arkasında saf bağladı. Bunu, ne gözü mâneviyata kör olanlar, ne de paraya, makama uşak olanlar anlar.

7.19. Son Nefesine Kadar Kur'an Öğreten Gönüllü

Avustralya'ya ilk gelen kafile içinde bulunan bir zât, ilmi yok fakat Kur'an biliyor. Ölümünden birkaç gün öncesine kadar kırk küsur yıl hep gönüllü Kur'an öğretmiş. Vefatından bir gün önce felç geçiriyor. Hastanede damadına, "Dostlarımı çağırın, helalleşmek istiyorum. Rüyamda Mevlana ve Bediüzzaman Hazretleri geldi ve yarın ikindi vakti yanlarına bekliyorlar," der. Hakikaten ertesi gün, ikindi vakti Hakk'ın rahmetine kavuşuyor. Seksen beşe merdiven dayamış, çok hasta olan bir dost hâlâ, "Acaba biraz daha burs bulabilir miyim?" diye çırpınıyor. Olandan, bitenden ümitsiz değil. Vazifesini son nefesine kadar yapmaya çalışıyor. Onun bir dostu 9 yıl önce bana, "Bu kişi son nefesine kadar hizmet edecek. Hizmet etmezse ölür," demişti. Hakikaten de öyle. Hem yaşlı, hem hasta ama o hâlâ koşup koşturmaya çalışıyor.

7.20. Haşhaşîlikle Suçlayan, Haşhaşilikle Yargılanıyor

Hadiste meâlen ""Kim bir kardeşini, bir günah sebebi ile ayıplarsa, o günahı işlemedikçe o kimse ölmez." [127]Avustralya'da zerre kadar haşhaşilikle alâkaları olmadığı halde, Hizmet gönüllülerini haşhaşilik ile suçlayanlar, şimdi uyuşturucudan müebbet hapis ile yargılanıyorlar. Hatta meşhur bir Türk doktoru, "Hizmet okulları sayesinde Türk gençlerinde uyuşturucu kullanma oranı çok azaldı," demişti. Yapılan bir ankette, Avustralya'da liselerde alkol kullanma oranı yüzde 80, uyuşturucu ise bunun dörtte biri.Yapılan bir ankette, Hizmet okulunda uyuşturucu yokken, sadece alkol kullanan yüzde bir civarında çıkmıştı.

127 Tirmizî, Kıyamet, 53, no: 2507.

7.21. Kul Hakkı ve Hoca Efendi

Garip Hoca anlatıyor, Yıl 1997…

Hoca Efendi kısa bir süreliğine ABD'ye gelmiş. New Jersey'de bir araba ile Cuma namazına gittik. Namazdan sonra arabamızın arkasına double park yaptıkları için çıkamadık. Bir genç arkadaş, "Hocam beklemeyin. Benim arabamla dönebiliriz," dedi. Hoca Efendi genci kırmadı ve arabasına binerek kaldığı öğrenci evine döndü. Cumadan dönünce beni çağırarak; "İngilizce bir mektup yazabilir misiniz?" dedi. Merak ettim ama "Memnuniyetle efendim," dedim. Sonra kendisi, "Camiden dönerken bindiğim araba gencin değil çalıştığı gayrimüslimlere ait bir şirketinmiş. Yolda gençten sorunca öğrendim. Şirket sahiplerinden izinsiz arabaya bindiğim için inmek istedim, fakat yol ve dil bilmediğim için inemedim. Şirket sahiplerine izinsiz arabalarına bindiğim için bana haklarını helal etmelerini ve de şu küçük hediyemi de kabul etmelerini yazar mısın?" dedi. Memnuniyetle yazdım.

Mektubu şirketin iki sahibine birer çini tabak hediye ile beraber gönderdi. Şirket sahipleri önce inanamamışlar. "Böyle insanlar dünyada hâlâ yaşıyor mu?" diye sormuşlar. Malum bazı şirketler çalıştırdığı işçilerine kullanmaları için araba verirler. Hepimiz de biner, aklımıza değil hayalimize bile izin istemek gelmez. O güne kadar ben şahsen yirmi yıl boyunca kul hakkı ile ilgili sayısız hutbeler vermiş, cami kürsülerinde vaaz etmiştim. Fakat Hoca Efendi'nin o hareketi, yirmi yıl boyunca okuduğum ve vaazımdan daha fazla bütün hücrelerime kadar tesir etti. Hoca Efendi bütün hayatı boyunca böyle hareket etti. İstikametten ayrılmadığı için başına gelmeyen kalmadı. Çekmediği cefa, görmediği eziyet, atılmayan iftira kalmadı. Bediüzzaman, "Binlerce başların feda oldukları kudsî bir hakikate başımız dahi feda olsun."[128] Evet kul hakkı da kutsi bir hakikattir. Peki ya ehli dalalet ve ehli haset? Bir gece içinde Allah'ın adının anıldığı, cemaatle namazların, teheccüdlerin hatta pek çoğunda Cuma namazlarının kılındığı binlerce eğitim yuvasını kapattılar. Milli Şef döneminde bu kadar mescid kapatılmadı. Kayıtlara baksınlar: 1940-1950 döneminde kapatılan cami ve mescid sayısı yaklaşık bin. Bu camilerin hepsinde Cuma namazı kılan cemaat sayısı ehli dalalet ve ehli hasedin ortaklaşa bir gecede kapattıkları hizmet müesseselerinde kılınan Cuma namazlarındaki cemaatin dörtte biri kadar değil. Kur'an diyor ki; "Allah adının anılmasını engelleyenlerden daha zalim kim olabilir." (Bakara: 114)

128 Bediüzzaman Said Nursi, Şualar, s.373.

Malum vakıflar şahısların değil, grupların değil ümmetin hatta bütün insanlığın malıdır. İki kişinin sahip olduğu arabaya izinleri olmadığı için bindiğinden helallik dileyen Hoca Efendi; ümmetin malını hem de ganimet diyerek gasp eden ehli dalalet, ehli haset... İşte kul hakkı ile ilgili aralarındaki fark.

7.22. Hoca Efendi: Müesseselerde İşçi, Yurtlarda Aşçı, Evlerde Temizlikçi, Camilerde Hoca, Kamplarda Tamirciydi

Hoca Efendi başkasını suçlamak yerine müesseselerde işçi, yurtlarda aşçı, evlerde temizlikçi, camilerde hoca, kamplarda tamirci oldu. Kulübede yaşadı, aç gezdiği zamanlar çok oldu fakat kimseden şahsı için bir şey almadı. Kırılmadı, darılmadı; kendine her türlü zulmü reva görenlere hakkını helal etti, ediyor da... Neticede kendisi hiç istemedi fakat Allah ona saraylarda değil gönüllerde yer hazırladı. Sonra herkes onun yaptıklarını taklit etmeye başladı.

Ehli hasedin rüesası dahi taklit ediyor fakat 40-50 yıl gerisinden... Ancak samimiyet olmayınca tutturamıyorlar. Öyle ya; son on yıldır devletin bütün imkanlarını seferber etmelerine rağmen Hizmet erlerinin yaptığının yüzde iki buçuğunu yapamadılar. Yapabilmeleri için kuvvetli imandan sonra azami ubudiyyet, azami uhuvvet, azami ihlas ve azami fedakarlık gerekir. Keşke onlar bu vasıflara sahip olsaydı.

7.23. İlaç Parası

Yıl 1999...28 Şubat'ın zulmü Hizmeti İmaniye ve Kuraniye gönüllülerine karşı (bugün yapılanların yüzde beşi kadar değil) tüm şiddeti ile devam ediyordu. O zaman New York'taydım. Zar zor geçinilebilecek bir burs veriliyordu; o da üç ay geriden... Çünkü baskı ve zulümler burs verenleri burs vermekten alıkoyuyordu; o dönemin muktedirleri de bugünküler gibi... Ama hizmet devam ediyordu; kervan bugüne geldiği gibi...

Bir kültür merkezi açıp çocuklara dillerini, dinlerini ve güzel ahlakı öğretmemiz gerekiyordu. O zaman imkanlar çok kısıtlıydı. New York'ta maddi destek sağlayacak esnaf neredeyse yoktu; sadece öğrencilerin kaldığı evler vardı. Bir taraftan kültür merkezi açmaya çalışıyorduk.

Hoca Efendi'yi her ziyarete gittiğimde kültür merkezi için yer bulup bulamadığımızı soruyordu. Birkaç ay sonra bir yer bulup kiraladık. Vakit kaybetmeden müjdeyi vermek için ziyarete revan oldum.

Öyle ya; giderken o kadar sevinçliydim ki gözyaşlarımı tutamamıştım. Varır varmaz haberi verdim; pek tabii o da çok sevindi. Cuma namazını kıldıktan sonra odalarına davet ettiler.

Çalışma masasının çekmecesinde gazeteye sarılı bir miktar parayı göstererek "Bu benim ilaç param fakat iki çocuğun eğitilmesi benim hayatımdan daha önemli. Al götür; kültür merkezinin tefrişatında kullanın," dedi gözyaşları içinde.

Ben de; "Hocam arkadaşlar tefrişatı halleder," dediysem de tekrar "Alıver," deyince saygısızlık olmasın diye aldım; ben de gözyaşlarımı tutamamıştım.

Gerisini mi? Ne siz sorun ne de ben anlatayım… Hoca Efendi'nin yıllardır devam eden kalp, yüksek tansiyon ve şeker hastalığı var; ilaç almazsa her an hayati tehlike söz konusu.

Bir gecede milyonlarca öğrencinin eğitim gördüğü 3000'e yakın okul, üniversite, kreş ve Kur'an kursunu kapatan; yüz binlerce öğrenciye zekât ve sadakalarını burs olarak veren; on binleri zindana atan ehli haset... Yaşaması için zaruret ölçüsünde olan ilacın parasını dahi "iki çocuğun eğitimi benim hayatımdan daha önemli" diyerek vazgeçeni anlamaları mümkün mü?

Bu diğergamlığı anlamanın önündeki perde ve en büyük engel hasettir. Şeytanı şeytan yapan ve yeryüzünde Adem Peygamber'in çocuğu Kabil'in Habil'i öldürmesine sebep olan ilk günahtır haset... Evet haset küfürden daha yıkıcıdır. Zaten bugün olup bitenler bunu teyit etmiyor mu? Bu hastalığın ilacı ise aktif sabırdır çünkü. Çünkü haset en çok haside zarar verir.

7.24. Amerika'da Açılan İlk Okul ve Hoca Efendi'nin Izdırabı

Yıl 1999'un Ağustos'unun ortası. ABD'de okulların açılmasına iki, üç hafta var. Eyaletin birinde bir bina kiralanmış, tamirat devam ediyor. Hedef, okulun Eylül'de açılması. 28 Şubat rüzgârı çok kuvvetli esiyor. Fakat hakiki imanı olan için her muhalif rüzgâr, yeni bir güç kaynağı ve idealini gerçekleştirmek için bir azot. Türkiye'de olan deprem, herkes gibi, hepimizi çok üzmüştü. Namazdan sonra Hoca Efendi ile öğle yemeğinde beraberiz. Tam o esnada okulun açılmasıyla meşgul beyefendi geldi. Ve Hoca Efendi hemen okul renevasyonu zamanında bitecek mi diye sordu. O da; "Anlaşma yaptığımız müteahhit sözünde durmadı, renevasyon en erken iki ayda biter ve dolayısıyla okul bu yıla maalesef yetişemeyecek gibi" diye cevap verdi. Hoca Efendi çok üzüldü ve; "Hemen geriye dön, oradaki bütün arkadaşlar ölesiye çalışsın. Ne

yapıp edip okulu bu yıl eğitime yetiştirin" dedi. Dokuz saatlik yolculuktan gelen arkadaş, vakit namazını eda edip, o yorgun haliyle, inşaatı yetişmeyecek olan okulun yolunu tuttu.

Hoca Efendi üzüntüsünden olmalı ki, o günkü rutin programlarını çok kısa tuttu ve sohbetlerini yapmadı. O gün, şu anda kaldıkları kampta, sadece iki katlı ve altı odadan oluşan tek bir ev var. 28 Şubatçıların o dönemde söylediği ve ne yazık ki bugünkü haset ehlinin de o yalan geleneğini büyük bir iştahla sürdürdüğü Hoca Efendi'nin 'kırk odalı sarayı' diye uydurdukları karalama ve iftiralar da son hızıyla devam ediyordu. Bir taraftan kalmak için altyapı imkansızlıkları, diğer taraftan da yoğun bir misafir trafiği mevcuttu, her zamanki gibi… Hatta odalar gelen misafirler ile dolu olduğu için uyumak için bir battaniye ile çatı katında yerde kendime ancak yer bulabilmiştim. İki katlı evin inşaatında imkânsızlıktan ses yalıtımı kullanılmadığı için duvarlar ses geçiriyordu. İkinci katta kendime yer bulduğum yer, Hoca Efendi'nin küçük odasına yakın mesafedeydi. Gecenin ilerleyen saatlerinde Hoca Efendi'nin inlemeleri ile uyandım. Dua, hıçkırık ve inlemeler birbirine karışıyordu. Şöyle ifade etsem mübalağa etmiş olmam; bir insanın aynı anda dört çocuğunu trafik kazasında gözlerinin önünde kaybeden bir annenin ağlaması ve inlemeleri gibi adeta… Bu tablo beni hayli etkiledi. Kendi kendime "Tembel adam kalk abdest al, iki rekât namaz kıl ve bu dualara iştirak et bari" dedim.

Ertesi sabah namazdan sonra misafirleri uzak bir yere götürmem gerekiyordu. Abdest alıp iki rekât namaz ve kısa bir duadan sonra uyumak istedim. Fakat Hoca Efendi'nin ağlama ve inlemelerini duydukça kalbim duracak gibi oluyordu. Beşeri zaafıma mağlup olup dayanamadım ve çatı katının en arka köşesine gidip uyudum. Hoca Efendi sabah namazından sonra yaptığı mutat risale dersini rahatsızlığından dolayı yapamadı ve odasına çekildi. Orada görevli arkadaşa sordum: 'Gece sabaha kadar uyuyamadı' dedi. Sonradan öğrendim ki Hoca Efendi 14-15 yaşlarında iken "Allah'ım beni İbrahim (AS) gibi çok ağlat ki avvah olayım, o kadar ağlat ki Yakup (AS) gibi gözlerim âmâ olsun" diye dua etmiş. O gün bu ümmetin dertlerine, insanlığın karanlıkta kalmasına hep ağlar. Bazen ağlamalar onu bayıltır.

Bu arada okulun derdiyle ilgilenen o arkadaşlarımızın gayreti, Hoca Efendi'nin ıstırabı ve Allah'ın inayetiyle, inşaatında sıkıntı çıkan okul eğitim sezonuna yetişti. Sonradan ilgili arkadaşı arabası ile getirip götüren kişi "eve dönünce biz de dua edip gözyaşı akıttık" dedi.

Peki okul nasıl mı açıldı? Konuyu kendi aralarında istişare ederken biri sınıf şekline dönüştürülmüş ve kiralanabilen otobüslerden dört tane otobüs kiralamış. Okulun bahçesinde yaklaşık yüz öğrenci ile eğitime başlamışlardı. İki ay sonra da binaya taşınarak eğitimlerini asıl binalarda sürdürdüler. İşte bugün Amerika'da bulunan ve birilerinin diline doladığı onlarca okulun temeli böyle fedakarlıklarla ve tabir yerindeyse gözyaşı, ter, emek ve fedakarlıklarla atıldı.

Evet, Hizmet'in her müessesesinin kurulmasında fedakârlık, çile, ıstırap, gözyaşı ve inlemeler var. Ehli haset gasp ediyor, satılığa koyuyor. Bin bir emekle kurulan bu müesseselerin gasp edilip peşkeş çekilmesinin karşılıksız kalacağını düşünüyor musunuz? Allah'ın inayet ve keremi ile bu müesseseler asıl fonksiyonlarını gelecekte şimdikinden daha büyük hizmetler edeceklerdir. Ama onun bir şartı var: Sydney'de bir arkadaşa "hâlâ koşturuyor musunuz?" diye sorulunca o da "evet çünkü durursam ölürüm" diye cevap vermişti. Aynen öyle; durduğumuz zaman ne ehli küfre ne de ehli hasedin makyavelist kılıcına gerek var zaten ölmüşüz.

Ama şartlar ne olursa olsun elimizden geleni yaparsak o zaman Nemrut ateşi gül bahçesine, baskılar fütuhata, zulümler cennette tatlı hatıralara dönüşür. Çünkü bu yolun kaderi hep böyle olmuştur ve de böyle olmaya devam edecektir. Ne mutlu dişini sıkıp aktif sabırla bu yolda küheylanlar gibi koşturanlara...

7.25. 28 Şubat'ın Kudretli Paşasını Ziyaret

İki binli yıllar. Ehli dünyanın 28 Şubat zulmü bütün şiddetiyle devam ediyor. Daha önce Avustralya'da hastanede gönüllü olarak Müslümanları ziyaret ettiğim için Hoca Efendi bana "Amerika'da da hasta ziyareti yapabilir misiniz?" diye sordu. Ben de bunu bir emir telakki etti. "Ali radıyallahu anh'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'i şöyle buyururken işittim demiştir: "Bir müslüman, hasta olan bir müslüman kardeşini sabahleyin ziyarete giderse, yetmiş bin melek akşama kadar ona rahmet okur. Eğer akşamleyin ziyaret ederse, yetmiş bin melek onun için sabaha kadar istiğfar eder. Ve o kişi için cennette toplanmış meyveler de vardır.""[129] Hadis-i Şerifini hatırlayarak o zamanlarda yaşadığım New York'ta hasta ziyareti yapmaya karar verdim.

129 Tirmizî, Cenâiz 2. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 3.

Hoca Efendi bana şu veya bu hastaneye git demedi. New York'ta yüzlerce hastane var. Hangisine gideyim derken, Manhattan'da Mt. Sina Hastanesi'ne müracaat yaptım. Resmi prosedürü tamamladıktan sonra, yetkili beni hastaneyi dolaştırırken ziyaret yapmam gereken ilk hastanın kapısına kadar götürdü. Kapıda 28 Şubat'ın piri olan ve "Fethullahçılar (tabir için affınızı diliyorum) hakkında ben geldim diyen ölümcül bir hastalığa yakalanan paşanın ismini gördüm. Bir an durakladım ama Hoca Efendi'nin muhabbet fedailiği ifadeleri, acaba onun hak ve hakikati kabulüne Allah beni vesile kılar mı ümidiyle elini öptüm ve "Geçmiş olsun paşam" diyerek doktora yaptığımı ve bu hastanede gönüllü olarak hastaları ziyaret ettiğimi söyledim. Bana karşı çok soğuk davrandı. Fakat yanında bulunan hanımı bana çok centilmence davrandı. Aradan birkaç dakika geçmedi, bir yakını içeri girdi, beni alıp başka bir odaya götürerek adeta hesaba çekti. Bana "Biz Tevrat okuruz" dedi. Ben de "Ben Kur'an okuyarak huzur bulurum" dedim. Benim ziyaretimden sonra paşa, okumak için bir Kur'an meali istemiş fakat aynı gün, dünde bugün de dinci görünen fakat çaktırmadan derin devletin kılıcını sallayan bir gazete, onun aleyhine bir şey yazınca, paşa Kur'an meali okumaktan vazgeçmiş. Daha sonra bir başka arkadaş, bir şekilde ulaşıp, paşaya bir iyilikte bulunmuş. Bunu Hoca Efendi'ye arz edince, kendisine ve Hizmetteki arkadaşlara bunca kötülük yapan birine ölmeden önce iyilik yaptığımız için sevindi.

Paşa ve akrabası beni araştırıyorlar. Hizmetin kurmuş olduğu bir vakfın başında olduğumu tespit ediyorlar. Paşa ölmeden iki hafta önce bir televizyonda yayınlanan "Ceviz Kabuğu" programına çıkıp son bir kez Hoca Efendi ve Hizmet erlerine daha önce tekrar ettiği iftiraları tekrar ediyor. Öldükten sonra Türkiye'ye gidince, bana çok kibarca davranan paşanın hanımını eşimle beraber ziyaret edip başsağlığı dilemeye niyet ettim. Fakat onun kaldığı siteye başörtülülerin girmesinin yasak olduğunu öğrenince, yanımda eşim olmadan gitmenin uygun olmayacağını düşünerek vazgeçtim.

Bunu şunun için yazdım: Bugün ehli haset, 28 Şubat'ın öncüleri ile beraber Hizmeti İmaniyye ve Kur'an'iyye erlerine zulmediyor. Yaklaşık yüz elli bin kişiyi zindanlara, 150 bin civarında insanı da işten atarak, "aileleri ağaç kabukları yesinler" diyecek kadar insanlıktan çıkmışlar. Yaptıkları zulümden dolayı vicdanlarında bir korku yaşayıp, sarayları ve villaları kendileri hakkında manevi bir cehenneme çevirmişler. İşte gördüğünüz, zahiren bir iki bin polis, birkaç yüz kapıkulu hakim ve savcı ile bu kadar zulmettiniz. İşte maddi

gücümüz bu kadar. Fakat maneviyata gelince ey bedbahtlar, aldanıyorsunuz. Zulüm abad olmaz. Bizden korkmayınız, fakat zulmedenleri yutan cehennem alevleri karşısında titreyiniz. Evet, zalimler için yaşasın cehennem.

7.26. Kahvaltı Sonrası Gözyaşı

Sidney'de henüz Hizmet gönüllülerinin sayısı 10-15 kişi iken bir okul kurma hayalini kuruyorlardı. Hatta zaman zaman bunu değişik toplantılarda söylemişler ve arsa aramaya da başlamışlardı. Fakat okul nasıl kurulacak, parası nereden gelecek bu soruya cevap vermek çok zordu. Üç beş hizmet gönüllüsü bir pazar sabahı bir arkadaşın evinde kahvaltı yaparlar. Kahvaltıdan sonra kendi aralarında konuşurken "Biz topluma söz verdik, okul kuracağız ama imkanlarımız yok, nasıl yapacağız?" diye konuşurlar. Bunun üzerine orada olan Ömer ileri atılarak "Hocalarım, hiç endişe etmeyin. Evimi ve iki iş yerimi satar, biz yine Allah'ın inayet ve keremiyle bu okulu kuracağız" der. Bunun üzerine kahvaltıda bulunan herkes ağlar.

7.27. Okul Sanki Canları

Hakan anlatıyor: "O yıllarda (1996-1998) öğretmen arkadaşlarımız veya idareciler sadece öğretmen ve idareci değil, aynı zamanda okullardaki bütün işleri yaparlardı. Temizlik işi mi var, hemen herkes temizlik işini yapmaya koşardı ve okulun başka bir işi mi var, o işi gönüllü yapmaya arkadaşlar zevkle koşardı.

Bazı arkadaşlar için okul sanki kendi canları gibiydi, evleri gibiydi. Her gün uğrarlardı, hatta bazen duygusal hareket ederlerdi. Ufak bir şey yanlışlık görseler kızarlardı. Hatta bir arkadaşımız öğretmen ve idareci olmamasına rağmen o kadar sık sık geliyordu ki artık onun gelmemesini arzu ediyorduk çünkü çok defa bazı işlere müdahale ediyordu, bu da kısmen de olsa bir rahatsızlık olmasına vesile oluyordu. O sık sık gelen arkadaşa dedim ki 'Biraz az gelseniz, yani okula çok sık uğramasanız' deyince o da bana kızdı ve 'Bunlar hep senin yüzünden oldu. Seninle tanışmasaydım, Halit Hoca'yla tanışmasaydım bunlar olmayacaktı' dedi ve bana çok acayip sitem etti. Ben de o gün oruçluydum ve Peygamber Efendimizin 'Bilhassa oruçlu iken çirkin, kötü söz söylemeyin! Biri size sataşırsa, ona "Ben oruçluyum" deyin!'[130] hadisi şerifini hatırladım ve ona cevap vermedim."

130 Buhari, Kitabı savm.

7.28. Eyalet Başbakanının Unutulmayan Konuşması

Zübeyir anlatıyor:

"Bir defasında arkadaşlar olarak okul idarecileri ile beraber eyalet başbakanını ziyarete gitmek istedik. Ve sonunda ziyaret ettik. Kendimizi ve yaptığımız eğitim faaliyetlerini kısaca ona anlattık. Eyalet başbakanı dedi ki, 'Siz Türk toplumunun eğitim kalitesini yükselttiniz. 20 sene önce hapishanelerde daha çok Türk vardı.' Tabii o bunu ifade ederken biz biraz da utandık. Sonra başbakanı okulumuza konuşma yapmaya davet ettik, o da uygun bir vakitte geleceğini ifade etti.

Daha sonra başbakan okulumuzu ziyarete geldi ve öğrencilerimize bir konuşma yaptı. O konuşmasında üç önemli nokta üzerinde durdu: 'Çocuklar,' dedi, 'dininizi kendi kutsal kitabınızdan öğrenin çünkü dini oradan değil de yanlış kaynaklardan öğrenen insanlar daha çok problem oluyorlar. İkincisi, kendi kültürünüze sahip çıkın çünkü Avustralya çok kültürlü bir toplumdur. Siz bunu yapmakla bu çok kültürlülüğe katkı sağlamış olursunuz. Üçüncüsü de siz gördüğüm kadarıyla burada doğmuş ve büyümüşsünüz. Siz buradaki topluma hizmet edin ve katkı sağlayın.'

Başbakanın bu konuşması bize çok manidar geldi. Hatta onun bu konuşmalarını daha sonraki velilerle yaptığımız toplantılarda veya toplum ilişkilerimizde kendi insanımıza anlattık. Daha sonraki yıllarda toplumumuzun eğitime sahip çıktığını ve çocuklarını üniversiteye göndermek için gayret ettiklerini gördük. Kısacası, okulumuzun eğitim faaliyetleri, üniversiteye giden öğrencilerimiz veya mezun olan öğrencilerimiz bu konuda bir örnek oldu ve Türk toplumu için bir ilham kaynağı oldu.

Eğitim faaliyetleri yapan müesseselerin yönetim kurulları zamanla daha cesur oldular. Çünkü onlar da gördüler ki yapılan fedakarlıklar, gayretler ve cesur adımlar netice veriyor. Haklı olarak bazen bazı projelerle gündeme getirdiğimiz şeyleri para olmadığı için kabul etmekte zorlanıyorlardı. Ama bir şeyin olacağına inandıkları zaman da bütün güçleriyle sahip çıkıyorlardı."

7.29. Kur'an Hafızı Şefaat Eder mi? Çocuğun Cevabı

Avustralya'da Hizmet'ten iki kardeş var ve ikisi de hafız. Birisi hafızlık belgesini almış ama diğeri almamış. Bir defasında ikisi bir dostu ziyarete giderler. Dost, hafız olan iki kardeşe, "Ne mutlu size. İkiniz de ahirette yakınlarınıza şefaatçi olup onları cennete götüreceksiniz" deyince, hafız olanın sekiz yaşındaki

çocuğu amcasına dönerek, "Benim amcam akrabalarını cennete götüremez çünkü hafızlık belgesi yok!" der. Herkes bu çocuğun ifadesinden hoşlanır ve bu ifade insanlar arasında darb-ı mesel olur.

Evet, Kur'an'ı hıfzetmenin mükafatı büyüktür. Kur'an öğrenen ve onu öğretenlerin en hayırlı kimseler olduklarını[131] açıklayan Allah'ın Elçisi, Kur'an'ı ezberleyen ve onunla amel eden hafızlara da ayrı bir değer vermiş ve onların Allah'ın ehli ve seçkin kulları[132] ve meleklerle beraber olduklarını, cennete gireceklerini ve ayrıca aile fertlerinden cehenneme girmeyi hak etmiş on kişiye şefaat edeceklerini[133] bildirmiştir.[134]

7.30. Acil Paraya İhtiyaç ve Sessiz Kahraman

Şule Koleji'nin kurulduğu ilk yılda okulun acil paraya ihtiyacı olmuştu. Bu parayı nereden bulalım, nasıl bulalım, kimden alalım konusu mütevellide konuşuldu, tartışıldı. En son şu karar alındı: Mütevellideki bütün arkadaşlar tanıdıklarına gidecekler, para isteyecekler. Ne verirlerse alacaklar, velev ki bir dolar bile olsa. Çünkü para bulunmadığı takdirde eğitim durabilirdi. Mütevellide çok sessiz, hemen hemen hiç konuşmayan bir arkadaş vardı. O arkadaş genelde mütevelliye çay yapar ve çay dağıtırdı. Zaten az konuşan biriydi.

Bir hafta sonra mütevelli üyeleri bir araya geldiklerinde herkes tek tek ne yaptığını, kimlere gittiğini, para bulup bulmadığını açıkladı. Mütevellideki bu sessiz kahraman ise şunları ifade etti: "Benim sosyal yanım zayıf. Çok fazla tanıdığım insan yok. Düşündüm taşındım, ne yapayım diye sonra aklıma şu fikir geldi. Auburn semtindeki bütün dükkanlara elimde makbuz ile tek tek gittim ve para istedim. Bu konuda Müslim gayrimüslim fark etmeksizin hepsinden istedim." Zaten o zaman o bölgede de bulunan dükkanların çoğu gayrimüslimlerin elindeydi. Sonra o sakin kişi kimisinden 50 sent, kimisinden bir, kimisinden beş, kimisinden üç, kimisinden 10 dolar para toplamış ve toplam 150 dolar bulup getirmişti. Garip Hoca der ki, "Doğrusu bu arkadaşın bu cesaretini ve kahramanlığını

131 Buhârî, Fedâilü'l-Kur'an, 21; Ebû Dâvûd, Vitr, 14; Tirmizî, Fedâilü'l-Kur'an, 15;

132 Müslim, Salâtü'l-Müsâfirîn, 244; Ebu Dâvûd, Vitr, 14; Tirmizî, Fedâilü'l-Kur'an.

133 Tirmizî, Fedâilü'l-Kur'an, 13.

134 Sorularla İslamiyet, https://sorularlaislamiyet.com/kuran-hafizlarin-sefaat-hakki-var-midir-hafizlarin-kuran-ile-amel-ettikleri-takdirde-kac-kisiye

hiç unutamam. Çünkü her babayiğit bunu yapamaz ama o yapmıştı." Nitekim mütevellide Garip Hoca o kişiye, 'Senin yaptığınla bizler için bir model oldun. Sen hepimizden daha çok sevap kazandın. Çünkü insan tanıdığına gider de tanımadığına, hele bir de gayrimüslim olsa, gitmek çok zor bir şeydir." Ama o herkese gitmişti.

Mütevellide okulun karşılaştığı para probleminin nasıl aşalıcağı tartışılıyordu. Herkes fikrini beyan ediyordu. Şakaları işe bilinen Nasreddin'in de fikri soruldu. O da, "çare evet" dedi. Soruyu soran "anlamadım" deyince, Nasreddin " Ev Et" yani evi olan evini satsın, kasaplar ve dönerciler dükkanlarını satsınlar ve hibe etsin deyince, mütevellideki üzüntülü atmosfer de birden değişti ve herkes gülmeye başladı. Nasreddin'in bu be buna benzer şakaları hep moral oluyordu.

7.31. Olmaz Demeyin

Çok nüktedan bir mazlumu zülcenaheyn anlatıyor. Zindandaki mazlumlara nükteleri ile hep moral verirmiş. Tahliye edileceği gün koğuştakiler çok ağlamışlar. Hatta birisi onu o kadar çok sevmiş ki bazen içinden "Keşke bu arkadaş tahliye olmasa" dermiş. Evet, mazlumlar her zaman baştacı. Bugün olmasa da yarın böyle olacak inşallah. Ehl-i dünya için bile oluyor ki ehli ahiret olmasın. Gelecekte istikametini koruyan bütün mazlumlar gönüllerin imamı olacaklar..

7.32. Külümüzü Savursalar

Çok sevdiğim Hak dostu ve hep Hak yolunun yolcusu olmuş 87 yaşında, aynı zamanda Seyyid olan piri faniyi hastanede ziyaret ettim. Kendisi Kıbrıs'ın son Osmanlı Müftüsü Şeyh Mehmet Abdul Al'ın torunu. 1950'de Avustralya'ya göç etmiş. Ne cami var, ne de dernek. Dost araştıra araştıra Fawkner Mezarlığı'nda daha önce göç etmiş, Afgan Deveciler için yapılmış 7-8 kişinin namaz kılabileceği Muhamedan Chapel diye anılan yeri bulmuş ve yıllarca orada 3-5 kişi ile Cuma kılmış. Sonra Carlton, Preston, Coburg, Sunshine camilerinin ve beş kampüs Işık (Sirius) Koleji'nin kurulmasında aktif rol oynamış. 1968'de göç eden ilk kafile Türkleri havaalanında çocuklarına milli kıyafet giydirerek karşılamış. Onlara her aşamada yıllarca yardımcı olmuş.

1990 yılında Mehmet Ali Şengül Hoca Efendi'nin Coburg Camii'ndeki muhabbet konulu vaazını dinledikten sonra "Yıllardır aradığımı buldum" deyip yaklaşık 27 yıldır gönüllü olarak Hizmet kervanına katılmış. Okul

demiş, burs demiş, öğrenci demiş, öğretmen demiş, davam demiş başka bir derdi olmamış. Onun derdi hep, dertlilere derman olmak olmuş.

Şimdi piri fani olarak hastanede yatıyordu. Yanına kısa bir ziyaret için vardım. Fakat o hasta yatağında hâlâ burs diyor, eğitim diyor, Avustralya'nın her eyaletine üniversite açılması lazım diyor. Hasta ziyareti kısa olur, fakat o beni bırakmadı. Baktım ümmetin derdi ile dertli. Bir defacık olsun kendi hastalığından bahsetmedi. Sormasam halini söylemeyecekti.

Onunla 2007'de Kanada'ya bir seyahatimiz olmuştu. Los Angeles'ta gümrükte baktım bekletiyorlar. Zannedersem 15 dakika kaldı. Sonra "Abi ne oldu, beklettiler sizi" dedim. Bana "Hayır" dedi. Gümrükteki görevli İslamiyet'ten sordu. Ben de fırsat bilip İslamiyet'i anlattım. Ona Amerikalılar İslamiyet'i yanlış biliyorlar" dedim.

Kendisi ABD'de Hoca Efendi'yi de ziyaret ediyor. Onun namaz kıldığı seccadesini bana verse diye içinden geçiriyor. Biraz sonra Hoca Efendi seccade ile onun kaldığı odaya geliyor.

Son süreçte ehli dalalet ve ehli hasedin Melbourne'deki yan kolları kendisine bir makam ve yüklü bir para teklif etmişler. Ama o "İmanımı para veya makam ile satamam" deyip reddedip, hakkı tercih etmiş.

Hastanede "Hem hemşirelerden öğreniyorum, hem de onlara öğretiyorum" diyor. Bu güzel insanı dinlerken sahabeden Uhud'ta şehit olan Hz. Cabir'in babası Abdullah hatırıma geldi. Geride ağlayan yetimlerini gören Peygamberimiz Hz. Cabir'e "Allah babanı huzuruna aldı. Dile benden ne dilersin" diye sordu. Hz. Abdullah "Ya Rabb beni dünyaya tekrar gönder, tekrar şehit olayım" dedi. Cenabı Allah "Ben, şehitler geri dönmeyecekler, diye hükmettim" buyurdu.

Öyle kanaate vardım ki; eğer bu Hak dostunu Allah huzuruna alıp aynı soruyu sorarsa, o da "Beni tekrar dünyaya gönder. Okul yapayım. Fakir öğrenciler için burs toplayayım, insanlığa tekrar hizmet edeyim" diyecektir.

Evet, bu yolun yolcularının büyük bir kısmı Yunus Emre'nin şiirini biraz değiştirerek;

Eğer hizmet erini öldüreler
Külünü göğe savuralar
Toprağı anda çağıra
Onlar hizmet hizmet gerek

diyeceklerdir. Tıpkı hastanede yatan bu hak dostu gibi. Varsın mevki, makam ve para ile dinini satanlar anlamasın. Hak biliyor yeter. O bilse,

bütün dünya bilmese ehemmiyeti yok. O'nun rızası için olmazsa bütün dünya alkışlasa hiçbir kıymeti yok. Fakire hak dostunun biyografisini yazmak nasip olmuş ve 2010 yılında basılmıştı. Çok ilginç bir hayat hikayesi var. Merhum Şeyh Nazım Kıbrısi'yi hapisten kurtarmış ve yurtdışına çıkması için ikna etmiş. Bugün belki yüzün üzerinde 30-40 ülkede dergahları var. Barış Manço'yu 1977 yılında Melbourne'deki Coburg Camii'nde namaz kılarken görüp tanışmış. Humeyni'yi Kum kentinde ziyaret etmiş. Avustralya'nın pek çok başbakanı ile görüşmüş. Kraliçe'den topluma olan hizmetlerinden dolayı madalya almış. Daha neler, neler.

7.33. İngiliz Asıllı Mahmut, Unutulacak Gibi Değil

Yaklaşık 31 yıl önce İslamiyet ile müşerref olmuş yaşlı İngiliz asıllı fakat Mahmut ismini alan yaşlı amcayı hiç unutmadım. Gençliğinde kraliçenin özel askerliğini yapmış, ilk ezanı Mısır'da duymuş ve onda İslamiyet'e karşı bir merak uyandırmıştı. Vefatından birkaç yıl önce yaşlılar evinde iken Müslüman olmuştu. Yaşlı ve yürümeye takati yok, dizleri de tutmazdı. O her Cuma günü namaz için gusül alır ve bir genç tarafından Sydney'deki Redfern Camii'ne Cuma Namazı ve akşam gençler için yapılan sohbet için getirilirdi.

Cumasını kılar ve gece saat 10'a kadar camide durur, sohbeti dinledikten sonra yaşlılar evine götürülürdü. O zaman cami imamı olduğum için bir defasında bana, "İş kazasından dolayı kendisine beş bin dolar verildiğini ve hepsini camiye bağışlamak istediğini" söyledi.

Hayatımda ilk defa bütün parasını bağışlamak isteyen biri ile karşılaşıyordum. Uygun görmedim fakat hayrına da engel olmak istemedim. Camiye 1500 dolar bağış yap dedim. Geri kalanı cenaze masrafın ve de belki ileride ihtiyacın olur diye hesabında kalsın, dedim.

Bir defasında onu almaya giden genç, gidemeyince, o dört ayaklı bastonu ile 600-700 metrelik mesafeyi bir bebeğin küçük adımları gibi adımları ile tam iki saatte yürüyerek hem de trafiği kalabalık bir caddeden de geçerek camiye gelmişti. Ona, "Sizin bugün kazandığınız sevap sana yeter" dedim. O da bana, "Camide çok büyük huzur duyuyorum, bu huzuru kaçırmak istemedim" dedi. Sonra da Hakk'ın rahmetine kavuştu. Nur içinde yatsın.

Evet öyle. Kimisi tam ipi göğüsleyecekken kaybeder, kimisi de geride kalmıştır ama son anında kazanır.

7.34. Birazda Mizah: 100 Numara!

Yıllardır Avustralya'da tanıdığım cami cemaatinden biri diyor ki; hayatımdan iki şeyden çok çektim. Biri soyadım, diğeri de evimin sokak numarası. Soyadım Demirel olduğu için Demirelci olmayanlar hep bana yüklendiler, dalga geçtiler. Adamın kapı numarası 100. Türkçe adresini verirken "yüznumara" deyince (malum eskiden Türkçe'de ayakyolu için kullanılırdı) yine onunla dalga geçerler. Önceleri bundan kurtulmak için evinin sokak numarası için "99 artı bir" der veya "101 eksi bir" der ama kafalar daha çok karışır. Neticede kapı numarasını değiştirmek için Avustralya'da mahkemeye başvurur. Hâkime, "Kapı numaram yüz olduğu için Türkçe'de kötü manaya geliyor. Arkadaşlarım dalga geçiyorlar, değiştirmek istiyorum" der. Hâkim, "İngilizce'de kötü manaya gelmiyor. Burası Avustralya, Türkiye değil" deyip onun talebini kabul etmez. Neticede vatandaş Demirel'in bir aylık maaşı da mahkeme masrafına gider. Evet, o beni affetsin ama hâlâ "100 numara"da oturuyor, pardon "99 plus bir numara"da. İşte 'Türkiye kafasıyla düşünüp', Avustralya'da ikamet etmenin veya hareket etmenin bu tür zarar ve zorlukları var.

7.35. Sanki Yedim Camii'den Sanki Yedim Burslarına

18.asırda Keçecizade Hayreddin Efendi adında dar gelirli bir esnaf, cami yapmanın faziletini duyunca, bir cami yapmak ister ama parası yoktur. Fakat o cami yapmanın bir yolunu bulur. Ne zaman ki canı bir şey istese: 'Sanki yedim (var say ki yedin)!' der ve parasını bir kenara koyar. Yirmi yıl sonra biriktirdiği paralar ile İstanbul Fatih'te şirin bir cami yapar. Yaptırılan cami halk arasında 'Sanki Yedim Camii' olarak hâlâ yâd ediliyor. Avustralya'da Keçecizade Hayreddin'den etkilenen birisi, son yirmi yıldan beri öğle yemeğini dışarıda yemeyip evden götürdüğü sandviçlerle karnını doyurur. Mecbur hissetmedikçe de dışarıdan kahve almaz. Kahvesini ofisinde yapar. Böylece her gün 20 dolar biriktirir. Yirmi yılda yaklaşık 100 bin doları bu şekilde biriktirir. Bu birikimi fakir öğrencilere burs vererek hayır işlerinde kullanır. Bu zatın böyle böyle son yirmi yılda 100 bin dolar civarında bir parayı burs olarak öğrencilere verdiğini biliyorum. Himmet'in ve bursun ne olduğunu, bu ahlakın nereden geldiğini bilmeyen nadanlar, "Sanki yedim", "Sanki içtim" diyerek ortaya konan bu gayreti anlamazlar. Onların, günahsız insanların temelini attığı ve 'sanki yedim' fedakarlığıyla temeli atılan bu müesseseleri, bugün gaspetmeyi "Büyük bir cihad" olarak belleyenlerin anlamasını elbette beklemiyorum. Sadece değirmenin suyunun Anadolu insanının tertemiz

kaynağını göstermek için bu örneği verdim. Öyle ya, bazıları yapar, birileri de sadece menkıbesini okuyup, tersini yaparak tahribat verir.

7.36. Bediüzzaman'a Selam Duran Asker

Üstad zulüm gördüğü yıllarda bir kışlanın önünden geçerken nizamiyede nöbet tutan bir askere selam verir. İbadeti olmayan bu asker yıllar sonra Avustralya'ya gelir. Nihayet bir gün tövbe istiğfar ederek namaza başlar. Sonrasını kendisinden dinleyelim: "Ben namaza başlayınca önceleri Üstad her sabah beni namaza kaldırırdı." Sağlığı el verdiği müddetçe hizmet etti, ediyor.

7.38. Diyaloğun Meyvesi

Hizmet gönüllüleri 2000 yılında Melbourne'de Australia Intercultural Society ve Sydney'de Affinity Intercultural Foundation'ı diyalog faaliyetleri yapmak üzere kurarlar. Melbourne'deki dernek, İslamiyet'i yabancılara tanıtmak için "Mosque Open Day" (Türkçesi: Camiyi ve İslamiyet'i yabancılara tanıtma) bilgilendirme toplantıları yapmak ister. Fakat önce hiçbir cami buna yanaşmaz. Gayrimüslimlerin camiye girmesini istemezler. Nihayet Kıbrıslı Türklerin Sunshine bölgesindeki camilerinde böyle bir programa razı olurlar. Halk İslamiyet'i ve Müslümanları merak ediyor. İlk yıl, yüzlerce kişi camiye gelir ve bilgi alır. Bir kaç ay sonra Hizmet gönüllüleri aynı programı Osmanlı Mimarisi ile yapılan Sydney'deki Auburn Camii'nde yapar ve daha çok kişi camiye gelir ve bilgi alır. Derken diğer camiler bunun faydasını görürler ve herkes yapmaya başlar. Artık her yıl Ekim ayında Avustralya'da onlarca cami "Mosque Open Day" yapmakta, siyasi liderler ve devlet yetkilileri katılmakta ve on binler gelip İslam ve Müslümanlar hakkında bilgi almaktadır.

Sydney'deki dernekte sekiz yıl idarecilik yapan bir arkadaş, "Sekiz yıl boyunca diyalog faaliyetleri sayesinde seksen bin küsur kişiye ulaştık," dedi. Dünyanın her yerinde böyle. Sayısını bilmiyoruz ama eminim son 25 yılda milyonlarca gayrimüslime ulaşıldı. Şimdi dünyadaki İslam derneklerinin çoğu taklit de olsa diyalog yapıyor. Evet, İslam barış dinidir, barışta gelişir. Hudeybiye antlaşmasından sonra Arabşstan'da üç yıl içinde Müslümanların sayısı yaklaşık otuz kat arttı.

7.39. Muallim Orhan'ın Ardından…

Melbourne'da bir ideal uğruna yola çıkan öğretmen Merhum Orhan Kurucu, son birkaç yıldır tedavi gördüğü kanser hastalığından genç yaşta

Hakk'ın rahmetine kavuştu. Yakınlarının ifadelerine göre, vefatından önce gülümsemiş, cennetvari kokular hissetmiş, kelime-i şehadet getirmiş. Uyuyup kalkınca, "Beni Kâbe'ye götürüp ameliyat ettiler. Artık gideceğim, Hz. Fatıma çocuklarıma sahip çıkacak," demiş. Herkes ile de helalleşmiş. Tekrar uyumuş ve uyanınca, "Ayaklarımı çözün (son üç gündür yürüyemiyormuş), beni Kâbe'ye götürüp ameliyat ettiler. Orada koştum," demiş. Kalkıp yürümek istemiş. Sonra, "İki kişiye borcum var. Ödemem lazım," demiş. Hakikaten bir arkadaş zorla ilaç parası bırakmış, biri de kardeşi için yatak getirmiş. Sonra, "Namaz borcum var," deyip Kur'an okuyup namaz kılar gibi yapmış. Asker olan kardeşi, "Çok şehit cenazesi gördüm. Bu da tertemiz şehit gibiydi," demiş. Yıkandıktan sonra ona bakan mütevelliden Ensar Bey, merhumun yüzündeki nuru görünce tekrar kalbim tatmin oldu ki hak yoldayız. Cenaze defnedilirken pek çok güvercin gelmiş. Mezarda son üç yıldır çalışan birisi, "Bu kadar cenaze gömdüm. İlk defa böyle güvercinler görüyorum," demiş.

Bir başka bacı da Hz. Aişe anamızı rüyasında görüyor. Aişe anamız bacıya dua ettikten sonra, "Orhan Hoca'nın hanımının yanına gidiyorum," demiş.

Yaklaşık on yıl önce tanışmıştık, bana en yakın oturan Türk olduğu için telefonumun hafızasında 'Orhan komşu' diye kayıtlıydı. Türkiye'de üniversiteyi bitirince yüksek ideallerini gerçekleştirmek için Endonezya'ya hicret etmişti. Sonra da, aynı ideal ile Avustralya'ya geldi. İmam Rabbani, Allah için hicret eden Ashabı Kehf'in köpeği dahi Kur'an'a girdi, der. Peki ya hicret eden insan? Onun mükafatının büyüklüğünü ancak Allah bilir.

Merhum burada ki okullarda çalışırken, öğrencilerinin okuması, üniversiteye gitmesi, ahlaki değerlere sahip olması için çırpınıp durdu. Başka okullarda öğretmenler 9-4 arası çalışırken o ve onun gibiler, mesai saatlerine bakmadan akşamları, hafta sonları ve tatillerde de daha iyi bir eğitim vermek için gayret ettiler ve ediyorlar. Orhan Hoca bazen okul inşaatında karşılıksız ve işçi gibi çalıştı. Aldığı maaşın da bir kısmını okulların bağlı bulunduğu vakıflara tekrar bağışladı. Orhan Kurucu'ların emeği boşa gitmedi. Eski adı ile Işık, yeni adı Sirius College öğrencileri, Victoria eyaletinde son 20 yılda üniversite giriş imtihanlarında 400'den fazla lise arasında, defalarca birincilik ya da ilk beşte olmayı başardı, hem de çok mütevazı imkanlarla.

Evet, Kur'an'da insana 'ne kadar yaşadın' diye ahirette sorulduğu zaman 'bir veya günün bir kısmı' diye cevap verir. Çünkü ömür rüzgâr gibi uçup gidiyor. İmam Gazzali'ye (ö.1111) göre yaklaşık bin yıl yaşayan Nuh (as) 'bir gün doğdum, bir gün yaşadım, ertesi gün öldüm" demiş. Dünya hayatının bu

kadar kısa olmasından bazı Sufiler hayat bir anı seyyale, yani saniyenin onda biri demişler. Ne mutlu bu anı seyyaleyi, hep Hak yolda insanlığın faydası için karşılık beklemeden harcayanlara. Varsın bazı dünyaperest, makamperest, insanlıktan istifa etmiş zavallılar, Orhan Hoca gibi ve onların eşlerine hatta bebeklerine terörist muamelesi yapsın.

7.40. Anne ve Babaya Namaz Kıldırtan Küçük Çocuk

Ehli dünya birisi sevdiği bir arkadaşının ısrarı üzerine beş yaşındaki çocuğunu Şule Kolejine ilk açıldığı yıl kaydeder. Gerisini ondan dinleyelim. " Ben ve eşim namaz kılmazdık. Kültürel bir müslümanlığımız vardı. Kızımı okula kaydettikten iki ay sonra olacak. Bir defasında odasında ne napıyor diye gidip bakınca onun namaz kıldığını gördüm. Namaz nasıl kılınacağını tam bilmiyordu ama rüku ve secde yapıyordu. Eşimide çağırdım. İkimiz ona bakınca hüngür hüngür ağladık. Biz bu yaşa gelmişiz ama namaz kılmıyorduk. Beş yaşındaki kızımız bize ilham kaynağı oldu ve ikimizde namaza başladık."

7.41. Dünya Bir Çöp

Yıllarca önce Sydney'de bulunan Gelibolu Camii cemaatinden kalp krizi geçiren birini hastanede ziyaret etmiştim. Bana, "Hocam, ambulansta götürülürken dünya bana kıymetsiz bir çöp gibi göründü," dedi. Evet, o hakikati yaşayarak görmüştü. Peygamberimiz, "Eğer dünya, Allah katında sivrisineğin kanadı kadar bir değere sahip olsaydı, Allah hiçbir kâfire dünyadan bir yudum su bile içirmezdi"[135] buyurur. Alimler, dünyaya Allah'ın sanatının bir mahşer yeri veya ahiretin tarlası gözü ile bakılıp ona göre hareket edilirse, kıymeti vardır, derler. Fakat haram yemiş, insanlara zulmetmiş, büyük günahları işlerken dahi vicdanı sızlamayıp tövbe etmemiş kimselerin dünyasının Allah nezdinde sivrisinek kanadı kadar kıymeti yok.

7.42. Kim Bu Fedekarlığı Yapabilir

Sidney'de ilk mütevellilerden birisi Avustralya'da bir bakanlıkta 70.000 dolar bir maaşla çalışıyordu. O kendi işinden çok memnun ve onun idarecileri de onun yaptıklarından son derece memnun idi. Ayrıca bakanlık kendisine yepyeni bir araba tahsis etmişti. Sidney'de Şule Koleji açıldığı zaman onun kendi işini bırakıp kolejde çalışmasını ihtiyaç vardı. Bu Hizmet gönüllüsü istek üzerine bakanlıktaki işini terk etti ve gelip yaklaşık 35.000 dolar maaşla kolejde

135 Tirmizî, Zühd 13. İbni Mâce, Zühd 3.

çalışmaya başladı. O ayrıca bu maaşın 5.000 dolarını da himmet olarak koleje hibe ediyordu. Bunun yaptığı fedekarlık elbette ki tarih kitaplarına geçecek. Kendisi Avustralya'da büyüme bir genç idi ve henüz gençlik yıllarını yaşıyordu. Onun akranları keyf zevk ve dünya peşinde koşarken o ise, kendisini iyi bir nesil yetişmesi için adamıştı. Onun bu fedakarlıkları bu kitap yazılırken hâlâ devam etmekteydi.

NETİCE

Bu kitapta, ilk Hizmet muhacirlerinin ve Hizmete ilk yıllarda sahip çıkanların yaptıkları faaliyetler, fedakarlıklar, karşılaştıkları sıkıntılar, çektikleri ızdıraplar, yaşadıkları manevi duygular ve halleri arz etmeye çalıştım. Onların çektikleri sıkıntılar meyvesini vermiş ve çok tatlı hatıralara dönüşmüştür. Yağan yağmurun toprakta çeşitli bitkilerin yeşermesine vesile olduğu gibi, onların gözyaşları da insanların manevi dirilişine vesile olmuştur. 1982'li yıllarda üç beş insanla yapılan sohbetler, yere atılan bir tohumun ağaç olması gibi, toplumda kök salarak büyümüş ve on binlerce insana ulaşılmıştır. İlk ev olan Darül Erkam ile başlayan müesseseleşme, zamanla binlerce öğrencinin eğitim gördüğü onlarca eğitim müessesesinin kurulmasına vesile olmuştur. Evet, samimi insanların Allah için ektiği tohumları Allah zayi etmez ve vakti geldiğinde yeşertir. Avustralya'da da aynen böyle olmuştur.

Onların yaptıkları faaliyetler, zamanla diğer Müslümanlara da ilham kaynağı olmuştur. Örneğin, himmet toplantıları, yurtdışına büyük çapta kurban toplayıp gönderme, gençlik kampları, camilere gayrimüslimleri davet edip cami ve Müslümanları tanıtma, gayrimüslimlerle müessese olarak diyalog faaliyetleri ve onlara toplu iftarlar yapma, parlamento iftarları gibi etkinlikler düzenlemişlerdir. Bunların nasıl başladığını gelecek ciltte okuyacaksınız inşallah.

Bu araştırmada işin hakkını verdiğimi iddia edemem. Ancak yapılanları, yaşananları elimden geldiği kadar yansıtmaya çalıştım. Onlara bunu yaptıran iman, sevgi, muhabbet ve insanlığa faydalı olmak için kendilerine rehber olanların öğrettiği prensipler vardı. Onlar bu fedakarlıkları yaparken Cenab-ı Allah da onların kalplerine bir mutluluk ve ruhlarına zevk-i ruhani ilham ediyordu.

İbni Sina'nın tabiriyle, onlar bütün bunları yaparken entellektüel mutluluğu da yaşıyorlardı. İbni Sina'ya göre üç çeşit mutluluk vardır. Birincisi

hayvani mutluluk: bu çeşit mutlulukta insan yer, içer, yatar ve dünyevi bazı zevkleri tadar. Fakat bu geçici bir mutluluktur, daimi değildir. İkincisi hayali mutluluk: bu ise insanın fıtratında mevcut olan dünyevi bir şeylere sahip olma, ev bark, iş güç sahibi olma, mevki ve makamları elde etme gibi şeylerdir ki bunlar da insana gerçek mutluluk getirmez. Eğer gerçek mutluluk getirseydi, bugün yeryüzünde gelişmiş ülkelerde insanların mutlu olması gerekirdi. Ama görüyoruz ki gelişmiş ülkelerde insanlar çok defa mutlu değiller. İlmi istatistikler bunu teyit ediyor. Psikologlara gidenlerin oranları bu ülkelerde çok yüksektir. İntihar vakaları çok fazladır. Bu da gösteriyor ki onlar gerçek mutluluğu elde edememişlerdir. Üçüncüsü ise entellektüel mutluluktur: İbni Sina'ya göre, bu tür mutluluk, başkalarına her konuda yardımcı olma, onlara iyi insani vasıflar kazandırma, Allah'ın verdiği binlerce duyguyu yaratılış gayesine göre kullanma ve gerçek iç huzuru elde etmedir. Bu mutluluk kalıcı bir mutluluktur ki hem bu dünyada hem de ahirette devam eder. İbni Sina'ya göre, peygamberler bu mutluluğun en zirvesindedirler. Ondan sonra ise, o peygamberlere uyan sahabeleri ve onların yolunda giden kimseler bu entellektüel mutluluğu imanlarının derecelerine göre elde ederler. Eğer bu mutluluk olmasaydı, onların karşılaştığı çok büyük sıkıntıları aşmaları veya bu sıkıntılara dayanmaları mümkün olmazdı.

Aynı şeyi Hizmet gönüllüleri için de söyleyebiliriz. Eğer, onlar Bediüzzaman'ın tabiri ile zevk-i ruhani veya İbni Sina'nın ifadesi ile entellektüel mutluluğu elde etmeselerdi, bu fedakarlıkları yapamaz, sıkıntılara katlanamaz ve bu kadar müessese kuramazlardı. Cenabı Allah'tan niyaz ediyorum ki bu kitaptaki hatıralar gelecek nesillere ilham kaynağı olsun ve bu güzel Hizmeti sevgi ve muhabbetle devam ettirsinler, insanlığa dil, din ve ırk farkı gözetmeksizin faydalı olsunlar. Onlar, gönül sultanları olsunlar ve insanlığa güzel vasıfları ile model olsunlar.